

Never Leave Me

HAROLD ROBBINS

မောင်မိုးသူ

ပစ်မသွားနဲ့ အချစ်ရယ်

တတိယအကြိမ်

တတိယအကြိမ်
၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ

◆
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ချစ်ကြည်

◆
ဇလင်
AZ

◆
အုပ်စု
၅၀၀

◆
တန်ဖိုး
၃၀၀၀ ကျပ်

◆
ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ် (၀၀၆၅၀) နန်းဒေဝီစာပေ

အမှတ် - ၂၀၀ (ပထပ်)၊ ဥရောင်မင်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတား၊ ရန်ကင်းမြို့

◆
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ကျော်မင်း (၀၁၃၅၂) ရွှေသာရတန်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် - ၆၆၊ ဦးဘဝင်းလမ်း၊ ဥရောင်မင်း၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကင်းမြို့

**HAROLD
ROBBINS**
Never Leave Me

မောင်မိုးသူ

၈၀၈.၈၄

ပစ်မသွားနဲ့ အချစ်ရယ်

မောင်မိုးသူ၊ ရန်ကင်း

နန်းဒေဝီစာပေ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၈၊

၃၅၂ - စာ၊ ၁၃.၃၄ x ၂၁.၂၁ စင်တီမီတာ

မောင်မိုးသူ
ပစ်မသွားနဲ့ အချစ်ရယ်

တတိယအကြိမ်

ပစ်ပသွားနဲ့အချစ်ရယ်နှင့်မောင်မိုးသူ

မောင်မိုးသူဟာ ၁၉၆၅ ခုနှစ်က 'စိတ္တလ' ဘာသာပြန် လုံးချင်းဝတ္ထုကို စတင်ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့သူ ဖြစ်လေတော့ ယခု ၂၀၁၈ ခုနှစ်မှာ လုံးချင်းစာအုပ် ဘာသာပြန်သက် အားဖြင့် ၅၃ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်တာကို တွေ့မြင်ရပါတယ်။ ၅၃ နှစ်အတွင်းမှာ မောင်မိုးသူက အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မံ ရိုက်နှိပ် ရပြီး 'အိပ်မိုးဒပ်' 'နိုင်ငံတစ်ခု မွေးဖွားခြင်း'၊ 'ကျားကုတ် ကျားခဲ' နှင့်တကွ စာရေးဆရာ ကင်ဖောလေး၏ စာအုပ် ပေါင်း ခုနှစ်အုပ်ကို ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ တခြားတခြားသော စာရေးဆရာပေါင်းစုံ၏ ဝတ္ထုစာအုပ် ပေါင်း ၄၀ ကျော်ကို ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည် ကို တွေ့ရှိရပါတယ်။ ၅၃ နှစ်သော ကာလအတွင်း နိုင်ငံ တကာမှ နာမည်ကြီး အရောင်းရဆုံး စာအုပ်များကိုသာမက တခြားဘာသာပြန် စာအုပ်များ မရှိသေးသည့် စာရေးဆရာ အသစ်များကိုလည်း ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့ ဖူးပါတယ်။ အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါက ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရောင်းရဆုံး စာရေးဆရာကြီး ဟာရီးရော်ဘင်၏ ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀ ကျော် ကို မောင်မိုးသူ၏ ရေးဖော်စာရေးဆရာ မိတ်ဆွေများ ဖြစ် သည့် အထောက်တော်လှအောင်၊ မောင်ပေါ်ထွန်းတို့ အပါအဝင်ရေး ဖော်မိတ်ဆွေ တော်တော်များများက ပြန် ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ကြတာကို တွေ့မြင်ရပါတယ်။ ဟာရီးရော်ဘင်

၏ ဝတ္ထုများမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုများ၊ လိင်မှုဆိုင်ရာ ရေးသားဖော်ပြမှုများ များပြားလှသဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရောင်းရဆုံး စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားလှပါတယ်။ ၎င်း ဟာရီးရော်ဘင်၏ ဝတ္ထုများအနက် မောင်မိုးသူက ရှားရှားပါးပါး အချစ်ခံစားမှု ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ် ဖြစ်သည့် 'အိပ်မက်ကုန်သည်' နှင့် 'ပစ်မသွားနဲ့ အချစ်ရယ်' ဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်ကိုသာ ပြန်ဆိုဖြစ်ခဲ့တာကို တွေ့မြင်ရပါတယ်။ ဟာရီးရော်ဘင်၏ ဝတ္ထုများအနက် ဤနှစ်ပုဒ်သာ ရိုးသား သန့်ရှင်းသည့် အချစ်ခံစားမှု ဝတ္ထုဖြစ်လို့ မောင်မိုးသူ ခံစား ပြန်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ 'အိပ်မက်ကုန်သည်' ဝတ္ထုမှာ ကမ္ဘာကျော် ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကကြီး ဖြစ်ပေါ် တည်ထောင်လာသည့် ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်သမိုင်းကို နောက်ခံကျောရိုးပြု၍ လှပသောလူသားချင်း ဆက်နွယ် သည့် မေတ္တာတရားများ သန့်ရှင်းသည့် ချစ်မေတ္တာ သဘောတရားများ တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရ၍ ပြန်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ် ပါတယ်။ ယခုအခါတွင် 'အိပ်မက်ကုန်သည်' ကို တတိယ အကြိမ်အဖြစ် နန်းဒေဝီစာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ယခု နန်းဒေဝီစာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိ သည့် 'ပစ်မသွားနဲ့ အချစ်ရယ်' ဝတ္ထုမှာ ဟာရီးရော်ဘင်၏ ရှားရှားပါးပါး လှပသော အချစ်ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး တစ်ချိန် သောအခါက ဘဝတက္ကသိုလ် ကိုနေဝင်းနှင့်အတူ စာရေးဆရာ မောင်ပေါ်ထွန်းနှင့် မောင်မိုးသူတို့ သုံးယောက် သား မေမြို့သို့ သွားရောက်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ပုဒ် ဘာသာပြန်ဆို ခဲ့သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထု၏ အဖွင့်မှာ ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီး ဖြစ်သည့် အယ်လိန်း ကွယ်လွန်ကြောင်းနှင့် စဖွင့်လိုက်သည့် ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ ၎င်းဝတ္ထုကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က မောင်မိုးသူရဲ့ တူတစ်ယောက်လိုဖြစ်သည့် မန္တလေး ရိမြင့်ရုပ်ရှင် ဖြန့်ချိ ရေးမှ မောင်ဇော်မြင့်ကို လက်ဆောင် ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။ တူဖြစ်သူဟု ရေးသားရခြင်းမှာ မောင်ဇော်မြင့်ရဲ့ ခင်ကိုချီမှာ

မောင်မိုးသူရဲ့ အစ်ကိုလိုဖြစ်သည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် အပြင် မောင်ဇော်မြင့်၏ မိခင်မှာလည်း မောင်မိုးသူ မန္တလေးတက္ကသိုလ် တက်စဉ်က ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ 'ပစ်မသွားနဲ့ အချစ်ရယ်' ဝတ္ထုကို မောင်ဇော်မြင့်က ဖတ်ရှု ပြီးစီးသည်နှင့် မောင်မိုးသူကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဝေဖန် ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဝတ္ထုအဖွင့်ခန်းမှာပင် ဇာတ်ဆောင် အယ်လိန်းကွယ်လွန်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့သည့် နောက်မှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲတွင် အယ်လိန်း ပေါ်လာပြီး နောက် အင်မတန် ဖြူစင်လှပ ချစ်စရာကောင်းလှသည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦးအဖြစ် ဟာရီးရော်ဘင်က ပေါ်လွင်အောင် ရေးသား ထားသည့်အတွက် မောင်ဇော်မြင့်က ဝတ္ထုဖတ်စဉ် အယ်လိန်းအပေါ်တွင် ခင်မင်တွယ်တာလာပြီး အယ်လိန်း ကွယ်လွန်သွားမည်ကို နှမြောနေမိကြောင်း ပြောဆိုဝေဖန် ခြင်း ခံရဖူးပါတယ်။ ဟာရီးရော်ဘင်၏ အောင်မြင် ကျော်ကြားလှသော ဝတ္ထုများအနက် 'အိပ်မက် ကုန်သည်' နှင့် 'ပစ်မသွားနဲ့ အချစ်ရယ်' ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်သာ ရိုးရှင်းဖြူစင် သည့် မေတ္တာဘွဲ့ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အယ်လိန်း၏ လှပပုံ ဖြူစင်သည့်စရိုက် ချစ်စရာ ကောင်းပုံများကို ဟာရီးရော် ဘင်က လက်စွမ်းပြ ရေးသားခဲ့ပြီး မောင်မိုးသူ ပြန်ဆိုရာ တွင်လည်း စိတ်ခံစားမှု စွဲနစ်ပြီး ကြိုးစား ပြန်ဆိုခဲ့သည့် အတွက် မောင်မိုးသူ၏ ဘာသာပြန် စာအုပ်များထဲတွင် မောင်မိုးသူရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ အနစ်အမြိုက်ဆုံး စာအုပ်ဖြစ်ကြောင်း ယခုကဲ့သို့ တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေရာ တွင် ဖော်ထုတ် ဝန်ခံလိုက်ရပါတယ်။

'ပစ်မသွားနဲ့ အချစ်ရယ်ဝတ္ထု' ရဲ့ ဇာတ်ရုပ် အယ်လိန်းကို မောင်မိုးသူကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်ခင်စွဲလန်း စွာ ရေးဖွဲ့ခဲ့ကြောင်းလည်း ဝန်ခံလိုပါတယ်။

စာတတ်သူများကို အစဉ်လေးစားလျက်။
မောင်မိုးသူ
ဇူလိုင် ၁၂ ၂၀၁၈

နှစ်ပေါင်း ၃၈ နှစ်အတွင်း စာအုပ်ပေါင်း ၁၈ အုပ် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အရောင်းရဆုံး စာရေးဆရာအဖြစ် စံချိန်တင်ထားသူ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဝတ္ထုများမှာ ညစ်ညမ်းသောလိင်ကိစ္စ၊ အာဏာ လုယက်တိုက်ခိုက်စွန့်စားခြင်းများနှင့် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မကြုံတွေ့နိုင်သော ဘဝ၏အောင်မြင် ချမ်းသာကြွယ်ဝ မှုများကို ရောထွေးသမပြီး ရေးသားလေ့ရှိသူအဖြစ် စာပေ လေ့လာသူများက ဝေဖန်ကြကာ သရုပ်မှန်စာရေး ဆရာ၊ ဂန္ထဝင်စာရေးဆရာဟု မည်သည့် စာပေသုတေသီကမှ အသိအမှတ် မပြုကြပါ။

သို့သော် စာပေသုတေသီအားလုံး မငြင်းနိုင်သည့် အချက်မှာ ဟာရီးရော်ဘင်သည် စာရေးသားမှု အတတ် ပညာ၌ကား ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင်၊ လက်မှမချနိုင်အောင် ရေးသားနိုင်သည့် စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဟာရီးရော်ဘင်သည် အရေးအသား ပြေပြစ်ရှင်း လင်းအောင် ရေးသားနိုင်သူ ဖြစ်ရုံမက ဇာတ်အိမ်ဇာတ်လမ်း ဖွဲ့စည်းပုံလည်း အလွန်အကွက်စေ့သူ၊ လိမ္မာသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဟာရီးရော်ဘင်သည် မူလ စာစတင်ရေးသားခါစ က သရုပ်မှန်စာပေ၊ ဂန္ထဝင်စာပေရေးသားလိုစိတ် ရှိ ကြောင်းကို သူ၏ အစောပိုင်းဝတ္ထုများတွင် တွေ့နိုင်ပါသည်။ သို့သော် အောင်မြင်မှု အလွန်အင်မတန် ကြီးမားလာခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အောင်မြင်မှုနောက်သို့ လိုက်ပါရင်း ပေါ်ပင်အကြောင်းအရာများကို ရေးသားကာ သူ၏ ဝတ္ထု များ ညံ့လာကြသည်ဟု စာဖတ်သူများက ဆိုကြပါသည်။

သူ့နောက်ဆုံး ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်သုံးအုပ်ကို စာဖတ်သူများက နာမည်ကြီး၍ ဝယ်နေကြသဖြင့် ရောင်းရ သည်မှန်သော်လည်း မည်သူမျှ ရှေးယခင်က ဝတ္ထုများကဲ့သို့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိကြတော့ပါ။

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းမှ မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

ဤစာအုပ်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရောင်းရဆုံး စာရေးဆရာ ဟု အသိအမှတ်ပြုထားသော Harold Robbins ၏ Never Leave Me. စာအုပ်ကို မြန်မာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဟာရီးရော်ဘင်သည် (၁၉၁၆) ခုနှစ်တွင် မိဘမဲ့ ဂေဟာတစ်ခုတွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ဂျူးမိသားစုတစ်စုမှ မွေးစားခံခဲ့ရပါသည်။ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တွင် အိမ်မှ ထွက်ပြေးကာ ဘဝမျိုးစုံ၌ အလုပ်မျိုးစုံကို လုပ်ကိုင်ပြီး ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် Never Love a Stranger အမည်ရှိ အဖေမိဘအမည်မသိဘဲ မွေးဖွားကာ မိဘမဲ့ကျောင်းတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဖရင်ဘီ ကိန်းဆိုသည့် လူငယ်တစ်ဦး၏ ဘဝတိုက်ပွဲ၊ အကောင်း အဆိုးများနှင့် လူမိုက်လောကီအကြောင်း စာအုပ်ရေးသား ကာ စာပေလောကသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ရုပ်ရှင် လောကအခြေပြု Dream Merchants, The Carpetbaggers ဝတ္ထုများ ရေးသားပြီး ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာပါသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၆ ခုနှစ်

သူတို့နိုင်ငံတွင် ဘာသာရေးဂိုဏ်းများ ပေါက်တတ် ကရလုပ်နေကြချိန်၊ တရားဟောဆရာ ဂျိန်းဂျိုးဆိုသူက ရာပေါင်းများစွာကို အဆိပ်သောက်သေစေမှု ဖြစ်လာချိန် တွင် ဟာရီးရော်ဘင်က **The Spell Binder**: ဝတ္ထုကို ရေးပါသည်။ လူကြိုက်မများလှပါ။

သူတို့နိုင်ငံတွင် လူများ မိမိတို့သက်တမ်းထက် အသက်ရှည်ရှည် နေလိုကြချိန်တွင် ဟာရီးရော်ဘင်က **The Man From Zanadu**. ဝတ္ထုကို ရေးပါသည်။ လူ သိပ် မကြိုက်ကြပါ။

ယခု ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ဟာရီးရော်ဘင်က **The Story Teller** ဝတ္ထုထွက်လာပါသည်။ သူပရိသတ်များက စွဲမက်စရာ မရှိဟု ဆိုကြပြန်ပါသည်။

သို့သော် သူဝတ္ထုဟောင်းများကမူ စာဖတ်သူများ ကို စွဲလမ်းနေစေဆဲ၊ ဖမ်းစားနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုစာအုပ် **Never Leave Me** စာအုပ်သည် ဟာရီးရော်ဘင် (၁၉၅၆) ခုနှစ်က ရေးသားခဲ့သော စာအုပ် ဖြစ်ရာ ယခုအချိန်တွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

၎င်းစာအုပ်ကို ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝက ဖတ်ဖူး၍ အလွန်နှစ်ခြိုက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

၁၉၇၀ တစ်ဝိုက် ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေစဉ်က ၎င်းဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် ပြန်လည်ဖတ် ရှုရာ အလွန်နှစ်ခြိုက်ခဲ့သော်လည်း မြန်မာဇာတ်အိမ်တည် ၍ အထာမကျဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ မူရင်းအရသာကို မိမိနိုင် မည် မဟုတ်သောကြောင့် မရိုက်ဘဲ လက်မြောက်ခဲ့ရသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအချိန် နိုင်ငံခြားဝတ္ထုများကို ဆက်တိုက် ဘာသာပြန်နေချိန်တွင် စာရေးသားမှု အတတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ဟာရီးရော်ဘင်၏ ရေးဟန်၊ သူ၏ ဇာတ်ဖွဲ့ဟန်၊ အချိတ်အဆက်၊ ဖမ်းကွက်၊ စရိုက်များနှင့် ပတ်သက်၍ သိလိုစိတ်ဖြင့် **Never Leave Me** ကို ပြန်ဖတ်ရာ

စိတ်ထဲမှာ စွဲငြိမ်စားနေရဆဲဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ယခုတလော ကျွန်တော် ပြန်ဆိုရသော ဝတ္ထုများမှာ လှုပ်ရှားမှုများ၊ ကမ္ဘာ့အရေးအခင်း နောက်ခံပြု ဝတ္ထုများ သာ ဖြစ်နေပေရာ ‘ခံစားမှု’ ကို ပေးနိုင်သည့် စာမျိုးကို ဖတ်ချင်စိတ် ပေါ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်နည်းတူ ကျွန်တော် ၏ စာဖတ်သူများကို ‘ခံစားမှု’ ရသကို ရရှိစေမည့် စာအုပ်မျိုး ဘာသာပြန်ပေးချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ပါသည်။

ဤသို့သော အကြောင်းပြုမှုဖြင့် **Never Leave Me** စာအုပ်ကို ကျွန်တော် မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ပြန်ဆိုရာ၌

ထုတ်ဝေရန် သဘောတူသော ‘မြဝတ်ရှည်’ စာပေ ကိုလည်းကောင်း၊ အလွန်ပူပြင်းသော ရက်များတွင် ပြင်ဦး လွင်မြို့သို့ ကျွန်တော်နှင့် အတူလိုက်ပါကာ နံဘေးမှထိုင်ပြီး သူတစ်အုပ်၊ ကိုယ်တစ်အုပ် စိတ်ရှည်လက်ရှည် အတူ ဘာသာပြန်ခဲ့သော စာရေးဆရာ မောင်ပေါ်ထွန်းအား လည်းကောင်း။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘာသာပြန်နေကြသည် ကို နံဘေးမှ ထိုင်စောင့်ပြီး တွန်းအားပေးခဲ့ကြသော မောင်နေဝင်း (ဘဝတက္ကသိုလ်) နှင့် ဝင်းခက် (စာမော် ကွန်း) တို့အားလည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။

ဘာသာပြန် စာဖတ်ပရိသတ်များ ကျေနပ်နှစ်သက် ကြမည်ဟု လေးစားယုံကြည်လျက်.....

မောင်မိုးသူ

၎င်းစာရွက်များကို စတင်၍ ဖတ်ရှုလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်ပီတိအဟုန်များ လွှမ်းခြုံ၍ လာပါတော့သည်။ ထိုသို့ ပီတိများ ဖြစ်လာခြင်းမှာ အလိုအလျောက် သူ့ဘာသာဖြစ်လာခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မည်သို့မျှ တားဆီးနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ၎င်းအရသာမှာ ကောင်းမွန်မြန်ရက်စွာ ညစာ စားသောက်ပြီးနောက် အကောင်းစား ဘရန်ဒီဖြင့် အစားပိတ်သောက်လိုက်ခြင်းထက်ပင် ချိုမြိန်လှသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်အတွက် တယ်လီဖုန်းလာနေကြောင်း အတွင်းရေးမှူးမကလေးက လှမ်း၍ အသိပေးသောမြည်သံ ထွက်ပေါ်၍လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် မျက်စိအာရုံကမူ လက်ထဲမှ ဖတ်ရှုဆဲ စာချုပ်အပေါ်သို့ ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အတွင်းရေးမှူးမကလေးက တိုးတိတ်ညင်သာသော လေသံဖြင့်

‘လိုင်းခွဲ ၂ မှာ ဝါရှင်တန်မြို့ကနေပြီး ပေါလ်ရမ်မီ ဖုန်းဆက်နေပါတယ်’
‘ဟုတ်လား။ ကောင်းပြီလေ’

ကျွန်တော်သည် လိုင်းခွဲ ၂ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းခွက်ထဲသို့ နှုတ်ဆက်စကား ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အသံထဲတွင် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်မှုများ စိမ့်ဝင်နေမည်မှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်တော်က

‘ပေါလ်လား.....ကျုပ်လက်ထဲမှာ အခုပဲ ကန်ထရိုက်စာချုပ် ကိုင်ထားတာ ဝျ’

ကျွန်တော်၏ စကား မဆုံးလိုက်ရပါ။ ပေါလ်က ဖြတ်၍
‘ဘရက်ဒီ’

ပေါလ်၏အသံမှာ မာကျော၍ ရုတတဖြစ်နေပါသည်။ အနောင့်အယုတ်တစ်စုံတစ်ရာ ပါကြောင်း အရိပ်အငွေ့များ လွှမ်းခြုံနေပါသည်။ သူ့လေသံမှာ ပါဝင်နေသော အရိပ်နိမိတ်များကြောင့် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားအစုံမှာ ကြောက်လန့် စိုးရိမ်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာမိပါသည်။

ကျွန်တော်က စိတ်ကို ထိန်း၍
‘ဘာများလဲ ပေါလ်၊ ပြောလေ’

ပေါလ်က
‘အယ်လိန်းတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားရှာတယ်’

‘နိဂုံး’ကို ‘အစ’ အဖြစ်နှင့်

နေ့လယ်စာစားအပြီး ကျွန်တော် ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ နေ့ခင်း ၂ နာရီခွဲ ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ရုံးခန်းတံခါးပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး အထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်၏ အတွင်းရေးမှူးမကလေးက မော်၍ ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်က -

‘ဟို ကန်ထရိုက်စာချုပ်တွေ ရှေ့နေဆီက ရောက်မလာကြသေးဘူးလား’
အတွင်းရေးမှူးမကလေးက ခေါင်းညှိတ်ပြ၍

‘ရောက်လာပါပြီ၊ ကျွန်မ ရှင်ရဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားပါတယ် ဘရက်ဒီ’
ကျွန်တော်သည် အတွင်းရေးမှူးမကလေးထိုင်သော အပြင်ရုံးခန်းကို ဖြတ်ကျော်၍ ကျွန်တော်၏ သီးသန့်ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကာ ရုံးစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ နောက်စောစောက ကျွန်တော်မေးခဲ့သော ကန်ထရိုက်စာချုပ်များကို စားပွဲပေါ်မှ ကောက်ယူကာ ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ထူထဲများပြားလှသော စာရွက်ထပ်များကို လှန်လှော၍ ကြည့်လိုက်ပါ၏။

သေသပ်ကျနစွာ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ကူးထားသော စာရွက်များမှာ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသတွင် ဘာများရှိကြောင်း၊ ဘာလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း တိတိကျကျ ဂယနဏ ဖော်ပြပါရှိ၏။ တကယ်ကြီးမားသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ပေါလ်၏စကားလုံးများသည် ကျွန်တော်၏ နားထဲသို့ ငရဲမီးပူပူများ လောင်းထည့်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော စာချုပ်စာရွက်များသည် ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ပေါလ်ရယ်...’

ကန်ထရိုက်စာချုပ် စာရွက်ဖြူဖြူများသည် စားပွဲပေါ်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ကြလွင့်စဉ်၍ ကျသွားပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရင်အစုံလုံးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာက တင်းတင်းကြီး ကိုင်ဆုပ်ထားသလို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်လာပါတော့သည်။ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲသို့ စကားပြောရန် ကြိုးစားပါသည်။ နှစ်ကြိမ်စလုံး ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ စကားလုံးများ ထွက်၍ မလာပါ။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ပစ်လှဲထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ဘယ်အချိန်မှာ ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိသည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး ချားရဟတ်လို လည်ပတ်သွားသည်ဟု စိတ်ထဲမှ ထင်လာမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်စိအစုံကို မှိတ်လိုက်ပါ၏။

‘အယ်လိန်းရယ်...’

ကျွန်တော်သည် ရင်ထဲမှကျိတ်ပြီး တိတ်တိတ်ကလေး ငိုကြွေးတမ်းတရင်း အယ်လိန်း၏ အမည်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ရေရွတ်နေမိပါ၏။

‘အယ်လိန်းရယ်...အယ်လိန်းရယ်...’

နောက်ဆုံးမှ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲသို့ စကား ပြောလိုက်ရပါသည်။

‘ဘယ်တုန်းကလည်း ပေါလ်ရယ်၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာလဲ’

ကျွန်တော့်အသံမှာ ခြောက်ကပ်ကွဲရှနေရာ ကိုယ့်အသံကိုယ် မမှတ်မိ နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါ၏။

ပေါလ်က

‘မနေ့ညကပဲ အိပ်ဆေးသောက်သွားတာပဲ’

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိပါ၏။ ကျွန်တော်သည် မိမိ ကိုယ်မိမိ ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းနိုင်စ ပြုလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့များပါလိမ့် ပေါလ်ရယ်’

ကျွန်တော်သည် မေးခွန်းတစ်ခုကို ကြိုးစား၍ ထုတ်မေးလိုက်ပါ၏။ သို့သော် အဖြေကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ သိပြီး ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်က ဆက်၍

‘စာလေးဘာလေး...ရေးထားပြီး မချန်ရစ်ဘူးလား’

‘ဘာစာမှ ချန်မထားခဲ့ဘူး၊ ဘာမှလည်း မမှာခဲ့ဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း ဘာကြောင့်ဆိုတာ မသိနိုင်ကြဘူး’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါသည်။ မိန်းကလေးသည် သူ့ဇာတိကို သူ့ဘာသာနိုင်အောင် ပြီးဆုံးအောင် ကသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏။ ယခုတော့ ကျွန်တော်၏ လေသံမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဖြစ်၍လာပါပြီ။ ကျွန်တော်က

‘တကယ်တုန်လှုပ်စရာကောင်းတဲ့ သတင်းပါပဲ ပေါလ်’

ပေါလ်က

‘ကျုပ်တို့လည်း အားလုံး အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရတာပဲ ဘရက်ဒါ၊ အားလုံး အစစအရာရာ အယ်လိန်းအတွက် ချောချောမောမော ပြေပြေဖြစ်ဖြစ် ရှိတော့မယ် လို့ အခြေအနေရောက်လာမှပဲ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးပတ်ကတောင် အိဒစ်က ပြောသေးတယ်၊ အယ်လိန်းကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာနေပုံရတာပဲတဲ့၊ လန်းလန်းဆန်းဆန်းလည်း ဖြစ်လာသတဲ့၊ အဲဒါကလည်း ခင်ဗျားက အယ်လိန်းအတွက် လုပ်စရာအလုပ်ကို လုပ်ဆောင်ဖို့ ကူညီခဲ့လို့ အယ်လိန်းဟာ ဘဝမှာ လူတကာတွေ ရဲ့ အကျိုးကို သယ်ပိုးလုပ်ဆောင်ကူညီနိုင်ဖို့ အလုပ်ရှိသေးတယ်ဆိုတာကို ပြသနိုင်လို့ပဲ ဆိုပြီး ပြောနေသေးတယ်’

ကျွန်တော်၏ ရင်အစုံမှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာပါသည်။

‘ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ...ကျုပ် သိပါတယ်’

ပေါလ်က

‘ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီကို ဖုန်းဆက်ရတာပေါ့ ဘရက်ဒါရယ်၊ အယ်လိန်းဟာ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးတာ၊ ခင်ဗျားကို အတော်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲလို့ ယုံကြည်ထားတာလေ၊ အယ်လိန်းက အိဒစ်ကို အမြဲပြောပြောနေတာ၊ ခင်ဗျားဟာ သူ့အပေါ်မှာ အလွန်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲတဲ့’

ပေါလ်၏ စကားလုံးများထဲတွင် ထိခိုက်နာကျင်သော ခံစားမှုဒေဒနာအနိပ်များ စွန်းထင်းပါဝင်၍ လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပေါလ်က ဤသို့ကြံနယ် ထိခိုက်ဖွယ်စကားများ ပြောဆိုနေခြင်းကို ရပ်တန့်ပစ်မှ ဖြစ်ပါမည်။ သို့မဟုတ်ပါက

ပေါလ်၏ စကားလုံးများသည် ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးများကို နှပ်နှပ်စဉ်းသလို ဖြစ်လာပါတော့မည်။ ကျွန်တော်က...

‘ကျုပ်ကလည်း အယ်လိန်းဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး လို့ ယူဆယုံကြည်ပါတယ်ဗျာ’

ထိုသို့ ပြောလိုက်သော ကျွန်တော်၏ အသံမှာ အက်ကွဲ၍နေပါသည်။ ဘာမျှ ရိပ်မိပုံမရသော ပေါလ်ကမူ

‘ကျုပ်တို့အားလုံးကလည်း အဲဒီလိုပဲ ယူဆကြပါတယ် ဘရက်ဒ်၊ ကျုပ် တို့အကုန်လုံးက အယ်လိန်းကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြရတာ။ အယ်လိန်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံဆိုကြီးတွေကို အယ်လိန်း ဘယ်လိုများ ကြုံကြုံခိုင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ပါလိမ့်၊ ဘယ်လိုများ သတ္တိတွေမွေးပြီး လောကကြီးကို အသစ်တစ်ဖန် တည်ဆောက်နိုင်ပါလိမ့်ဆိုပြီး အံ့ဩနေရတာ။ ခုကျတော့လည်း ကျုပ်တို့တစ်တွေ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတာပဲဗျာ’

ကျွန်တော်သည် မျက်စိအစုံကို မှိတ်လိုက်ရပြန်ပါသည်။ ဟုတ်သည်။ အယ်လိန်းကို သူတို့ မည်သို့မျှ နားလည်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ကျွန်တော် သိပါသည်။ သိသမ အများကြီး အများကြီးကို သိပါ သည်။ ကျွန်တော်က

‘အသုဘကိစ္စကို ဘယ်တော့လုပ်ကြမှာလဲ’

ကြည့်...ကျွန်တော်သည် သမားရိုးကျ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အမေးစကားများ ကို အလိုအလျောက် မေးနေမိပြန်ပါသည်။ ပေါလ်က

‘သန်ဘက်ခါ အသုဘချမယ်’

ပေါလ်သည် သရဏာဂုံတင်မည့် ဘုရားကျောင်း၏ အမည်ကို ပြောပါ သည်။ ပြီးမှဆက်၍

‘၁၁ နာရီမှ ကျင်းပမယ်။ အယ်လိန်းရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို သူခင်ပွန်းနဲ့ သူကလေးရဲ့ သင်္ချိုင်းဂုန်ဘေးမှာပဲ မြှုပ်နှံကြမယ်လေ’

ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့ဆိုကြီး ဖြစ်လာပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘ကျုပ် အရောက်လာခဲ့မယ်လေ၊ အဲဒီကျတော့ ဆုံကြတာပေါ့။ ဒါထက် လောလောလတ်လတ် ကျုပ်အယ်လိန်းအတွက် ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်တာ ရှိသေး သလဲဟင်’

‘မရှိပါဘူး ဘရက်ဒ်၊ အားလုံး လုပ်စရာကိုင်စရာရှိတာကို စီစဉ်ပြီးပြီပါ ပြီ ခုမှတော့ ကျုပ်တို့အားလုံး အယ်လိန်းအတွက် ဘာမှလုပ်ပေးနိုင်တာ မရှိတော့ ပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်၏။ ကျွန်တော်၏ နားထဲတွင် ပေါလ်ပြောကြားလိုက်သော စကားလုံးများ၏ အသံမှာ ပဲ့တင်ထပ်ရိုက်ခတ်၍ ကျန်ရစ်ပါသည်။ ပြီးမှ ရှေ့မှာရှိသော ပကတိ လောကကို ကြည့်လိုက်ရာ စာချုပ်စာရွက်များ စားပွဲအနံ့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်အနံ့ ပြန့်ကြဲနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စက်ရုပ်တစ်ရပ်ပမာ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး ပြန်ကြဲနေသော စာရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်း ကောက်ယူစုနေမိပါ သည်။

သည်အချိန်တွင် ရုတ်တရက်ပင် ကျွန်တော်၏ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များ ယိုဖိတ်ကျဆင်းလာပါ၏။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါးဖွင့်သံ ကြားရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မော့၍ပင် မကြည့်ပါ။

ကျွန်တော်၏ အတွင်းရေးမှူးမလေး မစ်ကီသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်နေကြောင်း ခြေထောက်အစုံကို မြင်၍ သိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ပခုံးပေါ်သို့ မစ်ကီ၏ ကြင်နာနှစ်သိမ့်လိုစိတ်ဖြင့် လက်တစ်ဖက် တင်လာပါသည်။ မစ်ကီက

‘ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘရက်ဒ်ရယ်’

ကျွန်တော်သည် ခါးကိုမတ်၍ မစ်ကီကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ

‘မင်းလည်း သိတယ် ဟုတ်လား’

မစ်ကီက ခေါင်းညှိတ်၍ ပြပါသည်။ ပြီးမှ

‘ပေါလ်က ရှင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်မပေးခင်မှာ ကျွန်မကို အကျိုးအကြောင်း ခြေပြောပြပါတယ်။ တကယ် စိတ်ထိခိုက်စရာကောင်းတဲ့ သတင်းပါပဲရှင့်’

မစ်ကီ၏ တခြား လက်တစ်ဖက်သည် ရှေ့သို့ ကမ်းလာပါသည်။ မစ်ကီ၏ လက်ထဲတွင်ကား အရက်ဖန်ခွက် တစ်ခွက်။

ကျွန်တော်သည် အရက်ခွက်ကိုယူ၍ နှုတ်ခမ်းမှာ တော့လိုက်ပါသည်။ မစ်ကီသည် ကျွန်တော် ကောက်ယူခဲ့သော စာရွက်များကို လိုက်လံကောက်ယူပါ သည်။ မစ်ကီ စာရွက်များကောက်ယူပြီးစီးချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အရက်ခွက် ကို တစ်ရိုက်ထိုး သောက်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေပါသည်။ မစ်ကီက ဘာလုပ်ပေးမလိမ့် မည်လဲဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မော့၍ကြည့်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သွားဖြူ၍ ပြလိုက်ပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် ပြုံးပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးသည် ထင်နိုင်မည်။ ပေါနိုင်မည် မဟုတ်၍ သွားဖြူခြင်းမျှသာ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါသည်။

‘ကျုပ် ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အဲဒါတွေ ဒီမှာပဲထားပါတော့၊ နောက် တော့ တဖြည်းဖြည်း ဖတ်ထားလိုက်ပါယ်’

မစ်ကီ တံခါးပေါက်နားလောက် ရောက်မှ ကျွန်တော်က

‘မစ်ကီ၊ ဘယ်က တယ်လီဖုန်းလာလာ အထဲကို ဆက်မပေးနဲ့တော့၊ ဘယ်သူလာလာ မတွေ့ချင်ဘူး။ ကျုပ်မရှိဘူးလို့သာ ပြောထားလိုက်၊ ဟုတ်လား’

မစ်ကီသည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကာ အပြင်မှ တံခါး ကို အသာအယာ ပြန်ပိတ်ထားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားမိပြီး အပြင်မှ လောကကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးမှာ ဆောင်းဥတုဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြာလဲ့၍ နေ၏။ အဖြူရောင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် အဆောက်အအုံများသည် အပြာရောင် ကောင်းကင်ကို ဖောက်ထွင်းထိုးဖောက်တက်ရောက်ရန် အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစား နေကြသလို ဖြစ်နေ၏။ စတုရန်းပေပေါင်း သန်းဝက်ခန့်ရှိမည့် မက်ဒီဆင်စက္ကယား ရှိ အဆောက်အအုံ အသစ်အသစ်တို့သည် ပရွက်အုံများသဖွယ် စုပုံတိုးဝှေ့ တိုးတက်နေကြ၏။ ဤကား တကယ့်နေရာ...တကယ့်နေရာ၊ တကယ်ကြီးကျယ် သော ဖြစ်ပေါ်မှုကြီး တစ်ခုပေတည်း။ ကျွန်တော်သည်လည်း ကြီးကျယ်သော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဤကဲ့သို့ ကြီးကျယ်အောင်မြင်မှုမျိုးကို သိတတ်စ အရွယ်ကပင် ကျွန်တော် မျှော်မှန်းတမ်းတ အိပ်မက်မက်ခဲ့ရသည့် အကြီးဆုံး အပြင်းထန်ဆုံး ဆန္ဒပင် ဖြစ်ပါ၏။ ယခုတော့ ဤကြီးကျယ် အောင်မြင်မှုမျိုး၏ တန်ခိုးသည် မည်ရွှေမည်မျှရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိရှိပြီဖြစ်ပါ၏။ ဘာမှ အဖိုးမတန်ပါကလား။ ဘာဆို ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိပါကလား။ ဟိုလမ်းမပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝှေ့လျှောက် သွားနေသည့် လူသားကလေးတစ်ဦးသည် ဤမြို့တော်ကြီးတစ်ခုလုံး ပေါင်းစပ် ထားသည်ထက် တန်ဖိုး ပိုမိုကြီးမားလှပါကလား။

အယ်လိန်းကား သေလေပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ယုံကြည်၍ မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အယ်လိန်း၏ ပူနွေးချိုမြိန်သော နှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်း လွှာတို့နှင့် မကြာမတင်ကပင် ထိတွေ့နှမ်းရှုပ်မွှေးမြဲခဲ့သည်ဟု ထင်ယောင် မြင်ယောင် ဖြစ်နေ၏။ အယ်လိန်း၏ ကြည်လွင်ချိုအေးသော စကားလှလှကလေး များကိုလည်း ခုလေးကပင် ပြောကြားခဲ့သည့်အလား နားထဲမှာ ကြားယောင် လျက်ရှိ၏။

‘အယ်လိန်းရယ်...’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ နာမည်ကလေးကို ပါးစပ်မှ အသံထွက်၍ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ အရင့်အရင့်၊ ယခင်ယခင်က နူးညံ့ချိုသာလှသည့် ထိုနာမည် အသံကလေးမှာ ယခုတော့ အသည်းနုလုံးထဲကို စားဖြင့်ထိုးစိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ငှင်းဝင်၍ သွားကြပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာလဲ အယ်လိန်းရယ်...။

အခန်းတွင်းသို့ ဖုန်းဆက်သွယ်လာကြောင်း မြည်သံသည် စားပွဲပေါ်မှ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးဖြင့် မြည်လာ၏။

ကျွန်တော်သည် စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ဖုန်းခွက်ကို ဒေါသ ဘကြီး ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

‘အထဲကို ဖုန်းဆက်သွယ်တာ လက်မခံပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ် လား’

ကျွန်တော်၏ အတွင်းရေးမှူးမလေး မစ်ကီက တိုးတိတ်ညင်သာသော လေသံဖြင့်

‘အပြင်မှာ ရှင့်ဖေဖေ ရောက်နေပါတယ် ဘရက်ဒ်’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း ဝင်ခဲ့ပါစေတော့ပေါ့’

ကျွန်တော်သည် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ မျက်နှာမူကာ စောင့်နေလိုက်မိပါ သည်။

ဖေဖေသည် အခန်းထဲသို့ ထောင့်ထောင့်နှင့် ဝင်၍လာ၏။ ဖေဖေ သည် လမ်းလျှောက်သည့်အခါတိုင်း ဤကဲ့သို့ပင် ထောင့်ထောင့်နှင့် ဖြစ်တတ် ပြမြဲပင်။ ဖေဖေကို ခုံညားကျက်သရေရှိစွာ မြင်ရသည့်အကြိမ်များမှာ ဖေဖေ တစ်ယောက် သူ၏ တွန်းလှည်းကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေသောအခါ မျိုးမှာသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဖေဖေ၏ ညှိမှောင်သော မျက်လုံးအစုံက ကျွန်တော်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ခံစားမှုအရိပ်အရောင်များကို ရှာဖွေကြည့်ရှုနေ၏။ ပြီးမှ ဖေဖေက ‘သတင်းကြားပြီးပြီလား’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပေါလ်က ခုပဲ ဖုန်းဆက်ပြောပါတယ်’

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍

‘ဖေဖေလည်း ကားစီးနေတုန်း ကားရေဒီယိုက အဲဒီသတင်း ကြားတာနဲ့

ချက်ချင်း မင်းဆီကို ပြေးခဲ့ရတာပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ’

ကျွန်တော်သည် အရက်ပုလင်းများ ထားရာ ကောင်တာရှိရာသို့ လမ်း
လျှောက်သွားပြီး တွေ့ရာပုလင်းတစ်လုံးကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းတော့ နေသာသွားမှာပါ ဖေဖေ’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ အရက်နှစ်ပက်ခန့်စီ ငှဲထည့်
လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ဖေဖေကို တစ်ခွက် ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှာရှိသော အရက်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း
မော့ချလိုက်ပါသည်။

ဖေဖေကမူ သူ့အရက်ခွက်ကို ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။ ဖေဖေက

‘မင်း ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်လည်း မသိတော့ဘူး ဖေဖေရယ်၊ ပေါလ်နဲ့ ဖုန်းဆက်တုန်းက
တော့ ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်ကို လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်မိတာပဲ။ ခုတော့
ကျွန်တော် မပြောတတ်တော့ဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် သွားရော သွားနိုင်ပါ့မလား
မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် အယ်လိန်းရဲ့ ရုပ်ကလာပ်နဲ့တောင်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဲ
တဲ့ သတ္တိရှိပါ့မလား မပြောတတ်တော့ဘူး ဖေဖေ’

ဖေဖေ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေက

‘ဘာဖြစ်လို့...’

ကျွန်တော်သည် ဖေဖေမျက်နှာကို တည့်တည့်ပြန်၍ ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်
ပါသည်။ ထို့နောက်တော့ ကျွန်တော့်ရင်အစုံသည် ပေါက်ကွဲ၍ သွားပါသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့...ဘာဖြစ်လို့ ဟုတ်လား ဖေဖေ၊ ဖေဖေမို့ မေးရက်တယ် ဖေဖေ
ရယ်၊ အကျိုးအကြောင်း အစအဆုံးကို ကျွန်တော် သိသလို ဖေဖေလည်း
သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို သတ်လိုက်လို့ပဲ

ပေါ့ ဖေဖေ၊ တကယ်ပဲ အယ်လိန်းရဲ့ အသည်းနှလုံးတည့်တည့်ကို သေနတ်နဲ့ ချိန်
ပြီး ခလုတ်ဖြုတ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် ဒီထက် ဆိုးဆိုးရွားရွား
လုပ်နိုင်စရာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ဘူးဗျ’

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားပြောပြီးနောက် အရက်ကောင်တာနံဘေးရှိ
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အရပ်ကြီးပြတ်ပုံလျက်သား ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။ လက်ဝဲ
အရံဖြင့် မျက်နှာကိုအုပ်၍ ထားလိုက်မိပါ၏။

ဖေဖေသည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် လာ၍
ထိုင်ပါသည်။

‘အဲဒီလို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းဘယ်လို တိတိကျကျ သိနိုင်ရတာလဲ’

ဖေဖေ၏ မေးခွန်းကို ဖြေဆိုရန် ဖေဖေကို မော်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်
၏ မျက်လုံးများမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ အယ်လိန်းနဲ့ အတူတူချစ်ခဲ့လို့
အယ်လိန်းနဲ့တူတူ အိပ်ခဲ့လို့ ပြီးတော့ အယ်လိန်းကို ညာခဲ့လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အတပ်သိနေတဲ့ ကတိမျိုး ပေးခဲ့မိလို့လေ၊ ဘာ ဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ အယ်လိန်းက ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ခဲ့လို့၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခဲ့
လို့... ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခဲ့လို့၊ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ပစ်ပြေးမယ်လို့
မျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံစားခဲ့လို့လေ၊ အဲဒီကတိကို ကျွန်တော်က ဖောက်ဖျက်ပစ်
လိုက်တော့ အယ်လိန်းရဲ့ ဘဝမှာ ဘာများ ကျန်တော့မှာလဲ ဖေဖေရယ်၊ ကျွန်တော်
ဟာ အယ်လိန်းရဲ့ ဘဝ၊ ကျွန်တော်ဟာ အယ်လိန်းရဲ့ ကမ္ဘာ ဖြစ်ခဲ့ပြီကိုး...’

ဖေဖေသည် သူ၏ အရက်ခွက်ထဲမှ အရက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း စုပ်ယူ
သောက်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး အတန်ကြာ
ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ နောက်ဆုံးမှ ဖေဖေက

‘မင်း အခုပြောသလို တကယ်ပဲ နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်သလားဟင်’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်မှ ပြန်ဖြေရန် အားမရှိတော့ပါ။ ဖေဖေသည် အတန်
ကြာ စဉ်းစားနေလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ဒါဆိုရင်တော့ မင်း ဟိုကို လိုက်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ အယ်လိန်းရဲ့
ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုရအောင် လုပ်မှ
ဖြစ်တော့မယ်၊ အဲဒီလိုမှ မင်းမလုပ်ခဲ့မိရင် မင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်နေ့

တစ်ရက်မှ စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး'

ကျွန်တော်သည် မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျနေပြီဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ငိုကြွေးရင်းဖြင့်ပင်

'ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ရမှာလဲ ဖေဖေရယ်၊ ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး'

ဖေဖေက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

'ဘာဖြစ်လို့ ရင်မဆိုင်ရဲရမှာလဲကွ၊ မင်း ရင်ဆိုင်ကို ရင်ဆိုင်ရဲရမယ်'

ဖေဖေ၏အသံသည် ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိနေ၏။ ဖေဖေက ဆက်၍

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ ငါ့သားဖြစ်လို့ပဲ၊ မင်းဟာ ဘားနတ်မျိုးနွယ် တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ပဲ၊ မင်းဟာ ငါ့သားဖြစ်လို့၊ ငါ့ရဲ့အားနည်းချက်တွေ၊ ငါ့ရဲ့ပျော့ညံ့မှုတွေ ရနေမှာပဲ၊ ရှိနေမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ လူကြောက်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ဘေးနည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ ခုကိစ္စဟာ ခက်ခဲတဲ့အလုပ်၊ ပင်ပန်းလှတဲ့ အလုပ်တစ်ခုတော့ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ်တိုင် အယ်လိန်းရဲ့ ရုပ်အလောင်းရှိရာကိုသွားပြီး စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေယူရမယ်'

ဖေဖေ ထွက်သွားသောအခါ အခန်းတံခါးသည် ဖေဖေ၏ နောက်ကျောဘက်တွင် ပြန်၍ ပိတ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲတွင် တစ်ကိုယ်ထီးတည်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ပြန်ပါသည်။ ဆောင်းဥတု၏ ညနေပိုင်းသည် အပြာရောင်မိုးကောင်းကင်ကို မှိုင်းအုံ့စပြုနေပြီ ဖြစ်ပါ၏။

အယ်လိန်းကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး စတွေ့သည့်နေ့မှာ သည်လိုနေ့မျိုးသည်လိုရာသီဥတုမျိုးမှာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ အယ်လိန်းနှင့် ပထမဆုံးကြုံဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်မှာလည်း ဘယ်လောက်မှ မကြာလှသေးပါ။

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုအချိန်ကလေးနှင့် ယခုအချိန်အတောအတွင်း ကျွန်တော် အဖြေတစ်ခုကို ရှာရမည်ဖြစ်ပါ၏။

အခန်း(၁)

ကျွန်တော်သည် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရင်း ကြည့်မှန်ထောင့်စွန်းထဲမှ တစ်ဆင့်မြင်ရသော ဇနီးသည် မာဂရက် (မာဂီ) ကို တစေ့တစောင်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးမှာ ဖွင့်ထားသည်ဖြစ်၍ မာဂီတစ်ယောက် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်ကို ကောင်းကောင်းမြင်ရပါသည်။

မာဂီ၏ ရှည်လျားသွယ်ပျောင်းသော နီညိုရောင်ဆံပင်များမှာ သွယ်လျှသော ပခုံးထက်မှာ ဖွာကျလျက် သူမ၏ ညဝတ်အင်္ကျီအောက်မှာ စွန်းထွက်နေကြပါသည်။ မာဂီသည် ဘာကိုပဲဝတ်ဝတ် ကျကျနန ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်စားတတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းသိမ်းထားတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သည် ဂုဏ်ယူစွာ တွေးလိုက်မိပါသည်။

မာဂီကို တွေ့မြင်ဖူးသူလူတိုင်းက နောက်ထပ် ရက်သတ္တပတ်သုံးပတ် အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့လင်မယား၏ အိမ်ထောင်သက်သည် အနှစ်နှစ်ဆယ်တင်းတင်းပြည့်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလျှင် ယုံကြည်မဟုတ်ပါ။ ယုံနိုင်စရာလည်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင်သက်သည် အနှစ် ၂၀ ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သားသမီးနှစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အကြီးကောင်းကင် ယောက်ျားလေး။

၁၃ နှစ်ရှိပြီ။ အငယ်မကား မိန်းကလေး။ ၁၆ နှစ်။ ဤရွှေ ဤမျှ သားကြီး သမီး ကြီးများ၏ မိခင်ဖြစ်သော မာဂီသည် ယခုတိုင် နပျိုလှပဆဲ ပကတိ ကောင်မလေး တစ်ယောက် အတိုင်းသာ ရှိသည်ဟု ထင်ရအောင် အရွယ်တင်လှသူ ဖြစ်ပါသည်။

မာဂီ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် သေးသေးသွယ်သွယ်ရှိပြီး အရိုးအဆစ် ကလည်း ညက်ညက်သေးသေးသာ ဖြစ်ပါ၏။ မာဂီသည် ယခုတိုင် အဝတ်အစား အရွယ်အစား ၁၂ ကို ဝတ်ဆင်ဆဲဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းအရွယ်အစား ၁၂ သည် ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်ခါစက မာဂီဝတ်ခဲ့သော အရွယ်အစားပင် ဖြစ်ပါသည်။

မာဂီ၏ အညိုရောင် မျက်လုံးအစုံမှာ ရှေးယခင်ကကဲ့သို့ပင် တောက် ပြောင် လန်းဆန်းဆဲ ရှိနေပါ၏။ မာဂီ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ ပြည့်ဖြိုးနူးညံ့လှပါသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆေးဆိုးမထားသော မာဂီ၏ နှုတ်ခမ်းများသည်ပင် ချိုမြိန်မြဲ ဖြစ်ပါ သည်။ မာဂီ၏ နှုတ်ခမ်းမှာ လန်းဆတ်ပူနွေးမြဲပင် ဖြစ်သည်။ မာဂီ၏မေးစေမှာ လုံးဝန်းစွာ ရှိသော်လည်း နည်းနည်းကလေး လေးထောင့်ကျသည့်ဘက်သို့ ယိမ်း ပါသည်။ ဤသို့ လေးထောင့်ဘက်နှယ်သော မေးရိုးရှိခြင်းကပင် မာဂီ၏ ရိုးသား ကြံ့ခိုင်မှုကို ဖော်ပြနေပါ၏။

ကျွန်တော် မှန်ထောင့်စွန်းမှ မြင်နေရသော မာဂီသည် အိပ်ရာထဲမှထပြီး ဝတ်ရုံတစ်ခုကို ကောက်၍ဝတ်ပါသည်။ မာဂီ၏ ကိုယ်ကာယအလှမှာ အမြဲတမ်း ဤကဲ့သို့ပင် ပြေပြစ်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ရွယ်နပျိုပုံရ၍ စိတ်လှုပ်ရှားစေနိုင်မြဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မှန်ထောင့်စွန်းထဲမှ မြင်ကွင်းအပြင်ဘက်သို့ မာဂီထွက် သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ရိတ်လက်စ မုတ်ဆိတ်ကို ကျကျနန ဆက်၍ ရိတ်လိုက်ပါသည်။ ရိတ်ပြီးသည်နှင့် ရိတ်ပြီးသား မေးရိုးမေးဖျား များကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

မေးရိုးဖျားများမှာ ကြမ်းတမ်းဆဲပင် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤကဲ့ သို့ လူစားမျိုး (ဝါ) အမွှေးအမှင် သန်စွမ်းသော လူစားမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် မုတ်ဆိတ်ရိတ်တိုင်း နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ပြန်၍ရိတ်ပါမှ ပြောင်စင်ချောမွေ့သွားလေ့ ရှိပါ သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆပ်ပြာသုတ်ထားသော ဘရပ်ရှ်ဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် မျက်နှာပေါ်သို့ ဆပ်ပြာမြှုပ်များ သုတ်လိမ်းလိုက်ပြန်ပါသည်။ ရုတ်တရက်ပင် ကျွန်တော်သည် ဤသို့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရင်း တေးသီချင်းတစ်ပုဒ် အသံထွက်၍ ညည်းနေသည်ကို သတိထားမိသွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မှန်ထဲမှ မြင်နေရသော ကျွန်တော်၏ရုပ်သွင်ကို စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထုံးစံအတိုင်းဆိုပါက ဤကဲ့သို့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရင်း ပါးစပ်မှ သီချင်းဆိုညည်းတတ်သော အလှေအကျွန်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရခြင်း အလုပ်ကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်တတ်သူ တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရန် ပျင်းလည်း ပျင်း၊ မုန်းလည်း မုန်းသူတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်၏ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်းသာ နေထိုင်ရပါက ကျွန်တော်သည် မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်များကို မရိတ်ဘဲ သည်အတိုင်း အရှည်ကြီးထားသွားမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဤကဲ့သို့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရတိုင်း ညည်းတွားတတ်သည် ကို မာဂီက အမြဲ ရယ်မောလေ့ရှိပါသည်။

မာဂီက

‘ရှင်ဟာလေ တွင်းတို့မြောင်းတို့ တူးတဲ့အလုပ်ကို ဘာကြောင့် မလုပ်ရ တာတုံး၊ တကယ်တော့ ရှင်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာအဆက်အပေါက်ဟာ မြေတူးသမားအတိုင်း ပဲ’

မာဂီသည် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာ ကြည့်၍ ထိုကဲ့သို့ ဝေဖန်ပြော ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တကယ်တွင်ကား ကျွန်တော်၏ မျက်နှာပုံပန်း သည်လည်း အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦး၏ မျက်နှာပုံပန်းမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤ အချက်ကို အကြောင်းပြု၍ လူတစ်ယောက်၏ အလုပ်အကိုင်ကို သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အဆက်အပေါက်၊ သူ၏ မျက်နှာပုံပန်းကို ကြည့်ရုံမျှနှင့် ဆုံးဖြတ်၍ မဖြစ်နိုင် ကြောင်း ကျွန်တော် သေသေချာချာ ယုံကြည်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာ ကျ မျက်နှာပေါက်မှာ မိုးထဲလေထဲ အိမ်ပြင်ဘက်များတွင် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရ သည့် လူမျိုးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပုံပန်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ နဖူးကချွေး ခြေမသို့ ကျအောင် ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရသည့် အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦးနှင့် တူလှပါ သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဘယ်တုန်းဘယ်အခါကများ အလုပ်ကြမ်းကို ထားဦး၊ အိမ်ပြင်ဘက် မိုးထဲလေထဲတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုခြင်းကို စဉ်းစား ၍ မရပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အိမ်ရှိ ပန်းခြံညယျာဉ်ထဲမှာ ဆင်း၍ တူး ခြင်း ဆွဲခြင်း အလုပ်မျိုးကိုပင် လက်ဖျားနှင့် မတို့ဖူးပါ။

ကျွန်တော်သည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မုတ်ဆိတ်ရိတ်လိုက်ပြန်ပါ သည်။ ပါးစပ်ကမူ ဘာမှန်းမသိသော တေးတစ်ပိုင်းတစ်စကို ဆိုညည်းလျက်ပင်

ရှိနေဆဲဖြစ်ပါ၏။ စင်စစ်ကျွန်တော်သည် ပျော်ရွှင်၍နေပါသည်။ ထိုပျော်ရွှင်နေခြင်း ခံစားမှုကို ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်ပစ်ဖို့ ကြီးစားပါတော့မည်နည်း။ ဤကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို ကျွန်တော်လို အိမ်ထောင်သက် နှစ်ဆယ်ရှိလာပြီဖြစ်သည် လူ တစ်ယောက်က ခံစားနေရခြင်းသည် ဘယ်လောက်များ ထူးခြားအံ့ဩစရာပင် ကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ မှတ်ဆိတ်ရိတ်သင်ပြီးသောအခါ သုံးသည့် အမွှေးရည်ကြည်များ ပက်ဖျန်းလိုက်ပါသည်။ နောက် သင်ဓနန်းစားကို ရေဆေး၍ အဝတ်ဖြင့်သုတ်ကာ ထားလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို စတင်ဖြိုးလိုက် ၏။ သည်အချက်ကား ကျွန်တော့်ဘက်မှ အသာရထားသော အချက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ဆံပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေဆဲပင်ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်လောက်မှစပြီး ဆံပင်များသည် တဖြည်းဖြည်း နှင့် တော်တော်ဖြူလာခြင်းသာ ရှိပါ၏။

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ အခန်းထဲတွင် ဘယ်သူမှ မရှိတော့။ ရုပ်အင်္ကျီအသစ်တစ်ထည်၊ နက္ကတိုင်း၊ ခြေအိတ်၊ အောက်ခံ ဘောင်းဘီနှင့် ဝတ်စုံတစ်စုံ အိပ်ရာပေါ်တွင် အသင့် ဖြန့်တင်လျက်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

မာဂီသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်ကြိုက် ဝတ်ဆင်ချင်သည့်ဆန္ဒအတိုင်း ဝတ်ဆင်ရန် သဘောမတူပါ။ ကျွန်တော်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပစ်စလက်ခတ် ဝတ်စားဆင်ယင်လိုသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မာဂီက ကျွန်တော်၏ အလုပ် အကိုင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေမှု မရှိ၊ လူသူလေးပါး လေးစားနိုင်ခြင်း မရှိဟုဆိုကာ အကျအန ဝတ်ဆင်စေပါသည်။

ဤကဲ့သို့ နေထိုင်ဝတ်စားရခြင်းမှာ အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ လွန်ခဲ့ သော ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်ခန့်ကမှ စခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းအရင်ကဆိုလျှင်မူ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဘာပဲဝတ်ဝတ် ပြဿနာမရှိ။ မာဂီကလည်း ဘာမှ ပြောဆို ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိခဲ့။ ထိုစဉ်ကမူ ကျွန်တော်သည် သာမန်သတင်းကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုသော်ကား ကျွန်တော်သည် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေး အတိုင်ပင်ခံတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ပါ၏။ လခကလည်း သတင်းသမားအဖြစ် ရခဲ့သည့် တစ်နှစ်သုံး သောင်း မဟုတ်တော့။ တစ်နှစ် သုံးသိန်းရလာပြီ ဖြစ်၏။ ရုံးခန်းသည်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ တယ်လီဖုန်းရုံ ခိုအိမ်ကလေးမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ မက်ဒီဆင်စက္က

ယားရှိ အဆောက်အအုံကြီးပေါ်တွင် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော သီးသန့်ရုံးခန်းကြီးနှင့် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် မာဂီ အသင့်စီစဉ်ပေးထားသော အဝတ်အစားများ အပြည့်အစုံကို ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် မှန်ရှေ့တွင် ရပ်ကာ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ကြည့် လိုက်သောအခါ မာဂီ၏စကားသည် မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်တော် ဝန်ခံရမည် ဖြစ် ပါသည်။

မှန်ထဲမှာ ကျွန်တော်၏ ရုပ်ပုံလွှာမှာ ကြီးမားကြွခြင်လျက်ရှိသည်။ လူမှာ အဝတ်၊ တောင်းမှာအကွပ်ဆိုသကဲ့သို့ မာဂီဆင်ထားသည့် အကောင်းစား ဝတ်စုံသည် ထိုက်တန်သလောက်တော့ ကျွန်တော်၏ ပင်ကိုစရိုက်ရုပ်ဟန်ကို ပြောင်းလဲစေပါသည်။ ဤသို့ ဝတ်စားထားသဖြင့် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာပေါ်မှ မာကျောမှုများ ထိုက်တန်သလောက် နူးညံ့စေကာ ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ဟန်ပန်မျိုး အထိုက်အလျောက် ပေါ်လာစေသည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

နံနက်စာ စားပွဲသို့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ မာဂီသည် သူမ၏ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လျက် စာတစ်စောင် ဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မာဂီအနားသို့ တိုးကပ်သွားကာ ပါးပြင်ကလေးကို အသာ မွှေးလိုက်ပြီး

‘ဂွတ်မောနင်း အချစ်’
‘မောနင်း ဘရက်ဒ်’

မာဂီသည် ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည်နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားလိုက် သော်လည်း မျက်လုံးများကမူ မော့မကြည့်ပါ။ ဖတ်လက်စ စာကို ဆက်ဖတ်နေ ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မာဂီ၏ ပခုံးပေါ်မှကျော်၍ မာဂီလက်ထဲမှ စာကို လှမ်း ကြည့်လိုက်ပါသည်။ စာထဲမှလက်ရေးမှာ ကျွန်တော်မြင်နေကျ လက်ရေးဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်က

‘ဘရက်ဒ်ဆီကလား’

ကျွန်တော်ဆိုလိုသော ဘရက်ဒ်မှာ ကျွန်တော်၏ သားကြီး ဘရက်ဒ်ဂိုဝန် ဂျွန်နီယာဖြစ်ပါသည်။ ဘရက်ဒ်ဂျွန်နီယာသည် ကောလိပ်ပထမနှစ် ကျောင်းသား ဖြစ်ပြီး တစ်ပတ်တစ်ခါပင် စာမှန်မှန်ရေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

မာဂီက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ကျွန်တော်သည် စားပွဲကို ပတ်၍ ကျွန်တော်၏ ကုလားထိုင်မှာ ပြန်လာ၍ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်တင်ထားသော လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

‘သားကြီးက ဘာတဲ့တဲ့’

မာဂီသည် သူမ၏ ညှိဝန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မော့၍

‘သားကြီးက စာမေးပွဲမှာ ဘာသာတိုင်း ၈၀ တစ်ပိုက်တော့ ရတယ်တဲ့’

အဲ...ဒုက္ခပေးတဲ့ ဘာသာကတော့ သင်္ချာတစ်ခုပဲတဲ့’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

‘ဒါကတော့ ပူစရာမလိုဘူးကွာ၊ ကိုယ်လည်း ကောလိပ်တက်ရမယ်ဆို

ရင် သင်္ချာတော့ ညံ့မှာ သေချာတယ်’

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှ လိမ္မော်ရည်ကို လက်စသတ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့၏အိမ်ဖော် ဆယ်လီသည် နံနက်စာများကို ယူလာပြီဖြစ်ပါသည်။ နံနက်စာမှာ ဘောကွန်နှင့် ကြက်ဥဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အမြဲတမ်း ကျွေးကျေနပ်နပ် နှစ်ခြိုက်သော အချက်နှစ်ချက်ရှိပါသည်။ နံနက်အိပ်ရာထဲတွင် ရေပန်းဖြင့် ရေချိုးခြင်းနှင့် နံနက်စာတွင် ကြက်ဥစားခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ခုစလုံးမှာ

ကျွန်တော် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက မတတ်နိုင်ခဲ့သော ဝိမ်ခဲပစ္စည်းများ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်သည် နယူးယောက်မြို့တွင် အငှားကားမောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ယခု အသက် ၆၄ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း မောင်းနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် ချောင်ချောင်လည်လည် သိပ်မရှိပါ။ ဖေဖေသည် လူထူးလူဆန်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ နေရာတော်တော်များများတွင် ဖေဖေလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပုံများသည် သူတကာနှင့် မတူတတ်ပါ။ မေမေဆုံးပါးသွားသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဖေဖေ လာနေပါရန် ကျွန်တော်တို့က ခေါ်ပါသည်။ ဖေဖေက အေးဆေးစွာပင် ခေါင်းယမ်း၍

‘မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဖေဖေ နေနေကျဖြစ်တဲ့ ဒီတတိယ အဲလင်းနယူးက လွဲပြီး တခြားမှာ နေတတ်မယ် မဟုတ်ပါဘူး’

အမှန်စင်စစ် ဖေဖေတွင် ထိုထက်ပိုသော အကြောင်းပြချက်များစွာ ရှိဦးမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေသည် မေမေခေါင်းချနေထိုင်သွားသော ထိုအခန်းကလေးမှ မခွာလိုခြင်းလည်း အကြောင်းတစ်ကြောင်းအဖြစ် ပါမည်။ ဖေဖေ၏ အခန်းဟောင်းကလေးတွင် မေမေ၏ အရိပ်၊ မေမေ၏ လှုပ်ရှားပုံများ၊ မေမေ့ကို

တမ်းတလွမ်းရစရာလေးများနှင့် ပြည့်နှက်နေမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဖေဖေ ဘယ်လိုခံစားရမည်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ နေရန် အတင်းအဓမ္မခေါ်ခြင်း မလုပ်တော့ပါ။

ကျွန်တော်က မာဂီနှင့် သူမလက်ထဲက စာကို ကြည့်၍

‘သားက တခြား ဘာများ ရေးထားသေးသလဲ’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကောလိပ်ကျောင်းသားဆိုသည်မှာ အိမ်ကို အမြဲ စာရေးပြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြု၍ ပိုက်ဆံတောင်းတတ်သည်ဟု နားလည်ယုံကြည်ထားပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်နေသည့် အချက်မှာ သားကြီး ဘရက်ဒ်ဂျူနီယာသည် ပိုမြဲပိုက်ဆံထက် ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံ အပို မတောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မာဂီသည် စာကို အစအဆုံး ဖတ်ပြီးသွားတော့မှ ကျွန်တော့်ကို မော့၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မာဂီသည် လက်ထဲက စာရွက်ကို လက်ချောင်းကလေးဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်တောက်ရင်း

‘စာရဲ့ အဆုံးနားမှာ သားကြီးဟာ စာမေးပွဲမဖြေမီ တစ်ပတ်အလိုလောက် ကတည်းက အအေးမိနေခဲ့တာ ခုထိ ကောင်းကောင်း မပျောက်သေးဘူးတဲ့ အအေးမိတာတော့ ပျောက်သွားပါရဲ့၊ ချောင်းဆိုးတာတော့ ခုထိတောင် ကျန်နေသေးတယ်တဲ့’

မာဂီ၏အသံမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှု ပါဝင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ပြုံးပြလိုက်ပါ၏။

‘ကောင်းသွားမှာပါကွာ’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို နှစ်သိမ့်လိုက်ရပါသည်။ ပြီးမှဆက်၍ ‘ပြီးတော့ သားဆီကို စာရေးလိုက်ပေါ့၊ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ယောက်ဆီ သွားပြပါလို့’

မာဂီက မကျေမနပ်နှင့်

‘ရှင်လည်း သိသားနဲ့ သားကြီးက အဲဒီလိုလုပ်မယ့် လူစားမဟုတ်ဘူး ဘရက်ဒ်၊ သားကြီးအကြောင်း ရှင် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်ထဲမှ အစာများကို ဝါးရင်း

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ လူငယ်တွေဆိုတာ ဒီလိုချည်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အအေးမိတယ်ဆိုတာ အသေးအဖွဲ့ပါ၊ အချိန်တန်တော့ ပျောက်သွားမှာပါ၊ မင်းရဲ့သားကြီးက လူကောင်းအကြီးကြီးပါ’

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ ဂျင်နီအပြေးအလွှား ဝင်လာပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဂျင်နီသည် ကပျာကယာ ရှိနေပါသည်။ ဂျင်နီက

‘ဖေဖေ နံနက်စာစားလို့ မပြီးသေးဘူးလား’

ကျွန်တော်သည် စားနေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ နောက်ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဂျင်နီကား ကျွန်တော့်သမီး ဖြစ်ပါသည်။ ဖခင်များသည် သမီးကို ပို၍ ချစ်တတ်သည်ဆိုသည့် သဘောတရားကြောင့်လား။ အငယ်ဆုံးဖြစ်နေ၍လား မသိ။ သမီးသည် အကဲဆုံးဖြစ်၍နေပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘ဘာတွေများ အလောတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ သမီးရယ်၊ ဖေဖေ ကော်ဖီတောင် မသောက်ရသေးဘူး’

သမီးက မကျေမနပ်နှင့်

‘သမီး ကျောင်းနောက်ကျနေပြီ ဖေဖေရဲ့’

ကျွန်တော်သည် သမီးလေးကို တွယ်တာလွန်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ သမီးလေးကား အကဲဆုံး အဆိုးဆုံးဖြစ်နေသည်မှာ ရှင်းနေပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်လာအောင် လုပ်လာခဲ့သူမှာ တခြားလူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က

‘ဘတ်စ်ကားတွေ တစ်နေကုန်ပြေးနေတာပဲ သမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေကို စောင့်နေဦးမှာလဲ’

သမီးသည် ဘာမှမပြောမဆိုဖြင့် ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖက်၍ ပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်ပါသည်။ ၁၆ နှစ်အရွယ် သမီးဖြစ်သူက ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်ခြင်းသည် လောက၌ ဘာနှင့်မျှ ခိုင်းနှိုင်းဖွယ်ရာမရှိသော အရသာမျိုးဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။

သမီးက

‘ဖေဖေကလည်း သမီးက ဖေဖေနဲ့အတူတူ ကျောင်းသွားချင်တာ’

ကျွန်တော်သည် သမီးက ကျွန်တော့်ကို ညာနေမှန်း သိလျက်နှင့်ပင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံနေမိပါသည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့်

‘သမီးက ဖေဖေနဲ့အတူတူ ကျောင်းသွားချင်တာက ဖေဖေရဲ့ကားကို သမီး မောင်းချင်လို့ မဟုတ်လား’

သမီး၏ မျက်လုံးညိုညိုများသည် ကျွန်တော့်ကို ရယ်မော၍ ကြည့်နေပါသည်။

သမီးက

‘ဖေဖေကလည်း သမီးက ဖေဖေရဲ့ကားကြီးကို သဘောကျတယ်ဆိုတာ သိသားနဲ့’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မာဂီသည် ကျွန်တော်တို့သားအဖ ပြုမူပြောဆိုနေသည်များကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်၍နေပါသည်။ မာဂီသည် ကျွန်တော်တို့သားအဖ ဘာတွေလုပ်၍ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဟူသော အမူအရာဖြင့် မာဂီကို ကြည့်ရင်း

‘အမေကြီးရယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို အဖေကြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်’ မာဂီမျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးသည် ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ မာဂီက

‘ခုမှတော့ ဘာမှလုပ်မနေပါနဲ့တော့ ဖေကြီးရယ်...၊ နောက်ကျသွားပါပြီ’ မာဂီသည် ပြောရင်း သဘောကျပြီး အသံထွက် ရယ်မောလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ကဲပါ...မထူးတော့ပါဘူး။ သမီးကို ကျောင်းပို့လိုက်ပါတော့ ရှင်ရယ်’ ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်မှ ကော်ဖီခွက်ကို လက်စသတ်လိုက်ပါသည်။

ပြီးမှ

‘အိုကေဥာ အိုကေ’

ဂျင်နီက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ပါသည်။

‘သမီး ဖေဖေရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ် သွားယူလိုက်မယ်နော်’

သမီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ထွက်ပြေး၍ သွားပါသည်။ မာဂီက

‘ဒီနေ့ အိမ်ကို စောစောပြန်လာမှာလား ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

‘အဲဒါတော့ မပြောတတ်သေးဘူး။ ခရစ်ရဲ့ သံမဏိစက်ရုံကိစ္စမှာ ကြာချင် ကြာနေဦးမှာ။ ဒါပေမဲ့ စောစောပြန်လာနိုင်အောင်တော့ ကိုယ်ကြိုးစားပါမယ်’

မာဂီသည် စားပွဲခုံကို ကွေ့ပတ်၍ ကျွန်တော့်အနားသို့ လျှောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အနားသို့ရောက်လာသော မာဂီ၏ ပါးပြင်ကလေးကို

ခမ်းမူးပေးလိုက်ပါသည်။ မာဂီ၏ပါးပြင်သည် နူးညံ့ချောမွေ့ဆဲ ဖြစ်ပါ၏။ မာဂီသည် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ရှေ့သို့တိုး၍ ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်က မာဂီ၏

နှုတ်ခမ်းကို နမ်းလိုက်ပါသည်။ မာဂီ၏ နှုတ်ခမ်းမှာ ချိုမြိန်လှပါ၏။

မာဂီက တိုးတိတ်ညင်သာသော လေသံဖြင့်

‘သိပ်ပြီးတော့ အလုပ်တွေ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်မနေနဲ့ဦးနော် ဆရာကြီး’
‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျ’

ကျွန်တော် ထိုစကားပြောလိုက်ချိန်မှာပင် အိမ်အပြင်ဘက်မှ ကားဟွန်းသံ ကြားရပါသည်။ ဂျင်နီသည် ကျွန်တော်၏ မော်တော်ကားကို ရိုခင်ထဲမှ မောင်း၍ ထုတ်ယူလာပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် အိမ်တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ရောက်ခါနီးကျမှ မာဂီကို ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မာဂီသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပြုံး၍ ပြလိုက်ပါ၏။

‘ဒီမယ် အစ်မကြီး၊ ကျုပ်သာ အသက် ၂၀ လောက် ပြန်ငယ်သွားခဲ့ရင် ခင်ဗျားကို လက်ထပ်ရအောင် ကြိုးစားမှာပဲဗျာ’
ထိုသို့ပြောရင်း ကျွန်တော်သည် အိမ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ပါ၏။

အခန်း(၂)

အောက်တိုဘာလသည် ကုန်ဆုံးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နံဘေးဝန်းကျင်အခြေအနေ နှုတ်စာများက ပြောပြနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကားရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အောက်တိုဘာလ ကုန်ဆုံးသွားမည်ကို မျှော်လင့်ရုံပါသည်။ နှစ်တစ်နှစ်တွင် သည်တစ်ချိန်ကို ကျွန်တော် သဘောအကျဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

တချို့သည် ဩကာသလောကကြီး တစ်ခုလုံး အစိမ်းရောင်လွှမ်းခြုံထားခိုက်ကို သဘောကျ ကျေနပ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်မူ အနီရောင်၊ အညိုရောင်၊ ရွှေရောင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော ဤအချိန်ကို အနစ်ခြိုက်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ရွှေရောင်၊ အနီရောင်၊ အညိုရောင်တို့သည် ကျွန်တော့်ရင်ကို နွေးထွေးချမ်းမြေ့စေပြီး အရာရာကို ရှင်သန်စေသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကားအနား လျှောက်လာပြီး ဂျင်နီကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဂျင်နီသည် ရှုန်းရှုန်းဝေဝေဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကားအမှီး ဖြုတ်ချထားသည်ကို ကြည့်ရင်း...
‘သမီးက မော်တော်ကားအမှီး ဘာလို့ ဖြုတ်ထားရတာလဲ’
ကျွန်တော်သည် သမီး အသင့်ယူပေးထားသော အပေါ်ကုတ်ကို လျှို့ဝှက်စွာ မေးလိုက်ပါ၏။

သမီးက လျင်မြန်စွာဖြင့်ပင်
 ‘ဟာ ဖေဖေကလည်း။ အမိုးဖွင့်နိုင်ချေနိုင်တဲ့ ကွန်ပတ်တေဘဲလ်ကားကို
 စီးမှတော့ အမိုးချပြီး မစီးရရင် ဘာလုပ်တော့မှာလဲလို့’
 ကျွန်တော်သည် သမီး၏ နံဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း
 ‘သမီးကလည်း နွေကကုန်နေပြီ သမီးရဲ့ ဆောင်းဦးရောက်နေပြီကွယ်၊
 အေးမှာပေါ့’

ဂျင်နီသည် မော်တော်ကားကို ဂီယာသွင်းလိုက်ပြီး မောင်းထွက်လာပါ
 တော့သည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်စကားကို ဖြေပါသည်။ ဂျင်နီ၏ လေသံမှာ
 ပကတိ မသိနားမလည်သူကို ရှင်းပြနေသည့်အလား ဖြစ်ပါသည်။ ဤလေသံမျိုး
 မှာ စိတ်မရှည်စရာ ကောင်းလှသည်။ အသက်ကြီးသူများကို လူငယ်များက ရှင်းပြ
 သည့် ပုံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သမီးက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့်ပင်
 ‘ဖေဖေကလည်း ဒီလောက် မညံ့စမ်းပါနဲ့’

ကျွန်တော်သည် သမီးစကားကို နားထောင်ရင်း မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့
 ပါ။ ကျွန်တော်သည် နံဘေးမှ သမီးလေးကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သမီးလေးသည်
 မော်တော်ကားကို တကယ်ပင် လေးလေးစားစား မောင်း၍နေပါသည်။ သမီးလေး
 သည် ကျွန်တော်တို့ ခြံဝင်းလမ်းထဲမှ လမ်းမကြီးထဲသို့ ကွေ့၍ ချိုးဝင်လိုက်သော
 အခိုက် လျှာကလေးပြုတ်ပြုတ် လုပ်ပါသည်။ လမ်းမကြီးထဲသို့ ချိုးဝင်ရသော
 အကွေ့မှာ တော်တော်စောင်းသည့် အကွေ့ဖြစ်ရကား သည်အကွေ့ကို ဝင်လိုက်
 တိုင်း သမီး ဤသို့ ပြုလုပ်နေကျ ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းမပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဂျင်နီက လီတကို ဖိနင်းလိုက်သည့်အတိုင်း
 မော်တော်ကားကြီးသည် ခုန်၍ရှေ့သို့တိုးကာ အရှိန်ဖြင့်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်
 သည် မိုင်နှုန်းပြဒိုင်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဒိုင်ခွက်တွင် တစ်နာရီ မိုင်
 ၄၀ နှုန်း ပြသလျက်ရှိပြီး အချက်ပြများဦးသည် ရှေ့သို့ တရိပ်ရိပ် တိုးနေဆဲ ဖြစ်ပါ
 သည်။ ကျွန်တော်က

‘ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ သမီးရဲ့’

သမီးသည် ကားရှေ့တည့်တည့် လမ်းပေါ်ကို ကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော်ကို
 ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သမီး၏အကြည့်ကို မြင်ရရုံနှင့် သမီးပြောချင်သော စကားများ
 ကို ပြောပြီးဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ‘ငါ အသက်တော်တော်ကြီးနေ
 ပါရောလား’ ဟု အောက်မေ့သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ
 ကားရှေ့တည့်တည့်မှ လမ်းမကိုသာ ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

သမီးကမူ တည့်တည့်ရှင်းရှင်းဖြင့်
 ‘ဖေဖေနော် ခေတ်မမီတော့တဲ့ ဘူဒါးကြီးအပေါက်မျိုး ချိုးမနေနဲ့’
 ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ဘာသာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ပြီးမှ သမီးဘက်
 သို့ အသာကလေး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သမီးသည် မော်တော်ကားကို တကယ်
 ပင် လေးလေးနက်နက် စိတ်ဝင်စားစွာ မောင်းနှင်လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်
 တို့ အိမ်လမ်းချိုးထဲမှ လမ်းမပေါ် မောင်းကွေ့ချိုးတက်စဉ်ကအတိုင်း သမီးကလေး၏
 လျှာသည် ပြုတ်ပြုတ်လုပ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ အကြောင်းမှာ မော်တော်
 ကားသည် နောက်ထပ် ခပ်ဆိုးဆိုးအကွေ့တစ်ကွေ့ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်
 ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ် စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သမီးပြောတာ မှန်ကြောင်း
 တွေ့ရပါသည်။ ကွန်ပတ်တေဘဲလ် မော်တော်ကားကို စီးနေမှဖြင့် ဆောင်းဦးပေါက်
 လာကအလှကို ကောင်းကောင်းမြင်ရအောင်၊ ခေါင်းပေါ်မှ မိုးကောင်းကင်ပြာပြာ
 အီ အလှကို မြင်ရအောင် အမိုးဖွင့်မစီးလျှင် ဘာများ ထူးခြားပါဦးတော့မည်နည်း။
 ထိုစဉ် သမီး၏ စကားသံက ကျွန်တော်ကို ဖြန့်ခဲနဲ့ လန့်သွားစေပါသည်။
 သမီးက...

‘ဖေဖေ...ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ နှစ်ပတ်လည်ရက်မှာ မေမေ့ကို ဖေဖေ ဘာ
 သက်ဆောင်ပေးမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားသလဲဟင်’

ကျွန်တော်သည် သမီးကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သမီး၏ မျက်လုံးများမှာ
 ဘားလမ်းမပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သမီး၏
 မေးခွန်းကို ဖြေဆိုရန် အတော်ပင် ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်နေပြီးမှ....

‘ဖေဖေ မစဉ်းစားရသေးဘူး သမီးရဲ့၊ မသိသေးပါဘူးကွယ်’
 ကျွန်တော်သည် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ပါ၏။
 သမီးသည် ကျွန်တော်ဘက်သို့ တစ်ချက် လျင်မြန်စွာ ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။
 ‘ဖေဖေ စဉ်းစားထားဖို့ ကောင်းပြီနော်’
 သမီးလေသံမှာ တကယ်မိန်းမကြီးတစ်ဦး၏ လေသံမျိုးဖြစ်သည်။ သမီးက
 သက်၍ ...

‘ခုဆိုရင် ဘာမှမလိုတော့ဘူး။ လေးပတ်ပဲ လိုတော့တယ်’
 ‘ဟုတ်ပါဗျာ၊ တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားမှပဲ’
 ထိုစဉ် ခေါင်းထဲတွင် စိတ်ကူးတစ်ခုပေါ်လာပြီး....
 ‘သမီးများ သမီးရဲ့ မေမေ ဘာလိုချင်မယ်လို့ ထင်သလဲ’

သမီးလည်း ခေါင်းကလေးခါရင်း
 'ဟင့်အင်း၊ သမီးမသိဘူးလေ၊ ဒါ ဖေဖေစဉ်းစားရမယ့် အလုပ်ပဲ ဖေဖေရဲ့
 သမီးက သတိရလို့သာ မေးကြည့်တာ'
 'သမီးက ဘာဖြစ်လို့ သတိတရ မေးရတာလဲ'
 ကျွန်တော်သည် သမီးကို တုံ့ပြန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။ အကြောင်း
 မှာ သမီး၏ ခေါင်းကလေးထဲတွင် ဘာတွေများ ရှိနေသလဲ၊ တွေးနေသလဲဆိုခြင်း
 ကို သိလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။
 သမီးသည် မီးနီတစ်ခုကို ရပ်စောင့်ရင်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်
 ကြည့်၍
 'ထူးထူးခြားခြား အကြောင်းမရှိပါဘူး ဖေဖေရဲ့'
 သမီးသည် ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးမှ...
 'သမီးစိတ်ထဲမှာ ဖေဖေများ အဲဒီနေ့အချိန်ကပါပြီး လက်ထဲမှာလည်း
 မမျှော်လင့်တဲ့ လက်ဆောင်ထုပ်ကြီး ပိုက်ဝင်လာမှာလားလို့ စဉ်းစားနေမိတာပါ'
 ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်ဟု ထင်ပါ
 သည်။ သမီးငယ်၏ မျက်လုံးများသည် ဤရွှေဣန္ဒြေမျှ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး တွေးမြင်
 နိုင်လိမ့်မည်ဟု တွက်မထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တကယ်
 လည်း မစဉ်းစားရသေးသဖြင့်
 'ဖေဖေဖြင့်...သမီးရယ်...တကယ်ပဲ၊ ဘာဝယ်ပေးရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား
 လို့ မရပါဘူး'
 သမီးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်၏။
 'ဖေဖေ၊ ဖေဖေကလည်း တကယ်ပဲ စိတ်ကူးစိတ်သန်း မရှိတော့ဘူးလား
 ဖေဖေရဲ့'
 သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တကယ်ရှက်တက်တက်
 ဖြစ်သွားပါသည်။ သို့နှင့်
 'သမီးကလည်း ဖေဖေမှာ အလုပ်တွေ သိပ်များနေရတဲ့အထဲမှာ အစစ
 အရာရာ ဘယ်စဉ်းစားနေနိုင်မှာလဲ သမီးရဲ့၊ ပြီးတော့လည်း ညည်းတို့မေမေမှာ
 ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံနေတဲ့ဟာပဲ၊ ဖေဖေက ဘာများ ဝယ်ပေးရမှာလဲ'
 သမီးသည် မီးစိမ်းသွားသဖြင့် ကားကိုဂီယာသွင်း၍ ရှေ့သို့ မောင်းထွက်
 လာခဲ့ပါသည်။ သမီးက
 'ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်'

သမီး၏လေသံမှာ ခြောက်သွေ့သွေ့ ရှိလှသည်။ သမီးက ဆက်၍...
 'မေမေမှာ လိုတာအကုန်လုံး ပြည့်စုံနေပါတယ်၊ ရေခဲသေတ္တာအသစ်
 မီးဖိုအသစ်၊ အဝတ်လျှော်စက်...အဲဒါမျိုးတွေလေ'
 သမီးသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
 'ဒီမယ်ဖေဖေ၊ အဲဒီလို အိမ်သုံးပစ္စည်း၊ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုး
 မဟုတ်ဘဲ မေမေတစ်ယောက်တည်း သုံးရတဲ့ပစ္စည်းမျိုး။ အိမ်အတွက်တော့ ဘာမှ
 အသုံးမတည့်ဘဲ မေမေတစ်ယောက်တည်း သုံးရပြီး အဲဒီပစ္စည်းကို သုံးရလို့
 မေမေစိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်နေမယ့်ပစ္စည်းမျိုးကို ပြောတာ ဖေဖေရဲ့'
 ကျွန်တော်သည် စိတ်မရှည်တော့ပါ။ သမီးခေါင်းထဲတွင် တစ်ခုခု ရှိနေပြီ
 ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သိပါပြီ။ ထို့ကြောင့်
 'ကဲ...ဘယ်လို ပစ္စည်းမျိုးဆိုတာ ဥပမာနဲ့ ပြစမ်းပါဦး'
 'ဥပမာပြရရင် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီမျိုးပေါ့'
 သမီးသည် ထိုစကားကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားရှေ့
 ဘဏ္ဍတည့် လမ်းကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်တော်ကမူ သမီးကို ကြည့်နေပါသည်။
 'မေမေက သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ လိုချင်လို့တဲ့လား'
 ကျွန်တော်သည် ခြေခြေမြစ်မြစ် မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ဆက်၍
 'မင်းတို့ မေမေကဖြင့် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီများ ဘယ်တော့မှ မလိုချင်
 ပေါင်ဆိုပြီး အမြဲပြောနေတာပဲ'
 'ဖေဖေရယ်...ဖေဖေဟာလေ တကယ်ကို ညံ့တာပဲကိုး၊ ဘယ်မိန်းမဖြစ်
 ဖြစ် ပါးစပ်က ဘာပဲပြောနေနေ သားမွေးကုတ်အင်္ကျီကို မလိုချင်တဲ့မိန်းမ၊ မဝတ်
 ချင်တဲ့ မိန်းမ ဘယ်မှာရှိမလဲ ဖေဖေရဲ့'
 ယခုတော့ သမီးငယ်သည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
 ရယ်မောနေပြီ ဖြစ်ပါ၏။ သမီးက ဆက်၍
 'တကယ်ပါပဲ၊ ဖေဖေကို မေမေက ဘာကိုသွားမြင်ပြီး ဘာကိုသဘောကျ
 ပြီး ယူလာခဲ့သလဲ မသိဘူး။ ဖေဖေဟာလေ တကယ်ကို စိတ်ကူးယဉ်စရာ နည်း
 နည်းမှ မရှိဘူး'
 ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်တော့ပါ။ ပြုံးမိပါ၏။ ရုတ်တရက်တွင်မူ သမီး
 ကို ဘယ်ကြိုးကြာငှက်ကများ သယ်ပြီးခေါ်တာလဲဟု မေးလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သွား
 ပါသည်။ သို့သော် သည်မေးခွန်းမျိုးမှာ အရာရာကို သိနေပြီးသားဖြစ်သည့် ငယ်

နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်သမီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား မေးမြန်းရန် လိုတော့သော မေးခွန်းမဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် သမီးဘက်သို့ လှည့်၍ လေးနက်စွာဖြင့်

‘သမီးစိတ်ထဲမယ် ဖေဖေက မေမေ့ကို သားမွေးကုတ် ဝယ်ပေးဖို့ ကောင်း

တယ်လို့ ယူဆတယ်ပေါ့ဟင်’

သမီးသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြု၏။

မော်တော်ကားသည်လည်း ကျောင်းရှေ့လမ်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က

‘ဒါဆိုရင် ဖေဖေ ဝယ်ပေးလိုက်ပါမယ်’

‘ဖေဖေဟာလေ တကယ်တော့ မဆိုပါဘူး’

သမီးသည် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းရင်း ထိုစကားကို ပြော လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် သမီးထိုင်ခဲ့သော ကားမောင်းသူ၏ နေရာသို့ ပြောင်း၍ ထိုင်လိုက်၏။ နောက် သမီးမျက်နှာနားသို့ တိုးကပ်ပြီး တလေးတနက်ပင်

‘ကျေးဇူးပဲ သမီးရယ်’

သမီးသည် ကျွန်တော် ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲ မြန်မြန်နှမ်းလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ဘိုင့် ...ဘိုင့်...ဖေဖေ’

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းသို့ ၁၁ နာရီထိုးခါနီးမှ ရောက်၍သွားပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေဆဲရှိပါသည်။ ဒွန်သည် ကျွန်တော်ဇနီး အတွက်ဆိုလျှင် အထူးစပါယ်ရှယ်လုပ်ပေးမည်ဟု ပြောပါသည်။ ဒွန်တွင် မာဂရက် ၏ ကိုယ်ထည်အတိုင်း ရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဒွန်ဆိုင်မှာ မာဂီ (မာဂရက်) အဝတ် အထည် ချုပ်နေကျဖြစ်၍ ဒွန်သည် မာဂီအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတန်ရာသည်ဟု ယူဆမိပါ၏။ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေမူပဲ။ သားမွေးကုတ် တစ်ထည် ၆၅၀၀ ဒေါ်လာတောင် ကျသည်ပဲ။ သားမွေးကုတ်ဆိုသည်မှာ သစ်ပင် ပေါ်မှ အလကားခူး၍ ရသည့်ပစ္စည်းမျိုး မဟုတ်ပေ။

မစ်ကီသည် ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသော ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့်၍

‘ဘယ်တွေများ လျှောက်သွားနေတာလဲ ဆရာကြီးရဲ့’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော်အပေါ် ကုတ်နှင့် ဦးထုပ်ကို ယူလိုက်ပါ သည်။ ပြီးမှဆက်၍

‘တစ်မနက်လုံး ဝါရှင်တန်က ပေါ့လ်ရပ်မီက ဖုန်းဆက်ပြီး မေးမေးနေတာ’

‘ဈေးဝယ်ထွက်နေတာလေ’

ကျွန်တော်သည် အတွင်းရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။ မစ်ကီသည် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်ပါလာ၏။ ကျွန်တော်က နောက်လှည့်၍

‘ပေါ့လ်က ဘာလို့ ဆက်တာလဲ’

မစ်ကီက

‘အဲဒါကိုတော့ ကျွန်မကို မပြောဘူး။ သူက ရှင်နဲ့အရေးတကြီး စကား ပြောချင်တာတဲ့’

‘ဒါဆိုလည်း သူ့ကို ပြန်ဆက်လိုက်လေ’

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ရုံးစားပွဲကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မစ်ကီသည် အခန်းထဲမှထွက်သွားပြီး ရုံးခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ပေါ့လ် ဘာများ အရေးတကြီးဆက်ပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ ၏။ ပေါ့လ်အတွက် အစစ အဆင်ပြေပါစေဟုလည်း မျှော်လင့်မိပါသည်။ နိုင်ငံရေး သမား၏ အလုပ်ဆိုသည်မှာ သေချာရေရာလှသည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ နိုင်ငံရေးသမား အလုပ်ဆိုသည်မှာ ပေါ့လ်ကဲ့သို့ သမ္မတကြီး၏ အထူးလက်ထောက် ဆိုသည်ကပင် ရေရာသည် မဟုတ်ချေ။

ပေါ့လ်သည် ကျွန်တော်အတွက် အလွန်ခင်ရသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ပေါ့လ်ကြောင့်သာ မဟုတ်ပါက ကျွန်တော်လည်း ယခုလိုနေရာမျိုးတွင် ယခုလို အောင်မြင်မှုမျိုး ရချင်မှ ရမည်ဖြစ်၏။ ပေါ့လ်၏ ကျေးဇူးတရားကြောင့်ဟုဆိုလျှင် ရနိုင်၏။ ပေါ့လ်နှင့် ကျွန်တော် ဆုံစည်းခဲ့ကြသည်ကမူ ဟိုးစစ်အတွင်း အစော ဝိုင်း ကာလကမှ စပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စစ်ထဲသို့ ဝင်ရန် ကြိုးစားသောအခါ စစ်တပ်တိုင်းလိုလို က ပယ်ချခံရပြီး နောက်ဆုံး တပ်မတော် ထုတ်ကုန်များကို ကြော်ငြာရောင်းချရ သော ဌာနမှာ ဝင်ရောက်ခွင့်ရပါသည်။ ထိုဌာနတွင် ပေါ့လ်နှင့် ဆုံစည်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဌာနစိတ်အကြီးအကဲမှာ ပေါ့လ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပါရမီရေစက်ကြောင့်ပေလော မသီး ပေါ့လ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တွေ့ တွေ့ချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြပါသည်။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုသလို တိုး၍ ချစ်ခင်လာကြပါသည်။ ပေါ့လ်သည် အမေရိကန်ပြည်အနောက်ပိုင်းမှ အောင်မြင် သော စီးပွားရေးသမားဖြစ်ပြီး သူ၏လုပ်ငန်းကို ရောင်းချ၍ ဝါရှင်တန်မြို့တော်တွင် အကဲစမ်းရန် လာသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အခြေခံများရှိနေရာ ကျွန်တော်

ရောက်ရှိနေသော တပ်မတော် သတင်းဖြန့်ချိကြော်ငြာဌာနနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ပေါလ်သည် သူ၏အလုပ်တွင် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ပေါလ်ကလည်း ကျွန်တော်သည် အလုပ်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျသူဟု ထင်မြင် ယူဆသည်။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသောအခါ ပေါလ်သည် သူ၏ရုံးခန်းသို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံသည်။

ပေါလ်က

‘ကဲ...အခု စစ်ကြီးပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဘာများလုပ်ကိုင်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော်သည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်ပြီး

‘အလုပ်တစ်ခုခု ရှာပြီး လုပ်ရမလားလို့ စဉ်းစားနေရတာပဲပေါ့ဗျာ’

ပေါလ်က ကျွန်တော်မျက်နှာကို ကြည့်၍

‘မောင်ရင် ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားမကြည့်ဘူးလားဟင်’

ကျွန်တော်သည် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြန်၏။

‘ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဆိုတာ တကယ်လုပ်ငန်းကြီးဗျ၊ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်ငန်းစဖို့ ငွေရေးကြေးရေးလည်း မပြည့်စုံဘူး’

ပေါလ်ကမူ အေးအေးဆေးဆေးဖြင့်

‘ကျုပ်ပြောတာက ဒီလိုလေ၊ ကျုပ်ဆိုလိုတာက အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းမျိုးကို ပြောတာ၊ ကျုပ်က စီးပွားရေးသမား တော်တော်များများကို သိတယ်။ အဲဒီစီးပွားရေးသမားတွေက သူတို့ရဲ့လုပ်ငန်း အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း ကြော်ငြာတို့ လိုအပ်တာတို့ လုပ်ဆောင်ပေးတဲ့ အကျိုးဆောင်အလုပ်မျိုးကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ခင်ဗျားက အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီလို အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း တည်ထောင်ဖို့ဆိုတာ နေရာကလေး ခပ်သေးသေးတစ်ခု ရှိရင်ပဲ ရပါပြီ’

ကျွန်တော်သည် ပေါလ်၏ အလုပ်စားပွဲကိုကျော်၍ ပေါလ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘အဲဒီအလုပ်မျိုးက သတင်းစာကြော်ငြာသမားတွေရဲ့စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်မျိုးပဲလေ’

ကျွန်တော်သည် ပေါလ်၏ အလုပ်စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ဆက်၍

‘ဒါပေမဲ့ ဆက်ပြောပါလေ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ နားထောင်ပါတယ်’

ထိုစကားဝိုင်းသည် ကျွန်တော့်လုပ်ငန်း၏ အစပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော်သည် အတွင်းရေးမှူးမကလေး မစ်ကီနှင့် နေရာကျဉ်းကျဉ်း ရုံးခန်းသေးသေးလေးဖြင့် လုပ်ငန်းကို စတင်ခဲ့ရာမှ ယခုတော့ ရုံးခန်းအကျယ်ကြီးတွင် အတွင်းရေးမှူးမကလေး မစ်ကီအပြင် အလုပ်သမားပေါင်း ၂၅ ယောက်ကျော်နှင့် လုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းပင်။ ပေါလ်တွင် စီးပွားရေးသမား မိတ်ဆွေများစွာ ရှိပါသည်။ မိတ်ဆွေများတွင်လည်း နောက်ထပ် စီးပွားရေး မိတ်ဆွေများစွာ ရှိနေပြန်ပါ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်လက်ရှိ အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းလာကြောင်း အသိပေးမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်က ကောက်ယူနားထောင်လိုက်ရာ ဖုန်းထဲမှ မစ်ကီ၏အသံက

‘မစ္စတာရမ်မီ ဖုန်းလိုင်းပေါ်မှာ ရောက်နေပြီ ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော်သည် အပြင်ဖုန်းလိုင်းနှင့် ဆက်သွယ်သည့်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ တစ်ဖက်ဖုန်းလိုင်းပေါ်တွင် ပေါလ်ရှိနေပြီဟု သိရသောကြောင့်

‘ဟဲ့လို ပေါလ်၊ အခြေအနေ ဘာထူးလို့တုံး’

ဖုန်းခွက်ထဲတွင် ပေါလ်၏ နွေးထွေးသော ရယ်မောသံက ပထမ ထွက်လာပါသည်။ နောက် ပေါလ်၏ လက်သုံးစကားဖြစ်သည့်

‘ထုံးစံပါပဲ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ ထူးမခြားနားပါပဲ’

ထို့နောက် ဖုန်းခွက်ထဲမှတစ်ဆင့် ပေါလ်၏ ရယ်မောသံ ထွက်လာပြန်ပါသည်။ ပြီးနောက် ရယ်သံရပ်သွားပြီး ပေါလ်က တလေးတနက် လေသံဖြင့်

‘ဒီလိုပါ၊ ဘရက်ဒ်များ ကျုပ်အတွက် အကူအညီတစ်ခု ပေးနိုင်မလားလို့ ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပင် ပြန်၍

‘ဘာအကူအညီဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးပါမယ်ဗျာ၊ ပေါလ်က ဘာကူညီရမယ်ဆိုတာကို ပြောလိုက်ရုံပါပဲ’

ပေါလ်က

‘အိအစ်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း လူမှုရေး အလှူဒါနတစ်ခုပါ ဘရက်ဒ်ရယ်’ အိအစ်သည် ပေါလ်၏ဇနီး ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်ချစ်ခင်စရာကောင်းသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဝါရှင်တန်မြို့တော်၏ ရောဂါကယ်စ်

ဝဲထဲတွင် ချာချာလည် လိုက်ပါနေမိသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝါရှင်တန်မြို့တော်ကား သမ္မတရုံးစိုက်ရာဒေသ၊ အစိုးရ အထက်ဆုံးပိုင်း မှ ကတော်ပေါင်းစုံတို့က သူထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် လူမှုရေးကိစ္စ၊ အလှူအတန်းကိစ္စ များ လုပ်ကြရာဒေသ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ လုပ်ကိုင်ကြသူများသည်လည်း သူတို့ကိစ္စ၊ သူတို့အလုပ်ကို သက်ဆိုင်ရာ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်ထဲတွင် ပါဝင် ထည့်သွင်းခံလိုကြပါသည်။ သို့မှသာ သူတို့၏ လူမှုရေးအလုပ်၊ လှူရေးတန်းရေး အလုပ်သည် လူသိများ ထင်ရှားမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် အိဒ်စ်၏ ထိုသို့သော လူမှုရေးလုပ်ငန်းတချို့တွင် ပါဝင် ကူညီဖူးပါသည်။ ထိုကိစ္စမျိုးမှာ သူများ၏နွားကို အလကားကျောင်းပေးရသော အလုပ်မျိုးဖြစ်၏။ ကိုယ့်တွက်ကိုယ်ကျိုးတော့ သိပ်ရှိလှသည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ပေါလ်အတွက်ဆိုပါက ထိုအလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော် လုပ်ပေးဖို့ လုံးဝ ဝန်မလေးပါ။ သည်ထက်ကြီးမားသော တာဝန်မျိုးကို ပေးအပ်အကူအညီ တောင်းလျှင်သော်မှ ကျွန်တော့်ဘက်မှ လုပ်ပေးရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါသည်။ ပေါလ်သည် ကျွန်တော့်ဘဝ တက်လမ်းအတွက် အများဆုံး အကူအညီပေးခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် မဆိုင်းမတွပင် ပြန်၍
 ‘ရပါတယ် ပေါလ်ရယ်၊ ကဲ...ဘာလဲ...ဆို’
 ပေါလ်က

‘အဲ...ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း တကယ်တမ်း ရေရေရာရာကြီးတော့ သိတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အိဒ်စ်ရဲ့ လူမှုရေးကိစ္စမျိုးတစ်ခုလောက်ဆိုတာပဲ သိတာ၊ အိဒ်စ်က အရေးတကြီး ပြောနေတာကို၊ ဘရက်ဒ်ဆီကို ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ထားပါဆိုလို့ ကနေနေလယ်ပိုင်းလောက်မှာ အိဒ်စ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ မစ္စက်ဟော်တင်စ်အီးရှင်လာက ဘရက်ဒ်ဆီကို လာပြီး အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေ ပြောပြပါလိမ့်မယ်တဲ့’

‘အိုကေ ပေါလ်’

ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်တွင် ပေါလ်ပြောပြသော အမျိုးသမီး ၏ နာမည်ကို ရေးမှတ်ယူထားလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ

‘လုပ်စရာရှိတာတွေ အကုန်လုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ စိတ်ချပါ’
 ပေါလ်က တလေးတနက် ထပ်ပြီး

‘ဒီမယ် ဘရက်ဒ်၊ အိဒ်စ်က အတန်တန်မှာထားတယ်နော်၊ ဘရက်ဒ်ကို လာတွေ့မယ့် မိန်းကလေးကို အထူးဂရုစိုက်လိုက်ပါတဲ့၊ အဲဒီမိန်းကလေးက အိဒ်စ် ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်လို့ပါတဲ့’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အိဒ်စ်က မိန်းကလေးဆိုသော ဝေါဟာရ သုံးစွဲ လိုက်ပုံ၊ သုံးစွဲလိုက်နည်းကို သဘောကျသွားမိပါသည်။ အိဒ်စ်၏ အသက်မှာ ၅၀ ကျော် ဖြစ်ပါသည်။ အိဒ်စ်၏ မိတ်ဆွေမှန်သမျှမှာ အိဒ်စ်အတွက် မိန်းကလေးများ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျေနပ်သဘောကျမိရင်း

‘အိဒ်စ်ကို ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ ဘာမှမပူပါနဲ့လို့၊ အိဒ်စ်ရဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော် အထူးဂရုစိုက် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါမယ်လို့’

ပေါလ်သည် ကျွန်တော့်၏စကားကို သဘောကျသွားပြီး ရယ်လိုက်ပါ သည်။ ပြီးမှ...

‘ကျေးဇူးပဲ ဘရက်ဒ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေဟာ အိဒ်စ်အတွက် အရေးကြီး တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ ဘရက်ဒ် သိပါတယ်လေ’

‘သိပါတယ်ဗျာ၊ စိတ်ချပါ’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး အခြားတွေ့ရာလေးပါး၊ စကားအချို့ ပြောပြီး ဖုန်းချ လိုက်ကြပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ဖုန်းပြောစဉ်က ရေးမှတ်ထားလိုက်သော နာမည် လေးကို ကြည့်လိုက်၏။ ဟော်တင်စ်အီးရှင်လာဆိုပါကလား။ ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှ မိန်းမတိုင်သည် ထိုနာမည်မျိုးမည်ကြသည် ထင်ရဲ့ ပုံပန်းကလည်း တစ်ပုံစံတည်း ပင်။

ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်မှ အချက်ပေးခလုတ်ကို နိပ်လိုက်၏။ မစ်ကီ အခန်းထဲသို့ စာရွက်၊ ခဲတံများဖြင့် ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်က

‘ကဲ...အလုပ် စလိုက်ကြစို့၊ ကျုပ်တို့ ကနေမနက် အချိန်တွေ တော်တော် ဖြန့်ပစ်ခဲ့ကြပြီဗျ’

‘တစ်ပတ်ကို တစ်ကြိမ်၊ သတင်းစာ ဂျာနယ်ပေါင်း ၄၀၀ မှာ သတင်းတွေ ကြော်ငြာတွေ ထည့်ရမယ်’

ခရစ်၏ လေသံမှာ တိကျလှသည်။ သူက ဆက်၍

‘အဲဒါအတွက် ကုန်ကျစရိတ် တွက်လိုက်တော့ ဒေါ်လာ ၅၁၅၀၀၀ ကျမယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း ကော်မရှင်က ၇၇၀၀၀ ရမယ်။ ပန်းချီ ဒီဇိုင်းတို့၊ သတင်းကော်ပီတို့၊ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ပေးရတာတို့အတွက် တစ်ပတ်ကို ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ လောက် ကုန်ကျမှာဖြစ်တော့ တစ်နှစ်လုံးအတွက် ဒေါ်လာ ၅၂၀၀၀ လောက် ရမယ်’

ကျွန်တော်သည် စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ခရစ်၏ စကားကို ဝင်၍ဖြတ်ကာ

‘ကောင်းတာပေါ့ကွ။ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်ကြီးတဲ့ တာဝန်ကြီးကို ကျုပ်တို့နိုင်ပါ့မလား။ ကျုပ်က မနိုင်ဝန်လည်း မထမ်းချင်ဘူး။ မနှစ်က မေဆင်ကုမ္ပဏီရဲ့အလုပ်ကို လွဲမှားပြီး လက်ခံမိတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး’

ခရစ်သည် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် မေဆင်ကုမ္ပဏီ၏ အလုပ်ကို လက်ခံရာ၌ ဒေါ်လာ ၃၅၀၀၀ ဖြင့် လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အလုပ်၏ တကယ့်ကုန်ကျစရိတ်မှာ ဒေါ်လာ ၆၀၀၀၀ ဖြစ်သွားသောကြောင့်ပင် တည်း။ ခရစ်က အေးစက်စက် ပြုံးလိုက်ပြီး

‘အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လစာပေးပြီး ခန့်ထားရတာပေါ့။ အဲဒီလို အမှားမျိုး နောက်တစ်ခါ မမှားရအောင်လေ’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ဘယ်လောက်လဲ’

‘တစ်ပတ်ကို ဒေါ်လာ ၄၀၀ လေး၊ ကျုပ်တို့ လုပ်ခဲ့ကြလို့ ဒေါ်လာ ၁၀၈၀၀၀ တိုးတက်မှု ပြနေပြီ’

ကျွန်တော်သည် ပြုံးပြလိုက်၏။

‘ကောင်းပါ့ဗျာ၊ ကောင်းပါ့၊ တော်ပါ့’

ကျွန်တော်သည် ခရစ်၏ ပခုံးကို ပုတ်၍ ချီးကျူးစကား ပြောလိုက်ရပါသည်။ နောက်

‘ကဲ...ကျုပ်တို့လုပ်ရမယ့် ကြော်ငြာစီမံကိန်းကို ကြည့်ရအောင်လား’

ခရစ်သည် နံရံတစ်ဖက်ပေါ်တွင် ပထမဆုံးတစ်သုတ် ကြော်ငြာနမူနာများ ချိတ်ဆွဲထားရာဘက်သို့ မလှည့်မီ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပါသည်။ နံရံပေါ်တွင်

အခန်း(၃)

အချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီခွဲနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် လက်ထောက်ဖြစ်သူ ခရစ်နှင့် သံမဏိကုမ္ပဏီအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးရမည့် လုပ်ငန်းသဘာဝ၊ ကုန်ကျမည့်ငွေ အမျိုးအစားများကို တွက်ချက်နေကြချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အချက်ပေး မြည်သံက ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲခုံရှိရာသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်သွားကာ အပြင်ခန်းနှင့် ဆက်သွယ်သည့်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး

‘ဘယ်က ဖုန်းကိုမှ လက်ခံစကားမပြောနိုင်ဘူး မစ်ကီ’

ကျွန်တော်၏ လေသံမှာ မကျေမနပ်အသံ ပါဝင်နေမည်ဖြစ်သည်။ ဆက်၍

‘စောစောကတည်းက အသေအချာ ပြောထားရက်သားနဲ့’

ကျွန်တော်သည် ဆက်သွယ်ရေး ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ခရစ်ရှိရာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်က

‘ကဲ...ခရစ်၊ အချက်အလက်တွေနဲ့ တိတိကျကျ စာရင်းပေးစမ်းပါဦး’

ခရစ်သည် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်နေ၏။ ခရစ်၏ မျက်လုံးပြာပြာများမှာ ကြီးမားသော သံမဏိကိုင် မျက်မှန်ဝိုင်းကြီးအောက်တွင် တောက်ပြောင်လျက်ရှိ၏။ ခရစ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်နေပုံရ၏။ ဟုတ်သည်။ ခရစ်သည် ငွေရေးကြေးရေးအကြောင်းကို တွက်ချက်ပြောပြရမည်ဆိုပါက အမြဲပျော်နေသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ ခရစ်က

ကြော်ငြာ ဒီရိုင်း ၁၀ ခု ချိတ်ဆွဲထားပါ၏။ ကြော်ငြာဒီရိုင်း ၁၀ ခုစလုံးမှာ သေသေ သပ်သပ် လှလှပပ အညှီရောင် ဘောင်များ တပ်ထားပါသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျောဘက်မှ တံခါးဖွင့်သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ထံသို့ လျှောက်လာသော မစ်ကီကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က ခပ်မာမာ လေသံဖြင့်

‘တို့ အလုပ်လုပ်နေတာ အနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား’

မစ်ကီကမူ ကျွန်တော်စိတ်တိုနေပုံကို ဂရုမထားဘဲ အေးအေးဆေးဆေး လေသံဖြင့်

‘ဘရက်ဒ်နဲ့ တွေ့ဖို့ မစွက်ရှိုင်လာ ရောက်နေပါတယ်’ ကျွန်တော်သည် မစ်ကီကို ငေးကြောင်ကြောင် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။

‘ဘယ်က မစွက်ရှိုင်လာလဲ၊ ကျုပ်လည်း မသိပါလား’ မစ်ကီသည် သူမ၏ လက်ထဲမှ ကိုင်လာသော လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို

ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘မစွက်ဟော်တင်စအီးရှိုင်လာတဲ့’ ကတ်ပြားပေါ်မှ စာလုံးများကို ဖတ်လိုက်ပြီး ကတ်ပြားကို ကျွန်တော့် လက်ထဲထည့်ကာ

‘ဘရက်ဒ်နဲ့တွေ့ဖို့ သေသေချာချာ ချိန်းထားပြီးသားပါလို့ ပြောပါတယ်’ ကျွန်တော်သည် မစ်ကီကမ်းပေးလာသော လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို

ယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကတ်ပြားပေါ်တွင် ၎င်းနာမည်စာလုံးများသာ ရိုးရိုး ရှင်းရှင်း ရိုက်နှိပ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မှတ်သားမိခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် ကတ်ပြားကို မစ်ကီထံ ပြန်ပေးရင်း

‘ကျုပ် ချိန်းထားတယ်ဆိုတာ မမှတ်မိပါဘူး။ ကျုပ်က ဒီနေ့ နေ့လယ်ပိုင်း တစ်ချိန်လုံး ခရစ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ချိန်းထားမိတာ မရှိပါဘူး’

မစ်ကီသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ကတ်ပြားလေးကို ပြန်ယူပါသည်။ မစ်ကီ၏ မျက်လုံးထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နေ၏။ မစ်ကီက

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မက ဘာပြောလိုက်ရမလဲ’ ကျွန်တော်က ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်၏။

‘ပြောချင်ရာသာ ကြည့်ပြောလိုက်ကွာ၊ ကျုပ်မြို့ထဲ သွားတယ်တို့၊ ဒါမှ မဟုတ် အစည်းအဝေးခန်းမထဲ ရောက်နေတယ်လို့ အဆင်ပြေသေလို ပြောလိုက်

မို့၊ အဲဒီမိန်းမ ပြန်သွားရင် ပြီးတာပဲ၊ ကျုပ် ဒီလုပ်လက်စ အလုပ်ကို လက်စသတ် ချင်တယ်’

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကြော်ငြာများ ချိတ်ထားရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပါသည်။

သို့သော် မစ်ကီ၏စကားသံက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ရောက်လာ ပြန်ပါသည်။ မစ်ကီ...

‘အမျိုးသမီးက ပြောပါတယ်၊ အခုလို တိုတောင်းတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ချိန်ပြီး လာတွေ့ရတာမို့ ဘရက်ဒ်အနေနဲ့ ခက်ခဲမယ်၊ မလွယ်ကူဘူး ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း နက်ဖြန်နေလယ် ဝါရှင်တန်ကို ပြန်ရမှာမို့ ဘယ်အချိန်များ တွေ့နိုင်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါသလဲတဲ့’

မစ်ကီ၏ စကားထဲမှ ဝါရှင်တန်ဆိုသည့် စကားလုံးသည် ကျွန်တော်၏ မှတ်ဉာဏ်ကို ပွင့်သွားစေပါသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ယခု လာနေသူကား အိစ်၏ မိန်းကလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်နေပါ၏။ သည်တော့

‘မစ်ကီရယ်၊ ဝါရှင်တန်မြို့ကလာတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုပြီး စောစောက ဘာဖြစ် လို့ မပြောရတာလဲ၊ အဲဒီလို မဖြစ်ရလေအောင် ပေါလ်က ကျုပ်ကို ကြိုပြီးဖုန်းဆက် သားတာပေါ့၊ တွေ့မှ ဖြစ်မှာပေါ့’

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပါသည်။

‘မစ်ကီ၊ ခဏလေး ထိန်းထားကွာ၊ စောင့်နေရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါ ဘယ်လို ပြောထား၊ ကျုပ်အဆင်သင့် ဖြစ်ဖြစ်ချင်း အကြောင်းကြားလိုက်မယ်’

မစ်ကီ၏ မျက်လုံးထဲမှ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းသည် ပျောက်ကွယ် ၍ ကျေနပ်သည်ပုံ ရပါသည်။

‘အိုကေ ဘရက်ဒ်’

မစ်ကီသည် ထိုသို့ ပြောဆိုပြီး အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ခရစ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး မကျေမနပ်နှင့်

‘ကဲ ကျုပ်တို့ ရပ်ထားကြဦးစို့ရဲ့ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ မနက်ကျမှ ဆက်ပြီး

ဆွေးနွေးကြတာပေါ့’

ခရစ်က

‘ခင်ဗျားက မနက်ဖြန် နေ့ခင်း နှစ်နာရီမှာ မစ္စတာမက်ဘရက်ဒ်နီ သူ့ရဲ့ ကော်မတီနဲ့ တွေ့ရမှာနော်၊ မနက်ကျမှ ဆက်ဆွေးနွေးရမယ်ဆိုရင် အစီအစဉ်ကြီး တစ်ခုလုံး လိပ်ပတ်မလည်သေးဘူး ဖြစ်နေမယ်’

ကျွန်တော်သည် အလုပ်စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

‘ဒါတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး ခရစ်ရေ၊ ဟိုကျမှ မသေချာတာရှိနေရင် ကြံဖန်ပြီး ဖြီးရခြင်းရမှာပေါ့၊ ဒါမျိုးတွေ ကြံဖူးပါတယ်၊ လုပ်ဖူးပါတယ်ကွာ’

ခရစ်သည် ကျွန်တော်၏ စားပွဲရေမှာ လာရပ်၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်ပုံမရသည့် မျက်နှာထား ရှိနေ၏။ သူက

‘ဒီနေ့တွေက လျှင်တယ်နော်’

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အလုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။

‘သိပ်ပြီး ပူမနေပါနဲ့ ခရစ်ရယ်၊ ဒီနေ့တွေကလည်း သွေးနဲ့ကိုယ်၊ သားနဲ့ ကိုယ် လူတွေပါပဲကွ၊ သူတို့ အရက်ကြိုက်တတ်မယ်၊ မိန်းမကြိုက်တတ်မယ်၊ ငွေကြိုက်တတ်မယ်၊ သူတို့လည်း တို့လို ဘောင်းဘီနဲ့အင်္ကျီ ဝတ်ကြတာပါပဲ၊ သူ တို့မှ ထူးထူးခြားခြား အတောင်ပံပေါက်နေတဲ့ လူစားမျိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြား တခြား လူတွေဆီက တို့ရအောင်ယူနိုင်ခဲ့သလိုပဲ သူတို့ဆီကလည်း ရမှာပါ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကြိုက်တတ်တယ်၊ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ သိဖို့ပဲ အရေး ကြီးတာပါ။ အဲဒီအချက်က အညွှာပါပဲ၊ အညွှာကို ကိုင်မိရင် အဲဒီအလုပ်ကို တို့ရပြီ သာ မှတ်ပေတော့၊ အဲဒီလောက် လွယ်ပါတယ်ကွ’

ကျွန်တော်သည် မစ်ကီထံသို့ ဆက်သွယ်သည့် ခလုတ်ကို နှိပ်နေစဉ် ခရစ်သည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ရယ်ချင်၍ လာ၏။ ခရစ်၏ အခြေအနေမှာ သနားစရာကောင်းလှသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ခရစ်သည် အလုပ်မှလွဲ၍ တခြား ဘာမှမရှိဆိုသော ရှေးဟောင်းခေတ်ကြီးထဲမှ မထွက်နိုင်သေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် တစ်ခါက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြန်၍ မှတ်မိ လာ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကား ကျွန်တော်က ခရစ်အား ကျွန်တော်တို့၏ အလုပ်ရှင် တစ်ဦးအတွက် အမျိုးသမီးတစ်ဦး စီစဉ်ရာပေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်မိသောအချိန်က ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ခရစ်၏ မျက်နှာမှာ ရက်ရွံ့ရဲရဲသွားပုံသည် ဘယ်တော့မှ မပျောက်နိုင်တော့ဟု အောက်မေ့လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အပြင်ခန်းနှင့် ဆက်သွယ်ရေးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး ‘အိုကေပဲ မစ်ကီရေ ညည်းရဲ့ အဘွားကြီးကို အထဲလွှတ်လိုက်တော့’

တစ်ဖက် ဖုန်းခွက်ထဲမှ မစ်ကီ၏ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ မစ်ကီက

‘ဘာပြောတယ် ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော်သည် စိတ်မရှည်တော့ပါ။

‘ဘာပြောရမှာလဲ၊ အဘွားကြီးကို အထဲလွှတ်လိုက်တော့လို့ ပြောနေတာ ခဲ၊ မစ်ကီ ညည်း ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေတာတုံး၊ နားများလေးနေလို့လား၊’

တစ်ဖက်ဖုန်းခွက်ထဲမှ မစ်ကီ၏ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရယ်သံထွက်လာပါ သည်။ မစ်ကီက

‘ဘရက်ဒ် ရှင် ဒီအမျိုးသမီးကို အရင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးလား၊’

ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့်

‘မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီတစ်ခါ တွေ့ပြီးရင်လည်း နောက်ထပ်မတွေ့ပါရစေ နဲ့လို့ ဆုတောင်းတယ်’

သည်တစ်ခါတွင်မူ မစ်ကီသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရယ်မောနေပြီဖြစ်ရာ မစ်ကီ၏ ရယ်သံသည် ဖုန်းခွက်ထဲမှာ အတိုင်းသား ကြားနေရပါသည်။ မစ်ကီက

‘ရှင်ရဲ့ဆုတောင်း ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဆယ်လေးတစ်လေး အကျောပေးပြီး လောင်းလိုက်ချင်တာ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ မပြောင်းဘူးဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ခါ ရှင်က ကျုပ်အမျိုးသမီးတွေကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးဆိုတဲ့ ကောင်းပြောရင် ကျွန်မ ယုံပြီ’

မစ်ကီသည် အခန်းချင်း ဆက်သွယ်သည့် ခလုတ်ကို အပြင်မှ ပိတ်လိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ခရစ်ကို မော်ကြည့်ရင်း

‘မစ်ကီတော့ ရူးသွားပြီထင်တယ် ခရစ်’

ခရစ်သည် ကျွန်တော့်အား ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးပြပြီး တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ထွက် သွားသည်။ သူ တံခါးပေါက်နားသို့ အရောက်တွင် တံခါးသည် ပွင့်သွား၏။ ခရစ် သည် ပွင့်လာသော တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ခရစ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်နှာထားတစ်မျိုး ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုမျက်နှာထား များကို ရှေးယခင်က ခရစ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

ခရစ်သည် အပြင်သို့ထွက်သွားပြီး အမျိုးသမီးသည် အထဲသို့ ဝင်လာပါ သည်။ သည်တော့မှ ခရစ်၏မျက်နှာ ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားရသည် ဆိုခြင်း ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားရပါလေ၏။ ခရစ်ဆိုသည့် ငနဲသား၏ သွေးထဲ တွင် ဒေါ်လာများသာ ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မဟုတ်သေးပါ သလား။

ကျွန်တော်မျက်နှာပေါ်မှ ဖြစ်ပေါ်သွားသော မျက်နှာထားမှာလည်း ထူးထူးခြားခြား သိသာနေမည်မှာ ရှင်းလှပါသည်။ အကြောင်းမှာ အမျိုးသမီးကို အထဲသို့ ပို့ပြီး ခရစ်နှင့်အတူ အပြင်ထွက်၍ တံခါးပြန်ပိတ်သွားသော မစ်ကီ၏ မျက်နှာပေါ် မှ ပြုံးလိုက်သော အပြုံးကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုအမျိုးသမီးနှင့် တွေ့ဆုံရန် ကျွန်တော်၏ အလုပ်စားပွဲကို ပတ်လျှောက်လိုက်ရစဉ် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များသည် ကောင်းစွာ ခိုင်မာပုံ မရတော့ကြောင်း ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ သိနေရပါ၏။

‘မစွက်ရှိုင်းလာပါလား ခင်ဗျာ’

ကျွန်တော်သည် လက်ဆန်ပေးလိုက်ရင်း

‘ကျွန်တော်က ဘရက်ဒီဂိုဝန်ပါ’

အမျိုးသမီးသည် ပြုံးပြ၍ ကျွန်တော်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်ပါသည်။

‘ကျွန်မ ရှင်နဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစွတာဂိုဝန်’

အမျိုးသမီးရဲ့ လေသံမှာ တိုးတိတ်ညင်သာလှ၏။ ဆက်၍

‘အိအစ်က ရှင့်ရဲ့အကြောင်းကို သိပ်ပြောထားတာပဲ’

ကျွန်တော်နားထဲတွင် အမျိုးသမီး၏ စကားသံမှာ ငွေဆည်းလည်းသံများ တီးခတ်လိုက်သကဲ့သို့ ချိုမြိန်စွာ ဝင်ရောက်၍ သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် မိန်းမချော မိန်းမလှများစွာကို မြင်နေခဲ့ဖူးသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု၌ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်ရာ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးက အလှဆုံးဟု သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးချော မိန်းမလှများစွာနှင့် တွေ့ဖူးပါသည်။ တချို့ကို ပိုးလည်း ပိုးခဲ့ပါသည်။ တချို့ဆိုလျှင် ပတ်လည်း ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ထိုမိန်းမများသည် ကျွန်တော်၏စိတ်ကို ကိုင်လှုပ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ဆန်ကြံ့စား ကံကုန်သွား အဆင့်မျိုးသာ ရှိခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ဤအမျိုးသမီးကား အလွန်ထူးခြားလှပါ၏။

ဤအမျိုးသမီးကား အဆင့်အတန်းရှိသည်။

ပန်းမျိုးစုံအောင် အလှပြထားသည့် ပန်းဆိုင်ပြတင်းပေါက်မှ အဖိုးတန် သစ်ခွပန်းဖြူဖြူကြီးမျိုး။

ကိုးကန်းတို့အလယ်မှ ထူးခြားတင့်တယ်နေသည့် ရွှေဟင်္သာငှက်လိုပုံမျိုး။

ကမ္ဘာကျော် ရောဂျာနှင့် တန်မာစတိန်း၏ ဂီတသံမျိုး။

နွေဦးနံနက်ခင်း နွေးထွေးသော နေရောင်မျိုး။

ခိုင်မြဲတည်တံ့ပြီး စိမ်းလန်းလှပသည့် ကမ္ဘာမြေအပြင်မျိုး။

ညစာစားအပြီး ရုတ်ဘရန်ဒီ သောက်ရတာမျိုး။

သည်လိုသည်လို ခိုင်းနှိုင်းရမည့် မိန်းမမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးသမီး၏ ဆံပင်များမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပုံရ၏။ အညိုရောင်ဖြစ်

သည်။ ရှေ့ဘက်တွင် ခပ်တိုတိုညှပ်ထားပြီး နောက်ဘက်တွင် ရှည်လျားလျှောက် သူမ၏ ပခုံးပေါ်၌ ဝဲကျနေ၏။ မျက်လုံးအရောင်မှာ အပြာရင့်ရင့် ဖြစ်ကာ ခရမ်းသွေးဘက်သို့ လှချင်ချင် ဖြစ်နေပါသည်။ အမျိုးသမီး မျက်နှာမှာ မပိုင်းလှပါ။ မေးရိုးမြင့်မြင့် ဖြစ်ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံကမူ ပြည့်ဝန်း၍ နူးညံ့ပုံရပါသည်။ သူမ၏ သွားများမှာ ညီညာလှပေသည်။ သွားဆရာဝန်က ညီညာစွာ စိုက်ထားပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ သဘာဝအတိုင်း ညီညာနေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်ပြီး ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး အစွမ်းအစများကို ကြိုးစား၍ ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် စိတ်ထဲ၌ ကျွန်တော်သည် တင်းနစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဂေါက်ရိုက်သည်ဖြစ်ဖြစ် လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့မိရင် ကောင်းမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် အခု ငါ့ဗိုလ်နည်းနည်း ထွက်နေတာ ချပ်နေမှာပဲဟု အောက်မေ့မိသွားပါသည်။ သို့သော် ယခုမှတော့ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်က

‘ကျွန်တော့်ကို မစွတာဂိုဝန်လို့ မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဘရက်ဒီလို့ပဲ ခေါ်ပါ’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို အမျိုးသမီးထိုင်ရန် ဆွဲထုတ်ပေးရင်း

‘ထိုင်ပါခင်ဗျာ’

အမျိုးသမီးသည် အသာအယာပင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အလုပ်စားပွဲနောက်ရှိ ကျွန်တော်၏ ကုလားထိုင်သို့ ပြန်လျှောက်ကာ ထိုင်လိုက်ချိန်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိသေး။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးသည် ဝတ်ဆင်လာသော လက်အိတ်နှစ်ဖက်ကို ချွတ်လိုက်ရာ သူမ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို မြင်ရပါသည်။ လက်ချောင်းကလေးများမှာ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လျှလျများ ဖြစ်ပြီး လက်သည်းများပေါ်တွင် သန္တာရောင်

ဆိုထားပါသည်။ ဘယ်ဘက်တွင် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းသာ ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ တခြားရတနာပစ္စည်းများ ဝတ်ဆင်ထားခြင်း မရှိ။

ကျွန်တော်က

‘ပေါလ်က ခင်ဗျားလာတွေ့မယ်လို့ ကြိုပြီးဖုန်းဆက်ထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ရောက်လာမယ် ထင်မထားခဲ့မိဘူး။ ကဲ...ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် ဘာများလုပ်ပေးနိုင်ပါသလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ မစွက်ရှိုင်းလာ’

အမျိုးသမီးသည် ပြုံးလိုက်ပြန်ပါသည်။ အမျိုးသမီး၏ အပြုံးကြောင့် တစ်ခန်းလုံးအတွင် အခြားအလင်းရောင်ဟူသမျှ မှေးမှိန်သွားစေသလို ဖြစ်သွားပါ၏။

သူမက

‘ကျွန်မကိုလည်း အယ်လိန်းလို့ပဲ ခေါ်ပါရင်’

‘အယ်...လိန်း...’

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း သံယောင်လိုက် ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

အမျိုးသမီးက ပြုံးပြန်ပါသည်။

‘ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ ဟော်တင်စီဆိုတာကြီးကိုလည်း မကြိုက်ဘူးရှင်’

သူမ၏ လေသံမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရသူ အချင်းချင်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကို ဖွင့်ပြောနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။ ဆက်၍

‘အဲဒီလို နာမည်မျိုးကိုမှ ရွေးပြီးမှည့်ပေးခဲ့တဲ့ မေမေ့ကို စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ချင်ဘူးရှင်’

သည်တစ်ချို့တွင်မူ ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်ပါ၏။

‘ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊

ကျွန်တော့်ရဲ့ ခရစ်ယာန်နာမည်ကလည်း ဘားနတ်တဲ့၊ ဒီလောက်လူတိုင်းက ဘာနီ ဘာနီနဲ့ ခေါ်ကြတာပေါ့ဗျာ’

အမျိုးသမီးသည် ရွှေရောင်စီးကရက်ဗူးပြားလေးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကပျားကယာပြေးထပြီး မီးခြစ်ခြစ်၍ ပေးလိုက်မိပါ သည်။

အမျိုးသမီးသည် စီးကရက်ကို တစ်ရှိုက် အားပါးတရရှိုက်လိုက်ပြီး မီးခိုးများကိုမူ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ ပြန်လာပြီး ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော့်ဘာသာ ငြင်းခုံနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်နိုင်ပါ။

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်ကို သူမ၏ ပြာရွန်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်၍

‘အိအိက ရှင့်ကို သွားတွေဖို့ ညွှန်လိုက်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...’

စကားကို တစ်ပိုင်းတန်းလန်းဖြတ်၍ အမျိုးသမီးက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရယ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ...

‘ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ကျွန်မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို အကူအညီပေးနိုင်တယ် ဘဲ့လေ’

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးနှင့်အတူ လိုက်၍ ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ဘာဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် နေသာထိုင်သာ ရှိလာပါသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ထိန်းသိမ်းနိုင်လာပြီ ဖြစ်ပါ၏။ အခြေအနေကလည်း အကြောင်းတရားအရ ကျွန်တော့်မြေ၊ ကျွန်တော့်နယ်၊ ကျွန်တော် ကျွမ်းဘုန်ရာသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် အခြေခံကို သဘောပေါက် နားမပြုဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း လူမှုရေး ကိစ္စတစ်ခုပဲ ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော် အငိုက်မိသွားသည့်အချက်မှာ အိအိကလွတ်လိုက်သည့် မိန်းကလေး ဆီသို့ ကျုံ့ကျုံ့နယ်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးမထားမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အိအိ၏ မိန်းကလေးဆိုသည်ကို တွေးထင်မိသမျှ အိအိကဲ့သို့သော အသက်အရွယ် ရုပ်ရည်မျိုး ရှိပေလိမ့်မည်ဟု မုန်းဆဲမထား မိသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က အလုပ်သဘောမျိုးဖြင့်

‘ဘယ်လိုများ ကူညီပေးရမှာလဲ ခင်ဗျာ’

အမျိုးသမီးက

‘ဒီလိုပါ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ မြို့ကော်မတီက ကျွန်မကို ကလေးများရဲ့ ကျန်းမာ

နဲ့ ဖြိုးမှုလုပ်ငန်းမှာ ဘုတ်အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ခန့်အပ်တာဝန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ

ကလေးများရဲ့ ကျန်းမာဖွံ့ဖြိုးမှု လုပ်ရပ် အောင်မြင်ဖို့အရေးမှာ ရှင်က အကူအညီ

ပေး ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်လို့ပါ’

ကျွန်တော့်ရင်ခေါင်းထဲတွင် နင်တင်တင် တစ်ဆို့ဆိုကြီး ခံစားလိုက်ရပါ တော့သည်။ ဤအမျိုးသမီးကား တကယ်ပင် အိမ်၏ 'မိန်းကလေး' ပါကလား။ ဘယ်လောက်ပဲ ဥပမိရုပ်က လှနေသည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့အတွက် အရေးကြီးဆုံး လိုအပ်ချက်မှာ သူတို့လုပ်ရပ်၊ သူတို့ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို သတင်းစာထဲတွင် များများပါဖို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကြော်ငြာရဖို့၊ နာမည်ကြီးဖို့ အဓိကထားကြမိပါ ကလား။ ကျွန်တော်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားမိပါသည်။

ဘာကြောင့် စိတ်ပျက်သွားသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် စိတ် ပျက်သွားသည်ကမူ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဝါရှင်တန်မြို့တော် မဟာအသိုက်အဝန်း မှ မိန်းမမျိုးသည် အားလုံးအတူတူပါကလား။ အဆင့်အတန်းရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိ သည်ဖြစ်စေ ဂုဏ်ပကာသန ကျော်ကြားမှုနောက်ကို လိုက်နေကြသူများပါကလား။ သတင်းကြော်ငြာ တစ်ထပ်ကြီး အပါခံချင်သူများပါကလား။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

'ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အကူအညီ ပေးပါမယ် မစွက်ရှိုင်လာ' ကျွန်တော်လေသံမှာ သံပြတ်ဖြစ်သွားပါသည်။ ဆက်၍

'ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ရယ်၊ လိပ်စာရယ်ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးဆီမှာ ပေးခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ကော်မတီရဲ့ လှုပ်ရှားမှု သတင်းတွေ၊ ကြော်ငြာတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေ သတင်းစာတွေထဲမှာ သေသေချာချာ ပါပါစေမယ်'

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်ပါသည်။ အမျိုး သမီးသည် ကျွန်တော်က ဤသို့ဤပုံ ဆွေးနွေးမှုကို ပြီးဆုံးရပ်တန့်လိုက်၍ အံ့ဩ ခြင်း၊ မကျေမနပ်ဖြစ်ခြင်းများ ရောထွေးသွားပုံ ရပါသည်။ သည်တစ်ကြိမ်ပြော လိုက်သော သူမ၏ လေသံမှာ မယုံမကြည်လေသံများ ပါနေ၏။ သူမက

'ရှင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာက ဒါပဲလား မစွတာဂိုဝန်'

ကျွန်တော်သည် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စွာဖြင့် အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်လည်း ပင်ပန်းခြင်း၊ မကျေမနပ်ဖြစ်ခြင်းတို့ ရောထွေးနေကြပါသည်။ ဤသို့သော အထက်လွှာမမများ၊ သားမွေးကုတ်များ ဝတ်ဆင်၍ ဟန်ချောပြုကာ လူမှုရေးလုပ်ငန်းကို ပကာသနအဖြစ် လုပ်နေကြသူ များ၊ သူတို့၏ ကော်မတီလုပ်ရပ်များကို တွေး၍ မကျေမနပ် ဖြစ်မိပါသည်။ သို့ဖြင့်

'ခင်ဗျား လိုချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား မစွက်ရှိုင်လာ၊ အဲ...သတင်းစာတွေ ထဲမှာ ကော်လံ လက်မဘယ်လောက် အရေးအတွက်နဲ့ ပါမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း ကတိမပေးနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ပါနိုင်သလောက် ပါရပါစေမယ် လို့ ကတိပေးပါတယ်၊ ခင်ဗျားလိုချင်တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား'

အမျိုးသမီး နှုတ်ခမ်းများသည် တင်းတင်းစေ့သွားပါသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးအရောင်သည် ပြာရာမှ မှောင်လာပြီး အေးစက်၍လာပါသည်။ အမျိုးသမီး သည် အသံလုံးဝမထွက်ဘဲ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ လက်ထဲမှ သောက် လက်စ စီးကရက်ကို ကုလားထိုင်နံဘေး ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးခြေလိုက်ပြီး ကုလား ထိုင်ဘေးမှာ တင်ထားသော သူမ၏ အိတ်ဆောင် စာအုပ်ကလေးကို ယူလိုက် သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ အေးစက်တင်းမာလျက်ရှိပါသည်။ သူမ၏ လေသံမှာ ကျွန်တော့်လေသံထက် ပို၍ တင်းမာနေ၏။ သူမက

'ရှင် ကျွန်မကို နားလည်တာ လွဲနေပြီ မစွတာဂိုဝန်၊ ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုအတွက် ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေတာ မဟုတ် ဘူး၊ ကျွန်မဘဝမှာ ကျော်ကြားမှုတွေ များလွန်းလို့ လိုအပ်တာထက်တောင် ပိုနေ ပါပြီ၊ ကျွန်မ ရှင့်ဆီကို လာတွေ့ရတဲ့အကြောင်းက ကျွန်မလုပ်ချင်တဲ့ လူမှုရေး လုပ်ငန်း တကယ်တမ်း ထိထိရောက်ရောက် အောင်မြင်ချင်လို့ ဒီလုပ်ငန်းကလည်း လာမယ့်နှစ်သစ် ဇန်နဝါရီလမှာ စမှာ၊ ဒီလုပ်ငန်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကို ယူလိုက်တာက လည်း ကလေးတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စမို့၊ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးလို ချစ်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတဲ့အခါမှာ ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်ရတယ်၊ ကြေကွဲရတယ် ဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သိလို့၊ ကျွန်မ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသလို တခြားဇနီးသည်တွေ မိခင်တွေ မခံစားရစေချင်လို့ရှင်၊ သိလား'

ပြောပြောဆိုဆို အမျိုးသမီးသည် အခန်းတံခါးရှိရာ ထ၍သွားပါသည်။ ဒေါသနှင့် ပြောလိုက်သော အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာတစောင်းပုံသည် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှ မှတ်ဉာဏ်များကို ထပ်၍ ပွင့်သွားစေပြန်ပါသည်။ သူမ၏ နာမည် အပြည့်အစုံကိုလည်း ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ယောင်မှားရွတ်ဆိုလိုက်ပါသည်။

'မစွက် ဒေးဗစ်အီးရှိုင်လာ'

ခုတော့ ကျွန်တော် သိပါပြီ၊ ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခုလုံး အစအဆုံးကို ကျွန်တော် သိသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း တုံးလှ၊ အလှ၊ ထိုင်းလှ သူတစ်ဦး အဖြစ် ကျိန်ဆဲလိုက်မိပါသည်။ မနှစ်က သတင်းစာတိုင်း သူမ၏ သတင်းမှာ အကျော်အေးယှု ပါချင်တိုင်း ပါခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူမ၏ အပြော ရင်သွေးနှစ်ဦးနှင့် သူမ၏ခင်ပွန်းသည် အရိုးပျော့ရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးခဲ့ရသည့် သတင်း။

ကျွန်တော်သည် အပြေးအလွှားပင် လိုက်၍ အမျိုးသမီး တံခါးမဖွင့်နိုင်မိ တားလိုက်မိပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကပျာကယာ တံခါးပေါက်ကို ကျောဖြင့်မို၍ အမျိုးသမီး မထွက်နိုင်အောင် ပိတ်ဆို့လိုက်ပါသည်။

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို မော့၍ကြည့်ပါသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးအိမ် ထဲတွင် ဒေါသမျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

ကျွန်တော်က နိမ့်ချနောင်တရသော လေသံဖြင့်

‘မစွက်ရှိုင်းလာ ခင်ဗျား။ ဘယ်ကိစ္စမဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပြီးသားလို အောက်မေ့နေတဲ့ ကျွန်တော့်လိုလူစားမျိုး တစ်ယောက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ရှက်ပါတယ်’

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးတည့်တည့်ကို အတန်ကြာကြာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချပြီးနောက် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပင် စောစောက ထိုင်ခဲ့သော ကုလားထိုင်ရုံရာသို့ လျှောက်သွား၍ ထိုင်ပါသည်။ သူမသည် ရွှေရောင်စီးကရက်ဘူးပြားထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ပါသည်။ စီးကရက်ကို ကိုင်လိုက်သော သူမ၏ လက်များမှာ တုန်ယင်နေပါ၏။ ကျွန်တော်သည် သူမ စီးကရက်အတွက် မီးခြစ် ခြစ်ပေးလိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို တခြား ကျော်ကြားမှုရှာတဲ့ အမျိုးသမီးမျိုး အောက်မေ့သွားလို့ပါ’

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ မျက်နှာတစ်ဝိုက်တွင် စီးကရက် မီးခိုးဖြူဖြူများ ရစ်ဝေဝိုင်းနေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးအစုံမှအပ ဘာမှ မမြင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး မျက်လုံးပြာပြာမိုင်းမိုင်းထဲမှ မချိမဆဲ့ ခံစားရသော ဝေဒနာလှိုင်းကြားထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားသလို ခံစားရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး၏ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံးပွေဖက်ပြီး သူမခံစားနေရသည့် ဝေဒနာ သက်သာရာရှာပေးလိုစိတ်ကို အတင်းကြိုးစား ထိန်းအုပ်လိုက်ရပါသည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဤရွှေဤမျှသော သောကဝေဒနာကို ခံစားနားလည်နိုင်မည် မထင်ပါ။

အမျိုးသမီး၏ လေသံမှာ တိုးတိတ်ညင်သာလှပါသည်။

သူမက

‘ကောင်းပြီလေ...ရှင်တကယ်ပဲ ကျွန်မရဲ့အလုပ်ကို ဖြစ်မြောက်အောင် ကူညီမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါမယ် ဘရက်ဒ်’

အခန်း(၄)

ဘယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာ၏။ ကောက်၍ ကိုင်လိုက်သောအခါ ခရစ်ထံမှ ဖြစ်နေ၏။ ခရစ်က -

‘စာရင်းကိုင်က ပြီးခဲ့တဲ့လ အသားတင် ဝင်ငွေစာရင်း လာပြီးပြနေတယ်’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံး၍

‘ခဏလေးနော်၊ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့’

အယ်လိန်းက ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

‘လုပ်ပါ၊ ပြောပါ’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်၍

‘ပြော ခရစ်’

ခရစ်သည် သူ၏ထုံးစံအတိုင်း ခြောက်ကပ်ကပ်လေသံဖြင့်

‘အမြတ်ခွန် မနတ်ရသေးခင် ဝင်ငွေက ၂၁၀၀၀၊ အမြတ်ခွန် နုတ်လိုက်

မယ်ဆိုရင် ၉၀၀၀’

‘ကောင်းပြီလေ၊ အသေးစိတ်တွေ ပြော’

‘ခင်ဗျားမှာ အချိန်ရရဲ့လား’

ဖုန်းထဲမှ ခရစ်၏အသံတွင် သရော်တော်တော် လေသံပါနေရောသလား

ဘု တွေးထင်သွားမိ၏။

ကျွန်တော်သည် အေးစက်စက်လေသံဖြင့်

‘ပြောပါ၊ ရပါတယ်’

ခရစ်သည် အသေးစိတ် ရွတ်လေတော့သည်။ အမြတ်ငွေများ၊ အရုံးငွေများ၊ စာရင်းဇယားများမှ ဂဏန်းများ၊ ငွေများ၊ ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ထဲမှ ခရစ်၏အသံကို နားထောင်နေမိခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးကိုသာ ကြည့်နေမိပါ၏။

အမျိုးသမီး အယ်လိန်းသည် ကြော်ငြာပိုစတာများ၊ အချက်အလက်များ ချိတ်ဆွဲထားသော နံရံရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ အမျိုးသမီး၏ လမ်းလျှောက်ပုံကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမတ်ထားပုံကို နှစ်ခြိုက်သည်။ နံရံပေါ်မှ ပုံများကို ကြည့်စဉ် ခေါင်းကို ရှေ့နောက်တိမ်းလိုက်ပုံသည်လည်း လှသည်။ မိန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကျက်သရေရှိနေ၏။

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေသည်ကို ခံစားသိသွားပုံရ၏။ နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလေသည်။ မိန်းကလေးသည် တအံ့တဩ ဖြစ်မသွားဘဲ ရိုးရိုးအေးအေးပင် ပြုံးပြ၏။

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ရင်း ပြန်ပြုံးပြလိုက်ရလေ၏။ အယ်လိန်းသည် နံရံဘက်မှခွာ၍ စားပွဲသို့ ပြန်လာပြီး မူလကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။

ခရစ်၏ ရှည်လျားသော ကိန်းဂဏန်းဇာတ်လမ်းမှာ ထိုအချိန်မှ ပြီးသွားလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်၏။ အယ်လိန်းကို မော့ကြည့်ကာ

‘တောင်းပန်ပါတယ်နော်’

အယ်လိန်းက

‘တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်’

အယ်လိန်းသည် နံရံဘက်သို့ မျက်လုံးဝေလိုက်ပြီးမှ

‘အဲဒီကြော်ငြာဒီဇိုင်းတွေက တစ်မျိုးပဲနော်၊ ဒီဇိုင်းတွေက ပစ္စည်းတစ်မျိုးတစ်စားစီကို အထူးပြု ကြော်ငြာထားတာ မဟုတ်ဘဲ ‘သံမဏိရဲ့အသုံးချပုံ’ ကိုပဲ ပြထားကြတယ်’

ကျွန်တော်က

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှည်ရွယ်ချက်ကလည်း အဲဒါပဲကိုး၊ ဒီကြော်ငြာတွေဟာ အမေရိကန် သံမဏိကုမ္ပဏီကြီးအတွက် အထူးကြော်ငြာစီမံကိန်းရဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စပေါ့’

အယ်လိန်းက

‘ဪ... (....) ကုမ္ပဏီရဲ့ပြည်သူ့ဆက်သွယ်ရေး ကြော်ငြာစီမံကိန်းအတွက်

ကိုး’

အံ့ဩရသူမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က

‘ခင်ဗျား ဒီအကြောင်းကို သိသလား’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လုံးလုံး ကျွန်မ ဒီအကြောင်းချည်းပဲ ကြားနေခဲ့ရတာပဲ’

ကျွန်တော်သည် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား၏။ ထိုအချက်ကို ရှင်းလင်းသောအားဖြင့် အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မရဲ့ဦးကြီး မက်သရူးဘရက်ဒီက အဲဒီကုမ္ပဏီချယ်ရာမင် ဘုတ်အဖွဲ့

နဲ့ ဥက္ကဋ္ဌလေး ကျွန်မ ဦးကြီးမက်သရူးရဲ့အိမ်မှာ ရက်နှစ်ပတ်နေခဲ့ပြီး အခု ဒီကို ထားခဲ့တာပဲ’

ကျွန်တော်သည် လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်မိပါ၏။ မက်သရူးဘရက်ဒီဆိုသူမှာ အမေရိကန် သံမဏိရာဇဝင်မှ လက်ကျန်လူဟောင်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဘာကယ့် စီးပွားရေးကျားကြီး ဖြစ်ပါသည်။ အဘိုးကြီးသည် ထက်မြက်သည်။ အေးစက်သည်။ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ရသည်ဟု သတင်းကြီးလှသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကြော်ငြာလုပ်ငန်းရရှိဖို့အတွက် အရေးကြီးဆုံး ရင်ဆိုင်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ခရစ်ကြောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း မက်သရူးဘရက်ဒီပင် ဖြစ်ပါ၏။

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ

‘ရှင့်မျက်နှာပေါ်မှာ အူကြောင်ကြောင် မျက်နှာထား ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်သွား

ရတာလဲ၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေများ တွေးမိသွားလို့လဲ’

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ၎င်းနောက် ဤအမျိုးသမီးသည် ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံဆက်ဆံမှု ဖြစ်မည် ဟု နားလည်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်က

‘ကျွန်တော် တွေးနေတာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဒီတစ်ချို့တော့

ထုခိုက်ကံကောင်း ဖြစ်သွားရပြန်ပြီလို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့် နှလုံးထဲက မောင်းထုတ်ခဲ့မိတော့မလို့လေး ခင်ဗျားရဲ့ဦးကြီးက မက်သရူး ဘရက်ဒီ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲ...မောင်းများ ထုတ်ခဲ့မိရင်တော့ ခင်ဗျားဦးကြီးတော်ရဲ့ ကြော်ငြာ ထုတ်ငန်းရဖို့ဆိုတာ ဘယ်မျှော်လင့်ချက် ရှိတော့မှာလဲ’

‘ရှင်စိတ်ထဲမှာ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မအတွက် အပြောင်းအလဲ ရှိနိုင်တယ် လို့ ထင်သလား’

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးအရယ် အရိပ်များသည် မေးမိန် ပျောက်ကွယ်စပြုလာပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က ခေါင်းကို ခါသမ်း၍

‘ခင်ဗျားအတွက်တော့ အပြောင်းအလဲ မရှိနိုင်ပါဘူး။ မထူးခြားပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲ၊ ထူးခြားသွားနိုင်တာပဲ၊ ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားဦးကြီးဖြစ်မယ်၊ မက်ဘရက်ဒီ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ရတုမကို ဘယ်ဝန်နဲ့မှ ရုံးခန်းထဲက မောက်မောက်မာမာ မောင်းထုတ်တာ ကို မကြိုက်နိုင်ဘူး’

အပြုံးရိပ်များသည် အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်၍ ဝင်လာပါသည်။ သူမက

‘ဒါဆိုရင်တော့ ရှင် ကျွန်မရဲ့ဦးကြီးအကြောင်းကို မသိသေးလို့ ဖြစ်မှာပဲ၊ ကျွန်မရဲ့ ဦးကြီးက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စမှ ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ကြားပါတယ်’

ကျွန်တော် ကြားဖူးတာတွေကမှ အများကြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ၏ တူမကို ကျွန်တော် ပြောပြ၍ မဖြစ်ပါ။

အမျိုးသမီးက

‘ဒါပေမဲ့ ဦးကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မကတော့ ဦးကြီးကို သိပ်ချစ်တာပဲ’

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဘာသာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အတိုးကြီး မက်သရူးဘရက်ဒီကို သဘောကောင်း မနောကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် တွေးမြင်၍ပင် မရပါ။ မက်ဘရက်ဒီသည် သာမန်သံမဏိစက်ရုံ သေးသေးကလေး ကို တစ်ပြည်လုံး စီးပွားရေးကပ်ဆိုက်သော နှစ်များတွင် အမျိုးမျိုးသော အထု အထောင်း အတိုက်အခိုက်များကို အနိုင်ယူပြီး အကြီးဆုံး ကုမ္ပဏီဖြစ်အောင် လုပ်လာခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူ အလဲထိုးလဲသိပ်ခဲ့ သူပေါင်း ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ များပြားမည် ဆိုခြင်းကိုတော့ ဘုရားသခင်မှ သိနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်မှ စောစောက ခရစ်ထံမှ ဖုန်းမလာမီ အယ်လိန်း လုပ်ချင်သော စီမံကိန်းအတွက် ပြောပြထားသည့် အချက်အလက် မှတ်စုများကို ကြည့်၍

‘ကဲပါ၊ အဲဒီအကြောင်း တော်ကြပါစို့၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြရအောင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကိစ္စမှာ အဓိက ပြဿနာကတော့ အများပြည်သူက ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ ဖြစ်ရပါတယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ကြားရ လွန်းလို့ နားငြီးနေကြပြီ၊ စိတ်မဝင်စားကြဘူး ဖြစ်နေပြီလေ၊ မကြားချင်တော့ဘူး ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျား သတ္တိရှိတယ်ဆိုရင် လုပ်စရာတော့ ရှိပါတယ်’

အမျိုးသမီး၏နှုတ်ခမ်းသည် တင်းတင်းစေ့သွား၏။

‘အဲဒီလုပ်ငန်းအတွက်ဆိုရင် ကျွန်မ ဘာမဆို လုပ်ရဲတယ်ရှင်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ သတင်းစာသမားတွေအားလုံး၊ ရေဒီယို နဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းဌာနက လူတွေအားလုံးကို စုလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဆုံခန်းပေါ့၊ တွေ့ဆုံတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ရိုးရိုးစင်းစင်း ပြောချ လိုက်ရုံပဲ’

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အရိပ်ထိုးသလို ညှိမှောင်၍ သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤမျက်နှာကလေးပေါ်လောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် အရိပ်အယောင်များ ပြည့်နက်နေသည်ကို တခြားဘယ်မှာမှ မတွေ့ဖူးပါ။ ကျွန်တော်သည် မည်သို့မျှ မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော အမျိုးသမီး၏ လက်ကလေးများကို ကိုင်ဆုပ်လိုက်ပါသည်။ အမျိုးသမီး၏ လက်ကလေးများသည် ပကတိ ငြိမ်သက်နေကြ၏။

ကျွန်တော်သည် နှစ်သိမ့်သော လေသံဖြင့်

‘ခင်ဗျား မလုပ်ပါနဲ့တော့ဗျာ၊ တခြားနည်းလမ်းတွေလည်း ရှိဦးမှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ရှာကြတာပေါ့’

အမျိုးသမီးသည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် ကျွန်တော်လက်ထဲမှ သူမ၏ လက်များကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ပါ၏။ နောက် ထိုလက်နှစ်ဖက်ကို စုံဆုပ်၍ အားယူလိုက်ပုံရ၏။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ တည်ငြိမ်နေ၏။ သူမက

‘ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်၊ ကျွန်မတို့ လုပ်ကြတာပေါ့၊ ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ’

အမျိုးသမီးကား သတ္တိရှိသည်၊ တကယ့်သတ္တိမျိုး ဖြစ်သည်။ မက်သရူး ဘရက်ဒီ၏တူမတော်သည် သွေးနည်းစရာ ဘာမှမရှိ၊ သူ့ဘကြီးကလည်း တူမ

တော်အတွက် ဘယ်တော့မှ ရှက်စရာရှိမည် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါကလား။
 ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးကို ကြည့်၍
 'ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒါမှပေါ့'
 ထိုစဉ် အခန်းချင်း ဆက်သွယ်သည့် အချက်ပြုမည်သံ ပေါ်လာသည်။
 ကျွန်တော်သည် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး
 'ပြောပါ'
 မစ်ကီ၏ အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။
 'ခြောက်နာရီခွဲနေပြီ ဘော့စ်၊ ကျွန်မ ကနေညနေပိုင်း လုပ်စရာတွေ
 အများကြီး ချိန်းထားမိတယ်၊ စောင့်နေရဦးမှာလား'
 ကျွန်တော်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး မိမိကိုယ်မိမိ ကျိန်ဆဲ
 လိုက်မိသည်။ အချိန် သည်လောက်ရှိသွားမှန်းကို ကျွန်တော် သတိမထားမိခဲ့။
 ကျွန်တော်က
 'စောင့်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ မစ်ကီ သွားစရာရှိတာ သွားတော့၊ ကျွန်တာ
 ကျုပ်ဘာသာ လုပ်ခဲ့မယ်'
 မစ်ကီက
 'ကျေးဇူးပဲ ဘော့စ်၊ ကျွန်မ စားပွဲပေါ်မှာ မှာစရာရှိတာ မှာခဲ့၊ ကဲ
 ဝှက်နိုက်...'
 ကျွန်တော်သည် ဆက်သွယ်ရေး ခလုတ်ကို ပိတ်၍ အယ်လိန်းကို
 ကြည့်လိုက်မိပါသည်။
 အယ်လိန်းက ပြုံး၍ 'ကျွန်မ ရှင့်အချိန်ကို ဒီလောက် နောက်ကျသွား
 အောင် မရည်ရွယ်မိပါဘူးရှင့်'
 ကျွန်တော်က ပြန်၍
 'ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားအတွက် နောက်ကျသွားအောင် မရည်ရွယ်
 မိပါဘူး'
 အယ်လိန်းက
 'ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကျွန်မက ဘာမှပြဿနာ မရှိဘူး၊ လူအား၊ ရှင့်မှာတော့
 အိမ်ပြန်၊ ညစာစားတယ်တို့ ဘာတို့ လုပ်ရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ ရှင့်အတွက်
 ကျွန်မက အားနာရတာ'
 'ကျွန်တော့်ဝန်း မာဂရက်က ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ခုလို ညစာ
 မမိတာတွေက ရိုးနေပါပြီ'

အမျိုးသမီးသည် ထိုင်ရာမှထပြီး သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထားရာကို
 သွားပါသည်။ ပြီးမှ
 'ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မ သွားပါတော့မယ်'
 အမျိုးသမီးသည် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ နှုတ်ခမ်းနီဘူး၊ သေးသေးရှည်ရှည်
 ကလေးကို ထုတ်၍ နှုတ်ခမ်းကို ဆိုးလိုက်၏။
 ကျွန်တော်လည်း ထိုင်ရာမှထပြီး သူမအနားကို သွား၍
 'ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးနေကြတာ ပြီးမှ မပြီးသေးဘဲဗျာ၊ နောက်ပြီး
 ဆင်ဗျာက နက်ဖြန် ဝါရှင်တန်ကို ပြန်ရဦးမယ်'
 ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အမျိုးသမီး ဤအခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားမည်ကို
 နှိပ်စိပ်စိပ်ဖြင့် ပြောလိုက်မိ၏။
 အမျိုးသမီးသည် သူမကြည့်နေသော မှန်ပိုင်းကလေးပေါ်မှ ကျွန်တော့်
 ခလုတ်ကြည့်၍
 'ဝါရှင်တန်ပြန်သွားလည်း နောက်အပတ်ကျရင် ကျွန်မ ဒီကိုပြန်လာမှာပဲ၊
 ဒါတော့ ဆက်ကြတာပေါ့'
 ကျွန်တော်က အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး
 'ပြဿနာတစ်ခု ဆွေးနွေးတယ်ဆိုတာ ပူပူနွေးနွေး ဆက်ပြောကြရင်
 ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ပတ်ကြာသွားရင် သွေးအေးတတ်တာမျိုး ရှိပါတယ်'
 အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး
 'ဒါဆိုရင် ရှင်က ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လို့လဲ'
 ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်နေပုံများနှင့်
 ဆက်သွယ်ပြီး အံ့သြ၍နေမိပါသည်။ အမျိုးသမီး စကားဆုံးသည်နှင့် မဆိုင်းမတွ
 'ခင်ဗျားမှာ တခြားအချိန်းအချက် မရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
 အတူစားကြမယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဒီရုံးခန်းမှာ ဆွေးနွေးလက်စကို အပြီးသတ်
 ကြတာပေါ့'
 အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 ကျွန်တော်မှ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး
 'ကျွန်မတို့ အဲဒီလို မလုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ ကျွန်မကြောင့် ရှင့်ရဲ့
 နေရာအစီအစဉ်ကို ဖျက်ရမယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး၊ ခုလို ရှင့်ရဲ့ အလုပ်
 အတင်းအဓိက အတင်းဝင်သုံးနေတာပဲ လွန်လှပါပြီ'

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးအတွက် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီကို ကူညီဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ရင်း

‘ကောင်းပြီလေ.....ထားပါတော့’

ကျွန်တော်အသံမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အသံ ပေါက်နေမည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်၍

‘ဒါဆိုလည်း အရက်ကလေး တစ်ခွက်တလေဖြစ်ဖြစ် အတူတူ သောက်ကြတာပေါ့’

အမျိုးသမီးသည် နောက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တည့်တည့် ကြည့်သည်။

‘ရှင်က ဘာတွေများ စိတ်ကူးရနေတာလဲ ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည့်မျက်နှာနှင့် အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအံ့ဩမှုမှာ ဟန်ဆောင်ခြင်း ကင်းမဲ့ ကင်းပါလေစရာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် သံသယဝင်သည်။ ကျွန်တော်က

‘ဘာမှ စိတ်မကူးပါဘူး။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အရက်ဝယ်တိုက်ဖို့ ကိစ္စမှာ ဘာစိတ်ကူးနေရဦးမှာလဲဗျာ’

အမျိုးသမီး၏မျက်နှာသည် ပြုံးနေ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာမှ စိတ်ကူးနေစရာ မလိုပါဘူးရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ ရှင်ဟာ တွေ့ရာအမျိုးသမီးတိုင်းကို အရက်လိုက်တိုက်ဖို့ ကြိုးစားတတ်တဲ့ လူစားမျိုး ဟုတ်မယ် မထင်လိုပါ’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ရှက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က

‘ကျုပ် အဲဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်၍ အဓိပ္ပာယ်ဖော်နေပုံရ၏။ အမျိုးသမီးက

‘ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုမှ....’

ကျွန်တော်သည် အူကြောင်ကြောင်လည်း ဖြစ်၊ ရှက်လည်း ရှက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်မှာ မြီးကောင်ပေါက် လူပျိုလေးတစ်ယောက်က အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးကို အတူတကွ အလည်ထွက်ရအောင်ဟု ခွင့်တောင်းရာ မိန်းကလေးက ငြင်းပယ်ခြင်းခံလိုက်ရသလို ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံးအဖြေကို ကြိုးစားရှာဖွေ၍

‘ဪ ခင်ဗျား ဝင်လာလာချင်း ကျွန်တော် အဆင်မပြေ ဆက်ဆံခဲ့မိတဲ့ အတွက် တောင်းပန်တဲ့ သဘောမျိုးပေါ့ဗျာ’

အမျိုးသမီးသည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံရ၏။ သူမ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် ခံစားမှုသည် လျော့ပါးသွားပုံရ၏။ သူမက ငြိမ်သက်အေးဆေးစွာဖြင့်

‘မလိုပါဘူးရှင်၊ ရှင့်ဘက်က တာဝန်ကျေခဲ့ပြီပဲ’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှ မပြောတော့ပါ။ အမျိုးသမီးသည် လက်ကိုဆန့်ပေးရင်း

‘ဂွတ်နိုက် ဘရက်ဒ်၊ အစစအရာရာအတွက် ကျေးဇူးပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ လက်ကလေးမှာ သေးသေးပေါ့ပေါ့ကလေး ဖြစ်ပြီး အသားအရေမှာ ချောမွတ်နူးညံ့နေ၏။ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်တွင် လက်ချောင်းကလေးများ ထိပ်တွင်ရှိ သန္တာရောင် လက်သည်းနီများက ရောင်ပြန်ဟပ်လာ၏။ ကျွန်တော်သည် ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

‘ဂွတ်နိုက် အယ်လိန်း’

အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မ တနင်္လာနေ့ကျရင် ဒီကို ပြန်လာပါမယ်၊ အဲဒီကျတော့ ရှင့်ဘက်က အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့’

‘အချိန်မရွေးပါဘူးဗျာ’

ကျွန်တော်သည် ‘ယခုထိ အယ်လိန်းလက်ကလေးကို မလွှတ်သေးဘဲ နိုင်ထားနေမိပါသည်။ ကျွန်တော့်သွေးတိုးနှုန်း မြန်လာကြောင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ခံစားလာမိ၏။

အယ်လိန်းသည် သူမလက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အသာအယာပင် ကျွန်တော်လက်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။ အယ်လိန်းမျက်နှာ သွေးရောင်လွန်းသွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။ အယ်လိန်းသည် နောက်သို့ လှည့်ပြီး ဘဲခါးရိုရာသို့ သွားသည်။

ကျွန်တော်က

‘တနင်္လာနေ့ စောစောရောက်ရင် နေ့လယ်စာ အတူစားကြရအောင်’ အမျိုးသမီးသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဒီရုံးခန်းမှာပဲ ဝင်လာပြီးခေါ်ပေါ့၊ တစ်နာရီလောက်ဆိုရင် အဆင်ပြေပါ

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါ ချိန်းပြီးသားပဲပေါ့’

အယ်လိန်း၏မျက်နှာမှာ အပြုံးမရှိပါ။

အယ်လိန်း အခန်းထဲမှထွက်သွားပြီး တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ပိတ်လျက်သား ကျန်ရစ်သော တံခါးပေါက်ကို ငေးမော၍ ကြည့်ကျန်ရစ်၏။ ပြီးမှ စားပွဲနောက်မှ ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ အယ်လိန်း၏ ရေမွှေးနံ့မှာ ကျွန်တော့်နားခေါင်းထဲ၌ ခုထိ စွဲထင်ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှုသွင်းလိုက်သောအခါမှ အနံ့ပျောက်သွား၏။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဇနီးသည် မာဂီအား ညစာအချိန်မီ ရှစ်နာရီပြန်ရောက်မည်ဟု ဖုန်းဆက်ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အယ်လိန်း၏အကြောင်းကိုပဲ တွေးနေမိပါသည်။ အယ်လိန်းအကြောင်း တွေးမိလေလေ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးလေလေဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော် ဘာများ ဖြစ်သွားခဲ့ပါလိမ့်။ အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် တွေ့ဖူးသမျှ အမျိုးသမီးများအနက် အလှဆုံး မဟုတ်ပါ။ အယ်လိန်းထက် လှသည့်အမျိုးသမီးပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော် ကြုံဆုံဖူးပါသည်။ ပြီး အယ်လိန်းသည် တပ်မက်စရာ အကောင်းဆုံးလည်း မဟုတ်ပါ။ အယ်လိန်းသည် ထိုသို့သော မိန်းမစားမျိုးကား မဟုတ်။

ညစာစားချိန်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ညစာစားရင်း ကျွန်တော်က မာဂီကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြမိပါသည်။ အယ်လိန်းဝင်လာစဉ် ကျွန်တော် ဆက်ဆံမိပုံမှအစ အယ်လိန်း၏အကြောင်း အားလုံးကိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဇနီးသည် မာဂီသည် ကျွန်တော့်စကား အစအဆုံးကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စကားဆုံးသည်နှင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် သိသိသာသာကြီး ချလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းချရတာလဲ’

မာဂီက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

‘သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာနော်၊ တကယ့် ကံကြမ္မာဆိုးရှာတဲ့

မိန်းကလေးပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မာဂီသည် အမှောင်ခန်းထဲတွင် မီးဖွင့်လိုက်သလို ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို လင်းသွားစေပါသည်။ လက်စသတ်တော့ အကြောင်းတရားက ဤသို့ပါကလား။ မာဂီ၏စကားလုံးသည် ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရှင်းရှင်းကြီး ဖွင့်ပြောလိုက်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။ အယ်လိန်းရှင်လာဆိုသည့် အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမဟုတ်ပါကလား။ သူနှင့်တွေ့ဆုံစဉ်မှာ ကျွန်တော် ခံစားစိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ခြင်းမှာ အယ်လိန်း၏ ဘဝကြမ္မာဆိုးအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းစာနာမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းပါကလား။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သက်သာရာရသွားပါ၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ထိန်းနိုင်သိမ်းနိုင် ဖြစ်လာ၏။ လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့်ကိုးဟု အကြောင်းတွေ့သွားပါ၏။ ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်သောအခါ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ယုံယုံကြည်ကြည် ဖြစ်နေပြီဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ကျွန်တော့်အတွေးသည် တက်တက်စင် မှားနေပါ၏။ ထိုသို့ မှားနေကြောင်းကို တနင်္လာနေ့ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲသို့ အယ်လိန်းဝင်လာသော အခါ ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းကြီး သိလိုက်ရပါတော့သည်။

အခန်း(၅)

တနင်္လာနေ့ ကျွန်တော်ရုံးခန်းရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် မူလပကတိ အခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် အခြေအနေအားလုံးကို ခြုံငုံသုံးသပ်ပြီး ဖြစ်သည်။ အစီအစဉ်များလည်း ရေးဆွဲပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သည် အယ်လိန်းနှင့်အတူ နေ့လယ်စာစားမည်။ ကျွန်တော်သည် ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေး ဆက်ဆံမည်။ လိုအပ်သည့် အကူအညီများကို ပေးမည်။ ဒါပဲ.....ဒါပဲ။

စားပွဲပေါ်ရောက်နှင့်သော နံနက်ပိုင်းစာအိတ်များကို ဖောက်ရင်း ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြုံးလိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘယ် လောက်များ ရူးလိုက်ပါလိမ့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီထက်သိဖို့ ထိန်းဖို့ ကောင်းသည် ပဲ။ ကျွန်တော်သည် ရူးရူးရမည့်အရွယ် မဟုတ်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ၄၃ နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ နှလုံးခုန်ရမည်။ ရင်တုန်ရမည် အရွယ်လား။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဘဝတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အရေးကြီး သည့်အချိန်ဟူ၍ ရှိပါသည်။ အချစ်နှင့် လိင်ကိစ္စသည် သံတူကြောင်းကွဲလောက် ရှိတတ်စမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ အရေးကြီးသည့် အချိန်ဆိုသည်မှာ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း ရင်ခုန်တုန်းပဲ ဖြစ်တတ်တာမျိုးပင်တည်း။ ၄၃ နှစ်မှာ ဖြစ်ရသည်မျိုးမဟုတ်။ ၄၃ နှစ် ရောက်လာပြီဆိုသောအခါ တခြား တခြားသော ကိစ္စများကို စဉ်းစားဖို့၊ လုပ်ကိုင်ဖို့ ရှိနေပြီဖြစ်ပါ၏။ ဤကား ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပါ၏။

အသက် ၄၃ နှစ် ရောက်လာပြီဖြစ်သောအခါ အချစ်ကိစ္စ၊ လိင်ကိစ္စတို့ကို မောင်ရွက်ရန် ပင်ပန်းကြီးစွာ အားထုတ်ရပြီဖြစ်၏။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားထုတ် လေ့ရှိ ကိစ္စမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အားထုတ်မှုမျိုးသည် ၄၃ နှစ်တွင် အချစ်နှင့် လိင်ကိစ္စအတွက် မပေးနိုင်တော့။ တခြားတခြားနေရာတွေတွင် သုံးရမည်ဖြစ် သည် ပထမဆုံး ဥပမာပေးရမည်ဆိုပါက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိစ္စမျိုး။

ကျွန်တော်နားထဲတွင် အမေရိကန်လူမျိုးတို့သည် လိင်ကိစ္စတစ်နေရာတွင် စီးပွားရေးဖြင့် အစားထိုးလိုက်ကြသည်ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောဖူးသံကို ဖြစ်ကြားယောင်လာ၏။ လူတို့သည် အရွယ်ကြီးပြင်းလာသည်နှင့်အမျှ မိမိ တို့ ၏ အားထုတ်မှု စွမ်းပကားကို အချစ်နှင့်လိင်ကိစ္စဘက်တွင် နည်းပါးလာခဲ့ပြီး တခြား တခြား စွမ်းရည်ပြသနိုင်စရာ ကိစ္စများတွင် အသုံးချလာခဲ့ကြ၏။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကိုင်ငံနားတို့သည် ထိုသူတို့၏ အားထုတ်ရာ ဖြစ်လာကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ယောက်ျားတော်တော်များများသည် သူတို့၏အလုပ်ကို မောင်ရွက်သောအခါ အဆင့်အထိ ရောက်လာ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အတော် မှားမှား အိမ်ရှင်မများသည် စိတ်လက်မချမ်းသာဘဲ ရှိနေကြရ၏။ ဤကား အိမ်ထောင်ရေး၏ ဒုက္ခတစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။

ထိုသဘောသည် ကျွန်တော်အတွက် ရှင်းရှင်းကြီး ပေါက်နေ၏။ မောင်ရွက်တို့တွင် အားမာန်ရှိ၏။ ကျွန်တော်ကား ကိုယ့်အခြေအနေကို ကံအား မောင်ရွက် သိနေပြီး ဖြစ်သည်။ မိမိ၏အတိုင်းအဆကို မိမိခန့်မှန်းနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အမျိုးသမီး အယ်လိန်းသည် သံမဏီ သူဌေးကြီး မက်ဘရက်ဒီ၏ တူမ အလုပ်ခေါင်ခေါက် ဖြစ်နေ၏။ သည်တော့ ပြဿနာအဖြစ်ခံ၍ကား မဖြစ်။

နေ့လယ်တစ်နာရီထိုးချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းနှင့် နေ့လယ် စာစားရန် ချိန်းဆိုထားခြင်းကို မေ့လျော့နေပြီဖြစ်ပါသည်။ နံနက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးမှာ အလုပ်တွေက တောင်ပုံရာပုံ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်အလုပ် 'မောင်ရွက်' ကလေးနှင့် ရှုပ်ထွေးပါပြားနေသည်။ တခြား ဘာကိုမှ သတိမရ၊ ထိုစဉ် အခန်းတွင်း ဆက်သွယ်သည့် ဖုန်းပြည်သံက ထွက်လာ၏။ ကျွန်တော်သည် စိတ်မချည်စွာဖြင့် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။

အပြင်ခန်းမှ အတွင်းရေးမှူးမကလေး မစ်ကီ၏အသံ 'မစွက်ရှိုင်လာ ရောက်နေပါတယ်ရှင်' မစ်ကီ၏ စကားသံမှာ ကျွန်တော်နားထဲတွင် ဘောင်ဘင်ခတ်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။ ရုတ်တရက်ပင် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားများသည် ဆတ်ဆတ်ခနဲလာ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထရင်း ပါးစပ်က

‘အထဲကို လွှတ်လိုက်လေ’

ကျွန်တော်သည် လူလည်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အစစအရာရာ တွက်ချက်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ စောစောက အချိန်ကလေးအထိ ကျွန်တော်သည် ဤမိန်းကလေးအကြောင်းကို လုံးဝ သတိမရခဲ့။ ဤအမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှအရေးမပါခဲ့။ အရေးမကြီးခဲ့။ သို့သော် ယခုသော်ကား အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးနေပါကလား။ ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားများသည် တုန်ခါ၍ လာနေပါကလား။

ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေမှုကို တံခါးပွင့်လာသည်ကို စောင့်ရင်း ရင်ထဲမှာ သိနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တံခါးပွင့်လာသည်အထိ စောင့်မနေချင်တော့ပါ။ ပြေးပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ ရင်ထဲမှဆန္ဒသည် ပြင်းပြကြီးမားလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် မအောင့်နိုင်တော့ပါ။ စားပွဲကို ကွေ့ပတ်၍ ထွက်လိုက်ချိန်မှာ အမျိုးသမီးသည် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာနေပြီဖြစ်ပါ၏။ အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပါသည်။

ကျွန်တော်ကမူ စကားဘယ်လိုစရမှန်းပင် မသိ။ အာစေးထည်ထားသူ တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပါသည်။

အမျိုးသမီးက

‘ဟဲလို ဘရက်ဒ်’

အမျိုးသမီး၏ အသံမှာ နွေးထွေးအိပျောင်းနေပါသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်သည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ငူတုင်တိုင်ကြီး ဖြစ်သွားပါသည်။ နောက်မှ သတိရပြီး အမျိုးသမီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး အမျိုးသမီး၏ လက်ကို ဆွဲယူနှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။

အမျိုးသမီး၏ နူးညံ့အေးစက်သော လက်ကလေးများမှာ ကျွန်တော့် လက်ထဲတွင် မီးကဲ့သို့ ပူလောင် လောင်ကျွမ်းနေသည်ဟု ခံစားရပါသည်။ ကျွန်တော်က

‘အယ်လိန်း.....ခင်ဗျား အခုလိုရောက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော် သိပ် ဝမ်းသာတယ်ဗျာ’

အမျိုးသမီးသည် အသံထွက် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ပြုံးပြုံးရှင်ရှင်ဖြင့် ရင်းရင်းနီးနီး စကားတစ်ခွန်း ပြန်ပြောမည်ပြုဟန်တူပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုစကားလုံးများသည် သူမပါးစပ်မှ ထွက် မလာတော့ပါ။ မျက်လုံးအစုံတွင် အမှောင်ရိပ်တစ်စ ခိုကပ်၍သွားပါသည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများထံမှ လွှဲဖယ်ပြီး တခြားဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ပါ ၏။

‘ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘရက်ဒ်’

အမျိုးသမီး၏ လေသံမှာ တိုးတိတ်၍ သွားပါသည်။ အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူမ၏လက်ချောင်းကလေးများကို အသာအယာ ဖြုတ်ဆွဲလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ

‘ကျွန်မ ရှင်နဲ့ နေလယ်စာ စားဖြစ်တော့မယ် မထင်ဘူး’

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက်ပင် ဖြတ်၍

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ’

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ

‘ကျွန်မ တခြားချိန်းထားတာ တစ်ခုကို မေ့သွားလို့ အခု ဝင်လာတာ အဲဒီအတွက် တောင်းပန်မလို့’

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကြည့်လင်လှသောအလှ၊ နူးညံ့သော သူမ၏ ရုပ်သွင်ကလေးကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြင်နာစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မှ လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အအေးဓာတ်လွှတ်လိုက်သလို စိမ့်တုန်၍ သွားပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ချိန်းဆိုထားခြင်းကို ဖျက်လိုက်သဖြင့် ဒေါသထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က

‘ခင်ဗျား နောက်နေတာ မဟုတ်လား’

အမျိုးသမီးသည် ဘာမှ အဖြေမပေးပါ။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးထံသို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားမှာ တခြားအချိန်းအချက်ရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်း ဆက်ပြီး အကြောင်းကြားမှာဇီပါ။ ဘာမှ ခုလို တကူးတက လာပြောနေစရာ မလိုဘူး ဒါမျိုးမှာ တယ်လီဖုန်းတွေက ဖောခြင်းသောခြင်းပါဗျာ’

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးလိုက်ပြီး တံခါးပေါက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒေါသများ ပေါက်ကွဲလာပါသည်။ ရင်ထဲ

မှာ ကုကယ်ရာမဲ့ခြင်း၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်း စသည် ခံစားမှုများဖြင့် ပြည့်သိပ်မွန်းကျပ် လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး၏ ပခုံးကို ကိုင်ဆွဲ၍ ကျွန်တော် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပါသည်။ နောက် သူမ၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်၍

‘ကျွန်ုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ညာချင်တာလဲဟင်’

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးထဲတွင် ရှမ်းစိုသော အရောင်တစ်ခု လက်၍လာ ပါသည်။ သူမသည် လေသံတိုးတိုးဖြင့်

‘ကျွန်မ မညာပါဘူး ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော်သည် သူမ ငြင်းဆိုနေခြင်းကို ဂရုမစိုက်ပါ။ ကျွန်တော်က လေသံပြင်းပြင်းဖြင့်

‘ခင်ဗျား ဘာတွေများ စိုးရိမ်နေတာလဲ အယ်လိန်း’

အမျိုးသမီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အားပြတ်သွားသလို ပျော့လျော့သွား သည်ကို ပခုံးကိုထိထားသော လက်များမှတစ်ဆင့် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ စော စောက ရှမ်းစိုသောမျက်လုံးများထဲမှ အရောင်မှာ မျက်ရည်စဖြစ်ကြောင်း သဲကွဲ လာ၏။ သူမ လေသံဖြင့်

‘ကျွန်မ သွားပါရစေ ဘရက်ဒ်၊ ကျွန်မဘဝမှာ ဒုက္ခရောက်တာ မလုံ လောက်သေးဘူးလားဟင်’

အမျိုးသမီး၏ လေသံပျော့ပျော့ကလေးသည် ကျွန်တော်၏ ဒေါသမီးကို အေးစက်သောရေဖြင့် လောင်းချလိုက်သကဲ့သို့ ငြိမ်းသတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး ပခုံးကို ကိုင်ထားသော လက်များကို ဖြေလျော့လိုက် ပြီးနောက် စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲခုံနောက် မှ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပုံလျက်သား ကျသွားပါသည်။ အတန်ကြာမှ အမျိုးသမီးကို မော်ကြည့်၍

‘ကောင်းပါပြီ အယ်လိန်းရယ်၊ သွားချင်ရင်လည်း သွားပါတော့’

အမျိုးသမီးသည် တွေ့၍သွားပုံရသည်။ နောက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍

‘ဘရက်ဒ်...ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှ ပြန်၍ မဖြေပါ။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး ထွက်သွား၍ ပိတ်ထားသောတံခါးကို ကြည့်ကျန်ရစ်ပါသည်။ နောက် အလုပ်စားပွဲပေါ်သို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ ငေးကာ ကြည့်၍ နေမိပါ၏။ အမျိုးသမီးကား မှန်လှပါ၏။ ထိုအချက်ကား အငြင်းပွားဖွယ်ရာ ဖင် မရှိပါ။ ပြဿနာရှာနေသူ၊ ဒုက္ခရှာနေသူမှာ ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဤမိန်းကလေးကား အလွယ်တကူ ကောက်ယူသုံးစွဲပြီး လွှင့်ပစ်၍ရနိုင် သော အမျိုးအစားမဟုတ်။ ဤမိန်းကလေးကား အဆင့်အတန်းရှိသော မိန်း ကလေးဖြစ်သည်။ ဤမိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်ရန်ကား အတည်တကျမှ ဖြစ် နိုင်မည်။

ကျွန်တော်သည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ပါးစပ်မှာတော့လိုက်ပြီး မီးညှိ ထိုက်၏။ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်မှာ အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ၄၃ နှစ် ဆိုသော အရွယ်မှာ လူငယ်တွေလို ချစ်အိပ်မက်မက်ရန် မဟုတ်တော့ပါ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တာ၏ အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်သွား၏။ ညနေ ငါးနာရီထိုးခါနီးတွင် တယ်လီဖုန်းက ဖြည့်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲ မှာ ဘာမှမရှိတော့ပါ။ နာကျင်ခြင်းသာ ရှိနိုင်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို မကောက်ကိုင်လိုက်၏။

မစ်ကိုအသံက ဖုန်းခွက်ထဲမှာ ပေါ်လာသည်။

‘ပေါ့လိမ့်မိက စကားပြောချင်လို့တဲ့ ဘော့စ်’

ကျွန်တော်သည် အပြင်လိုင်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ပေါ့လိမ့်လား၊ နေကောင်းတယ်နော်’

တစ်ဖက်မှ ပေါလ်က

‘နေကောင်းပါတယ် ဘရက်ဒ်၊ ဒါထက် ညစာစားဖို့ အချိန်အားရဲ့လား’

ကျွန်တော်သည် အံ့ဩသွား၏။

‘အားပါတယ်၊ ခင်ဗျား အခု ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ’

ပေါလ်က ကျွန်တော် တအံ့တဩမေးလိုက်သံကို သဘောကျပြီး နှုတ်မောလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ

‘ကျွန်ုပ် ကိုရင်တို့မြို့ကို ရောက်နေတယ်လေ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပဲ ဆိုပါတော့၊ အိမ်ကလည်း ဈေးဝယ်ဖို့ဆိုပြီး လိုက်လာတယ်။ အဲဒါ ညစာအတူစားဖို့ သတိရလို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တာပဲ။ အဲ စောစောစားမှတော့ ဖြစ်မယ်နော်၊ ကျွန်ုပ်တို့က ဒီည ငါးနာရီလေယာဉ်နဲ့ ပြန်ကြမှာ’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဆို ကျွန်ုပ်တို့ (၂၁-၆) ဆိုင်မှာ ဆုံကြရအောင်လား။ အဲဒါမှာ ညစာစားကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့ လေဆိပ်ကို ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်’ ပေါလ်က

‘ကောင်းတယ်လေ၊ အဲဒါမှာ ဆုံကြတာပေါ့’

ကျွန်တော်သည်ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပြီး အပြင်သို့ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်မှာ မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်၏။ နေအချိန်သည် ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နွမ်းလျန်းချည့်၍ နေပါ၏။

ယခုနေမှာ ကျွန်တော် အပြင်းဆုံးဆန္ဒမှာ အိမ်သို့ပြန်ပြီး အိပ်ရာထဲသို့ ပစ်လှဲဝင်အိပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့မှသာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာ နှင့် နာကျင်ခြင်းများ ပျောက်ဆုံးပြယ်လွင့်သွားကောင်းသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်သေး။ လုပ်စရာအလုပ်များက ရှိနေသေး၏။

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်၍ အိမ်မှနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။ မာဂီက ဖုန်းပြန်ဖြေသည်။

ကျွန်တော်က
'အိမ်ကို ညစာပြန်စားနိုင်တော့မယ် မဟုတ်ဘူး မာဂီရေ၊ ပေါလ်တို့ လင်မယား ရောက်နေတယ်။ သူတို့နဲ့ ညစာအတူစားကြဖို့ ချိန်းလိုက်ရတယ်။ အဲဒါ ညစာ အတူလာစားဦးမလား'

မာဂီက
'လိုက်မစားတော့ပါဘူး။ ကလေးတွေနဲ့ပဲ ညစာအတူစားပြီး စောစော အိပ်လိုက်ပါတော့မယ်'

'OK ဒါပဲနော်'

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှ သံမဏိလုပ်ငန်း အကြမ်းဖျင်းတင်ပြမှုများကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ လက်မှတ်အတို ထိုးပေးလိုက်ပြီး ခရစ်၏ရုံးခန်းသို့ ပို့ပေးရန် စီစဉ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ညနေခြောက်နာရီရှိပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော် ရုံးမှထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အပြင်ဘက်ညသည် အေးမြလန်းဆတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်ပြီး တစ်ပြုလောက် အကွာအဝေးကို လမ်းလျှောက်သွားရန် ဝန်မလေးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ၅၂ လမ်းထိပ် ချိန်းဆိုထားသော စားသောက်ဆိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်၍ ဦးထုပ်ကို ချိတ်မှာ ချိတ်လိုက်စဉ် စားပွဲထိုးကလေးက ကျွန်တော့်အနားသို့ လျှောက်လာပြီး

'မစ္စတာဂိုဝန်ကို မစ္စတာရမ်မီက စောင့်နေပါတယ်။ ဒီဘက်ကို ကြွပါခင်ဗျာ'

ညွှန်ပြခေါ်ယူခဲ့သည့်အတိုင်း လိုက်ခဲ့ရာ ပေါလ်တို့ထိုင်နေသော စားပွဲသို့ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော် အနားရောက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ပေါလ်ထိုင်နေရာမှထ၍ လက်ကမ်းပေးသည်။ အိမ်ထဲသို့ သူ၏နံဘေး ညာဘက်ခုံမှာ ထိုင်သနား။ ကျွန်တော်သည် ပေါလ်၏လက်ကို လှမ်းကိုင်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ပြန်လိုက်မိပါသည်။

'အိမ်အခုလို ပါလာတာ သိပ်အံ့ဩဝမ်းသာဖို့ ကောင်းတာပဲ။ လာမယ်ဆိုတာ ကြိုပြီး အကြောင်းကြားမထားလို့ မာဂီက ကျေနပ်မယ် မဟုတ်ဘူးဗျ' အိမ်ထဲက ပြန်၍ပြောပြပါသည်။

'မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်လာခဲ့ရလို့ပါ ဘရက်ဒ်၊ ရှင်ကတော့ ဝလို့ ထုလို့ပါပဲလား'

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း
'အိမ်ကတော့ ဝရံလှရုံတင် မကဘူးဗျ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ပြန်ဆုံတိုင်း ပိုပြီး နူးညံ့စွယ်စွယ်သွားသလိုပါပဲလား'

အိမ်သည် သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်ပါသည်။
'ဘရက်ဒ်တို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ မြောက်နေပြန်ပြီ'

အိမ်သည် ပါးစပ်က ထိုသို့ပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲမှ ကျေနပ်သွားကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ စားပွဲမှာထိုင်လိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့စားပွဲမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ လွတ်နေကြောင်း သတိထားမိပါသည်။ ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်အလွတ်ကို ကြည့်၍ ပေါလ်အား...

'တစ်ယောက်ယောက် လာဦးမှာလား။ မလာသေးဘူးလား' ပေါလ်က အဖြေပေးမည်ပြုလိုက်ချိန်တွင် အိမ်က ဝင်ပြီး
'ဟော လာပါပြီရှင်'

ပေါလ်သည် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် ကျော်ကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထမည်ပြုပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပေါလ်နည်းတူ ထလိုက်ရပြီး နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရပါ၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တစ်ပြိုင်နက်တည်း မြင်လိုက်ကြတာနဲ့တူပါသည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် ဖျတ်ကနဲ အလင်းတစ်ချက် သန်းသွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရပါ၏။ သို့သော် ထိုအလင်းမှာ ရုတ်တရက်ပင် ပျောက်သွားပါသည်။ အမျိုးသမီးသည် ပထမ တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားပုံရပါသည်။ နောက်မှ ဟန်ပြင်လိုက်ပြီး စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

အနားသို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော့်ထံ လက်ကမ်းပေးပြီး
 ‘မစ္စတာဂိုဝန်ပါလား။ အခုလို ပြန်ဆိုရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’
 အမျိုးသမီးသည် ပကတိ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပဋိသန္ဓာရစကား ဆိုပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် ကမ်းလာသောလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရပါသည်။ အမျိုး
 သမီး၏ လက် တုန်နေသည်ကို သတိထားမိပါ၏။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး
 ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ ဆွဲပေးပါသည်။ အမျိုးသမီးသည် ဣန္ဒြေရှိစွာ
 ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အိအိက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပြီး

‘အယ်လိန်းက ကျွန်မနဲ့ နေ့လယ်စာအတူစားပြီး ဈေးဝယ်ထွက်ကြတယ်
 လေ။ ကြိုချိန်းမထားဘဲ အချိန်ကပ်ပြီးမှ ပေါက်လာတာ၊ ဘရက်ဒ်ရယ် အယ်လိန်း
 က ဝယ်တဲ့ ခြမ်းတဲ့နေရာမှာ သိပ်ပြီး မျက်စိတတ်တာပဲ။ တို့နှစ်ယောက်သား
 ဝယ်လိုက်ကြတာ နယူးယောက်မြို့ကြီးရဲ့ စတိုးဆိုင်တွေအားလုံး တစ်ဝက်လောက်
 ချောသွားမတတ်ပါပဲ’

ပေါလ်က ဝင်၍

‘အခု ညစာဖိုးရှင်းဖို့ ငွေမှ ကျန်သေးရဲ့လား အိအိရယ်’

အိအိသည် ပေါလ် အရွန်းဖောက်သည်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ပြောပါ
 သည်။ အိအိပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်တော့်နားထဲမှာ မကြားလိုက်ပါ။ ယခုနေအခါ
 တွင် ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျသွားလျှင်လည်း
 ကျွန်တော် သတိထား။ ကြားမိချင်မှ ကြားမိမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်
 အယ်လိန်းကိုပဲ ကြည့်နေမိပါသည်။

အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများမှာ ပြာလဲ့၍ ဝေဒနာခံစားနေပုံရပါသည်။
 အယ်လိန်း၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ နီစွေးနွေးထွေး နူးညံ့ပုံရလှပါသည်။ ယခု
 ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော တစ်ခုတည်းသော အတွေ့မှာ ထိုနှုတ်ခမ်း
 လှလှလေးများကို နမ်းလိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း
 ဟူ၍ပင်ဖြစ်ပါ၏။

အခန်း(၆)

နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ညစာစားပြီး၍ ကော်ဖီနှင့် နပ်နေကြပြီဖြစ်
 ပါသည်။ စားပွဲထိုးမှူးက ကျွန်တော့်အနား လာရပ်ပြီး

‘မစ္စတာဂိုဝန်၊ လူကြီးမင်းရဲ့ကား အသင့်ရောက်နေပါပြီခင်ဗျာ’
 ‘ကျေးဇူးပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်မလာခင် ကားဂိုဒေါင်ရှိရာသို့ ဖုန်းလှမ်း
 ဆက်ပြီး ရှစ်နာရီတွင် စားသောက်ဆိုင်သို့ ကားလာကြိုရန် ညွှန်ကြားထားခဲ့သော
 ကြောင့် မော်တော်ကား ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲမှ
 ခေါလ်တို့ကို ကြည့်၍

‘အဆင်သင့်ပဲလား’

ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်၍

‘အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ၊ သွားကြရုံပါပဲ’

အိအိသည် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ အလှပြင်ဘူးကလေးကို ထုတ်၍
 မျက်နှာကို နည်းနည်းပါးပါး အလှခြယ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က အယ်လိန်းဘက်သို့ လှည့်၍

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လေဆိပ်ကို လိုက်ခဲ့ပါဦးလား’

အယ်လိန်းက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး

‘မလိုက်တော့ပါဘူးလေ၊ ကျွန်မ ပန်းလည်း ပန်းနေပါပြီ အခုလို ခေါ်တဲ့ အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဂိုဝန်’

အိဒ်စ်က

‘အို...အယ်လိန်းရယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်၊ ဘရက်ဒ်က အပြန် မင်းရဲ့ ဟိုတယ်ကို လိုက်ပို့မှာပေါ့။ ၁၀ နာရီလောက်ဆိုရင် ပြန်ရောက်မှာပဲဟာ။ အပြင် ဘက်က လေကောင်းလေသန့် ရှုရင်း လိုက်ခဲ့ရင် ပိုတောင်လန်းသွားဦးမယ်၊ ဘာ ပင်ပန်းတာ မှတ်လို့’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူမစိတ်ထဲတွင် ချိန်ဆနေပုံ၊ ဒွါဟဖြစ်နေပုံရပါသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

‘၁၀ နာရီဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ ဟိုတယ်ကို ပြန်ရောက်ပါတယ်ဗျာ၊ စိတ်ချပါ’

အယ်လိန်းသည် ပြုံးလိုက်၏။

‘OK လေ၊ ကျွန်မ လိုက်ပါမယ်’

လေဆိပ်သို့ အသွားခရီးတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ကားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်ကြပြီး ကျွန်တော်နှင့် ပေါလ်က ရှေ့ခန်းမှ မောင်းနှင်လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကားရှေ့ခန်းနောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် အယ်လိန်းကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သောအခါ အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်၏ နောက်ကျောကို ကြည့်နေကြောင်း မြင်တွေ့ရပါသည်။ မှန်ထဲတွင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများနှင့် ဆုံသောအခါ အယ်လိန်းသည် အမြန်ဆုံး လှဲဖယ်၍သွားပါသည်။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်လည်း အယ်လိန်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးတွင် ကျွန်တော်နှင့် ပေါလ်တို့သည် တွေ့ရာလေးပါးစကားများ ပြော၍လာကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးအလုပ်ဖြစ်သော သံမဏိလုပ်ငန်းကိစ္စ အခက်အခဲများကို ပြောပြ၍ ပေါလ်ကမူ မြို့တော်ဝါရှင်တန်မှာ ဖြစ်နေသော နောက်ဆုံးပေါ် အတင်းအဓမ္မနှင့် သတင်းများကို ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားသည် လေဆိပ်သို့ ၉ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်အလိုတွင် ရောက်ရှိ၍သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မော်တော်ကားကို ကားရပ်ထားရန် နေရာမှာထားခဲ့ပြီး အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နှုတ်ခွန်းဆက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က အိမ်မှစနီးသည် မာဂီ၊

နတ်ပြန် အိဒ်စ်ထံ ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်မည်ဟု ကတိစကားဆိုပါသည်။ ထို့နောက် ပေါလ်နှင့် အိဒ်စ်တို့သည် လောယဉ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားကြပြီး ကျွန်တော်နှင့် အယ်လိန်းတို့က မော်တော်ကားရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အယ်လိန်းက ကားတွင်းသို့ ဝင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကားကို ကွေ့ပတ်၍ ကားမောင်းသူဘက်မှ တံခါးဖွင့်ပြီး မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကားစက်နှိုးမည်ပြုသောအခါ အယ်လိန်းက ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းတားပါသည်။ သူမက

‘ခဏနေပါဦး၊ သူတို့လေယာဉ်ပျံ ထွက်ပါစေဦး’

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ခုံနောက်သို့ ခိုလိုက်ပြီး အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အယ်လိန်းသည် ကားရှေ့မှန်ကို ဖြတ်၍ လေယာဉ်ပျံကြီးကို ကြည့်နေပါသည်။ အယ်လိန်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အထီးကျန်အရိပ်အယောင်များ သမ်းနေပါသည်။

ကျွန်တော်က ကပျာကယာဖြင့်

‘တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့လားဟင်’

အမျိုးသမီးသည် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

‘မဖြစ်ပါဘူး၊ သူတို့လေယာဉ် ချောချောမွေ့မွေ့ ထွက်သွားတာကို မြင်ခွင့်လို့ပါ’

‘သူတို့ကို ခင်ဗျား တန်ဖိုးသိပ်ထားတာပဲနော်’

ကျွန်တော်၏ စကားမှာ အမေးမဟုတ်ပါ။ ထင်မြင်ချက်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးသမီးက

‘ကျွန်မ သူတို့ကို ချစ်လို့ပါ’

အဖြေကမူ ရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်၍

‘ကျွန်မ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ပေါလ်နဲ့ အိဒ်စ်တို့ရဲ့ ကူညီဖေးမမှုမပါရင် ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုတာတောင် မသိနိုင်အောင်ပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် လေယာဉ်စက်နှိုးသံသည် ညဉ့်ယံကို ဖောက်ခွဲမြည်ဟည်းလာပါသည်။ လေယာဉ်ကြီး စက်နှိုးမှုများ ညအမှောင်ထုထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့

နှစ်ဦးသား စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေမိပါသည်။
လေယာဉ်ကြီး ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါမှ အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်ဘက်
သို့ လှည့်လိုက်ပါသည်။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် အပြုံးတစ်ခု ထင်နေပါသည်။

သူမက

‘OK ပါပဲ၊ သွားကြပါနို့’

ကျွန်တော်သည် မလှုပ်ရှားသေးပါ။ ကျွန်တော်သည် စီးကရက်မီး၏
အလင်းရောင်ဖြင့် အမျိုးသမီးကို ကြည့်နေမိပါသည်။ အမျိုးသမီး၏ အသားအရေ
မှာ ရွှေရောင်အိဝင်းနေပါသည်။ သူမ၏မျက်လုံးထဲတွင်မူ ဟိုဝေးဝေး နက်မှောင်
သော အရပ်မှ မီးရောင်တစ်စွန်းတစ်စက် မြင်ရသလို ထင်ရပါသည်။

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူမ
၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် စောစောက တစ်ဝက်တစ်ပျက် စွန်းထင်နေခဲ့သော
အပြုံးသည် မရှိတော့ပါ။ သူမက

‘ကျွန်မက ရှင့်ကို နောက်ထပ် တွေ့ရတော့မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားတော့
ဘူး’

သူမ၏အသံမှာ လေသံမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ပြန်၍

‘ကျွန်တော်လည်း ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။ အခုလိုတွေ့ရတဲ့
အတွက် စိတ်မကောင်းများ ဖြစ်နေသလားဟင်’

အမျိုးသမီးသည် ခဏမျှ တွေ့သွားပါသည်။ ပြီးမှ

‘အဲဒီအတွက် အဖြေစကား မလိုပါဘူး ဘရက်ဒါ၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲမယ်
ဘယ်လို ခံစားနေမိမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး’

ကျွန်တော်ကမူ သေချာ တိကျစွာဖြင့်

‘ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမယ် ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ
ကို သိတယ်’

အမျိုးသမီးက အမြန်အထက်

‘အဲဒါ ကွာခြားမှုပေါ့၊ ရှင်ကတော့ ယောက်ျားသားကို။ ရှင်ခံစားချင်တဲ့
အတိုင်း ခံစားနိုင်တယ်၊ မိန်းမသားတွေလောက် ဘယ်ကိစ္စမှ အရေးမကြီးဘူး။

ခံစားမှုကို ရှေ့တန်းတင်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်’

‘မဟုတ်ဘူးလား’

ကျွန်တော်သည် သောက်လက်စ စီးကရက်ကို မော်တော်ကားပြတင်းမှ
အပြင်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ပါသည်။ နောက် အမျိုးသမီး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ လက်
နှစ်ဖက် တင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ဘက်သို့ ဆွဲယူကာ မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းကို
ပြန်လိုက်ပါသည်။

မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းလွှာများသည် ပွင့်၍မသွားပါ။ သို့သော် ငြိမ်သက်
စွာလည်း မနေပါ။ နှုတ်ခမ်းများမှာ အေးစက်၍ မနေပါ။ သို့သော် ပူနွေး၍လည်း
မသေပါ။ နှုတ်ခမ်းများမှာ ကျွန်တော့်ကို ပြန်၍မနမ်းပါ။ သို့တိုင် ကျွန်တော့်ကို
ပြန်ချင်နေသည်ဟု ကျွန်တော် သိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာချင်း ခွာလိုက်ပြီး မိန်းကလေးမျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြုံးကျယ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်
ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘မင်းကို ပထမဆုံး စပြီးတွေ့လိုက်ကတည်းက မင်းကို နမ်းချင်နေခဲ့တာ’

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်နှင့် ခပ်ဝေးဝေး ထပ်ခွာလိုက်ပါသည်။ ပြီး
နောက် သူမ အိတ်ထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မီး
အထင်ညှိပေးလိုက်ပါသည်။ အမျိုးသမီးသည် စီးကရက်ကို အားပါးတရ ရှိုက်ဖွာ
ပြီး မောင်းကို နောက်မှီမှာ လှန်ချမှီလိုက်ပါသည်။ အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ဘဲနှင့်

‘ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း ဒေးဗစ် အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်မဟာ
အထိကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားမှ ရှိတယ် မထင်ဘူး။ ဒေးဗစ်ကလည်း အတူတူပဲ’
အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ အတွေးနှင့် နှစ်မျောယစ်မူးနေပုံ ရပါသည်။
ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးကို ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေပြီး စကားမပြောပါ။

အမျိုးသမီးသည် သူမ၏အတွေးနှင့်ပင် ဆက်၍

‘စစ်အတွင်းတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မတို့ လင်မယား တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ခဏခဏ ခွဲပြီးနေကြရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဝါရှင်တန်မြို့တော်ရဲ့
အပြင်အနေကို ရှင်လည်း သိမှာပါ။ ရှင်လည်း အဲဒီမှာ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား။
ဘုတ်လား လူတိုင်းဟာ သိပ်အရေးကြီးနေကြတယ်။ တခြားဘာကိစ္စမှ အရေးမပါ
တာတဲ့အတိုင်း အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ သိပ်စိတ်ပျက်ခဲ့မိတာပဲ’

ကျွန်တော်သည် စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ ဆက်လက်နားထောင်နေ
ပါသည်။

‘ခုလည်း အဲဒီလိုပဲ အတူတူပါပဲလေ’

အယ်လိန်းသည် ထိုစကားကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြောပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ကြည့်ပါသည်။ သူမ၏မျက်နှာထားမှာ တမင်ပြင်ဆင်ထားသည့် မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း တည့်တည့်ပင် ပြန်ကြည့်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးနှစ်စုံသည် တိုက်ရိုက်တည့်တည့်ဆုံမိပြီး အသံတိတ် တိုက်ပွဲဝင်နေကြပုံ ရပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘အယ်လိန်း၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ယောက်ျားကို ခုအချိန်အထိ ချစ်နေတုန်းပဲလားဟင်’

အမျိုးသမီးသည် မျက်လွှာချလိုက်ပါသည်။

‘ဒီမေးခွန်းကတော့ မတရားပါဘူးရှင်၊ ဒေးဗစ်က သေရှာပြီပဲ’

အယ်လိန်း၏ အသံတွင် နာကျင်ကြေကွဲသံများ ပါနေ၏။

ကျွန်တော်ကမူ ရက်ရက်စက်စက်ပင်

‘ခင်ဗျားရဲ့ ခင်ပွန်းက သေသွားပါပြီ၊ မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်နေသေးတာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ကလေးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အရွယ်ရောက်တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ပဲ၊ လိုအင်ဆန္ဒဆိုတာ ရှိရမှာ၊ လိုအပ်ရမှာပဲ’

‘ယောက်ျားတွေဟာ နော်... ဒီလိုချည်းပါကလား’

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်စကားကို ဖြတ်ဝင်၍ ညည်းတွားစကား ဆိုပါသည်။ ထို့နောက်

‘လိုအင်ဆန္ဒဆိုတာ လိင်ကိစ္စကို ပြောတာ မဟုတ်လား’

အမျိုးသမီးသည် ခပ်ခြောက်ခြောက် ရယ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှဆက်၍

‘လိင်ကိစ္စကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလို့ ရှင်က ယုံကြည်တယ်လား’

ကျွန်တော်က

‘အချစ်ကတော့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကိုယ်က ချစ်ရတာရယ်၊ ကိုယ့်ကို အချစ်ခံရတာဟာ လူတိုင်းအတွက် အရေးကြီးတဲ့ လိုအပ်ချက်တစ်ခုပဲ’

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ကြည့် လိုက်ပြန်ပါသည်။ သူမက

‘ရှင်က ကျွန်မကို ချစ်နေတယ်လို့ ပြောနေတာလား’

မေးလိုက်ပုံမှာ ငေါ့ထေ့သံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သည်တစ်ခါ တွေ့သွားရသူမှာ ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ခဏကြာမှ ကျွန်တော်သည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်၍

‘ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်အောင်ပါပဲ၊ ကျွန်တော် ချစ်နေတာ ဖြစ်အောင် ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မဝေခွဲတတ်ဘူး’

အယ်လိန်းက

‘ဒါဆိုရင် ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲဟင် ဘရက်ဒ်၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ ဘာကြောင့် ရိုးရိုးသားသား မရှိရတာလဲ၊ ရှင်ကိုယ်ရှင်လည်း မရိုးသား မပွင့်သင်း ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ရှင် ဘာလိုချင်တာလဲဟင်’

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများနှင့် မဆုံစည်းရလေအောင် မျက်လွှာချလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိသည့်အတိုင်း

‘ခု လတ်တလော ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာကတော့ ကျုပ်မင်းကို ခိုချင်တာပဲ’

ကျွန်တော့်စကားဆုံးသွားသော်လည်း အမျိုးသမီးထံမှ စကားသံမကြားရ။ ကျွန်တော်က မျက်လွှာဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးသည် အငူသား ဆိုင်နေပါသည်။ လက်ထဲမှ သောက်လက်စ စီးကရက်ကိုလည်း ဆက်သောက်ရန် ခုန်နေပုံရပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘မင်းကို စမြင်လိုက်ရကတည်းက ကျုပ် မင်းကိုလိုချင်ခဲ့တာ၊ အဲဒါ ဘာလဲ ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ဘာကြောင့် ဘယ်လို အဲဒီစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဆိုတာလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို မြင်မြင်လိုက်ရချင်း ဟောဒီလောကတစ်ခုလုံးမှာ ကျုပ်ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ မင်းထက်လိုချင်တဲ့အရာ မရှိတော့ဘူး၊ မင်းကို အလိုချင်ဆုံးပဲ’

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး၏ လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ ပကတိ ငြိမ်သက်လျက် ရှိပါသည်။

သူမက တိုးတိတ်သော လေသံဖြင့်

‘ဘရက်ဒ်...’

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကိုင်၍ မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းကို နှမ်းလိုက်ပါသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ အေးစက်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ နှုတ်ခမ်းများသည် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ချိုမြိန်ပြီး တုန်ယင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်၏ လက်များမှာ အယ်လိန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက် ပြုဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား၏ ကိုယ်လုံးများမှာ လေတိုးမဝင်အောင် ပူးကပ် နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အနမ်းသည်လည်း အသက်ရှူ၍ မရတော့မှ ခွာလိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အနမ်း ခွာလိုက်သောအခါတွင် အယ်လိန်း၏ ခေါင်းသည် ကျွန်တော့်လက်မောင်းပေါ်တွင် မှီခိုအုံးထားပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့် လိုက်သောအခါ အကြည့်သည် ကြင်နာခြင်းများ ပါနေပါသည်။ အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးအစုံတွင် ချစ်ခင်ခြင်း၊ ပူနွေးခြင်းများ ပြည့်နေပါသည်။ အယ်လိန်းပါးစပ်မှ ‘ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို တစ်ခါ ပြန်နမ်းလိုက်ပြီးမှ ‘အယ်လိန်း၊ ဘာလဲဟင်’

‘ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ တခြားသူတွေလို မဖြစ်ကြပါစေနဲ့လား၊ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ နောင်ကျမှ နောင်တရကြရမယ့် အလုပ်မျိုးကို ရှင်မလုပ်မိအောင် ထိန်းသိမ်းပါလားဟင်’

ကျွန်တော်သည် ထိုအခါမှ သတိရသွားပြီး

‘နေပါဦး။ ခုအချိန်အထိ အယ်လိန်းပြောနေတာ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်ဘက် ကချည်းပဲ။ အယ်လိန်းဘက်ကရောဟင်၊ အယ်လိန်း ဘာလိုချင်သလဲ၊ ဘာဖြစ် ချင်သလဲ’

‘ကျွန်မဖြစ်ချင်တာ ရှင့်အတွက်လောက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဘရက်ဒ် ရှင့်မှာက ကျွန်မထက် ဆုံးရှုံးစရာတွေ များလွန်းတယ်’

အယ်လိန်း၏ စကားသံမှာ ပကတိ တိုးတိုးတိတ်တိတ်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာမှပြန်မဖြေဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော့်တွင် ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့သလို ဖြစ်နေပါသည်။

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံကို တည့်တည့်ကြည့်၍

‘ရှင့်ရဲ့ဇနီးသည်အပေါ်မှာ ရှင် ဘယ်လို ခံစားရသလဲဟင် ဘရက်ဒ်၊ ရှင့်ဇနီး သည်ကို ရှင်ချစ်သလား’

‘ချစ်တာပေါ့’

ကျွန်တော်သည် ကံမန်းကတန်း ဖြေလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အပြေ စကားသံမှာ ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်ပြီး အဖန်တလဲလဲ ကြားနေရပါသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်၍

‘လင်နဲ့မယား တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မချစ်ကြဘူးဆိုရင် ဒီလောက် အိမ်ထောင်သက် ကြာကြာကြီး အတူတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်လို့ ရပါမလား’

အယ်လိန်းသည် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပင် သရော်သံ မပါဘဲနှင့်

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ လိုချင်ရတာလဲဟင် ဘရက်ဒ်၊ ရှင့်မှာ ငြီးငွေ့တဲ့ စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေလို့လား၊ စွန့်စွန့်စားစားကလေး လုပ်ချင်နေလို့လား၊ ဒါမှ မဟုတ် အောင်နိုင်မှု တစ်ခု ရယူချင်သေးလို့လား’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘ဒါတော့ အယ်လိန်း မတရားဘူး။ အစကတည်းက ကိုယ်ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မသိပါဘူးလို့၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် တွေ့ဆုံကြတဲ့အခါမှာ မရမနေ လိုချင်တဲ့ စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကိုယ်မသိဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိန်းမတွေနဲ့ မပတ်သက်ဖူးဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ထဲပဲ ကိုယ်နစ်မြုပ်နေခဲ့တာ’

ကျွန်တော်သည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီးမှ

‘ကျုပ်သိတာကတော့ ကျုပ်မင်းကို လိုချင်တယ်၊ မင်းမှာလည်း ကျုပ်ကို လိုချင်တာ တစ်ခုရှိနေတယ်၊ အဲဒီလိုချင်မှုဟာ ဘာလဲ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်း ပဲ ဆိုင်တယ်၊ တခြားလူတွေနဲ့မဆိုင်ဘူး။ အဲဒါကိုပဲ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါကို ကျုပ်ဘယ် လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲလို့ မမေးနဲ့၊ ကျုပ်မဖြေတတ်ဘူး။ ကျုပ်က မင်းမရှိရင် မနေ နိုင်တော့ဘူးလို့တော့ မပြောဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်နေနိုင်တယ်၊ ဘာမှ မရှိလည်း ကျုပ်ဖြစ်အောင်တော့ နေနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သိတယ်။ ကျုပ် အဲဒီလောက်ပဲ သိတယ်’

ကျွန်တော့်စကားများသည် ဘယ်သို့ရောက်နေမှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဆက်၍

‘ဘဝဆိုတာ မပြည့်စုံခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်းများနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းဟာ ဘယ်လောက်မပြည့်စုံမှုကြီးကြီး၊ မကျေနပ်မှုကြီးကြီး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရှင်သန်နေထိုင်ကြရတာပဲ။ အခု လတ်တလော ကျုပ်သိနေ တာကတော့ မင်းကိုရမယ်ဆိုရင် လိုချင်နေတယ်၊ အဲဒါအကြီးမားဆုံး လိုအင် ဆန္ဒပဲ’

အယ်လိန်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးတစ်စ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

‘ရှင်ကတော့ ရိုးရိုးသားသား ပြောသားပဲ ဘရက်ဒ်၊ တခြားယောက်ျား တွေက ကျွန်မကို ဒီထက်ပိုပြီး ဈေးပေးကြဖူးပါတယ်’

‘ယနေ့ လူနေမှုစနစ်မှာ ရိုးသားမှုဆိုတာ တစ်ခုတည်းသော ရှားကုန် ပစ္စည်းဖြစ်နေပါပြီ။ တန်ဖိုးလည်း အကြီးဆုံးပါပဲ’

အယ်လိန်းသည် နောက်ထပ် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ရွှေဘူးထဲမှ ထုတ်ယူ၍ ကိုယ်တိုင် မီးညှို့လိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်မကို ဟိုတယ် ပြန်ပို့ဖို့ကောင်းပြီ ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော်သည် တိုးတိတ်စွာပင် ကားစက်နှိုးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကားကို ရပ်ထားရာမှ ကွေ့ပတ်၍ လမ်းပေါ်ထုတ်လိုက်ပြီး မြို့ထဲ ဘက်သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား စကား မပြောဖြစ်ပါ။

အယ်လိန်းတည်းခိုသည့် ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ကားရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ

‘အယ်လိန်းကို ကိုယ်နောက်ထပ် တွေ့ရဦးမှာလား’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်မလည်း မသိသေးဘူး ဘရက်ဒ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မဆုံဘဲ နေကြတာကများ ကောင်းမလား’

ကျွန်တော်က

‘အယ်လိန်း ကိုယ့်ကို ကြောက်သလား’

အယ်လိန်းသည် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

‘ရှင်ဟာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပဲ ဘရက်ဒ်။ ဟင့်အင်း...ကျွန်မ ရှင်ကို မကြောက်ပါဘူး’

ကျွန်တော်က

‘ဒါဖြင့်ရင် မင်းကိုယ်မင်းရော ကျွန်ုပ်ကို ချစ်မိသွားမှာကို ကြောက်နေသလား’

ကျွန်တော်က တုံးတိတ် မေးလိုက်သည်ကို အယ်လိန်းက တုံးတိတ်ဖြင့် ပင်

‘ဟင့်အင်း။ ကျွန်မ ရှင်ကို ချစ်မိသွားမှာကိုလည်း မကြောက်ပါဘူး။

ကျွန်မမှာ ကြောက်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ’

အယ်လိန်းသည် ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ကားအပြင် ရောက်မှ ကျွန်တော့်ကို တည်တည်ကြည့်၍

‘ဒါပေမဲ့ ရှင်မှာက ကြောက်စရာရှိနေတယ် ဘရက်ဒ်။ ရှင်ဘာသာလည်း ပြန်ပြီး ချင့်ချင်ချိန်ချိန် စဉ်းစားကြည့်ဦး။ ရှင်ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဟာ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာသလို ဖြစ်နေဦးမယ်’

‘ဒါက ကိုယ့်အပူပါ’

ကျွန်တော်က အမြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက်

‘ကိုယ်တို့ တွေ့ရဦးမှာလားဟင်’

အမျိုးသမီးက ညင်သာသော လေသံဖြင့်

‘ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်စမ်းပါ ဘရက်ဒ်။ ပြန်ပြီး ချင့်ချင်ချိန်ချိန် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး’

ကျွန်တော်က အတွန့်တက်ပြီး

‘အဲဒီလို စဉ်းစားပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း ကျုပ်က မင်းကို လိုချင်နေသေးတယ်ပဲ ဆိုရင်ရော’

အယ်လိန်းသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်မလည်း မပြောတတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်မတို့ တွေ့တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့’

အယ်လိန်းသည် ဟိုတယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း

‘ဝွတ်နိုက် ဘရက်ဒ်’

‘ဝွတ်နိုက် အယ်လိန်း’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းတစ်ယောက် ဟိုတယ်ထဲသို့ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားချိန်အထိ ငေးကာကြည့်ကျန်ရစ်ပါသည်။ ပြီးမှ ကားကို စတင် မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။

အခန်း(၇)

မော်တော်ကားကို ဂိုထောင်ထဲသွင်းပြီးနောက် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာချိန် တွင် ည ၁၁ နာရီထိုးခါနီးပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် အိမ်ဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့၏။

အိမ်ဘက် ကျွန်တော်တို့လင်မယား၏ အိပ်ခန်းမှ မီးရောင်လင်းနေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် ထူးဆန်းသော မကျေနပ်စိတ်များ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော်ပြန်လာသည်ကို ချစ်ဇနီးမာဂီ မစောင့်ဘဲ အိပ်နေနှင့်ပါစေဟု ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေမိ၏။

အမှန်အားဖြင့် ဤအတွေးမှာ ကျွန်တော့်ဘာသာ လိပ်ပြာမသန်ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ၁၁ နာရီဆိုသည် အချိန်မှာ မာဂီကျွန်တော့်ကို တကူးတက စောင့်နေခြင်းသက်သက် မဟုတ်တန်ရာပါ။ မာဂီဘာသာ စောသေး၍ မအိပ်သေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်တံခါးဝတွင် ကျွန်တော်ရပ်၍ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်၏။

ဤအချိန်ကား ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်လည်သုံးသပ် ဝေဖန် ချင့်ချိန်ဖို့ ကောင်းနေပြီဖြစ်ပါသည်။ အယ်လိန်းပြောသည့်စကားမှာ မှန်လှပါ၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားဖို့ အချိန်တော်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းနှင့် ဘာကြောင့်များ ပတ်သက်ချင်ရပါသနည်း။ အကယ်၍

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါက ဘာကိစ္စ ဒုက္ခရှာချင်နေရပါသနည်း။ မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပဲ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ကို ဖွားရင်း အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက် လှေကားရင်းမှာပင် ထိုင်၍ အပြင်ဘက် ညအမှောင်ထဲသို့ ကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။ ကိုယ့်ထိုက်ကိုယ်လည်း 'ဟေ့ကောင် ဘရက်ဒါး၊ မင်း ဘယ်လောက်ကံကောင်းတဲ့ ငနဲလဲကွ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း' ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိပါသည်။ မင်းမှာ ဒေါ်လာ သုံးသောင်းတန် အိမ် ရှိနေပြီ။ သိန်းဂဏန်းတန်ဖိုးရှိတဲ့ အလုပ်ရှိပြီ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက် ရှိပြီ။ ချစ်တတ် ကြင်နာတတ်ပြီး မင်းကို နားလည်တဲ့ မိန်းမ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း နေသားတကျ ဖြစ်နေတဲ့မိန်းမ ရှိနေပြီပဲ။ မင်းဘဝမှာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေချိန်တုန်းက တောင့်တမျှော်မှန်းခဲ့သမျှ အရာရာ ပြည့်စုံနေပြီပဲ။ ခုလို အချိန်မျိုးရောက်ခါမှ ဘာဖြစ်လို့ အပြောင်းအလဲ လုပ်ချင်နေရတာလဲ။ ကိုယ်နှမဆိုတာ လုပ်ချင်ရတာလဲ။

ဤကဲ့သို့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားပြီး မိမိကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ပြနေသည့်ကြားမှပင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာက တစာစာနှင့် လာရောက်နှောင့်ယှက်နေ၏။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာက အယ်လိန်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ အယ်လိန်း၏မျက်နှာလေးမှာ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲမှ ပန်းချီကားအလှ ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမတွေအားလုံးထဲမှ ကျွန်တော် နှစ်သက်တပ်မက်သမျှ အလှတရားများ စုဆောင်းထားရာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲမှာ ရှိသမျှ အလှတရား စိတ်ကူးယဉ်မှုတို့ကို ပကတိ သက်ရှိ ထင်ရှားအဖြစ် ထင်းထင်းကြီး မြင်တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အယ်လိန်း၏ အသံကလေးမှာ ယခုထိ ပဲ့တင်ထပ်ကြားယောင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ အယ်လိန်းအသံကလေးမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှပါ၏။

အယ်လိန်းအဖြစ်မှာ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ တစ်လောကလုံးက ရက်စက်သောအရပ်ကြီး ဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်ထီးတည်း နေရခြင်းမှ ကောင်းသေးသည်ဟု အောက်မေ့နေရချိန်ကကဲ့သို့ အထီးကျန်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လောကကြီး၏ ရက်စက်မှုကို ကြောက်ရွံ့နေရသော ဘဝဖြစ်ပါသည်။ လောကကြီးက ဘယ်လောက် ရက်စက်နိုင်သလဲဆိုသည်ကို ကိုယ်တွေ့ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ဆုံကြုံဖူးသူမှ စာနာခံစားနိုင်သည့် ကြောက်ရွံ့စိတ်မျိုးကို ခံစားနေရရှာသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

အယ်လိန်း ကျွန်တော့်ကို သဘောကျကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ ထိုအချက်ကို ကျွန်တော်တွေ့တွေ့ချင်း ကတည်းက သိသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ

တွင် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ လူအများ၏ တုံ့ပြန်မှု သဘောတရားကို ကျွန်တော် သိပြီးဖြစ်သည်။ လူအများသည် ကျွန်တော့်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သဘောကျ လျှင် ကျ မကျလျှင် ဘယ်တော့မှ သဘောကျကျေနပ်တော့သည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်ကား ထိုကဲ့သို့ လူစားမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အယ်လိန်းကား ကျွန်တော့်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သဘောကျကြောင်း ကျွန်တော်သိသည်။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲ ရောက်လာပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်မသွား နိုင်အောင် ကျွန်တော် တားလိုက်နိုင်ကတည်းက သိသည်။ ယနေ့ ကျွန်တော့် ရုံးခန်းထဲမှာ အယ်လိန်း ပြုမူပုံပြုမူနည်းများအရလည်း သိသည်။ ကျွန်တော် အယ်လိန်းကို နမ်းလိုက်သောအခါ ပို၍ သေချာသွားသည်။

ပထမအကြိမ် နမ်းမိသောအခါကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ဒုတိယအကြိမ် နမ်း သောအခါက ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင် အယ်လိန်း၏ နှုတ်ခမ်းများက ကျွန်တော့်ကို ပြန်နမ်းပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ ဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒများ အတိုင်း ဖြစ်ပါ၏။ အယ်လိန်း၏နှုတ်ခမ်းမှ ငတ်မွတ်ဆာလောင်နေမှုသည် ကျွန်တော်၏ အင်အားများကို စုပ်ယူကုန်ခန်းသွားစေသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ မရှိတော့ပြီဟု ကျွန်တော် ယူဆထားခဲ့မိ သော မီးကို ပြန်လည်တောက်လောင်စေခဲ့ပါသည်။ ကြောက်လည်း နည်းနည်း ကြောက်လာမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ရပ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း သာမန် သူလိုကိုယ်လို လူများနှင့် ဘာမှ မခြား ပါကလား။ ရမ္မက်မီးသည် ရင်ထဲမှာ ရှိနေဆဲပါကလားဟု ဘာသာသိသွားခဲ့ရပါ သည်။ ထိုအဖြစ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က သဘောကျ မကျကား ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မပြောတတ်ပါ။

‘ဟယ်လို...ဘာလုပ်နေတာလဲ’

မာဂီ၏ တိုးတိတ်သော အသံသည် ကျွန်တော့်နောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ် လာပါသည်။

ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ မာဂီ၏ လက်အစုံသည် ရောက်တင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လှည့်မကြည့်ဘဲ မာဂီ၏လက်များကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ‘စဉ်းစားနေတာပါ’

မာဂီ၏ အဝတ်အစားများ ‘ပွတ်တိုက်သံ’ကို ကြားရပါသည်။ မာဂီက ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကြင်နာယုယသော လေသံဖြင့်

‘ဘာပြဿနာများ ရှိနေလို့လဲ ဘရက်ဒ်၊ မာမာ့ကို ပြောပြပါလား။ အမေ ကြီးက ဖြေရှင်းချင် ဖြေရှင်းနိုင်မှာပေါ့’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မာဂီ၏ ဆံယဉ်နွယ်များက သွယ်ဝန်းသော မာဂီ၏မျက်နှာကို ဘောင် သတ်ပေးထားပါသည်။ မာဂီ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ချိုမြိန်စွာ ကွေးလျက်ရှိပါသည်။ မာဂီနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် စွဲလမ်းသဘောကျခြင်းမှာ ဤအချက်ပင်ဖြစ် ဖြစ်သည်။ မာဂီသည် အရာရာကို စိတ်ရှည်ရှည် လေးလေးစားစား နားထောင် တတ်သော ဇနီးကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဇွင့်မပြောနိုင်သူက ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်ဘာသာ တွေး၍ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဖြေရှင်းမှ ရနိုင်မည် ပြဿနာ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်က ဖြည်းညင်းစွာဖြင့်

‘ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ်က ဒီလှေကားရင်း အိမ်တံခါး ပေါက်မှာ ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေတာပါ။ မြို့ကြီးပြကြီးကနေပြီး ထွက်နေလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲလို့’

မာဂီ၏ မျက်လုံးများသည် ပြုံးယောင်သမ်းသွားပါသည်။ မာဂီသည် မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲ၍ ထူပါသည်။ ပြီးမှ အသံထွက် ရယ်၍

‘ဪ... သဘာဝတရားကို ခင်မင်တဲ့ တောသားကလေးပေါ့နော်၊ တစ်ခုတော့ မမေ့နဲ့နော်။ နွေကကုန်နေပြီ၊ ခုလို အပြင်ဘက်မှာ ထိုင်နေရင် အအေး မိတတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုလေ၊ ကဲ အထဲဝင်၊ ကျွန်မ ကော်ဖီဖျော်နေတုန်း ပေါလ်တို့၊ အီအိတ်တို့နဲ့ ညစာစားတုန်းက အကြောင်းတွေကို ပြောပြ’

ကျွန်တော်သည် မာဂီနှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ဧည့်ခန်း ထဲသို့ ကူးဖြတ်ကြစဉ် ကျွန်တော်က

‘ညစာစားပွဲမှာ မစွက်ရှိုင်းလာလည်း ပါသေးတယ်၊ ကိုယ်တို့အားလုံး လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့ပြီးမှ မစွက်ရှိုင်းလာကို ဟိုတယ် ပြန်ပို့ခဲ့ရတာ’

မာဂီက သရော်တော်တော် လှောင်တောင်တောင် မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍

‘ဝါရှင်တန်မြို့တော်က မုဆိုးမချောချောတွေကို သတိထားနော်၊ ရှင်လို မနူးမနပ် ငနဲလေးတွေကို ဝါးစားပစ်လိုက်မယ်’

မာဂီက ထိုသို့ စသည်ကို ကျွန်တော်က
 'ကိုယ်က သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါ'
 ကျွန်တော်သည် အကြောင်းမရှိဘဲ ခုခံကာကွယ်ပြောဆိုနေမိပါသည်။
 မာဂီသည် ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြောင်လိုစိတ် ကုန်သေး

ဟန် မတူပါ။
 'သိပ်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့နော်'
 ပြောပြောဆိုဆို မာဂီသည် ကော်ဖီအိုးမီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ပြီးမှ
 'ရှင့်မှာ မယားတစ်ယောက်နဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူဖို့ ရှိသေး
 တယ်နော်'
 ကျွန်တော်က တလေးတနက်ပင်
 'ကိုယ်မမေ့ပါဘူးကွာ'

ကျွန်တော့်အသံထဲမှာ ပါသွားသည့် လေးနက်မှုသဘောကြောင့် မာဂီ
 သည် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှ လှောင်ရိပ်အပြုံးသည် ပျောက်
 သွားပါ၏။ မာဂီသည် ကျွန်တော့်အနားကို တိုးကပ်လာပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို
 ကြည့်၍

'မမေ့ဘူးဆိုတာ သိပါတယ် ဘရက်ဒ်ရယ်.....'
 ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော်၏ ပါးပြင်ကို အသာနှမ်း၍
 'ဒါကြောင့် ကျွန်မက ရှင့်ကို ချစ်ရတာပေါ့ ရှင်ရယ်.....'

အိပ်ခန်းထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသော တောက်ပသော နေရောင်ကြောင့်
 ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာပါသည်။ အိပ်ခန်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုခု
 လွဲမှားနေသလို ထင်ရပါသည်။ တစ်နေရာရာ လွဲမှားရောက်နေသလို ဖြစ်နေပါ
 သည်။ သည်တော့မှ ဘာလွဲမှားနေကြောင်း ကျွန်တော်သိသွားပါသည်။ အိပ်ရာ
 သည် ကျွန်တော့်အိပ်ရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မာဂီ၏ အိပ်ရာဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်
 တည်း။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်
 နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် အိပ်နေသော မာဂီကို မြင်ရပါသည်။
 မာဂီသည် ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ကြည့်နေပြီး ပြုံးနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပါ၏။
 မာဂီက တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောပါသည်။
 မာဂီ ဘာပြောလိုက်ကြောင်း ကျွန်တော် မကြားရပါ။ သို့နှင့်
 'ဘာပြောတယ်'

ကျွန်တော့်အသံမှာ အေးဆေးငြိမ်သက်သော နံနက်ခင်း၏ တိတ်ဆိတ်
 နှုတ် ဖြို့ခွဲလိုက်ပါသည်။
 'မာဂီက တီးတိုးလေသံဖြင့်ပင်
 'လူငယ်လေးပေါ့နော်..... ကျွန်မဖြင့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို မေ့တောင်နေပြီ'
 သည်တော့မှ ညက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်မှတ်မိသွားပါသည်။
 မာဂီသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော်၏လည်တိုင်ကို ဖက်၍ ကျွန်တော်

၏ ခေါင်းကို သူမရင်ခွင်ထဲသို့ နှိမ်ချဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး
 'ရှင်ဟာ တကယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ ဘရက်ဒ်'
 ပြီးမှ ကျွန်တော့် နားနားမှာ ကပ်၍
 'အဲဒါကိုရော ရှင်သိရဲ့လား'

ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုဝေဒနာသည် ကျွန်တော့်လည်ချောင်းဝသို့ တစ်ဆို
 ဆိုကြီး ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။
 ဘယ်လောက်များပြားသော လင်ယောက်ျားတို့သည် တခြားတစ်ပါးသော မိန်းမ
 များ မွှားပေးလိုက်သော ရမ္မက်မီးဖြင့် မိမိတို့၏ ချစ်ဇနီးများနှင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြပါ
 သနည်း။ မည်သည့် သစ္စာဖောက်မှုသည် ပို၍ အပြစ်ကြီးပါသနည်း။ တကယ်
 ဖောက်ပြန်ခြင်းကလား။ စိတ်ကူးယဉ်ဖောက်ပြန်မှုကလား။ မာဂီ၏လက်များမှာ
 ကျွန်တော်၏ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်နေပါသည်။ မာဂီသည် ကျွန်တော့်နားဝမှာ
 တပ်၍ ဆက်လက် တီးတိုးပြောနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သမီးဂျင်နီ၏ နံဘေး ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ထုံးစံ
 အတိုင်း ကားမောင်းခုံမှာတော့ ဂျင်နီပဲ ဖြစ်ပါ၏။ မာဂီသည် ကျွန်တော်တို့ကို
 တစ်ခဏလှ လှမ်းငုံကြည့်၍

'ညနေ အိမ်ကို စောစောပြန်နိုင်အောင် ကြိုးစားနော် ဘရက်ဒ် ဖေဖေက
 ညဇာ အိမ်မှာလာစားမယ် ပြောထားတယ်'

ကျွန်တော်က

‘စောမှာပါ’

အပတ်တိုင်း အင်္ဂါနေ့ညနေတွင် ဖေဖေသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ညစာပြန်လာစားနေကျ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဂျင်နီသည် ကားဂီယာသွင်းပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ ၏။ ကျွန်တော်တို့အိမ် ကိုယ်ပိုင်လမ်းသွယ်လေးမှ လမ်းမပေါ်သို့ အရှိန်နှင့်ကျွေ့ လိုက်ရာ လမ်းထောင့်တိုင်ကလေးနှင့် သီသီကလေး လွတ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး

‘တစ်နေ့နေ့တော့ အဲဒီတိုင်ကလေးကို သမီးတိုက်မိတော့မှာပဲ’

ဂျင်နီသည် ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြပါသည်။

‘စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ စိတ်အေးအေး ထားစမ်းပါ’

ကျွန်တော်က

‘စိတ်အေးအေးထားပြီး ကားမောင်းရမှာက သမီးဗျ’

မော်တော်ကားသည် အရှိန်နှင့် မောင်းလာခဲ့ပြီး လမ်းဆုံမီးနီတွင် ခဏရပ် ရပါသည်။ ထိုအခါမှ ဂျင်နီသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍

‘သမီးပြောထားတာကို ဖေဖေ စဉ်းစားပြီးပြီလား’

‘ဘာများပါလိမ့်’

ကျွန်တော်သည် တမင်တကာပင် အတတ်ဟန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်ပါ၏။ သမီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့်

‘မေမေအတွက် နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင်ပေးဖို့ကို ပြောတာပါ’

‘အို...ဒါလား။ လုပ်ပြီးပါပြီ’

ကျွန်တော်က တမင် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

သမီးသည် ချက်ချင်းပင် စိတ်ဝင်စားသည့် လေသံဖြင့်

‘ဟုတ်လား ဖေဖေ၊ တကယ်လား။ ဘာတွေ ဝယ်ပေးမှာလဲဟင်၊ ပြောစမ်း

ပါဦး’

ကျွန်တော်သည် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသည့်အနေဖြင့်

‘မီးစိမ်းနေပြီ သမီးရဲ့’

ဂျင်နီသည် ကားမောင်းထွက်လာပြီး

‘မီးစိမ်းတာ ဝါတာ ထားစမ်းပါ ဖေဖေရယ်၊ မေမေအတွက် ဘာဝယ်ထား သလဲဟင်’

ကျွန်တော်က အေးအေးသက်သာဖြင့်

‘အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့ကွယ်၊ မင်းတို့မေမေရတော့ သမီးလည်း သိရမှာပေါ့၊ ဒါက လျှို့ဝှက်ထားမှ အရသာရှိတဲ့ ကိစ္စမျိုးပဲဟာ၊ သမီးကို ကြိုတင် အသိပေးလိုက်ရင် သမီးက ပြောလိုက်မှာပေါ့’

‘သမီးမပြောပါဘူး၊ ဖေဖေရယ် ပြောပါ၊ သမီး သိချင်လွန်းလို့ပါ’

‘ကတိနော်’

‘ကတိပါ ဖေဖေရယ်’

‘သားမွေးအင်္ကျီလေ’

‘အို ဖေဖေရယ်၊ သမီး သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ဒါမှ သမီးဖေဖေကွ’

ကျွန်တော် ကပျာကယာဖြင့်

‘အေး အေး၊ ဝမ်းသာတာနဲ့ လီတာကို ဖိနင်းမထားနဲ့၊ တော်ကြာ ငိုသွားအဖ နှစ်ယောက်လုံး အဲဒီလက်ဆောင် မေမေ့ကို မပေးရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်’ ကျောင်းရှေ့လမ်းရောက်သောအခါ သမီးသည် ကားဘရိတ်ကို ဖမ်းပြီး

ရပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ငုံ့၍ ကျွန်တော့်ပါးကို နမ်းပါသည်။

‘ဖေဖေကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံးပဲဟေ့’

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းရှိရာသို့ ပြေးထွက်သွားသော သမီးကို နောက်

မှ ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ ကားမောင်းခုံသို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် ခြေနှင်းခုံ အောက်မှ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ပစ္စည်းတစ်ခုကို မျက်စိရောက်သွားပါ သည်။

ကောက်ယူကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေ့ရောင် စီးကရက်ဘူးကလေး တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း နံနက်ခင်းနေရောင်တွင် တပြောင်ပြောင် တွေ့ရပါသည်။

စီးကရက် ဘူးကလေးကို တဖြည်းဖြည်း လှန်ကြည့်လိုက်ရာ နောက်ကျော ထောင့်စွန်းတွင် စာလုံးလေး တစ်လုံး ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

‘အယ်လိန်း’

ဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါ၏။

အခန်း(၈)

မက်ဘရက်ဒီသည် ခပ်ညှက်ညှက်လူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့ပြုံးသည်ကို တစ်ခါမှ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါ။ သူမ၏မျက်လုံးမှာ ပြာလဲ့နေပြီး မျက်တောင်တစ်ခါမှ မခတ် သလို ဖြစ်နေ၏။ ထိုမျက်လုံးပြာများဖြင့် ကြည့်နေပုံမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ထိုးဖောက် ၍ မြင်ရသလို ကြည့်တတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို သဘောမကျပါ။ ဘာကြောင့်ဟူ၍တော့ ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် သဘောမကျကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော် သိသွားပါသည်။

သူ့ပခုံးထက်တွင် မမြင်ရသော်လည်း ရှိနေသည်ဟု သိနေရသော သူ၏ တန်ခိုးအာဏာပါဝါများကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျန်သော ကော်မတီဝင်များကလည်း ဖွင့်မပြောသော်လည်း ကျွန်တော်နည်းတူ သူ့အပေါ်မှာ သဘောမကျနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်က စာနာခံစားမိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

ကော်မတီဝင်တိုင်းမှာ ဤလုပ်ငန်း၌ အကောင်ကြီးကြီးများ ဖြစ်ပါသည်။ ကော်မတီဝင်တိုင်းမှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုစီ၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်များဖြစ်၍ ကုမ္ပဏီ တိုင်းမှာ ဒေါ်လာသန်းနှင့်ချီပြီး အလုပ်လုပ်ကြသော ကုမ္ပဏီများ ဖြစ်ပါသည်။ သို့တိုင် ကော်မတီဝင်တိုင်းသည် သူ့ကို ဦးညွှတ်ပြီး သူ့ရှေ့တွင် ခယဝပ်တွား၍ သူ့ကို ဘုရားသခင်ပမာ ဆရာတင်ခေါ်ဝေါ်နေကြရပါသည်။ သူကလည်း အားလုံး သော ကော်မတီဝင်များကို သူ့လက်အောက်ငယ်သားများပမာ ပြောဆိုဆက်ဆံပါ သည်။

ကျွန်တော်သည် ခရစ်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် ပြုမှု မပြောဆိုနေပုံမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိပါသလဲဟု အကဲခတ်ကြည့်ကြည့်လိုက် ပါသည်။ ခရစ်၏မျက်နှာမှာ ပကတိဘာမှမရှိပါ။ ကျွန်တော် ခရစ်ကို စိတ်ထဲမှ နှိပ်ဆဲလိုက်ပြီး မက်ဘရက်ဒီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပါ၏။

မက်ဘရက်ဒီ၏ လေသံမှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး၏ တခြားအစိတ်အပိုင်းများ နှင်တူ အေးစက်စက် ရှိလှပါ၏။ သူက

‘ဒီမှာ လူကလေး။ ကျုပ်က ဒီမှာ စကားလက်ဆုံ အချိန်ဖြန်းဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က တုံးတိတ်သမားပဲ။ လိုရင်းတိုရှင်းပဲ ကြိုက်တယ်။ ခု မောင်ရင် လေးပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ဘယ်အချက်အလက်ကမှ ပရိသတ်ပြည်သူတွေရဲ့ နှစ်သက်စိတ်ထဲကို တိတိကျကျ ရောက်သွားနိုင်မယ်ဆိုတာ မပါသေးဘူး။ ခု မောင်ရင်လေးပြောတဲ့ ကြော်ငြာပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘာပြောတယ်ဆိုတာကို မောင် လူတွေက သိမယ်မထင်ဘူး’

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို တည့်တည့်ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ အယ်လိန်းက ချစ်စရာကောင်း တဲ့လူဟု သတ်မှတ်ပါလိမ့်ဟု တွေးမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော်က ‘မစ္စတာ မက်ဘရက်ဒီခင်ဗျား ကျွန်တော်ဟာ ပြည်သူဆက်ဆံရေး အရာရှိ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဘာလဲဆိုတာ လူကြီးမင်း သိပါတယ်။ တကယ့်အလုပ်က မဟာ ဆပ်ကပ်ပွဲကြီးမလာခင် ကြိုတင်ရောက်လာပြီး ကြော်ငြာကပ်၊ ကြော်ငြာ မဟာမုတ်တို့ကို နာမည်လှလှရှာပြီး ပေးထားတာမျိုးပါပဲ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော်က ဆပ်ကပ်သွားကြည့်ပါလို့ တိုက်ရိုက်မပြောဘူး။ ဆက်ကပ် သွားကြည့်လို့ သူတို့နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝ၊ နေထိုင်ရတဲ့ လောကမှာ ဘယ်လောက် မဟာမုတ်မှု ရှိသွားနိုင်တယ်ဆိုတာပဲ ပြောတာမျိုးပါပဲ’

အဘိုးကြီးမှာ စကားလုံးများဖြင့် ဝေလည်ချောင်ပတ်လုပ်နေ၍ မရနိုင် တဲ့ စကားလုံးများသည် သူ့အတွက် ဘာမှ အရာမထင်ပါ။ သူ၏စိတ်များသည် မက်ဘရက်ဒီသို့ လှုပ်ရှားနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် နှင်တူနည်းနားကြီး သည်နေရာ အထွတ်အထိပ်ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် ရောက်ရှိ တာမည်ကို တဖြည်းဖြည်း ရိပ်စားမိလာပါ၏။

သူက ‘မောင်ရင်ရဲ့ အရည်အသွေးကို ကျုပ်က သံသယမရှိပါဘူး။ ကျုပ်က မောင်ရင်ရဲ့ အစီစဉ်ကိုသာ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ကြည့်နေတာပါ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့

အစီအစဉ် တစ်ခုလုံးဟာ ကချော့ကချော့နိုင်တယ် ထင်တာပဲ။ ကြည့်ရတာ တာဝန်ပေးတဲ့လုပ်ငန်းရှင်ရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးထက် မောင်ရင်လေးတို့ လုပ်ငန်း အတွက် အကျိုးရှိရာရှိကြောင်းတွေ များနေသလားလို့

ဟန်ရေးပြု၍ မရနိုင်သူနှင့် တွေ့ပါက တိုက်ရိုက်သာ ဆော်လိုက်ကြရုံ ရှိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုံးလိုက်ပြီး

‘မစ္စတာ ဘရက်ဒီခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်မှာသာ လူကြီးမင်းပြောသလို တုံးတိတိ လိုရင်းတိုရင်း ပြောဆိုခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကလည်း ပြောလိုက် ချင်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းဟာ ကျွန်တော် ပြောနေတာတွေအားလုံးကို တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းတောင် နားမလည်ဘူးလို့ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူကြီးမင်း ဟာ အခု ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စီမံကိန်းတစ်ခုလုံးကို ကြည့်တဲ့နေရာမှာ သံဇော်လုပ်ငန်း ကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် မကြည့်ဘဲ မက်ဘရက်ဒီဆိုတဲ့ လူကြီးမင်းတစ်ယောက် တည်းရဲ့ အကျိုးစီးပွား တစ်ကိုယ်ကောင်းရှုထောင့်နဲ့ ကြည့်နေလို့ပါပဲ’

တစ်ခန်းလုံးမှ ကော်မတီဝင်များ တုန်လှုပ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါသည်။ ခရစ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ခရစ်သည် ကျွန်တော်၏စကားများကို သဘောမတူနိုင်သော မျက်နှာပေးဖြင့် ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေပါသည်။

မက်ဘရက်ဒီသည် မည်သို့မှ ထူးခြားမှုမရှိသည့်ပြင် ပြေပြစ်ချောမော သော လေသံဖြင့်

‘လူကလေး ဆက်ပြောပါ’

ကျွန်တော်သည် မက်ဘရက်ဒီ၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်ပင် ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသလားတော့ မသိပါ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ တွင် မက်ဘရက်ဒီ၏ မျက်လုံးအရောင်ထဲတွင် ပြုံးစေ အရိပ်ကလေး မြင်ရသလို ထင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

‘မစ္စတာဘရက်ဒီခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်းဟာ သံဇော်လုပ်ငန်း ထုတ်လုပ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်မြင်ချက် ထုတ်လုပ်သူဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီး မင်းဟာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုကိုယ်ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်သူလို့ ယူဆပါတယ် ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က လူကြီးမင်းထုတ်လုပ်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု မော်တော်ကား ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေခဲသေတ္တာဖြစ်ဖြစ် ဝယ်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်က လူကြီးမင်းအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိနေပါတယ်။ လူကြီးမင်းဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ အကောင်းဆုံး

ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်ထားလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ယုံကြည်ချက်ကပဲ လူကြီးမင်း ထုတ်လုပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် ဆက်လက် သယ်ယူစေတာ ဖြစ်ပါတယ်’

ထိုသို့ မက်ဘရက်ဒီကိုကြည့်ပြီး တစ်ဦးတည်း စကားပြောနေရာမှ ကျွန်တော်သည် စားပွဲရှည်ကြီးမှာ ထိုင်နေကြသော ကော်မတီဝင်အားလုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်လိုက်ပြီး

‘လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီတိုင်းမှာ ‘နာမည်ကောင်း’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ထန်ဖိုးထားပြီး သုံးစွဲကြပါတယ်။ အဲဒီနာမည်ကောင်းဆိုတာ တစ်ဒေါ်လာအပေါ် မှာ သတ်မှတ်မလား၊ ဒေါ်လာတစ်သန်းမှာ သတ်မှတ်မလား ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီနာမည်ကောင်းကို ရောင်း သွပ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနာမည်ကောင်းကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် မေးနိုင်ပါတဲ့။ ကျွန်တော် ရောင်းတဲ့ပစ္စည်းကို ချိန်ကြည့်လို့ မရပါဘူး။ ရေတွက် ကြည့်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဓာတ်ခွဲကြည့်လို့လည်း မရနိုင်ပါဘူး’

သူတို့အားလုံးသည် ယခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်၏စကားကို စိတ်ဝင်စားနေ ကြပြန်ကြောင်း သူတို့၏မျက်နှာပေါ်မှ မျက်နှာထားများကို မြင်ရခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော်က

‘ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်က အဲဒီနာမည်ကောင်း ဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချစေမှုကလေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ကို ပြန်ပြီး သတိ ပေးရမယ်ဆိုရင် မကြာသေးတဲ့ အတိတ်ကာလက ပြည်သူလူထုက လူကြီးမင်းတို့ ရဲ့ သံဇော်လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို ဘယ်လိုသဘောထားခဲ့သလဲဆိုတဲ့ အချက် ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သိပ်ပြီး ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ အတွေး မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ တင်ပြမှုမှာ အထောက်အကူပြုနေလို့ ပြောရခြင်းပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် ဆက်၍

‘ပါးလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်က အတိုက်ခံရပြီးတဲ့နောက် မကြာခင်ပဲ နယူး ယောက်မှာ လူတိုင်းပြောနေကြတဲ့ စကားရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဂျပန်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ရောင်းချလိုက်တဲ့ သံဇော်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပေးလိုက်တာပဲလို့၊ မှန်သည် ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ လူတွေက သံဇော် လုပ်ငန်းကြီးကို အပြစ်တင်ကြတာပါပဲ။ သံဇော်လုပ်ငန်းကြီးက ဂျပန်ကို သံဇော် ပစ္စည်းတွေ ရောင်းခဲ့တာကို။ အဲဒီစကားဟာ အမှန်တရားထက် ဘယ်လောက် ခွဲကားထားသည်ဖြစ်စေ၊ အပြစ်တင်တဲ့အဏ်ကို သံဇော် လုပ်ငန်းက ခံခဲ့ရတာက တော့ အမှန်ပါပဲ။

‘အဲဒီတုန်းကတော့ ခင်ဗျားတို့ သံမဏိလုပ်ငန်းက မထိခိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ထုတ်ကုန်တွေကို ပြည်သူလူထုကို ရောင်းချဖို့ အဓိက မထားခဲ့ဘဲကို။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ထုတ်ကုန်မှန်သမျှ စစ်သုံးပစ္စည်းတွေအတွက် အဓိကထားပြီး ထုတ်လုပ်နေခဲ့ရတာကို။ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားတို့ ထုတ်ကုန် တွေဟာ စားသုံးသူပြည်သူလူထုကို ဖြန့်ဖြူးရောင်းချဖို့ အဓိကထားခဲ့တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ အထိနာမှာပဲ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိခဲ့ပါတယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော့်ကို တပ်က ဝါရှင်တန်ပြန်ခေါ်ပြီး တစ်ပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ သံတိုမယ်နတွေကို သံမဏိလုပ်ငန်း၊ သံမဏိစက်ရုံတွေကို ပို့ကြဖို့၊ ရောင်းကြဖို့၊ လှုံ့ဆော်ရေးတာဝန် ပေးအပ်ခြင်း ခံရလို့ပါပဲ။’

‘အဲဒီလို လှုံ့ဆော်ရတာကိုက ပြည်သူလူထုက ခင်ဗျားတို့လက်ဝယ် ရောက်ရှိလာကြမယ့် သံမဏိအရိုင်းတွေကို ခင်ဗျားတို့ ဘာပစ္စည်းတွေ လုပ်ပစ် မယ်ဆိုတာ မယုံကြည်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်နဲ့ နိုင်ငံ တော်အစိုးရဟာ ပြည်သူလူထုကို လှုံ့ဆော်ပညာပေးရပါတယ်။ သံမဏိစက်ရုံတွေ လုပ်ငန်းတွေကို သံတိုမယ်နတွေ ရသမျှ စုစည်းပေးပို့ခြင်းဟာ တိုင်းပြည်အတွက်ပဲ တိုင်းပြည်ရဲ့ စစ်နိုင်ဖို့အရေးပဲဆိုတာ လှုံ့ဆော်ပညာပေးပါတယ်။ ဒီမှာတင် ပြည်သူ လူထုက ခင်ဗျားတို့ သံမဏိလုပ်ငန်းအပေါ်မှာ အယုံအကြည်ရှိလာပြီး စက်ရုံ လုပ်ငန်းတွေမှာ သံမဏိအရိုင်းတွေ စုပြုံရောက်ရှိလာတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။’

ကျွန်တော်သည် အသက်ရှုရန် စကားခဏရပ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ရေဖန် အိုးထဲမှ ရေတစ်ဖန်ခွက် ငဲ့ယူသောက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိ ထောင့် စွန်း တစ်နေရာမှာ မက်ဘရက်ဒီသည်ပင် ကျွန်တော်၏စကားကို စိတ်ဝင်စားနေ ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

ကျွန်တော်က ပြန်ဆက်၍

‘အဲဒါကတော့ နာမည်ကောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းခင်ဗျား ကျွန်တော့်ရဲ့အလုပ် ကျွန်တော့်ရဲ့ တာဝန်က နာမည်ကောင်းဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ် ချမှုကို ပြည်သူလူထု လက်ထဲ ခေါင်းထဲ ရောက်အောင် ထည့်ပေးဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လုပ်ရမှာက ကျွန်တော်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာက ဝယ်ယူစားသုံးတဲ့ ပြည်သူလူထုဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သံမဏိလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးအပေါ်မှာ ယုံကြည် စိတ်ချလာစေနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အသေးဆုံးဖြစ်တဲ့ သံမဏိဖောက်တံတစ်ချောင်းတောင်မှ ရောင်းချင်- ရောင်းပေးနိုင်ချင်မှ ပေးနိုင်ပါမယ်။’

ကျွန်တော်သည် အသက်တစ်ချက် ရှုလိုက်ပြီးနောက် ‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ် အောင်မြင်သွားခဲ့ရင် ပြည်သူလူထုဟာ ခင်ဗျားတို့ သံမဏိလုပ်ငန်းကြီးအပေါ်မှာ ခုလက်ရှိ အခြေအနေထက် အထင် အမြင် ကောင်းလာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို အထင်အမြင်ကောင်းလာရင် ခင်ဗျားတို့ ရောင်းချတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေဟာ ပိုပြီး လွယ်လင့်တကူ ရောင်းချလာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ လူကြီးမင်းတို့ သိထားဖို့အချက်က လမ်းထောင့်မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ အချို့ရည်- ရေခဲမုန့် ရောင်းတဲ့လူအတွက် အရေးအကြီးဆုံးက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ သူ့ကို ခင်မင်ယုံကြည်နေကြဖို့ ဆိုတာပါပဲ။’

‘ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ဥပမာကို လူကြီးမင်းတို့ သဘောကျမကျတော့ မပြော ဘတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်နေတဲ့အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် လူကြီး မင်းတို့ဟာလည်း ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး လမ်းထောင့်မှာ ရောင်းချနေတဲ့ အချို့ရည် ရေခဲမုန့်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။’

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ ကျွန်တော်၏ စာရွက်စာတမ်း မှူးကို သိမ်းယူ၍ လက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘက် ကျွန်တော့်အတွက်မှ ဆွေးနွေးပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စားပွဲထောင့်တစ်နေရာမှာ ထိုင်နေသော ခရစ်၏ မှက်နာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဘယ်လိုခံစားနေရသည်ကို မှန်းဆနေစရာပင်မလိုတော့ သိ။ ကျွန်တော်ပြောပုံ ဆိုပေါက်အရ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီအတွက် မှန်းမျှော်ထား သော ဒေါ်လာသန်းဝက်ဂဏန်းသည် ကျွန်တော်တို့ စာရင်းစာအုပ်ထဲသို့ ရောက် ထားစရာလမ်း မရှိတော့ပါ။

ဆွေးနွေးပွဲခန်းမမှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ထွက်လာကြရာ ခရစ်နှင့် ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းမအပေါ် ရောက်လာသည့်အခါတွင် နေရောင်ပြင်း ပြင်း ပူနေသော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အေးစိမ့်၍နေပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ထည်ကုပ်ပေါ်မှ ကော်လံကို ဆွဲထောင်လိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကို အငှားကားတစ်စီး ဆိုက်လာပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ကားပေါ်တက်မည်ပြုပြီးမှ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသော ထက်ဆွဲအိတ်ကို ခရစ်၏လက်သို့ ပေးလိုက်၍

‘ရုံးခန်းကို ပြန်နှင့် ခရစ်ရာ၊ ကျုပ်နည်းနည်း လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်။’

ခရစ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ကျွန်တော် ကမ်းပေးလိုက်သော လက်ဆွဲ အိတ်ကို ယူ၍ အငှားကားပေါ်သို့ တက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အငှားကား မောင်းထွက်သွားသည်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လူအုပ်ထဲသို့ ရောဝင်ပြီး လမ်းလျှောက် လာခဲ့မိပါသည်။

ကျွန်တော်ကား ကမ္ဘာ့အတုံးဆုံးငနဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဒီထက်သိဖို့ နားလည်ဖို့ ဆင်ခြင်ဖို့ ကောင်းလှပါသည်။ သို့သော် မက်ဘရက်ဒီ၏ အေးစက်သော မျက်လုံးများ၊ ဘာကိုမှ ယုံကြည်ပုံမရသော နှုတ်ခမ်းစေ့စေ့များကို မမြင်ရ မဆုံရပါက ဤကဲ့သို့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် တုံးတိတိ စကားများကို ပြောမိချင်မှ ပြောမိမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်အဖေက ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါက သတိပေးဖူးပါသည်။ လူလေး ငါ့သား၊ လူကောင်သေးသေးတွေကို သတိထားဟူ၍။ လူကောင်သေးသေးညွှက် ညွှက်များသည် ပို၍ ဉာဏ်များတတ်သည်ဟူ၍။ မက်ဘရက်ဒီသည်လည်း လူကောင်သေးသေးညွှက်ညွှက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဉာဏ်များသည်။

ဤသည်ကလည်း ရှင်းလှပါ၏။ သူသည် ကျွန်တော်၏ ဟန်ရေးပြမှုကို ချက်ချင်း ထိုးဖောက်၍မြင်သည်။ သူ့အပေါ်တွင် အမုန်းစိတ်များက ကျွန်တော်ရင် ထဲတွင် ထပ်ဆင့်တိုးပွားလာပါသည်။ ဘရက်ဒီသည် အားလုံးကို သိသည်။ အဖြေ အားလုံးလည်း သူ့လက်ထဲမှာရှိနေသည်။ အင်းလေ...ရှိနေသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အကြောင်းမှာ လူတိုင်းသည် အဖြေအားလုံးကို မသိနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ဘယ်လောက်ကြာကြာ လမ်းလျှောက်နေခဲ့သည်၊ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး လမ်းလျှောက်လာမိသည်ကို မပြောတတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများ ရပ်လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း တည်းခိုသော ဟိုတယ်ရှေ့အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေမိကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်ပေါ်သို့ မော်ကြည့်မိပါသည်။ အိတ်ထဲမှာရှိနေသော ရွှေရောင်စီးကရက်ဘူးကို နှိုက်၍ ကိုင်စမ်းကြည့်ရာ အေးစက်နေပါသည်။

ကျွန်တော် ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်၍ ခန်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ အယ်လိန်းကို တံခါးပေါက်ဝမှာ ရပ်စောင့်နေသလို တွေ့ရပါသည်။ အယ်လိန်း မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်လာမည်ကို သိပြီး စောင့်နေကြောင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သိသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းနောက်မှ ကပ်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါ သည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင်တော့ စီးကရက်ဘူးကလေး ကိုင်လျက်သား နို့နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုရေဘူးကလေးကို ရှေ့ထုတ်၍

‘ဒီစီးကရက်ဘူးကလေးကို တမင်ချန်ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းယူပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စကားကို ငြင်းလည်း မငြင်းဆန်ပါ။ ဝန်လည်း မခံပါ။ အယ်လိန်း ပြောလိုက်သည်ကမူ

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘရက်ဒီ’

ကျွန်တော်က

‘ဘာဖြစ်လို့...’

အယ်လိန်းသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းမော်၍ ကျွန်တော့်ကို မော် ကြည့်ပါသည်။ အယ်လိန်း၏ မျက်စိအစုံထဲတွင် အထီးကျန်မှုကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ပြန်ပါသည်။ အယ်လိန်း၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ တစ်စုံတစ်ရာပြောမည်ဟု ဘာလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဘာစကားမျှ ထွက်၍မလာပါ။ သူမ၏ မျက်လုံးအိမ် များတွင် မျက်ရည်များက ရုတ်တရက် ပြည့်လျှံလာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေး လိုက်သည်တွင် အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်၍လာပါသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ကျွန်တော့်ပါးပြင်တွင် တစ်ဝက်၊ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ဘစ်ခြမ်း ရောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်ပါးပြင်တစ်ခုလုံးမှာ အယ်လိန်း၏ မျက်ရည်များဖြင့် စိုရွဲနေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအနေအထားအတိုင်း အယ်လိန်းကို အကြာကြီး ဖက်ထားမိပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ အယ်လိန်းမျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်ကျခြင်း ရပ်ဆိုင်းသွားပါတော့သည်။ အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဘရက်ဒီ၊ အခုတော့ ကျွန်မ နေသာသွား ပါပြီ’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှခွာ၍ အိပ်ခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားပါ သည်။ အထဲမှ ရေဖွင့်သံ ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝတ်လာသော အပေါ် ကုတ်ကို ချွတ်၍ ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ် တင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းကို ကောက် ယူ မကိုင်လိုက်ပါသည်။

ဟိုတယ်မှာ စီမံခန့်ခွဲသူများသည် အလွန်တော်ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မှာလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မှာသမျှ ရောက်လာ ပါသည်။ အယ်လိန်း စည်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် မှာယူ ထားသော ဝီစကီပုလင်းထဲသို့ အရက်ငဲ့နေပြီ ဖြစ်ပါ၏။

အယ်လိန်း၏မျက်နှာသည် မျက်နှာသစ်ပြီး၊ ပြုပြင်ထားပြီးဖြစ်ရာ စော စောက မျက်ရည်အရိပ်အရောင်များ မမြင်ရတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် ငဲ့ထားသော အရက်ခွက်နှစ်ခွက်အနက် တစ်ခွက်ကို သူမအား လှမ်းပေးရင်း

‘နည်းနည်းသောက်လိုက်ဖို့ လိုမယ် ထင်ပါတယ်’

အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ငိုဖြစ်မယ်လို့ မရည်ရွယ်ထားမိပါ ဘူး’

ကျွန်တော်က လျှင်မြန်စွာဖြင့်

‘မေ့လိုက်စမ်းပါ’

အယ်လိန်းသည် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

‘ကျွန်မက မျက်ရည်ကျရတာကိုပဲ မုန်းတယ်ရှင်၊ ပြီးတော့ ရှင့်အပေါ်မှာ လည်း မတရားရာကျတယ်’

ကျွန်တော်သည် စောစောက ကျွန်တော်၏ ကုတ်အင်္ကျီပစ်တင်လိုက် သော ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

‘အချစ်ရေးကိစ္စမှာ အရာရာဟာ..... တရား.....’

ကျွန်တော်သည် စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။ အကြောင်းမှာ အယ်လိန်း၏ မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ အရက်ခွက် ကိုသာ နည်းနည်းချင်း စုပ်မျိုသောက်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဆတ်ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားနေသော သွေးတိုးနှုန်းများသည် မျိုချလိုက်သော အရက်များ ဝမ်းဗိုက်ထဲ ရောက်သွားပြီး သွေးကြောများထဲသို့ ပျံ့နှံ့သွားစဉ် ငြိမ်းအေးသွားပါသည်။

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာ ဝင် ထိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား ထိုအနေအထားအတိုင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိုင်နေမိသည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောမိကြပါ။ ကျွန်တော်သည် ကုန်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်ခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်၍ ငဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ငြိမ်းအေးမှု ကျေနပ်မှုများ တဖြည်းဖြည်း ရလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများသည်လည်း ကောင်း။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးသည်လည်းကောင်း။ ကျွန်တော်နှင့်အဝေးဆုံးသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ မကြာမတင်က ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သော မကျေနပ်မှုများ သည်ပင် ကျွန်တော့်ထံပါးတွင် မရှိတော့ပါ။

အယ်လိန်း၏ နောက်ဘက်ပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်၍ အပြင်ဘက်လောက ကြီးသည် မှောင်ရီပျိုးစဖြစ်နေကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖန်ခွက်ကို မြှင့်၍ အထဲမှ အရက်များကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့် ဖိစပ်မှ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျှော်လင့်မထားမိသော စကားတစ်ခွန်းသည် ဖိတ်အန် ထွက်ကျသွားပါသည်။

‘ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ် အယ်လိန်း’

ကျွန်တော်သည် ဖန်ခွက်ကို ချထားလိုက်ပြီး အယ်လိန်းကို ကြည့်လိုက် မိပါသည်။

အယ်လိန်းသည် ခေါင်းညိတ်၍ ပြပါသည်။

‘ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ချစ်ပါတယ်’

သည်တော့မှ အယ်လိန်းဘာကြောင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသလဲ ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် သိသွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဤကိစ္စကို ဤအဖြေကို တစ်ချိန်လုံး သိထားပြီးဖြစ်နေကြသလို ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေရာမှ လုံးဝမရွေ့ဘဲ

‘ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်လိုကြောင့်ဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ ကိုယ် လည်း မသိဘူး အယ်လိန်း’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်စကားကို ဝင်ဖြတ်၍

‘အဲဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်မ ကိုကိုမြင်မြင်လိုက်ချင်း ကျွန်မ ဘဝဟာ ပြန်ပြီး ရှင်သန်လာခဲ့တာပါ။ အစတုန်းက ကျွန်မရဲ့ဘဝဟာ အသက်မရှိ တဲ့ အထီးကျန်ဘဝပါ’

ကျွန်တော်က

‘အခု အထီးကျန်မဖြစ်တော့ပါဘူးကွယ်’

‘တကယ်ပဲလားဟင်’

အယ်လိန်းသည် တိုးတိုးလေး မေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား ထိုင်ရာမှထပြီး တစ်ဦးရှိရာ တစ်ဦး လျှောက်လာမိကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မီးတောက်နေပါသည်။

ကျွန်တော်၏ လက်အစုံသည် ကျွန်တော့်စိတ်က၊ ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်က ဘာမှ မခိုင်းစေရပါဘဲနှင့် အယ်လိန်းကို သိမ်းကျုံး၍ ပွေဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

အယ်လိန်း၏ လက်များက ကျွန်တော့်လည်တိုင်ကို ဖက်တွယ်ထားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ မျက်နှာကို အလှကြည့်နေမိပါသည်။ အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေပါသည်။ သူမ၏ တုန်ယင်သော နှုတ်ခမ်းအစုံကမူ

‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ မသင့်တော်ပါဘူး’

ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီး

‘မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဆိုတာ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ဦးကျမှ ဖြစ်လာတာပါ’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းလိုက်ပါသည်။ စောစောက တုန်ယင်နေသော အယ်လိန်း၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တဖြည်းဖြည်း တုန်ယင်မှုများ ရပ်တန့်သွားပါသည်။ ပူနွေးမှုကမူ ရပ်တန့်ခြင်းမရှိပါ။

ကျွန်တော်သည် ရင်ထဲမှ ပေါက်ကွဲမှု မီးလှုံ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း လိုက်ပါ၍ သွားပါသည်။ ထိုစဉ်အတွင်းမှာ ရူးကြောင်ကြောင် အတွေးတစ်ခုက မဆီမဆိုင် ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

ဒေါ်လာသန်းဝက်ဖိုး မရလိုက်တဲ့အတွက် မက်ဘရက်ဒီအပေါ်မှာ ချေလိုက်တဲ့ နည်းကတော့ဖြင့် တစ်မျိုးကြီးပါကလား ဟူ၍။

အခန်း(၉)

ရေကျသံကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာ၏။ ကျွန်တော်သည် လဲလျောင်းနေရာမှ မထသေးဘဲ အမှောင်ထုထဲတွင် မျက်စိအမြင် ကျင့်သားရအောင် စောင့်နေလိုက်သည်။ အကျင့်ပါနေသည့်အတိုင်း အိပ်ရာနံဘေး စားပွဲပေါ်မှ စီးကရက်ကို လှမ်းယူလိုက်မိပါသည်။ ထားနေကျနေရာတွင် စီးကရက်မရှိပါ။ ထိုအချိန်မှ ကျွန်တော်သည် ဘယ်အရပ်မှာ ရောက်နေသည်ဆိုကြောင်း ရိပ်စားမိသွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ခုတင်စောင်းရှိရာသို့ လှိမ့်လာခဲ့ပြီးမှ ထထိုင်လိုက်ပါသည်။ စားပွဲပေါ်မှ စားပွဲထဲမီးခလုတ်ကို ဖွင့်၍ လက်ပတ်နာရီမှ အချိန်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကိုးနာရီရှိနေပြီဖြစ်ပါ၏။ မာဂီသည် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူနေလောက်ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူ၍ ဟိုတယ်ဖုန်းဆက်သွယ်ရေးဌာနမှတစ်ဆင့် အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။

အောက်ရုံးခန်းမှ ဖုန်းလှည့်သံကို ဖုန်းခွက်ထဲမှာ ကြားနေရစဉ် ရေချိုးခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး အယ်လိန်း ထွက်လာပါသည်။ ရေချိုးခန်းအပေါက်ဝမှာပင် ရပ်၍ အယ်လိန်းသည် အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်ပါသည်။ အယ်လိန်းထွက်လာသော ရေချိုးခန်းမှာ မီးဖွင့်ထား၍ အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသော အယ်လိန်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မီးရောင်ဘောင်ကွပ်ပေးထားသလို ဖြစ်နေပါသည်။

အယ်လိန်းသည် ခေါင်းမှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါအသေးတစ်ခု စည်းပတ်ထားပြီး ကိုယ်လုံးကိုမူ တူရကီမျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး တစ်ခု ပတ်ဝတ်ထားပါသည်။

‘အိမ်ကို ဖုန်းဆက်နေတာလား’

အယ်လိန်း၏ စကားမှာ အမေးစကားမဟုတ်ပါ။ တင်ပြချက်စကား တစ်ခုပမာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

အယ်လိန်းသည် နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောပါ။ ထိုစဉ် ဖုန်းခွက်ထဲမှ မာဂီ ၏ အသံသည် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

‘ဘရက်ဒ်လား’

ကျွန်တော်က

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အားလုံး OK တယ် မဟုတ်လား’

‘OK ပါတယ် ဘရက်ဒ်၊ ရှင် ဘယ်မှာရောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်မက စိတ်ပူနေတာ’

‘ကိုယ်လား OK ပါတယ်’

ကျွန်တော် ဖုန်းခွက်ထဲကို ဖြေလိုက်စဉ် အယ်လိန်းကို မော့ကြည့်လိုက် မိပါသည်။ အယ်လိန်းသည် ရေချိုးခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် က ဖုန်းခွက်ထဲသို့

‘ကိုယ် အရက်လျှောက်သောက်နေလို့ပါ’

မာဂီက

‘ရှင် တကယ် OK ရဲ့လား၊ ရှင်အသံကြီးက တစ်မျိုးပဲ’

ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်စွာဖြင့်

‘ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်ပြောထားပြီးသားပဲဟာ၊ ကိုယ်အရက်

သုံးလေးခွက်လောက် သောက်ထားတာပါကွာ’

အယ်လိန်းသည် ရေချိုးခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားပြီး တံခါးပိတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နံဘေးမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိလိုက်ပါသည်။

မာဂီက

‘ရှင် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ရှင်ရုံးက တစ်ညနေလုံး ရှင်ကိုလိုက်ရှာနေ တာ’

‘ကိုယ်က တတိယအဲဝင်းနယူးက ဘားတစ်ခုထဲ ရောက်နေလို့ပါ၊ ရုံးက လူတွေက ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရှာနေကြတာတုံး’

မာဂီက

‘မသိဘူးလေ၊ ခရစ်ပြောတာကတော့ သံမဏိလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တယ် ပြောတာပဲ၊ ခရစ်က ရုံးဆင်းချိန်ရောက်မှ ရှင့်ဆီက ဆက်သွယ်လာခဲ့ရင် အိမ်ကို ဖုန်းပြန်ဆက်ပါတဲ့’

မာဂီသည် ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘ဘာတွေဖြစ်သွားလို့လဲဟင် ဘရက်ဒ်၊ အခြေအနေက မကောင်းခဲ့ဘူး မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်က မာဆတ်ဆတ်ဖြင့်

‘ဟုတ်တယ်၊ အဆင်မပြေခဲ့ဘူး’

ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် မာဂီသည် ကျွန်တော့်ကို အားပေးသောအား ဖြင့် ပြုံးပြနေပုံကို မြင်ယောင်လာပါသည်။ မာဂီက

‘စိတ်ဓာတ်ကျမနေပါနဲ့ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ ဒါလောက်လည်း အရေးမကြီးပါ ဘူး၊ သံမဏိလုပ်ငန်းကြီးရဲ့ အလုပ်ကို မရလည်း ကျွန်မတို့ဘာသာ အလုပ်ဖြစ်နေ တာပါပဲ’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ခရစ်က ပြောတာတော့ ရှင်က ပစ်စဘတ်မှာရှိတဲ့ သံမဏိဌာနချုပ်ကို သွားရမယ်ဆိုလားပဲ ကျွန်မနဲ့ စကားပြောတဲ့အချိန်အထိ သူလည်း မသေချာသေး ဘူး ဒါပေမဲ့ လိုရမည်ရဆိုပြီး ရှင့်အဝတ်အစားတွေနဲ့ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတချို့ကို ထပ်ပြီး ရုံးခန်းကို ပို့ထားတယ်လေ၊ ရှင်အခု ခရစ်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လား’

‘ဆက်လိုက်မယ်’

မာဂီ၏အသံမှာ ရှင်လန်းသွားပါသည်။

‘ဒါဆို သူ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီးရင် ဘာတွေဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ဦးနော်’

‘ကောင်းပါပြီ ဆက်မှာပေါ့’

‘အရက်တွေ သိပ်သောက်မနေနဲ့ဦးနော်၊ ရှင်နဲ့ သိပ်တည့်တာ မဟုတ်ဘူး ဘစ်ခါ တစ်ခါ များသွားတိုင်း နေမကောင်းဖြစ်တတ်ရက်သားနဲ့’

‘အေးပါ၊ မသောက်ပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် မာဂီနှင့် ဖုန်းပြန်ပြန် အဆက်ဖြတ်ချင်လှပြီ ဖြစ်၏။

သို့နှင့်

‘ကဲ၊ ကိုယ်ခရစ်ဆီ ဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ပြန်ဆက်မယ်၊ ဟုတ်လား’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းထဲမှ မာဂီ၏ နှုတ်ဆက်သံ မဆုံးမိမှာပင် ဖုန်းခွက်ကို ချထားလိုက်၏။ အချက်ပေးထားသည့်အလား ရေချိုးခန်းတံခါးသည် ပွင့်သွားပြီး အယ်လိန်းသည် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို ကြည့်၍ ‘မင်း ခုလို ရှောင်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ သီးသန့်တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖုန်းဆက် နေတာမှ မဟုတ်တာ’

အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်၍ အတွေးနက်နေပုံရပါသည်။ ‘ကျွန်မက ဒီမှာရပ်ပြီး ရှင်လိမ်ပြောနေတာတွေကို မကြည့်ရဲဘူး’ ကျွန်တော် ဟာသနှောသည့်အနေဖြင့်

‘သတ္တိမရှိဘူးပေါ့လေ’ အယ်လိန်းမျက်နှာသည် ဖျတ်ကနဲ ပျက်သွားပါသည်။ ‘သတ္တိမရှိပါဘူး’

အယ်လိန်းသည် အလေးအနက်လေသံဖြင့် ‘ကျွန်မ အစကတည်းက အဲဒီလို ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ’ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းကို လှမ်းဖက်မည်ဟု လက်လှမ်းလိုက်သော်

လည်း အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်လက်ကို ရှောင်ဖယ်သွားပြီး ‘နောက်ထပ် ဖုန်းဆက်စရာရှိသေးတယ် မဟုတ်လား’ ‘ဖုန်းက ဘယ်အချိန်ဆက်ဆက်ပါ’

သည်တစ်ခါ ကျွန်တော်က ဖမ်းလိုက်ချိန်တွင် အယ်လိန်း မရှောင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို နှမ်းပါသည်။ အယ်လိန်း၏ ကိုယ်ငွေမှာ မွေးပွဲမျက်နှာသုတ်ပဝါ၏ အောက်ဘက်မှာ ပူနွေးလျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းလည်တိုင်မှ ရေစက်ကလေးများကို ရှာဖွေ နှမ်းနေမိပါသည်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှလည်း ‘ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ် အယ်လိန်းရယ်၊ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မခဲစားဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်မိနေပြီ’

အယ်လိန်းထံမှ ကျေနပ်သွားသော သက်ပြင်းချသံကို ကြားရပါသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ထပ်ထပ်တိုးဝင်ရင်း

‘ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ ရှင်ကျွန်မကို ညာနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို လက်တွေ့ပြစမ်းပါ၊ ကျွန်မကို ကစားနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြစမ်းပါ’ ‘ကျွန်မ ချစ်သလို ချစ်တယ်ဆိုတာကို ပြောစမ်းပါ’

ကျွန်တော် ခရစ်ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်ဖုန်းခွက်ထဲမှ ခရစ်၏ အသံသည် ဝမ်းသာသွားပုံရပါသည်။ ခရစ်က ‘ဆရာသမား ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ’

ကျွန်တော်က ခပ်ညက်ညက်လေသံဖြင့် ‘အရက်လျှောက်သောက်နေတာလေ၊ ဘာတွေ ထူးလို့လဲ’ ခရစ်က

‘ကျွန်တော်ဖြင့် ဆရာသမားကို တစ်ညနေလုံး ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ လိုက်ဖမ်းနေ ရတာ မက်ဘရက်ဒီက သူ့ရဲ့ ပစ်စဘတ်မြို့ဌာနချုပ်မှာ နက်ဖြန်မနက် ဆရာသမား တို့ တွေ့ချင်လို့တဲ့’

ခရစ်၏ အားတက်သရောလေသံမှာ ကျွန်တော့်ထံသို့ ကူးစက်လာပါ သည်။ အတိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ယိမ်းလာပြီလော။ ကျွန်တော်သည် အတိုးကြီး၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကြိုတင်မှန်းဆမိခြင်းမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ရူးနေ

၍သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ‘ဒါဆို လေယာဉ်လက်မှတ် ခုသွားပြီး ယူလိုက်မယ်လေ’ ခရစ်က အလျင်အမြန်ပင်

‘ကျွန်တော် လေယာဉ်လက်မှတ် ယူထားပြီးပါပြီ၊ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဆရာ နာမည်နဲ့ အသင့်ရှိနေပါပြီ။ ခရီးစဉ်နံပါတ် (၁၀၄) ည ၁၁ နာရီ၊ ၁၅ မိနစ်မှာ ဘွက်မယ်၊ ဆရာရဲ့ အဝတ်အစားအိတ်လည်း အဲဒီမှာ အဆင်သင့် ပို့ထားပြီးပြီ။ ကွင်းက လုံခြုံရေးစခန်းမှာ ဝင်ယူရုံပဲ’

ကျွန်တော်၏ လက်မှန်ခရစ်ကို ကြည့်လိုက်လိုက်ရာ ၁၀ နာရီထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက်လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်က

‘OK ခရစ်၊ ကိုယ်ခုပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်’ ခရစ်၏လေသံမှာ ယခုမှ စိတ်အေးသွားပုံရသည်။ သူက ‘အပြန်မှာ သတင်းကောင်းယူလာခဲ့ပါ ဆရာသမား’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ နောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ အယ်လိန်းကို ကြည့်ကာ

‘ကြားတယ် မဟုတ်လား’

အယ်လိန်းက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး

‘မြန်မြန်လုပ်လေ၊ အချိန်က သိပ်မရှိဘူး’

ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားလေးက မြန်မြန်လုပ်ရမှာဗျ။ အဝတ်အစား နည်းနည်းပါးပါး ထည့်ခဲ့၊ ကိုယ်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ရမှာ’

အယ်လိန်းသည် တအံ့တဩ ထထိုင်လိုက်ပါသည်။

‘ဘရက်ဒ်ရယ် မရူးစမ်းပါနဲ့၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား’

ကျွန်တော်ကမူ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားများကို စုသိမ်းနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

‘အချစ်၊ အချစ်ကိုယ့်ကို မသိသေးပါကလား။ ကိုယ်ဆိုတဲ့ကောင်က လုပ် ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့လူမျိုး သိလား။ ပြီးတော့ အချစ်က အခုဆိုရင် ကိုယ့် ရဲ့လာဘ်ကောင်ဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားလေးကို ကျွပ်မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ နိုင်တော့ဘူး။ သံမဏီလုပ်ငန်းကြီး နှစ်ဖက်သဘောတူ စာချုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး မှ ခင်ဗျားလေးကို လွှတ်နိုင်တော့မယ်’

အယ်လိန်း သူမ၏ ပစ္စည်းများကို သွားရောက်ထုပ်ပိုးနေစဉ် ကျွန်တော် သည် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြန်၏။

မာဂီနှင့် အဆက်အသွယ်ရသောအခါ ကျွန်တော်က

‘ကိုယ် ပစ်စဘတ်မြို့ကို ခုည ၁၁ နာရီ ၁၅ လေယာဉ်နဲ့ လိုက်သွားရမယ်’

မာဂီက

‘ကျွန်မက ရှင်ဘာဖြစ်လို့များ ချက်ချင်း ဖုန်းပြန်မဆက်ပါလားဆိုပြီး အောက်မေ့နေတာ’

ကျွန်တော်က လျင်မြန်စွာပင်

‘ဆက်လို့ မရသေးလို့ပေါ့၊ ခရစ်ကို ဖုန်းဆက်တာကို အတော်နဲ့မရဘူး။ ခုလေးတင်မှ တွေ့တယ်၊ ခရစ်ပြောတာကတော့ မက်ဘရက်ဒီက ကိုယ့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုပဲ’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့’

မာဂီသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာဖြင့် ရယ်လိုက်သံကို ဖုန်းခွက်ထဲမှ တစ် ဆင့် ကြားရပါသည်။ ပြီးမှဆက်၍

‘ကျွန်မတော့ ရှင်အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ် ဘရက်ဒ်ရယ်၊ ရှင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်’

အိမ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အစစအရာရာကို ပြင်ဆင်စီစဉ်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ဆွဲအိတ်တွင် ကတ်ပြားကလေးတစ်ခုပင် ချိတ်ဆွဲ ထား၏။ ၎င်းကတ်ပြားပေါ်တွင် ကျွန်တော့်အတွက် ပစ်စဘတ်မြို့၊ ဘရွတ်ကီ ညီတယ်တွင် ခန်းမကျယ်တစ်ခုကို သီးသန့်စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ရေးထား၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ရေစေ့ရီစာအုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး၍ အခန်းရှိရာသို့ နေသွား အတူတက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်ကား နံနက်နှစ်နာရီထိုးနေပြီဖြစ်၏။

အယ်လိန်းသည် ခန်းမကြီး၏ ဧည့်ခန်းအလယ်မှာရပ်၍ ပစ္စည်းသယ်လာ ချ လူကလေးက အခန်းတွင်း လိုအပ်မှုများကို စစ်ဆေးနေသည်ကို စောင့် ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ လူကလေးက ပြီးစီးကြောင်းပြော၍ ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ အခန်းသော့လာအပ်၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့အား ဘောက် ချ တစ်ခေါ်လာပေးလိုက်ရာ သူသည် အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားရင်း အခန်း ထဲသို့ ပိတ်ထားခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းဘက်သို့ လှည့်ပြုံး၍

‘ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ရောက်မှတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါနော်’

အယ်လိန်းသည် ပြန်၍ မဖြေပါ။

ကျွန်တော်က

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မျက်နှာထားကြီးနဲ့ ပစ်စဘတ်မြို့က ဒါလောက်

နီးသီးရွားရွားကြီး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

အယ်လိန်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍

‘ကျွန်မကတော့ ရှင်အခုလို လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တဲ့အတိုင်း လိုက်လာမိခဲ့တာ မဟုတ်လို့ ထင်နေတာ၊ မတော်တဆ ရှင်အသိမိတ်ဆွဲ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

ကျွန်တော်က ပြန်၍

‘မင်းရဲ့ မိတ်ဆွဲတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ရင်ရော’

အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်းပြနေစရာ မလိုဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကျတော့’

ကျွန်တော်က အယ်လိန်းစကားဆုံးအောင် မစောင့်တော့ဘဲ
'ကိုယ့်အတွက် ပူစရာရှိရင် ကိုယ်ပူပါ့မယ် အယ်လိန်းရယ်'
အယ်လိန်းက မကျေမနပ်နှင့်

'မဟုတ်သေးဘူးနော် ဘရက်ဒ်၊ လူတွေအကြောင်းကို ရှင်လည်း
သိပါတယ်၊ လူတွေဟာ ဘယ်လိုသဘောရှိတယ်၊ ဘယ်လိုပြောဆိုတတ်တယ်၊
ဘယ်လို...'

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းစကားကို နောက်တစ်ကြိမ်ဖြတ်၍

'ကိုယ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ လူတွေက ဘာပြောပြော ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်
ဘူး၊ ကျုပ်ဂရုမစိုက်တာက ခင်ဗျားလေးပဲ၊ ခင်ဗျားလေးကို ကျုပ်အနီးမှာ ရှိစေချင်
တယ်၊ တပူးကပ်ကပ် ရှိနေစေချင်တယ်၊ ကျုပ်ဘဝမှာ ခင်ဗျားကို ခုလို ရှာဖွေ
တွေ့ရှိပြီးမှတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ဝေးဝေးမနေနိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်အိပ်မက်ထဲ
မှာ စောင့်နေရတာ ကြာလှပြီ'

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်အနားတိုးလာပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို
အသေအချာ ကြည့်ပါသည်။

'ရှင်ပြောနေတာတွေဟာ တကယ်ပဲလား ဘရက်ဒ်'

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး

'ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အခု ပစ်စဘတ်မြို့မှာ အတူရောက်နေကြပြီလေ၊
အဲဒါက အဖြေမဟုတ်ဘူးလား'

အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ လွဲပြောင်းခြင်း
မရှိသေးပါ။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ အယ်လိန်း ဘာတွေများ ရှာဖွေတွေ့ရှိသွား
သည်ကို ကျွန်တော် မသိနိုင်ပါ။ သို့သော် အယ်လိန်း စိတ်ကျေနပ်သွားသည်ကိုမူ
ကျွန်တော် တွေ့ရပါသည်။ အယ်လိန်းသည် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်မည်ပြုခိုက်
ကျွန်တော်က

'ခဏလေးနော် အယ်လိန်း၊ ထုံးစံအတိုင်း ဝင်မှပေါ့'

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်သည် မင်္ဂလာဦးမောင်နှံကဲ့သို့ အယ်လိန်းကို
ပွေခို၍ အတွင်းခန်းတံခါးပေါက်ထဲကို ဖြတ်ကျော်သယ်ယူခဲ့ပါလေတော့သတည်း။

ခန်း(၁၀)

...ခြင်း သံမဏိကုမ္ပဏီ၏ ရုံးအဆောက်အအုံကြီးမှာ သစ်လွင်တောက်ပလှပေ
...၎င်းအဆောက်အအုံ၏ နောက်ဘက်တွင် သံမဏိအရည်ကျိုစက်ရုံကြီးများ
...၎င်း ဖိခိုးတိုင်တလူလူဖြင့် ပြာလဲ့သော မိုးကောင်းကင်ရှိရာသို့ ထိုးထိုးထောင်
...၎င်းဖြင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်းကို သရုပ်ဖော်နေ၏။ ကျယ်ပြောလှသော
...၎င်းတစ်ခုလုံးကို သံမဏိဝါယာဝင်းထရံဖြင့် သိမ်းဆည်းခြံခတ်၍ ထားလေ

ယူနီဖောင်းဝတ်အရာရှိတစ်ဦးသည် ဤတံခါးအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်
... ဦးကြိုစစ်ဆေး၏။ ကျွန်တော်က
'မစ္စတာဂိုဝန်ပါ၊ မစ္စတာဘရက်ဒ်နဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ'
ယူနီဖောင်းဝတ်က
'ခင်ဗျားမှာ ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ပါသလား'
ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြ၏။
ယူနီဖောင်းဝတ်က
'ကြိုတင်ချိန်းထားပြီးသားလား'
'ဟုတ်ပါတယ်'

ယူနီဖောင်းဝတ်သည် သူ၏အနားမှာရှိသော စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို
... ဖုန်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြော၏။ ဖုန်းပြောနေစဉ်တစ်ချိန်လုံး

သူ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းအတွက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်၏။ စီးကရက်ကို တစ်ဖွာမျှသာ ရှိုက်လိုက်ရချိန်တွင် ယူနီဖောင်းဝတ်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်၏။ နောက် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်၍ ယဉ်ကျေးစွာဖြင့်

‘ဒီဓာတ်လှေကားဘက်ကို ကြွပါ မစ္စတာဂိုဝန်’

သူသည် နံရံရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်၏။

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားပြီး အတွင်းတွင် နောက်ထပ်ယူနီဖောင်းဝတ် အရာရှိတစ်ဦးကို တွေ့ရပြန်၏။ ပထမယူနီဖောင်းဝတ်က ဒုတိယ ယူနီဖောင်းဝတ်အား

‘ဟောဒီက မစ္စတာဂိုဝန်ကို မစ္စတာဘရက်ဒီရဲ့ ရုံးခန်းကို ခေါ်သွားပါ’ ကျွန်တော် ဓာတ်လှေကားတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

ကျွန်တော် ဝင်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်နောက်ဘက်မှ ဓာတ်လှေကား တံခါးသည် ပိတ်သွား၏။ ဓာတ်လှေကားသည် အပေါ်သို့ တက်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဓာတ်လှေကားမောင်းသူ ယူနီဖောင်းဝတ်အား ကြည့်၍

‘သမ္မတကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသလိုပါကလား’

ကျွန်တော်သည် ပြုံးပြလိုက်၏။

‘မစ္စတာဘရက်ဒီဟာ ဘုတ်အဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်ပါတယ်’

ပြန်ဖြေသော ယူနီဖောင်းဝတ်၏ မျက်နှာမှာ ပကတိတည်တည်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်ပါးစပ်မှ ‘ကျုပ်ပြောတာက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီးရဲ့ သမ္မတကြီးကို ပြောတာပေါ့’ ဟု ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ဘာမှ အကြောင်းထူးမည်ဟု မယူဆ၍ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။ နောက်ဆုံး ဓာတ်လှေကားရပ်သွားပြီး ဓာတ်လှေကားတံခါးသည် လျော့ခန့် ပွင့်သွား၏။ ကျွန်တော်သည် ဓာတ်လှေကားအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။

ယူနီဖောင်းဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်တော်နောက်ဘက်မှ ထက်ကြပ်မခွာ လိုက်ပါလာဆဲ ဖြစ်သည်။ သူက

‘ဒီဘက်ကို ကြွပါခင်ဗျ’

ကျွန်တော်သည် ယူနီဖောင်းဝတ်၏နောက် ကျောက်ပြားများစီထားသည် စကြိုအတိုင်း လိုက်ရပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် နံဘေးမှ ထင်းရှူးသားအလှများဖြင့် ဆင်ထားသော တံခါးပေါက်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်လျှောက်သွား

ရ၏။ ၎င်းတံခါးပေါက် တစ်ခုနှင့်တစ်ခုအကြားတွင် ခေါမခေတ်ရုပ်တုတစ်ခုက လက်ထဲတွင် လင်းနေသော မီးခွက်များ ကိုင်ထား၏။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် တံခါးပေါက်တစ်ခုခုသည် ရုတ်ခြည်းပွင့်လာပြီး အထဲမှ သုဘရာဇာတစ်ဦးက အသုဘကိုစွဲကို ဆွေးနွေးရန် ထွက်လာလေမည်လားဟု အောက်မေ့နေ၏။

ထိုစဉ် ယူနီဖောင်းဝတ်သည် တံခါးပေါက်တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်၍ တံခါးကို အသာလေး ခေါက်လိုက်၏။ တံခါးပွင့်သွားသောအခါ ကျွန်တော်ကို အထဲသို့ ဝင်ပါရန် ညွှန်ပြ၏။ ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာ ခပ်မှောင်မှောင် စကြိုထဲမှ လာခဲ့ရသူဖြစ်ပေရာ အတွင်းမှထွန်းထားသော မီးရောင်ကြောင့် မျက်စိများ ပြာသွား၏။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်နောက်ဘက်မှ တံခါးပိတ်သွားသံကို ကြားရ၏။

မျက်စိကျင့်သားရလာသောအခါ အခန်းတွင်းကို ကြည့်လိုက်၏။

အခန်း၏ အလယ်စက်ဝိုင်းခြမ်း ပုံသဏ္ဍာန်စားပွဲမှာ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့်၍

‘မစ္စတာ ဂိုဝန်ပါလား’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မိန်းကလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။

မိန်းကလေးသည် ထိုင်နေရာမှထပြီး စားပွဲကိုပတ်၍ အပြင်သို့ ထွက်လာ

၏။

မိန်းကလေးက

‘မစ္စတာ ဘရက်ဒီက အခု မအားမလပ် ဖြစ်နေသေးလို့ တောင်းပန်ခိုင်းထားပါတယ်။ စောင့်ဆိုင်းတဲ့ အခန်းထဲက ခဏစောင့်နေပါလားရှင်’

ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲမှ လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်မိ၏။ ယခုအတွေ့အကြုံနှင့် ဆုံပြီးနောက် မစ္စတာ ဘရက်ဒီဆိုသည့် ငန့်ကြီးခေါင်းထဲမှာ သံမဏိမှ လွဲ၍ ဘာမှမရှိဆိုသော စကားကို ကျွန်တော် ယုံကြည်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဤကဲ့သို့ လှပနုနယ် တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော မိန်းမပျိုချောချောကလေး တစ်ယောက်ကို အတွင်းရေးမှူးအဖြစ်ထားသော ငန့်ကြီးခေါင်းထဲမှာ သံမဏိမှလွဲပြီး ဘာမှမရှိဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုယုံကြည်ရပါတော့မည်နည်း။ မိန်းကလေးကား အတောင့်စား။ အဖြောင့်စား။ ငယ်ငယ်ချောချောလေးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားတကာတို့ မှောက်လျက်လဲနိုင်သော ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ပြုံးပြ၍

‘စောင့်ရမယ် ဟုတ်လား’

ကျွန်တော်၏ အပြုံးသည် အလဟဿဖြစ်သွား၏။ အကြောင်းမှာ မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ကျောပေး၍ အခန်းတံခါးပေါက်တစ်ခုရှိရာသို့ လျှောက်သွားနေပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။ ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေး၏ နောက်သို့ လိုက်ရပြန်၏။ မိန်းကလေး၏နောက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်ပါခဲ့ရစဉ် မိန်းကလေး၏ နောက်ပိုင်းအလှကို မကြည့်မမြင်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ မိန်းကလေးကား သူမကိုယ်သူမ ဘယ်နေရာမှာ ဘာအလှရှိသည်ကို သိပုံရသည်။ ထိုအလှ၏ အစွမ်းကိုလည်း သိပုံရ၏။

မိန်းကလေးသည် တံခါးပေါက်တစ်ခု ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်ကို တံခါးဖွင့်ပေး၏။

ကျွန်တော်သည် တံခါးဝ၌ အထဲမဝင်သေးဘဲ ရပ်၍ မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး

‘မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့ တခြားလူတွေလို ရဲအစောင့်ယူနီဖောင်းမျိုး ဝတ်မထားရတာလဲ’

မိန်းကလေးက မရယ်မပြုံးဘဲနှင့်

‘ဒီအခန်းထဲမှာ စိတ်အေးချမ်းသာ စောင့်ပါ’
မိန်းကလေး၏စကားမှာ ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်၍

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်မကို ခေါ်လိုက်ပါ’
ကျွန်တော်က ပြုံးစစနှင့်

‘အဲဒါ တရားဝင် အခွင့်အရေးပဲလား’
မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ပေါ်

သွား၏။ နားမလည်နိုင်သော မျက်နှာပေး။ ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ရှိသော မျက်နှာပေးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က အသံထွက်ရယ်လိုက်ပြီး

‘လိုအပ်တာရှိရင် ဆိုတာကို ပြောတာပါ’
မိန်းကလေးမျက်နှာပေါ်မှ ရှုပ်ထွေးနေဟန်သည် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

သူမက

‘စီးကရက်နဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်က စားပွဲပေါ်က ဘူးထဲမှာ ရှိပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်း တွေနဲ့ သတင်းစာတွေက နံဘေးက စင်ပေါ်မှာ ရှိပါတယ်’
ပြောပြောဆိုဆိုပင် မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာ မပြော

လိုက်နိုင်မီပင် အခန်းထဲက ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဧည့်သည်များကို စောင့်ဆိုင်းစေသော အခန်းဆိုသည် ဘာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ အခန်းမှာ ပကတိပြည့်စုံစွာ၊ ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင် ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ နံရံများတွင် အကွက်ထ အရောင်ထွက်နေသော ဝက်သစ်ချသားများနှင့် အလှူခြယ်ထားပြီး ပရိဘောဂပစ္စည်းများမှာ သားရေဖုံး ထုလားထိုင်များ ဖြစ်သည်။ ခင်းထားသော ပါရှင်ကောဇော အကောင်းစား၏ အမွှေးရှည်များမှာ ခြေမျက်စိကို ဖုံးအုပ်တော့မည်လားဟု မှတ်ထင်ရ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်မျက်စိအစုံသည် တံခါးပေါက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်နံရံ တွင် သပ်ရပ်စွာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံများကို သတိပြုမိသွား၏။ ကျွန်တော် သည် ဓာတ်ပုံများရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ ဓာတ်ပုံထဲမှ မှတ်မိနေသော မျက်နှာ များက ကျွန်တော်ကို ပြန်ကြည့်နေ၏။ ဓာတ်ပုံများမှာ အမေရိကန်သမ္မတကြီး ခုနစ်ဦးက သူတို့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး မက်ဘရက်ဒီကို အမှတ်တရ ပေးထားကြသော ဓာတ်ပုံ ခုနစ်ပုံပင် ဖြစ်ပါ၏။ သမ္မတကြီး ဂူးဒရီ၊ ဝီလ်ဆင်၊ ဘာဒင်၊ ကိုးလ်လဒ်ဂျ်၊ ဟူးဗား၊ ထရူးမင်းနှင့် အိုက်စင်ဟောင်ဝါတို့ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် သောက်လက်စ စီးကရက်ကို စားပွဲပေါ်မှ ဆေးလိပ် ပြာ ခွက်ထဲမှာ ထိုးခြေငြိမ်းသတ်လိုက်၏။ ဓာတ်လှေကားမောင်းသူ ယူနီဖောင်းဝတ် သည် ဘာကြောင့် ကျွန်တော်၏ ပြက်လုံးကို မရယ်မောဘဲ နေခဲ့သည်ကို ယခု အခါ မအံ့သြတော့ပါ။ သမ္မတကြီးများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆင်းတက် ပြောင်းလဲသွားသော်လည်း မက်ဘရက်ဒီကမူ မပြောင်းမလဲ တည်ရှိ နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ မက်ဘရက်ဒီဆိုသည်ကား အတော်ခေါင်းမာသော ထက်မြက် သော ငန့်ကြီးပါလား။ သူသည် အခြားတစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်များနည်းတူ နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးများကိုယ်တိုင် အမှတ်တရ လက်မှတ်ထိုးပြီး ပေးထားသော ဓာတ်ပုံများ ထဲ သူ၏ ရုံးခန်းထဲတွင် ဂုဏ်ယူစွာ ချိတ်ဆွဲပြီး လာရောက်တွေ့ဆုံသူ များအပေါ်၌ ကြားဝါနေလိုသူတစ်ဦး မဟုတ်။ ဓာတ်ပုံများကို စောင့်ဆိုင်းသူ ဧည့်သည်များ အနေဖြင့် သူ့နေရာမှာသူ ချိတ်ဆွဲထားခြင်းပါကလား။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြုံးလိုက်၏။ ရုတ်တရက် ပထမတော့ ကျွန်တော်လည်း မက်ဘရက်ဒီ၏ ပရိယာယ်ထဲသို့ ကျတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ ကစားနည်းမျိုးဆိုသည်မှာ တစ်ယောက်တည်းသာ ကစား၍

ရသည်မဟုတ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကစား၍ရသည့်နည်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စောင့်ဆိုင်းရသော အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။

အပြင်ဘက်စားပွဲမှ မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်၏။ ကျွန်တော်သည် နံဘေးစင်ပေါ်မှ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ယူလိုက်ပြီး

‘ရေအိမ်က ဘယ်မှာလဲဟင်’

အမျိုးသမီးသည် ပါးစပ်မှ မဖြော့ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းတစ်ခုသို့ ညွှန်ပြ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်လက်သန်စင်သော အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်စဉ် နောက်ဘက်မှ မိန်းကလေးက လှမ်း၍

‘မစ္စတာ ဘရက်ဒီက ခဏကြာရင် အားတော့မှာနော်’

ကျွန်တော်က

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း သူ့ကို ခဏစောင့်ခိုင်းထားလိုက်ပေါ့ဗျာ’

ကျွန်တော်သည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ အမြန်ဝင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရေချိုးခန်းထဲရှိ အိမ်သာကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာအောင် ထိုင်နေလိုက်သောအခါ ရေချိုးခန်းတံခါး ဖွင့်သံကြားရပြီး တစ်စုံတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။ အိမ်သာတံခါးသည် အောက်ဘက် ပိုင်းတစ်ပေခန့်ချန်လှုပ်ထားသည့် တံခါးမျိုးဖြစ်ရာ ရေချိုးခန်း ကျောက်ဖြူသားများပေါ်သို့ လျှောက်လာသော ခြေထောက်အစုံကို မြင်ရပါသည်။ ခြေထောက်အစုံသည် ကျွန်တော်၏ အိမ်သာတံခါးဝမှာ စဉ်းစားသလို ခဏရပ်ကြည့်နေ၏။ လှမ်းမြင်ရသော ခြေထောက်အစုံ စီးနင်းထားသော ခြေခင်းမှာ ယူနိုဖောင်းဝတ်ရုံ ခြေခင်းဖြစ်မှန်း သိသာလှပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြုံး၍ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်နေလိုက်ပါသည်။ ခဏအကြာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရေချိုးခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆက်လက်ပေမိတ်၍ ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။ အချိန်ကား ကြာလွန်းလှသည် ထင်ရ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဖခင် ငယ်ငယ်က ပြောကြားခဲ့သော စကားသည်မှန်လာ၏။ ရေချိုးခန်းထဲ အိမ်သာထဲ ဝင်ရာမှာ ကျွန်တော်သည် ကြာတတ်လွန်း၍ ဖေဖေက မေမေအား ‘ဒီကောင့်ကို အိမ်သာထဲက ဆွဲထုတ်ဖို့ ရဲခေါ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်ကွ’ ဟူသော စကားပင်ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ပါလာသော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဟိုလှန်သည်လှန် လုပ်နေလိုက်ပါသည်။ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ တံခါးဖွင့်သံ ကြားရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်သာတံခါးအောက်ခြေ လစ်လပ်နေသော အပေါက်မှ အပြင်

ဘက် ကျောက်စီပြားအခင်းရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ သေးငယ်နက်ပြောင်သော သားရေခြေနင်းတစ်စုံသည် ကျွန်တော့်အိမ်သာပေါက်ရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်သွား၏။ ကျွန်တော်သည် ဘာသာပြုံးလိုက်၏။ သည်တစ်ချိန်ကား ကျွန်တော်နိုင်သော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကပျာကယာချလိုက်ပြီး အိမ်သာတံခါးကို ဖွင့်၍ ထွက်လိုက်၏။ အိမ်သာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်ဆေးကန်များ ရှိရာသို့ ကူးခဲ့၏။

လက်ဆေးကန်တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်နေသော ခပ်ညှက်ညှက်လူကြီးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်တာလဲဟူသော မေးခွန်းအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် တအံ့တဩ ဖြစ်နေသူအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘မစ္စတာဘရက်ဒီပါလား၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရုံးခန်းတွေကတော့ ခမ်းနားပါပေဗျာ’ ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။

မစ္စတာ ဘရက်ဒီ၏ တကယ့်ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ရုံးခန်းကြီးသည် မြို့တော်ခန်းမ ဧည့်ခန်းကြီးလောက် ကြီးမားခမ်းနားသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ ရုံးခန်းမှာ အဆောက်အအုံကြီး၏ ထောင့်ခန်းကို ယူထားသည်ဖြစ်ပြီး နံရံနှစ်ဖက်တွင် ကြီးမားသော မှန်ပြတင်းပေါက်ကြီးများ တပ်ဆင်ထားပေရာ ဤရုံးခန်းမှပင် ထိုင်၍ သူ၏ သံမဏိအင်ပါယာ အဆောက်အအုံများကို မြင်ရနိုင်ပေသည်။ မစ္စတာ ဘရက်ဒီ၏ စားပွဲရှေ့တွင်မူ ဧည့်သည်များထိုင်ရန် ကုလားထိုင်သုံးလုံး အသင့်ထားရှိ၏။

အခန်းတစ်နေရာတွင် လူဆယ်လေးငါးယောက် ဆွေးနွေးပွဲပြုလုပ်နိုင်သည့် စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံးရှိ၍ ကျွန်တစ်နေရာတွင် သက်သောင့်သက်သာလဲလျောင်းထိုင်နားနေသာသည့် ဆိုဖာခုံတန်းရှည်များရှိ၏။ ဆိုဖာများရှေ့တွင် ကော်ဖီတင် စားပွဲရှည်တစ်လုံးရှိပြီး ၎င်းနားတွင်လည်း ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ချထားပေး၏။

ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ရန် နေရာချထားပြီး သူ့စားပွဲနောက်မှ ကုလားထိုင်သို့သွား၍ ထိုင်၏။ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ၏ စကား စတင်အပြောကို စောင့်နေလိုက်၏။ သူ၏ ပထမဆုံး မေးခွန်းမှာ ကျွန်တော် မထင်မှတ်သောထောင့်မှ ဖြစ်သည်။ သူက

'ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ မစ္စတာဂိုဝန်'
 ကျွန်တော်သည် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်
 'လေးဆယ့်သုံးနှစ်ပါ'
 သူ၏ နောက်ထပ်မေးခွန်းလည်း ကျွန်တော် အငိုက်မိသွားပြန်ပါသည်။

သူက

'ခင်ဗျား တစ်နှစ်ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရပါသလဲ'
 'သုံးသောင်းငါးထောင်'
 ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဝင်ငွေကို လိမ့်ညာလိုက်ရန်ပင် အချိန်မရတဲ့
 ပါးစပ်မှ အမှန်အတိုင်း ထွက်သွားပါသည်။

သူသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူ့စားပွဲပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲ
 ပေါ် သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသည့် စာရွက်တချို့ရှိသည်။
 သူသည် ၎င်းစာရွက်များကို ကြည့်ရှုလေ့လာထားပုံရ၏။ ကျွန်တော်သည်
 နောက်ထပ် ဘာများ မေးဦးမလဲဟု စောင့်နေလိုက်ရပါသည်။ အတန်ကြာမှ
 သူသည် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်၍

'ကျုပ် ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကို ခေါ်တွေ့တယ်ဆိုတာ သိသလား'
 ကျွန်တော်က ရိုးသားစွာဖြင့်

'အစကတော့ သိတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပါပဲ ခင်ဗျား ဒါပေမဲ့ ခုတော့ သိပ်
 မသေချာချင်တော့ဘူး'

သူသည် ခြောက်သွေ့သွေ့ပြုံးလိုက်ပြီး
 'ကျုပ်က တဲ့တိုးပြောတာ၊ လိုတိုးရှင်းပြောတာပဲ ကြိုက်တယ်၊ ဒီတော့
 ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ လုပ်မနေတော့ဘူး။ မင်းတစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာခြောက်
 သောင်း ဝင်ငွေ မရှိချင်ဘူးလား'

ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ဤငနဲကြီးက
 ကျွန်တော့်ကို ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ကိန်းဂဏန်းများဖြင့် ပေါက်နေသည်မှာ
 ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်မြို့တော် ရောက်နေသည့်အလား ခံစားရမိ
 ပါသည်။ ကျွန်တော်က

'ရှိချင်ပါတယ်ခင်ဗျ'
 သူသည် ရှေ့သို့ ကိုင်းညွတ်လိုက်ပြီး
 'မနေတုန်းက ဆွေးနွေးပွဲမှာ သံမဏိလုပ်ငန်းရှင်များ အစည်းအရုံး
 အတွက် မင်း ကြော်ငြာစီမံကိန်းတစ်ခု တင်ပြခဲ့တယ်လေ'

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်၏။ ကျွန်တော် စကားပြောရန်
 မရဲသေး။ ဘာပြောရမည်ကို မသိသေး။ ထိုအစီအစဉ် စီမံကိန်းကို သူ သဘော
 မကျခဲ့သည်ကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေ၏။

မစ္စတာဘရက်ဒီက ဆက်၍
 'မင်းရဲ့ အစီအစဉ်မှာ အပြစ်အနာအဆာ ချွတ်ယွင်းမှုတွေတော့ ရှိတယ်။
 ဒါပေမဲ့ အခြေခံအားဖြင့်၊ မူအားဖြင့်တော့ ကောင်းတယ်'

ကျွန်တော်သည် ယခုမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိပါ၏။ ငနဲကြီးသည်
 လည်း ကျွန်တော့်မြားချက် မိခဲ့သေးသည်ပဲ။ ရင်ထဲမှ အောင်မြင်မှုအရောင်များ
 စောင်လင်းလက်စ ပြုလာ၏။ ကျွန်တော်က လျင်မြန်စွာဖြင့်ပင်

'အခုလို ထင်မြင်ယူဆတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျ'
 သူက

'ဆွေးနွေးပွဲက ပြန်လာတော့ ကျုပ်နည်းနည်း စိတ်ဆိုးလာခဲ့တယ်ဆိုတာ
 တော့ ဝန်ခံရမယ်'

သူ၏လေသံမှာ အနိမ့်အမြင့်မရှိ။ ပကတိခိုင်မာစွာ ပြောဆိုနေခြင်း
 ဖြစ်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ကြည့်လျက်၊ နောက်
 ဆက်၍

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကြောင့်ပဲ'
 ကျွန်တော်က အမြန်အထက်

'ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ အဲဒီလို ဖြစ်ရတာကလည်း...'
 သူသည် လက်ကာပြပြီး ကျွန်တော့်စကားကို ရပ်တန့်စေလိုက်ပါသည်။

'ဆက်မပြောပါနဲ့တော့လေ၊ ကျုပ်ကလည်း မင်းကို ကောင်းကောင်းဆွေး
 ခဲ့တာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ကျုပ် သဘောကျတယ်၊ မင်းတစ်
 ယောက်ပဲ သတ္တိရှိရှိနဲ့ အဲဒီလို ပြန်ပြီးပြောရတဲ့လူ ရှိတယ်'

သူသည် သူ့ဘာသာ သဘောကျစွာပြုံးပြီး ဆက်၍
 'ကျုပ် အဲဒီလိုပြန်ပြီး အပြောမခံရတာပဲ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာလုပြီ'

ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်တော့် စိတ်အတွေးများသည် လုံးချာပတ်ချာလည်
 လျက် ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ဒီငနဲကြီး ဘာလိုချင်ပါလိမ့်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မတွေး
 တောနိုင်တော့၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး နေလိုက်၏။ ပါးစပ်
 ပိတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ အပြစ်ရှာ၍ ကြီးစင်တင်သတ်နိုင်သည်
 မဟုတ်ပါ။

မစ္စတာဘရက်ဒီသည် သူ့နံ့ဘေးပြတင်းပေါက်များဘက်သို့ လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး

‘အပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ မစ္စတာဂိုဝန်၊ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ ခိုင်ခံ့ခြင်း သံမဏိလုပ်ငန်းကြီးပါပဲ။ ဒါဟာလည်း အကုန်အစင် မဟုတ်သေးဘူးနော်၊ ဒီလို စက်ရုံကြီးမျိုး အလုံး ၂၀ ကျော် အမေရိကန်တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ ရှိနေသေးတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီကြီးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံးဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီကော်ပိုရေးရှင်းကြီး ငါးခု အနက် တစ်ခုအပါအဝင်ပဲ။ ကျုပ်က ဒီလိုအခြေအနေမျိုးရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာ ပဲ။ လူတော်တော်များများဟာ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်နည်းကို နည်းတွေကို သဘောမကျ ကြဘူး။ ဒါကလည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် ကြီးတစ်ခုကို တကယ် အကောင်အထည် ရုပ်ခြုံပုံနဲ့ပေါ်လာအောင် ဆောင်ရွက် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ဟာ ၁၂ နှစ်သားဘဝ၊ သံမဏိစက်ရုံ တစ်ရုံမှာ ရေသယ်ရတဲ့ အလုပ်သမားပေါက်စ ကလေးဘဝ ကတည်းက စားလည်း ဒီစိတ် အိပ်လည်း ဒီစိတ်ဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး သံမဏိကို စိတ်ကူး၊ သံမဏိကို စား၊ သံမဏိကို အိပ်မက်မက်ပြီး နေခဲ့လုပ်ခဲ့ ထူထောင်ခဲ့တာပဲ’

သူ့အပေါ်မှာ မကျေမနပ် ဓာတ်ခံရိုသည့် အကြားမှာပင် ကျွန်တော်သည် ဤညက်စိစိ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာ အထင်အမြင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။ သူ၏လေသံကမူ ကလဲစားချေနေသည့် လေသံမျိုးဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆက်လက်၍ ရေငံနှုတ်ပိတ်ပင် နေလိုက်သည်။

သူက ဆက်၍ ‘မင်းက ကျုပ်ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်လို့ စွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့တယ်။ အဲဒါအမှန်တရားပဲ။ အဲဒီအတွက်လည်း ကျုပ်က ဝမ်းမနည်းဘူး။ တောင်းပန်စရာ လည်း မလိုဘူး။ နှစ်တွေကလည်း ကြာလှပြီ။ ကျုပ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲအကျင့် ပါနေပြီ။ ဒီအရွယ်ရောက်မှ ပြောင်းလဲဖို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး’

ယခုအချိန်အထိ အဘိုးကြီးသည် ဘာကိုရည်ရွယ်နေသနည်းဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်သေးပါ။ သို့နှင့် ဆက်လက်၍ နှုတ်ပိတ်နေလိုက်ရပါ သည်။ အဘိုးကြီးသည် ကုလားထိုင်နောက်ကျောကိုမှီ၍ ကျွန်တော်ကို ကြည့် လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် လုပ်စရာအလုပ်မရှိသောကြောင့် အိတ်ထဲမှ စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်ယူမီးညှိသည်။ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော် စီးကရက်တစ်ဖွာ ရိုက်ပြီးသည်အထိ စောင့်ပြီးမှ စကားပြောသည်။ အဘိုးကြီးသည် ထိုသို့ စောင့်

ဆိုင်းပြော၍သာ တော်ပေသေး၏။ သို့မဟုတ်ပါက အဘိုးကြီး၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်မှ ပြုတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွားပါသည်။

သူ၏ စကားမှာ ‘ကျုပ် မောင်ရင့်ကို သဘောကျတယ်’ ဖြစ်ပါ၏။ ဆက်၍

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ ကျုပ်နဲ့တူလို့ပဲ။ ခေါင်းမာတယ်။ ဘစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်။ ရက်ရက်စက်စက်လည်း ပြုမူပြောဆို လုပ်ရပ်ရတယ်။ အဲဒါကိုပဲ ကျုပ်ကတော့ လက်တွေ့ဆန်တယ်လို့ ပြောချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ဒီလောကကြီးမှာ ရှင်သန်ဖို့ဆိုတာ အဲဒီလိုသွေးရှိမှ ဖြစ်တာကိုး’

အဘိုးကြီးသည် အသက်တစ်ချက် ရှုလိုက်ပြီး

‘အဲဒါကြောင့် မောင်ရင့်ကို ကျုပ်ခေါ်ပြီးတွေ့တာပဲ။ ကျုပ်က မောင်ရင့်ကို ကျုပ်ရဲ့ ခိုင်ခံ့သံမဏိကုမ္ပဏီကြီးမှာ လူထုဆက်ဆံရေးဌာနရဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌရာထူး ညီ ပေးမယ်။ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာခြောက်သောင်းပေးမယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ခိုင်ခံ့သံမဏိ ကုမ္ပဏီကြီးမှာ မောင်ရင့်က သံမဏိလုပ်ငန်းရှင်များ အစည်းအရုံးမှာ တင်ပြခဲ့တဲ့ ဩဇာလူထုကို စည်းရုံးရေး ကဏ္ဍအတွက် မောင်ရင့်လို အရည်အသွေးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် လိုအပ်နေလို့ပဲ’

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ပြုတ်မကျစေရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော် ထိန်းထားရ၏။ ကျွန်တော်က

‘ဒါဆိုရင် သံမဏိလုပ်ငန်းရှင်များ အစည်းအရုံးအတွက် ကျွန်တော် ထုပ်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကရော...’

အဘိုးကြီးသည် အသံထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်၏။ ပြီးမှ ‘ဒီနေ့တွေ့လား။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ပူစရာရှိတာကို ပူစမ်းပါစေ’

ကျွန်တော်သည် တုံ့လိုတာဝေ ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နေလိုက်၏။ မစ္စတာ ဘရက်ဒီပြောလိုက်သမျှမှာ ကျွန်တော်၏ ငယ်ထိပ်ကို တည့်တည့်မှန်သလို ညီရောက်လှပါ၏။ ကျွန်တော်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဤသို့သော အခွင့်အရေး ညီ မျှော်လင့်နေခဲ့မိသည်ပဲ ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ တွေ့တော့ဆိုင်ဆိုင် အခွင့်အရေး ချလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။ မိမိကိုယ်ကိုယ်လည်း မသိကြည့်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

မက်ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော်၏ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို ဝန်ခံခြင်းဟု ယူဆပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ထိမထင်သော အပြုံးနှင့် ဆက်၍ သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ ဆက်နိပ်စက်ရိုက် စာရွက်များကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ပြပြီး

‘မစ္စတာဂိုဝန်၊ ဟောဒီစာရွက်တွေကတော့ ညတွင်းချင်း ကျုပ်တတ်နိုင် သမျှ ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ် လုပ်ရပ်တွေပဲ။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်သမားတိုင်းရဲ့ ဘဝအဖြစ်အပျက်အားလုံးကို တတ်နိုင်သမျှ သိထားဖို့ လိုတယ်လို့ ယူဆလို့ စုဆောင်းခိုင်းရတာပဲ။ အဲဒါတွေကို ကျုပ်ဖတ်ပြီး လေ့လာကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ပြောစရာဆိုလို့ ခပ်သေးသေး၊ အချက်ကလေးတစ်ခုပဲ ရှိတယ်’

ကျွန်တော်သည် မစ္စတာဘရက်ဒီအား ဘာတွေများ ပြောနေပါလိမ့်ဟု မော်ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ ယခုထိ မူးချပတ်ချာလည်သလို ခံစားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ‘မင်းရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ရပ်တွေ အားလုံးဟာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်ဘာမှ ပြောစရာ မရှိလောက်အောင်ပဲ ကောင်းတယ်။ မင်းရဲ့ အိမ်ထောင် စုအကြောင်းဟာလည်း ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အပြုအမူ အချို့တော့ မောင်ရင်ကိုယ်တိုင်လည်း သတိထားဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ယူဆပါတယ်’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။
 ကျွန်တော်က
 ‘ဘာများပါလိမ့် မစ္စတာဘရက်ဒီ’
 မစ္စတာဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး
 ‘မနေ့ညက ပစ်စဘတ်မြို့ကို ရောက်လာတော့ မင်းဟာ ဘရက်ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းတယ်။ တည်းတဲ့နေရာမှာလည်း တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ မောင်ရင်ရဲ့ ဇနီးမဟုတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့အတူ တည်းတယ် မစ္စတာဂိုဝန်။ အဲဒီအပြုအမူမျိုးဟာ သင့်လျော်တဲ့ အပြုအမူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခိုင်ခံ့သံမဏီ ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ အမှုထမ်းအရာထမ်းတွေ အကုန်လုံးဟာ အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ခြင်း ခံရမယ်။ ခံရတယ်ဆိုတာကို အခုကတည်းက သိထားဖို့ လိုတယ်’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒေါသမီးကြီးသည် ထောင်းခနဲ ထတောက်လာ၏။ သည်ဝန်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အကြောင်းများကို ဘယ်လောက်အချိန်ကြာကြာက စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေခဲ့ပါသနည်း။ ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုပြုမူနေပုံမှာ ကျွန်တော်

နှင့် အယ်လီနိုးတို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်စေအောင် ဖြတ်တောက်နေခြင်းပေ။

ကျွန်တော်က အေးစက်စက်ဖြင့်
 ‘ဘယ်သူက စောင့်ကြည့်နေတာလဲ၊ စောင့်ကြည့်နေမှာလဲဟင်၊ ဘယ်သူ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားပြီး ကျွန်တော်ဘာလုပ်တယ်၊ ဘာကိုင် ဘယ်ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေမှာလဲ’

မစ္စတာဘရက်ဒီက ပကတိအေးဆေးစွာဖြင့်
 ‘ကျုပ်တို့ ပစ်စဘတ်မြို့မှာ သံမဏီလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်သမျှ လူမှန်သမျှ စောင့်ကြည့်ခံရမှာပဲ မစ္စတာဂိုဝန်’

ကျွန်တော့်စိတ်များသည် လှုပ်ရှား၍သွား၏။ မစ္စတာဘရက်ဒီ စားပွဲပေါ် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသော ကျွန်တော့်အကြောင်း စာရွက်များတွင် ဘာတွေများ ရေးသားထားသည်ကို ကျွန်တော် သိရမှ ဖြစ်တော့မည်။

ကျွန်တော်က
 ‘ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ သူလျှိုစပိုင်တွေက ကျွန်တော်နဲ့အတူ မနေ့ညက ညဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ နာမည်ကိုရော ရေးသားဖော်ပြပြီး ခင်ဗျားကို အစီရင်ခံ ဘယ်လား’

ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော့်ကို အေးစက်စွာ ပြန်ကြည့်၍
 ‘ကျုပ်ဟာ မင်းနဲ့အတူ ဘယ်သူအိပ်တယ်ဆိုတာကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဒါလည်း မသိချင်ပါဘူး။ ကျုပ်ပြောနေတာက ကျုပ်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းသဘော သဘာဝ ထိန်းသိမ်းသင့်တာကို ပြောနေတာပါ’
 ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်၏။
 ‘လူကြီးမင်းရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ချိတ်ပြီ’

ဘရက်ဒီသည်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ထလိုက်၏။
 ‘မရှူးစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဘယ်မိန်းမမှ ကိုယ့်ဘဝတက်လမ်းကို တားဆီးနိုင် မောင် တန်ဖိုးမရှိပါဘူး’
 ကျွန်တော်သည် တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်နှင့် သူ့ယခုပြောနေ မိန်းကလေးမှာ သူ၏တူမတော်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်သိသွားပါက ဘယ်လိုများ နေပါလိမ့်ဟု တွေးမိသွား၏။ ကျွန်တော်က
 ‘အဲဒါနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး၊ မစ္စတာဘရက်ဒီ’

ကျွန်တော်သည် ထိုသို့အေးစက်စက် ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရုံးခန်းတံခါးပေါက် ရှိရာသို့ ထွက်လျှောက်လာခဲ့ပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

သူ၏ ရုံးခန်းအပြင်ဘက် ယူနီဖောင်းဝတ် တံခါးစောင့်သည် တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အသင့်မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်၏။

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ကြီးမားခမ်းနားလှသော စားပွဲနောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော ခပ်ညှက်ညှက် အဘိုးကြီးအား ကြည့်ရင်း

‘ဒီတစ်ချို့တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲ့အလုပ်တွေဟာ နည်းနည်းများသွားပြီ ထင်ပါတယ်။ မစွတာဘရက်ဒီ၊ အခြေအနေမပေးတော့တဲ့အခါမှာ ဂတ်စတာပို စစ်ပုလိပ်တွေလည်း ဟစ်တလာကို မကျဆုံးအောင် မကူညီနိုင်ခဲ့ပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း(၁၁)

ကျွန်တော် လမ်းမပေါ် ရောက်လာသောအခါ နေသည် အတော်ပူနေပြီဖြစ်၏။ ထောက်ပံ့သော နေရောင်သည် စူးရှလွန်း၍ ကျွန်တော့်မျက်စိများသည် ကျိန်းစပ်လာ၏။ မလှမ်းမကမ်း လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် အော်စကာဘားကို တွေ့ရ၏။ ဘားဆိုင်ကလေးမှာ အေးဆေးပုံရပြီး အတွင်းပြင်ဆင်ထားပုံမှာလည်း အတော်ထောင်းမွန်သည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထင်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘားဆိုင်၏ တွန်းတံခါးကို တွန်း၍ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။

ဆိုင်ကလေးမှာ အစားအသောက် ရောင်းချသောဆိုင်ကလေးဖြစ်ပြီး အရက်မျိုးစုံ ယမကာများပါ ရရှိနိုင်သည့် ပူးတွဲရောင်းချသည့်ဆိုင်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘားကောင်တာရှည်ရှိရာသို့ တန်းသွားလိုက်ပြီး ကောင်တာရှည်မှာ ချထားသော ထိုင်ခုံမြင့်တစ်လုံးပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်၏။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ခိုင်ခံ့သံမဏိအလုပ်သမားများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိပေသည်။ ထိုကိစ္စသည်လည်း ထူးထူးခြားခြား ကျွန်တော် ခွဲခြား၍ စစ်ဆေးနေစရာမလိုပေ။ လူတော်တော်များများ၏ ဝတ်စားပုံများနှင့် သူတို့၏ရင်ဘတ်တွင် နှိတ်ဆွဲထားသည့် ခိုင်ခံ့သံမဏိစက်ရုံ တံဆိပ်များကို အတိုင်းသား မြင်နေရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ဤနေရာ ဤဆိုင်ကား ရုံးဝန်ထမ်း ကော်လာဖြူ အလုပ်သမားတို့ စားသောက်နေကျဆိုင်ဖြစ်ပုံရသည်။ စက်ရုံအလုပ်သမားတို့ သွားနေကျဆိုင်ကား အောက်ဘက်တွင် သီးသန့်ရှိပြီးမည် ဖြစ်၏။

ကောင်တာနောက်မှ အရက်ရောင်းသမားက ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ လာရပ်
၏။ ကျွန်တော်က

‘ဘလက်လေဘယ်လ်နှစ်ပက် ရေခဲခဲပေးပါ။ သံပရာသီးတစ်စိတ်လောက်
ညှစ်ပြီး ထည့်ပါ’

ဘားဆရာသည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရေခဲသုံးတုံး ထည့်၍ ဖန်ခွက်ကို
ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ပထမချသည်။ နောက်ဘက်မှ ဘလက်လေဘယ်လ် ဝီစကီ
တစ်လုံးကို ဆွဲယူလာပြီး ဖန်ခွက်ထဲသို့ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် ပြည့်အောင် လောင်းထည့်
သည်။ နောက် အသင့်လုံးပြီးသား သံပရာသီးတစ်ခြမ်းကို ယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲသို့
အရည်ညှစ်ထည့်လိုက်ပြီးမှ သံပရာသီးခြမ်းပါ အထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ

‘တစ်ဒေါ်လာခွဲ ကျတယ်’

ဤအရပ်၌ အရက်သည်ပဲ ပေါလေသလား။ သို့မဟုတ် ဘားဆရာက
အရက်ထည့်ရာမှာ လောဘကြီးလေသလား မသိ။ အရက်မှာ နှစ်ပက်မက များနေ
သည်ကား သိသာလှပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကောင်တာပေါ်သို့ ငါးဒေါ်လာတန်
တစ်ရွက်ကို ချလိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

‘ယူထားကွာ’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်ကား တွေးတောစဉ်းစားဖို့ အချိန်လိုအပ်နေ၏။

မစ္စတာ ဘရက်ဒီ၏ စားပွဲရေမှ စာရွက်များသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို
အနှောင့်အယှက် ပေးနေ၏။ ထိုအစီရင်ခံစာကို မည်သူရေးသားတင်ပြသည်
ဖြစ်စေ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အယ်လိန်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရှိကြောင်း၊ တည်းကြောင်း
ကို သိမည်ဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကား မကောင်းသောအချက် ဖြစ်ပေသည်။
မက်ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော်၏ စကားများကို လျစ်လျူရှုမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်
အယ်လိန်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပါလာကြောင်း၊ အတူအိပ်ကြကြောင်းကို
သိလျှင်ကား ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ခွင့်လွှတ်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်သည် သူထံ
သို့ ထိုအစီရင်ခံစာကို မည်သူက ပေးပို့သည်ကို သိလိုလှပေသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဟိုတယ်အခန်းမှ အယ်လိန်း ကျွန်တော့်ကို
စောင့်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသွားပြန်၏။ တစ်ဆက်တည်း မက်ဘရက်ဒီထံသို့
မထွက်လာမီ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး နံနက်စာ အတူစားကြစဉ်က အကြောင်းများကို
လည်း ပြန်၍သတိရလာ၏။ နံနက်စာစားကြစဉ်က ကျွန်တော့်စိတ်များ ဂနာ
မငြိမ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ဖြစ်ပျက်နေပုံတို့ကို ကောင်းစွာသိနေပုံရသည်
အယ်လိန်းက

‘စိတ်အေးအေး ထားစမ်းပါ ရင်ရယ်။ အန်ကယ်မက်ဟာ ဘီလူးသရဲကြီး
မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်ကိုလည်း ကိုက်မစားပါဘူး။ ရှင့်ကိုတွေ့ချင်တာက ရှင်တင်ပြထား
တဲ့ စီမံချက်ကလေးကို တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးဖို့ ခေါ်တာ ဖြစ်မှာပါ’

စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့်အကြားမှ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘာသာ
ပြောလိုက်မိပါ၏။ မက်ဘရက်ဒီအတွက်မူ ဤကိစ္စသည် သာမန်အလုပ်ကလေး
တစ်ခု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်မူ ဤအလုပ်သည် အင်
မတန် ကြီးမားသော အလုပ်ကြီးတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်လည်း
ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အတွေးကို လက်စသတ်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကို
နောက်တစ်ချိ မော့သောက်လိုက်ပြန်၏။ သည်တစ်ကြိမ်၌မူ ရေသာသာ ဖြစ်နေ
ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘားကောင်တာသမားအား လက်ဟန်
ခြေဟန်ဖြင့် နောက်ထပ်ထည့်ပါဦးဟု ပြလိုက်၏။

ပထမအရက်ခွက်ကို ကျွန်တော်သည် ဘယ်လို မျှီချပစ်လိုက်သည်ကို
ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မသိတော့။ လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ နေ့ခင်းနှစ်နာရီ
အိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဟိုတယ်သို့ ပြန်ပြီး
ကြံတွေ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အယ်လိန်းကို ပြန်ပြောရမည့်အရေး ရင်လေးနေမိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကောင်တာမှ ထည့်ပေးသော ဒုတိယအရက်ခွက်ကို ကျွန်တော်
သောက်နေစဉ် ကောင်တာနောက် မှန်ရိပ်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကျွန်တော့်ကို
ပြုံးပြလိုက်သည်ဟု မှတ်ထင်သွား၏။ မှန်ထဲကို သေချာပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်
သည်။ မှန်ရိပ်ထဲမှ မြင်ရသော အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေရာမှ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးကို
ပြုံးပြလိုက်၏။ အမျိုးသမီးက ထပ်မံပြုံးပြသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သောက်လက်စ
ခန်းခွက်ကို ကောက်ယူခဲ့ပြီး အမျိုးသမီး ထိုင်နေရာ စားပွဲသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။
အမျိုးသမီးလေးကား စောစောက ကျွန်တော် တွေ့ဆုံခဲ့ရသော မစ္စတာ ဘရက်ဒီ၏
အတွင်းရေးမှူးမ ချောချောကလေးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်သည်
နည်းနည်းထွေစပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲဘေးမှာ ရပ်ရင်း ခါးသက်
သက် အပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဘယ်လိုလဲ အဘိုးကြီးက မင်းကို အပြင်တွေဘာတွေထွက်ပြီး နေလယ်
စာ စားခွင့်ပေးသလား။ အလုပ်သမားဌာနက အရေးယူနေဦးမယ်လေ’

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်၏ သရော်မှုကို ဂရုမစိုက်ဘဲ
‘မစ္စတာ ဘရက်ဒီဟာ နေခင်းတစ်နာရီခွဲရင် အမြဲ ရုံးက ပြန်ပါတယ်။
ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတတ်ပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် ဖိတ်ခေါ်မှုတစ်ခုကို မသိဘဲနေလောက်အောင် ညံ့လှ
သည်လူတစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ သို့ဖြင့် အမျိုးသမီးစားပွဲ၏ ကုလားထိုင်အလွတ်မှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီ။

‘ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်ကလည်း အရက်ကို တစ်ယောက်
တည်း သောက်ရတာ သိပ်မှန်းတာပဲ။ မင်းလိုအဖော်ကလေးရှိတော့ ကောင်းတာ
ပေါ့’

အမျိုးသမီးက ပြုံး၍
‘မစ္စတာဘရက်ဒီက ရုံးက မပြန်ခင် ရှင်တည်းတဲ့ ဟိုတယ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး
မှာလိုက်သေးတယ်ရှင်’

ကျွန်တော်က တိုက်ပွဲဝင်နေသူ ဟန်ပန်နှင့်
‘မှာနေစရာ မလိုပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ကျုပ် သူနဲ့ ဘာမှ ပတ်သက်
စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး’

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်လက်သီးချက်ကို ကာသလို လက်ကလေး
ဖြင့် ကာလိုက်ပြီး

‘ကျွန်မကို ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့ မစ္စတာဂိုဝန်၊ ကျွန်မက အလုပ်သမားပါ’
မိန်းကလေးသည် မှန်ပေသားပဲ၊ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသူက
ကျွန်တော်ပင်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်က

‘ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စ...အဲ...မစ္စ... ဘယ်သူ.....’
မိန်းကလေးက
‘ဝဲလ်လေ့စ်...ဆန်ဒရာဝဲလ်လေ့စ်ပါ’

ကျွန်တော်က ယခုမှ
‘တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စဝဲလ်လေ့စ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခုခု
တိုက်ပါရစေ’

ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲထိုးတစ်ဦးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ဘာသောက်မှာလဲ
ဟူသော အကြည့်ဖြင့် မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်၏။

စားပွဲထိုး အနားသို့ ရောက်လာသောအခါ မိန်းကလေးက
‘မာတီနီတစ်ခွက် သောက်ပါမယ်’

စားပွဲထိုးသည် မိန်းကလေး၏စကားကို ကြားသည်နှင့် မှာကြားသည်ကို
သူ့ရန် ထွက်သွားလေ၏။

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍
‘မစ္စတာဘရက်ဒီက ရှင့်ကို သဘောကျနေတယ်’

ကျွန်တော်က ပြန်၍
‘ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ သူ့ကို သဘောမကျဘူး’
မိန်းကလေးက

‘မစ္စတာ ဘရက်ဒီက သူ့အတွက် ရှင်အလုပ်လုပ်ပေးစေချင်နေတာ၊ ရှင်
လည်း အလုပ်လက်ခံမှာပဲလို့ သူက သေသေချာချာ ယုံကြည်နေတာ၊ သူ့ရဲ့
ညီအရေးရာဌာနကိုတောင် ရှင်နဲ့ချုပ်ဖို့ စာချုပ်ရေးခိုင်းနေပြီ’

ကျွန်တော်က မကျေမနပ်နှင့်
‘ဒီလူကြီးဟာ သူ့အတွက် စပိုင်လုပ်ပေးတဲ့ လူတွေနဲ့ရော အလုပ်
စာချုပ် ချုပ်မထားဘူးလား’

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးလေးသည် မိန်းကလေးအတွက် မှာလိုက်သော မာတီနီ
ဆန်ခွက်ကို အမျိုးသမီးရှေ့မှာ ချထားပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်သည်
ကျွန်တော်၏ ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်မြှောက်ပြလိုက်ပြီ။

‘ဒီလူကြီးဆီက ကျုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကတော့ အခုလောလောလတ်
လတ် မင်းရဲ့အလုပ်ကို ကြည့်တဲ့အလုပ်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်’
မိန်းကလေးသည် အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်၏။

‘ရှင်တော့ ရူးနေပြီထင်တယ်’
ကျွန်တော်က
‘မှန်ပါဗျာ၊ ရူးနေတာမှ သွက်သွက်ကို လည်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
အတွက်တော့ အဘိုးကြီးက ကျုပ်ကို တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုပါဘူး’

မိန်းကလေးက
‘ကျွန်မရဲ့အလုပ်ကို ချိုးကျူးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဂိုဝန်’
မိန်းကလေးသည် သူ၏ဖန်ခွက်ကို တစ်ချက်မြှောက်လိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းဝ

တို့ တော့လိုက်၏။
ကျွန်တော်က ပြုံး၍

‘ကျုပ်ကို ဘရက်ဒ်လို့ပဲ ခေါ်ပါဗျာ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ကျုပ်ကို မစ္စတာ ဂိုဝန်လို့ခေါ်တိုင်း ကျုပ်က အမြဲနောက်ကို လှည့်လှည့်ကြည့်နေမိတယ်။ ကျုပ်နောက်မှာ ကျုပ်အဖေများ ရောက်နေသလား။ သူတို့က ကျုပ်အဖေကိုများ လှမ်းပြီး စကားပြောလိုက်သလားလို့’

အမျိုးသမီးက ပြုံး၍
‘အိုကေလေ၊ ဒါဆိုလည်း ဘရက်ဒ်ပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်လည်း အနေးနဲ့ အမြန်ပဲ ရှိမှာပါ။ မစ္စတာ ဘရက်ဒ်ရဲ့ အလိုကျအတိုင်း လုပ်မှာပါပဲ’
ကျွန်တော်က ရှင်းပြသည့်အနေဖြင့်

‘ကျုပ်သူရုံးခန်းထဲက အထွက်မှာ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို မင်းလည်း ကြားမှာပေါ့။ ကျုပ် သူပေးတဲ့ အလုပ်ကို လက်မခံပါဘူး’

မိန်းကလေး၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသော မျက်နှာပေးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာထားမှာ သည်လိုစကားမျိုး ကြားဖူးပေါင်းများလှပြီ ဖြစ်ဟန် တူ၏။ မိန်းကလေးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

‘သူတို့ကတော့ ရှင့်ကို ရအောင် ယူမှာပဲ ဘရက်ဒ်၊ ရှင် မစ္စတာဘရက်ဒ် အကြောင်း မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ မစ္စတာဘရက်ဒ်ဟာ သူလိုချင်တာ မှန်သမျှ အမြဲရအောင်ယူတဲ့ လူစားမျိုးပဲ’

ကျွန်တော်၏ ရီဝေဝေဖြစ်နေသော ခေါင်းထဲတွင် နားလည်မှုတစ်ခုသည် ဖျတ်ကနဲ ဝင်လာ၏။ ကျွန်တော်က

‘မင်း သူ့ကို သဘောမကျဘူး ထင်တယ်’
မိန်းကလေးသည် လေသံတိုးသွားပြီး တီးတိုးလေသံမျှလောက်ဖြင့်
‘ကျွန်မ သူ့ကို မှန်းတယ်ရှင်’
ကျွန်တော့်ခေါင်းသည် ရုတ်တရက် ကြည်လင်၍သွားလေသည်။
ကျွန်တော်က

‘ဒါဖြင့်လည်း ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဆီမှာ လုပ်နေရသေးတာလဲဟင်၊ သူ့ဆီမှာ မလုပ်နဲ့ပေါ့၊ တခြားလုပ်စရာ အလုပ်တွေမှ တစ်ပုံကြီးပဲ’
မိန်းကလေးက အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း

‘ကျွန်မ အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်လောက်ကပဲ ကျွန်မ အဖေဟာ သံမဏိစက်ရုံ အရည်ကျိုစက်ထဲမှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအရွယ်ကတည်းကပဲ ကျွန်မဟာ မစ္စတာဘရက်ဒ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သိပြီးသားပါ’

ကျွန်တော်သည် စိတ်ဝင်စားသွား၏။ သို့နှင့်
‘ဘာကြောင့်၊ ဘယ်လို....’

မိန်းကလေးက
‘ကျွန်မ ဖေဖေဆုံးတော့ မေမေဟာ ကျွန်မကိုဆွဲပြီး မစ္စတာဘရက်ဒ်ရဲ့ ခန်းထဲကို ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဆယ့်တစ်နှစ်သာဆိုတယ် လူကောင်က အတော်ကြီးနေပါပြီ အဲဒီတုန်းက မစ္စတာ ဘရက်ဒ်ဟာ သူ့အလုပ် စားပွဲကထဲပြီး ကျွန်မလက်ကို လာကိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မအမေကို စကား ပြောတယ်လေ၊ ကျွန်မလက်ကို ကိုင်လိုက်တဲ့ သူ့လက်ကြီးဟာ ရေခဲတုံးလို့ပဲ အေးစက်နေတာပဲဆိုတာ ကျွန်မ ခုထိ မှတ်မိနေသေးတယ်’

ကျွန်တော်က
‘မင်းအမေကို သူက ဘာတွေပြောသလဲ’
မိန်းကလေးက

‘မစ္စတာဘရက်ဒ်က ပြောတယ်လေ၊ ဘာမှမပူပါနဲ့တဲ့၊ မင်းတို့အသားအမိ ဖုဇလုံလုံနဲ့ မပူမပင် စားသောက်နိုင်အောင် သူ ကူညီပါမယ်တဲ့၊ ဟောဒီက အလက်ဇန္ဒရားလေး ကြီးလာတော့လည်း ကျုပ်ဆီမှာလာပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်တာ ခေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပဲလို့ ပြောတယ်လေ’

မိန်းကလေးသည် သူ့ဘာသာ ပြောနေသည့်အလား ဆက်၍
‘မစ္စတာ ဘရက်ဒ်ဟာ သူပြောတဲ့စကားကို မမေ့ဘူးရှင်၊ မကြာခဏ ဆိုသလိုပဲ ကျွန်မအမေဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ကျွန်မ နေသင့်တဲ့ကျောင်း နေရဲ့ လား။ ယူသင့်တဲ့ ဘာသာကို ယူရဲ့လား။ ကျောင်းစာတွေမှာ လိုက်နိုင်ရဲ့လား။ တော် ခဲ့လား ဆိုတာတွေကို အမြဲစုံစမ်းစောင့်ကြည့်တယ်’

မိန်းကလေးသည် သူမ၏ မာတီနီခွက်ကိုယူ၍ ငေးစိုက်ကြည့်နေပြန်၏။
ပြီးမှ

‘ခုနေ ကျွန်မ သူ့ဆီကထွက်သွားရင်လည်း ကျွန်မကို သူက ဘယ်တခြား အလုပ်မှ လုပ်ရစေမှာ မဟုတ်ဘူး’
ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့တဲ့

‘ဒီမြို့ကနေပြီး ထွက်သွားရင်ရောကွာ’
မိန်းကလေးသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။ သူမ၏အပြုံးမှာ ခါးသက်သက် ဖို့ပုံရ၏။ သူမက

‘အဲဒီလို ကျွန်မတစ်ခါ ကြီးစားဖူးပါတယ်။ တခြားမြို့ရောက်တဲ့ ကျွန်မ နေထိုင်လုပ်ကိုင်နေတာတွေကို သူက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ နှောင့်ယှက်တယ်လေ။ ကျွန်မအလုပ်အဆင်မပြေဖြစ်လာတော့မှ သူက ကျွန်မကို သူ့ဆီမှာ အလုပ်ပြန် လုပ်ဖို့ သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ပြန်ခန့်တယ်’

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ခွက်ထဲမှ အရက်တစ်ခွက် စုပ်သောက်လိုက် ၏။ အရက်များမှာ ပါးစပ်ထဲတွင် ခါးသက်သက်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်သို့ ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်၏။ သည်နေ့ နေ့လယ်အတွက် ကျွန်တော် အရက်ဆက်သောက်၍ ကောင်းတော့မည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး မိန်းကလေးကို ကြည့်ကာ တဲ့တိုးပင် မေးချလိုက်၏။

‘ဒါဆို အဘိုးကြီးက မင်းကို အပျော်ယူထားတာပေါ့’

မိန်းကလေးသည် ရိုးသားစွာပင် ခေါင်းခါပြ၏။

‘မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ လူတော်တော်များများကလည်း ကျွန်မကို ရှင် ခုပြောသလို ထင်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက ကျွန်မကို အလုပ်ကိစ္စကလွဲပြီး တခြားစကားတစ်ခွန်းမှတောင် မပြောဘူး။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အပြုအမူဆိုတာ ဝေးရော’

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ကြည့်သည်။ သူမ မျက်လုံးများတွင် ထိုကိစ္စအတွက် အခြေရအောင် စဉ်းစားပေးပါလား။ ရှင်းပြပေး ပါလားဟု တောင်းဆိုနေသလို ဖြစ်နေ၏။ ပြီးမှ ဆက်၍

‘ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရဘူး’

ကျွန်တော်သည် ပြောချင်သည့်စကားကို မပြောမီ မိန်းကလေးအား တစ်မိနစ်ခန့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ

‘မင်းကိုရော သူက အမြဲစောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေတာပဲလား’

မိန်းကလေးသည် ခပ်တွေ့တွေ့ ဖြစ်သွားပြီး

‘အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း မပြေတတ်ဘူး။ တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်မကို သူအမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နိုင်ထားတယ်လို့ ထင်တယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း မထင်မိဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်လေ။ မစွတာဘရက်ဒီဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံကြည် တတ်တဲ့ လူစားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဤမိန်းကလေးကို ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်သည်ဟု ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော်က

‘ကျုပ်အကြောင်း စုံစမ်းတင်ပြထားတဲ့ အစီရင်ခံစာကို မင်းဖတ်လိုက်ရ ထား’

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းခါပြ၏။

‘မဖတ်ရဘူးရှင်၊ အဲဒီစာက ပုဂ္ဂိုလ်ရေးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာနက ပို့လာ တာပဲ။ လာကတည်းက စာအိတ်ကို ချိတ်ပိတ်ပြီး လာပို့တာ။ ကျွန်မမည်း ချိတ်ပိတ်ထားတဲ့အတိုင်း သူ့ဆီကို ကိုယ်တိုင် သွားပို့ပေးခဲ့တာပါ’

ကျွန်တော်က

‘အဲဒီစာမူရဲ့ ကော်ပီတစ်ခုခုများ ကျုပ် ရဖို့ နည်းလမ်း မရှိဘူးလား’

မိန်းကလေးသည် စဉ်းစား၍ပင် မနေဘဲ

‘ကော်ပီက တစ်ခုတည်းရှိတာ။ သူ့စားပွဲပေါ်က ဟာပဲ’

ကျွန်တော်သည် အရေးတကြီးလေသံဖြင့်

‘ကျုပ် အဲဒီအစီရင်ခံစာကို ကြည့်လို့ မရနိုင်ဘူးလားဟင်၊ ကျုပ်အတွက် အဲဒါကို ကြည့်ရမှကို ဖြစ်မယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျုပ်အတွက် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခ ရောက်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခု ပါချင်ပါနေနိုင်တယ်’

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

‘ကြည့်ရလို့လည်း ဘာမှမထူးနိုင်ပါဘူးရှင်၊ အဲဒီအစီရင်ခံစာထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာပါနေတယ်ဆိုရင်လည်း အဘိုးကြီးက ဘယ်တော့မှ မေးတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော်က လျင်လျင်မြန်မြန်ပင်

‘ဒါပေမဲ့ သူ ဘာသိထားတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် သိထားရတော့ ကျုပ် အတွက် အခွင့်အရေး ရှိတာပေါ့’

မိန်းကလေးသည် စကားမပြောတော့၊ မိန်းကလေး၏ အမူအရာကို မြင် ရသည်နှင့် ယခုလောက်အထိ ပြုမူပြောဆိုမိသည့်အတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေ ခဲ့ရ၏။ တကယ်တမ်းဆိုလျှင် မိန်းကလေးဘက်မှ မှန်ကန်ပေသည်။ ကျွန်တော် သည် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုသည်ကို ဤမိန်းကလေး သိသည်မဟုတ်။ တွေ့ဖူးဆုံဖူး သည်ကပင် တစ်ရက် မပြည့်သေး။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် မက်ဘရက်ဒီ၏ စပိုင်တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ကောင်း ဖြစ်နိုင်မည်ဟု တွေးမိမည်သာ ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်တော့်အခြေအနေကား ရေနစ်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ မိရာကောက်ရိုးပင်ကို ဆွဲရတော့မည့် အနေအထားဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်က

‘တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကျေးဇူးပြုကြတာပေါ့ကွာ၊ မင်းက ကျုပ်ကို ကူညီရင် ကျုပ်ကလည်း မင်းကို ပြန်ကူညီမယ်၊ မင်းက ကျုပ်ကို ကျုပ်အကြောင်း ရေးထားတဲ့ အဲဒီအစီရင်ခံစာကို ကြည့်လို့ရနိုင်အောင် စီစဉ်ပေး၊ ကျုပ်ကလည်း မင်းကို မက်ဘရက်ဒီရဲ့လက်အောက်က လွတ်မြောက်နိုင်အောင် ကူညီပေးမယ်၊ မင်းကို မက်ဘရက်ဒီက ဘယ်လိုမှ ပြန်ရှာလို့ မရနိုင်စေရဘူးကွာ’

မိန်းကလေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါမှ ရုံးခန်းထဲ သို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် မိန်းကလေးကို တတ်ခနဲ ဘာကြောင့် တန်း၍မြင်သွားရသနည်းဆိုခြင်းကို သတိထားမိသွား၏။ မိန်းကလေး၏ ရင်သားအစုံမှာ ဖွံ့ဖြိုးထွားကျွန်းလှ၏။ မိန်းကလေးက ယခုကဲ့သို့ သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးပင်စွာ ချလိုက်သောအခါ မိန်းကလေး၏ ရင်အစုံသည် လှုပ်ခါသွား၏။ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးသည် ထိုနေရာကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းတွင် ထူးခြားသော အပြုံးတစ်ချက် ပေါ်လာပြီး ‘ကျွန်မ အဲဒီထဲမှာ ဘာမှ ဝှက်မထားပါဘူးရှင့်’ ကျွန်တော်၏ မျက်စိများကို မိန်းကလေး၏ မျက်နှာရှိရာသို့ ပင့်တင်လိုက်

ပြီး

‘မင်းရဲ့ အလှကလည်း ထူးထူးခြားခြားပဲကိုးကွာ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ကျုပ်ကံက မပေးပါဘူး။ ကျုပ်က နယ်ကျွေးဖြစ်သွားရင် အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ နေရာမှာ အပျော်ဘက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

မိန်းကလေး၏ ပါးပြင်သည် ပန်းနုရောင် ပြေးသွား၏။

ပြီးမှ မိန်းကလေးက

‘အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲရှင့်’

မိန်းကလေးသည် ထိုစကားကို ခပ်အက်အက် ခပ်ဩဩ အာလုတ်သံ နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အခန်း(၁၂)

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သားသည် သံမဏိ ဝင်းတံခါးကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ရုံးဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ရုံးတံခါးကြီး နီးရာသို့ သွားမည်အပြု မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်လက်ကို တို့၍ ‘ဒီဘက်ကလာ’

ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးခေါ်ဆောင်ရာ အဆောက်အအုံ၏ ထောင့် ဇွန်းဘက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရ၏။ အဆောက်အအုံ၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခြံစည်းရိုး သဖွယ် ကာထားသော တံခါးပေါက်တစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။ မိန်းကလေးသည် သူမအိတ်ထဲမှ သော့တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူဖွင့်လိုက်ပြီး

‘ဒါ မက်ဘရက်ဒီရဲ့ သီးသန့်ဝင်ပေါက်လေ’

မိန်းကလေးသည် ရှင်းပြပြီး အထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ အထဲရောက်သည်တွင် အတွင်းမှ စကြိုရှည်တစ်ခု တွေ့ရ ၏။ တံခါးပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဓာတ်လှေကားတစ်ခု တွေ့ရ၏။ မိန်းကလေး သည် ဓာတ်လှေကားပေါက်မှ ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ရာ ဓာတ်လှေကားတံခါးသည် ဖွင့်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး အထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။ မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြ၍

‘မက်ဘရက်ဒီရဲ့ သီးသန့်ဓာတ်လှေကားလေ’

မိန်းကလေးသည် ခလုတ်တစ်ခု နိပ်လိုက်ရာ ဓာတ်လှေကားသည် အပေါ်သို့ စတင်တက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ ပြုံးနေဆဲဖြစ်သည်။

သည်အခြေအနေ၌ ကျွန်တော်သည် ဖိတ်ခေါ်မှုကို ငြင်းဆန်၍ မဖြစ်နိုင်တော့။ ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဆွဲယူပေးဖက်လိုက်ပါသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းလိုက်သောအခါ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် ပွင့်ဟလာ၏။ ဤမိန်းကလေးကား ဆွဲဆောင်မှုကြီးမားသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့တွေ့ချင်း ခန့်မှန်းခဲ့သည်မှာ မလွဲပါချေ။ ဓာတ်လှေကား တံခါး ပွင့်သွားချိန်အထိ မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှ မခွာသေး။

နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှ ထွက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ တောက်ပြောင်ရွန်းလက်လျက် ရှိသည်။ သူမက

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို သဘောကျတယ်’

ကျွန်တော်သည် ကြီးစားပြုံးပြလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် အခြေအနေအရ မီးစင်ကြည့်ကရမည် သဘောမှာ ရှိနေ၏။

မိန်းကလေးက

‘ရှင်ဟာ ကျွန်မ သဘောကျနိုင်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ။ ရှင့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပြီး အဘိုးကြီးလာရှာအောင် ရှောင်နေကတည်းက ကျွန်မ သိခဲ့တာပဲ’

ကျွန်တော်သည် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူမက

‘သေတော့မှာပဲ’

ကျွန်တော်သည် တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

မိန်းကလေးသည် ဘာမှ ရှင်းမပြတော့ဘဲ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်ပြီး မက်ဘရက်ဒီ၏ သီးသန့်ရုံးခန်းထဲသို့ တန်း၍ဝင်သွား၏။ ကျွန်တော်သည် နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့ရ၏။ ရုံးခန်းထဲ ရောက်သောအခါ သူမအိတ်ထဲမှ သော့တစ်ချောင်း ထုတ်ပြီး စားပွဲမှ အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဖွင့်၏။ အံ့ဆွဲပွင့်သွားသောအခါ မိန်းကလေးသည် တစ်ချက်မျှ တွေ့တွေ့ကြီး လုပ်နေလိုက်၏။ အတန်ကြာမှ အစီရင်ခံစာ စာရွက်များကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ စာရွက်များကို လက်ထဲမှကိုင်ရင်း

‘ကျွန်မအရူးပဲ။ ရှင်ဟာ သူ့လူကိုယ့်ဘက်သား၊ ဘရက်ဒီရဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မိန်းကလေးကိုသာ ကြည့်နေလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်မိနစ်ခန့် အချိန်ကုန်ဆုံးသွား၏။ ထို့နောက် စာရွက်များကို ကြည့်ပင် မကြည့်တော့ဘဲ ကျွန်တော်လက်ထဲ ထည့်လိုက်လေ၏။ ဒုတိယအကြိမ် ပြောက် ဤမိန်းကလေးသည် ကျွန်တော် တအံ့တဩဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က

‘အထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ မကြည့်တော့ဘူးလား’

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ကြွေပတ်ရှောင်၍ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ထွက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်၏။ ထို့နောက် တံခါးပေါက်မှာရပ်လျက် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍

‘မကြည့်ချင်ပါဘူး။ ရှင့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ အဲဒါက ပြဿနာ မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ ရှင့်ကို တခြား မိန်းမတစ်ယောက်က မိထားပြီဆိုရင်လည်း ကျွန်မ အဲဒီမိန်းမရဲ့ နာမည်ကို မသိချင်ဘူး’

မိန်းကလေးသည် အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ သူမ၏နောက် ဘက်တွင် တံခါးပိတ်၍ ထားခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် အလင်းရောင်ရှိသော ပြတင်းပေါက်အနားသို့ လျှောက်သွားပြီး ကျွန်တော့်အကြောင်းရေးထားသည့် အစီရင်ခံစာကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲမှ မက်ဘရက်ဒီကို ဦးညွတ်အလေးပြုလေ၏။ မက်ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ အချိန်ကောင်းစွာ ရသည်မဟုတ်။ တစ်ရက်ပဲရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မက်ဘရက်ဒီသည် ဘာမှ သိပ်ကျန်ရစ်သည် မရှိ။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံးသည် ဤအစီရင်ခံစာ လေးငါးမျက်နှာနှင့် အကြမ်းဖျင်းပြည့်စုံသလောက် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် အစီရင်ခံစာကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှန်၍ ၎င်းအစီရင်ခံစာထဲတွင် အယ်လ်နီး၏အမည်များ ပါလေသလားဟု ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်၏။

တကယ်တကယ်တွင်ကား ကျွန်တော့်တွင် စိတ်ပူစရာမရှိပါချေ။ အစီရင်ခံစာထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ပစ်စဘတ်မြို့ကို လေယာဉ်ဖြင့် ရောက်လာပြီး ဟိုတယ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်အတူ တည်းခိုကြောင်းသာ ပါ၏။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု ရေးသားဖော်ပြထားခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအကြောင်း ဆက်လက်စုံစမ်းရန်

လို့ မလို ခွင့်တောင်းထား၏။ ကျွန်တော်သည် အစီရင်ခံစာ စာရွက်များကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာမျှ မရှိုက်ရသေးမီ အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး မိန်းကလေး ပြန်ဝင်လာ၏။ သူမက

‘ဘယ့်နယ်လဲ’

ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော စာရွက်များကို ညွှန်ပြရင်း ‘ကျုပ်ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ’

မိန်းကလေးသည် အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ပြီးမှ ‘အခြေအနေအားလုံး ကောင်းတယ်မဟုတ်လား’

‘ကောင်းပါတယ်’

ကျွန်တော်က ရိုးသားစွာပင် ပြန်ဖြေလိုက်၏။ တကယ်တမ်း၌မူ ကျွန်တော်သည် နည်းနည်းတော့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်တည်း။ ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးရှိရာသို့ နည်းနည်းတိုးသွားပြီး

‘ကျုပ်တော့ မင်းကို ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ပါဘူး’

မိန်းကလေးသည် ဘာမှ ပြန်မဖြေပါ။

ကျွန်တော်သည် ဘရက်ဒီရုံးခန်းအပြင်ဘက်ရှိ ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားရင်း

‘ကျုပ် သွားတော့မှနဲ့ တူတယ်’

မိန်းကလေးက

‘ရှင် အခု သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး။ ရှင်အခု ဓာတ်လှေကားနဲ့ ဆင်းသွားရင် ဓာတ်လှေကားအသုံးပြုတဲ့ ပင်မခလုတ်မှာ မီးလင်းသွားပြီး ဘယ်သူဆင်းလာတာလဲ ဆိုတာ လာပြီး စစ်ဆေးကြလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်သည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

‘ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဒီအထဲကနေပြီး ဘယ်လို ထွက်ရမှာလဲ’

မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

‘ရှင် ကျွန်မ အပြန်ကို စောင့်ရမှာပဲ။ ကျွန်မက အားလုံးလူတွေ ရုံးဆင်းအပြီး ငါးနာရီ ၁၅ မိနစ်လောက်မှာ ပြန်တယ်’

ကျွန်တော်သည် လက်မှန်ရံကို ကြည့်လိုက်၏။ လေးနာရီထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင်လည်း စောစောက အပြုံးသည် ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ မိန်းကလေးက

‘ထိုင်ပြီး စောင့်ဦးပေါ့ရှင်။ ရှင်သောက်ဖို့ ကျွန်မ တစ်ခုခု ယူပေးပါမယ်’ ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းထဲရှိ အနားယူပီမိခံ ကုလားထိုင်များရှိရာသို့

လျှောက်သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။

‘စောင့်ရမယ်ဆိုတော့ သောက်စရာရှိရင် ကောင်းတာပေါ့’

ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေး၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ မိန်းကလေးသည် အခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ အရက်ပီရိုထဲမှ အရက်ပုလင်းကို ထုတ်ယူပြီး ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်သည်။ နောက်ရေခဲတုံးများ ထုတ်ယူ၍ အရက်ခွက်ထဲသို့ ထည့်၏။ ပြီးမှ ဖန်ခွက်ကလေးကို လှုပ်ခါယူခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်သည် အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူ၍ ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် တစ်ငုံသောက်လိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ဝင်၍ထိုင်သည်။

သူမက

‘ကဲ အခု ရှင် ဘာဆက်ပြီးလုပ်မှာလဲ ဘရက်ဒီ’

ကျွန်တော်သည် ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကို နောက်တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ပြီးမှ

‘ဘာလုပ်စရာရှိတာမှတ်လို့၊ နယူးယောက်မြို့ကို ပြန်ရုံရှိတာပေါ့။ ဒီမှာ အိမ်ထောင်ရေးကို မေ့ပစ်လိုက်ရုံ ရှိတာပေါ့’

မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍

‘အဲဒီလောက်လွယ်လွယ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနဲ့တူတယ်။ မက်ဘရက်ဒီက နှုတ်ကို လိုချင်နေတာ’

ကျွန်တော်က မိန်းကလေးကို ပြုံးပြလိုက်၏။

မိန်းကလေးက တလေးတနက်ဖြင့်

‘ကျွန်မကို ပြုံးပြမနေနဲ့။ ရှင့်ရဲ့ဟိုတယ်အခန်းကို ရောက်ရင် မက်ဘရက်ဒီ နားထောင်စက အသင့်စောင့်နေလိမ့်မယ်။ စာထဲမှာ ညနေကျရင် သူ့အိမ်ကို ညစာ

စားဖို့ ဖိတ်ထားလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်က

‘ကျုပ် မသွားပါဘူး’

မိန်းကလေးက ခေါင်းယမ်းပြပြီး

‘မနေပါဘူး။ ရှင်သွားမှာပါ။ ရှင်ဟိုတယ်ပြန်ရောက်လောက်တဲ့အချိန်

ကျရင် ရှင်ဘာသာပြန်ပြီး စဉ်းစားနေမိမှာပါ။ စိတ်ထဲမှာ ဘရက်ဒီက ပေးမယ်ဆိုတဲ့

ငွေတွေအကြောင်းကို စဉ်းစားမယ်။ အဲဒီငွေတွေရရင် ရှင်ဘာတွေ လုပ်နိုင်မှာပဲ ဆိုတာ တွေးမိမယ်။ အဲဒီငွေက ရှင်ကို ဘာတွေလုပ်ပေးနိုင်မှာပဲ ဆိုတာကိုလည်း တွေးမိမယ်။

မိန်းကလေးသည် သူမ၏ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး

မှ

‘အဲဒီလို စဉ်းစားမိသွားပြီး ရှင် သွားမှာပဲ’

ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး

‘မင်းက အဖြေတွေအားလုံး သိပြီးသားပေါ့ ဟုတ်လား’

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေရာမှ မျက်လွှာချပစ်လိုက်၏။

ပြီးမှ

‘အဖြေတွေ အားလုံးကိုတော့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို ကျွန်မ မြင်ဖူးပေါင်းများလှပြီ။ ဘရက်ဒီဟာ ရှင်ကို အရယူမှာပဲ။ ဘရက်ဒီအတွက် ပိုက်ဆံဆိုတာ ဘာမှဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ရှင်ရှေ့မှာ ငွေပုံကြီး တစ်ပုံ မြင့်သည်ထက် မြင့်အောင် ပုံပြလိမ့်မယ်။ ငွေပုံကြီးကို ကြည့်ရင်း ရှင် မျက်စိမူးခေါင်းမူး ဖြစ်လာတဲ့အထိ အမြင်ကြီး ပုံပြမှာ၊ ပြီးတော့ သူက စကား နူးနူးညံ့ညံ့တွေ ပြောမယ်။ ရှင် ဘယ်လောက်တော်တဲ့အကြောင်း။ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောမယ်။ ရှင်ဘယ်လောက် အရေးပါတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို ပြောမယ်။ ရှင်ကတော့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာတဲ့ ငွေပုံကြီးကိုပဲ မြင်နေမယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ရှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်မှာပဲ’

ကျွန်တော်သည် အရက်ခွက်ကို ရှေ့မှစားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး

‘မင်းဘာကြောင့် ဒါတွေကို လာပြောပြနေရတာလဲဟင်။ အဲဒီအတွက်

မင်းမှာ ဘာအကျိုးကျေးဇူးရှိလို့လဲ’

မိန်းကလေးသည် သူမ၏ အရက်ခွက်ကို ကျွန်တော်၏ အရက်ခွက်နံဘေး စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်၏။

‘ကျွန်မ မျက်စိအောက်မှာပဲ အလွန်ကြီးကျယ်တယ်ဆိုတဲ့လူ၊ အရေးပါလှပါတယ်ဆိုတဲ့လူတွေ မက်ဘရက်ဒီရှေ့မှောက်မှာ မှောက်လျက်လဲသွားခဲ့ရတာတွေ မြင်ရပေါင်းများလှပြီ။ အဲဒီလိုအဖြစ်တွေကို ကျွန်မကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လိုက်တာ’

မိန်းကလေး၏အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးသွား၏။ မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးများကမူ ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က တီးတိုးလေသံဖြင့်

‘အဲဒီတော့...’

မိန်းကလေးက

‘ရှင်ကြည့်ရတာ ထွားကျိုင်းတယ်။ သန်မာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဘဝင်မြင့်ပုံရတယ်။ ရှင်မှာ ကြောက်တဲ့စိတ်အငွေ့အသက် မတွေ့ရဘူး။ ရှင်က ကြောက်လို့ပဲ ဒီရုံးထဲဝင်လာတုန်းက ကျွန်မကို မမြင်တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ရှင် ကျွန်မကို ကြည့်တဲ့အကြည့်ကပဲ ပစ္စည်းပရိဘောဂတစ်ခုခုကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်မျိုးလေ။ ရှင်ကြည့်ပုံကို ကျွန်မ သိပါတယ်’

ကျွန်တော် သဘောကျသွားပြီး

‘ကျုပ်က ဘယ်လိုများ ကြည့်မိလို့ပါလိမ့်...’

မိန်းကလေးသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့တည်တည်မှာ မတ်မတ် ခပ်သည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း အလုပ်စားပွဲရှိရာဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေမိ၏။ မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ရှေ့တည်တည်သို့ ပြန်လာရပါပြီ။

‘ရှင် အခု ကျွန်မကိုကြည့်နေတဲ့ အကြည့်မျိုးပေါ့’

ကျွန်တော်သည် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောပါ။ မိန်းကလေးကိုလည်း ဆွဲယူ ခွေဖက်ရန် မကြိုးစားမိပါ။

မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ထူးဆန်းသောအပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာပြန် ၏။ သူမက

‘ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ရှင်ကို တခြား မိန်းမတစ်ဦးက မိထားပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း သိပါတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို နမ်းလိုက်တုန်းကတည်းက ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကလည်း အရေးမကြီးပါဘူးလေ’

ကျွန်တော်သည် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောပါ။ ဤလောကမြေတစ်ခွင်မှာ တန်ဖိုးရှိသော အရာဆိုသည်မှာ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် ကိုယ်ပိုင်အရည်အသွေး ကိုယ်ပိုင်အတွေးများ ရှိနေကြပြီး စက်တစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်း၊ ဝက်အူများ နပ်များ မဟုတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဘယ်သူသည် ဘယ်သူထက်မှ အခြေအနေ ကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ ငွေကြေးဂုဏ်မနေကြောင့်သော်လည်းကောင်း သာသည်၊ ကြောသည်ဟု ပြော၍မရပါ။ လူတိုင်းသည် မိမိတန်ဖိုးနှင့်မိမိ ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်မှ အရက်ခွက်ကိုယူရန် လက်လှမ်းလိုက်၏။ သို့သော် မိန်းကလေး၏လက်က ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ အရက်ခွက်မရောက်မီ တားလိုက်နိုင်၏။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား မျက်လုံးချင်း ဆုံကြသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံသည် မြန်လာ၏။ သို့သော် ဘယ်အချက်က ကျွန်တော့်ကို ဘရိတ်အုပ်၍ထားသည်မသိပါ။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့သို့မတိုးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အခြေအနေကား အားလုံးပေးနေ၏။ ဤမိန်းကလေးကား ယောက်ျားတကာတို့ တပ်မက်နိုင်သည့် အလှပေါင်းစုံအပြည့်ရှိနေ၏။ တစ်ခုပဲ လိုနေသည်။ လိုနေသည့်အရာကား အချစ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ဤမိန်းကလေးအတွက် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေး၏လက်ကို အသာအယာ ရုန်းဖယ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဤမိန်းကလေး ထိခိုက်နာကျင်ရသည်ကို မဖြစ်စေလိုပါ။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဤမိန်းကလေးကို ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်မသိ။

မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို တည်တည်ကြည့်ရင်း
'ရှင့်ဘဝထဲမှာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေပြီ မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ထရပ် သည်။ ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းများသည် ဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ပြုံးမှ

'ရှင့်ကို နောက်ထပ် ကျွန်မ သဘောကျသေးတာ အဲဒါပဲ။ ရှင့်ရဲ့ ရိုးသားမှု ပဲ။ ရှင်ဟာ အညာတစ်ခုကိုတောင် ပြန်ညာဖို့ မကြိုးစားဘူး'

မိန်းကလေးသည် အပြင်ဘက် သူမရုံးခန်းဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ မိနစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူမအခန်းဘက်မှ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံ ကြားရသည်။ အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ကုန်လွန်လာ၏။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက် ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး အပြင်ဘက်မှ သံမဏီအရည်ကျို စက်ရုံများကို လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။

မက်ဘရက်ဒီသည် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမည်ဆိုက ဝင့်ကြွားလောက်စရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ အခြေအနေသာ ယခုကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ခဲ့ပါက ကျွန်တော်သည် ဤငနဲကြီးကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျကောင်း ကျသွား နိုင်မည် ထင်ပါသည်။ သို့သော် အခြေအနေကား ထိုသို့မဟုတ်။ ထို့ပြင် ဘရက်ဒီ

ကျွန်တော့်ကို ပြောကြားခဲ့သော စကားသည် မှန်နေသောကြောင့်လည်း ဖြစ် နိုင်ပေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘရက်ဒီတို့သည် အလွန်တူညီသော လူနှစ်ယောက် ဖြစ်နေရကား အတူရှိနေ၍ မဖြစ်နိုင်ခြင်းပေလား မသိ။

အပြင်ဘက် စကြိုဘက်ဆီမှ အလုပ်ဆင်း ခေါင်းလောင်းသံ ဖြည်လာ၏။ ခဏအကြာ ရုံးခန်းထဲသို့ မိန်းကလေးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေး ကို ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးက

'အခုတော့ OK ဖြစ်သွားပါပြီ။ ကျွန်မတို့ အပြင်ကို ထွက်လို့ရပါပြီ'

ကျွန်တော်အသည်းနုလုံးမှာ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အားငယ်သွားလေ၏။ အယ်လိန်း
 သည် ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီး ပစ်မပြေးတန်ရာပါ။
 စာရွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သောအခါမှ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး
 သည် ပြတ်ကျသွားတော့သည်။ အပူလှိုင်းဒဏ် ခံနေရသည့်အချိန်တွင် လေအေး
 သစ်ချက်အတိုက် ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွား၏။
 စာကိုကြည့်လိုက်ရာ...

ဒါလင်...

မိန်းမဆိုတာ ဒီထက်ပိုမစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ အလှပြင်ဆိုင်
 လုပ်ပြင်သွားပြီ၊ ခြောက်နာရီခွဲလောက် ပြန်ရောက်မယ်။

ချစ်တဲ့
 အယ်လိန်း

အခန်း(၁၃)

ကျွန်တော်သည် စက်ရုံရှေ့တံပေါက်မှ အငှားကားတစ်စီးကို ငှားရမ်းစီးနင်းခဲ့ရာ
 ဟိုတယ်သို့ ခြောက်နာရီမတ်တင်းတွင် ရောက်လာ၏။ ထူးဆန်းသည်ဟု ပြောရ
 မည်လား မသိ။ မဟာဖိုဝါဒ၊ ယောက်ျားကြီးဝါဒဖြင့် ကျွန်တော်သည် ယောက်ျား
 ကြီးကြီးမားမား ခြောက်ယောက်စာလောက် ဘဝင်မြင့်သွေးနားထင် ရောက်နေ
 ၏။ ကျွန်တော့်ဘာသာလည်း အတော်ကျေနပ်နေသည်။ ဘယ်ယောက်ျားများ
 တစ်နှစ် ဒေါ်လာခြောက်သောင်းနှင့် ယောက်ျားတကာတို့ တပ်မက်နိုင်လောက်
 သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ရက်တည်း ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်း ရှိပါမည်နည်း။
 ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူ၍မဆုံး ဖြစ်နေ၏။
 ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါသလဲဟု
 အယ်လိန်းကို ပြောပြချင်လှပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အခန်းတံခါးကြီးကို
 တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ပါးစပ်မှ အသံထွက်အော်၍
 'အယ်လိန်း'
 ဘယ်ကမှ ဖြေသံမကြားရ။
 ကျွန်တော်သည် အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လောက်သည့် နောက်တွင်မှ
 စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ခေါင်ခိုက်နေသော ကျွန်တော့်
 ဘဝင်များသည် ဖြုန်းခနဲ ဆွဲချလိုက်သလို ဇောက်ထိုးမိုးမွှော် ခုန်ဆင်းကျသွား၏။

ကျွန်တော်သည် စာရွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းရှိရာ
 လျှောက်သွား၏။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး နယူးယောက်ရှိ
 ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို စတင်ဖုန်းဆက်လိုက်၏။
 ခရစ်၏ အသံမှာ စိတ်အားထက်သန်စွာ တစ်ဖက်မှ ပေါ်လာ၏။
 'အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ ဘရက်ဒီ'
 ကျွန်တော်က
 'သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဘရက်ဒီက အကုန်လုံးကို ထားခဲ့ပြီး သူ့ဆီမှာ အလုပ်
 လုပ်ဖို့ ပြောတယ်'
 ခရစ်၏အသံမှာ စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။ သူက
 'ဘရက်ဒီက ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်ပေးသလဲ'
 'တစ်နှစ်ကို ခြောက်သောင်းပေးတယ်'
 ကျွန်တော့်အဖြေကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တစ်ဖက်မှ ခရစ်၏ လေ့ဆွန်
 သံသည် ဖုန်းခွက်ထဲမှတစ်ဆင့် သည်ဘက်သို့ ပျံလွင့်လာ၏။
 ကျွန်တော်က အောက်ကလီအာ လေသံဖြင့်
 'ဘရက်ဒီက ကျုပ်ကို သဘောကျတယ်လေ'
 ခရစ်၏ အသံကမူ အားကျကျေနပ်မှုရှိနေ၏။ သူက
 'ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်တော့ အလုပ်စတင်မှာလဲ'

ကျွန်တော်က တုံးတိတိပင်ပြန်၍

‘မဝင်ပါဘူး။ ကျုပ် မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်’

ခရစ်၏ အသံသည် မကျေမနပ်ဖြင့်

‘ခင်ဗျား ရှေးနေပြီထင်တယ်။ စိတ်မှန်တဲ့လူမှန်ရင် ဒီလောက်များတဲ့ လစာကို ငြင်းမှာ မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော်က

‘ဒါဆိုလည်း ကျုပ်အတွက် စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံမှာ စာရင်းသွင်းထားလိုက်ပေတော့ ခရစ်၊ ကျုပ်ကတော့ ငြင်းခဲ့ပြီ’

ခရစ်က အတွန့်တက်ပြီး

‘ဒါပေမဲ့ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးဟာ ခင်ဗျားစောင့်နေတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအဲဒီမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး လုပ်ရုံပဲ။ ဒီဘက်က အလုပ်တွေကို ကျွန်တော် ဆက်လုပ်ထားမှာပေါ့။ ခင်ဗျားရသင့်တာမှန်သမျှ ခင်ဗျား ရမှာပဲဟာ။ ဒီဘက်က အလုပ်တွေကို ကျွန်တော် ထိန်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် တစ်နှစ်တစ်နှစ် ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက် ပွဲလိုက်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားပဲကြည့်ပါတော့’

ခရစ်ပြောနေသော လေသံတွင် ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော ထူးခြားမှုမျိုး ပါဝင်နေ၏။ မျှော်လင့်ချက် ပဲ့တင်သံများ ထပ်နေ၏။ ထိပ်ဆုံးမှ ကုလားထိုင်ကို ထိုင်ချင်သော အလိုရမ္မက်အနံ့ရနေ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ခရစ်နှင့် ပါတနာအဖြစ် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ကိုပင် မကြိုက်တော့။

ကျွန်တော်က အေးစက်စွာဖြင့်

‘ကျုပ်က အဲဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းခဲ့ပြီ ခရစ်၊ အခုထက်ထိတော့ ကျုပ်တို့အလုပ်မှာ ကျုပ်ဟာ တာဝန်ခံပဲ။ ခေါင်းဆောင်ပဲ ရှိနေသေးတယ်။ ကျုပ်က ဒီကိလားခဲတာ မက်ဘရက်ဒီရဲ့အလုပ်ကို လက်ခံဖို့လားခဲတာ မဟုတ်ဘူး။ သံမဏိလုပ်ငန်းရှင်များ အစည်းအရုံးရဲ့ လုပ်ငန်းအတွက် ဆွေးနွေးဖို့လားခဲတာ’

ခရစ်၏လေသံမှာ စောစောက မျှော်လင့်ချက်များ လျော့ပါးကုန်ဆုံးပြီး မချင့်မရဲ ဖြစ်နေပုံရ၏။ သူက

‘ခင်ဗျားက မက်ဘရက်ဒီကို ငြင်းတယ်ဆိုတဲ့နောက်တော့ အစည်းအရုံးရဲ့ ကိစ္စကိုလည်း မေ့သာပစ်လိုက်ပါတော့’

ကျွန်တော်က တုံးတိတိဖြင့်ပင်

‘အဲဒါက ကျုပ်ရဲ့အပူပဲ’

ခရစ်က

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘရက်ဒ်၊ ခင်ဗျားရဲ့သဘော၊ ခင်ဗျားလုပ်ချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်းပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လိုချင်တာက အဲဒီအတိုင်းပဲ’

ခရစ်ဘက်မှ ခေတ္တမျှ တန်ခပ်သွား၏။ ပြီးမှ

‘ကနေ့ည ပြန်လာမှာလား’

ကျွန်တော်သည် အလျင်အမြန်ပင် ပြန်၍

‘ပြန်မလာသေးဘူး။ နက်ဖြန်မှ ပြန်လာမယ်။ ညကျရင် မက်ဘရက်ဒီနဲ့ တွေ့ဖို့ရှိသေးတယ်’

ခရစ်သည် ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း

‘ဒါဆို ကျွန်တော် မာဂီကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ရဦးမလား’

ကျွန်တော်က

‘နေပါစေ၊ ကျုပ်ပဲ ဆက်လိုက်ပါမယ်။ နက်ဖြန်ကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့’

‘လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပေါ့ဗျာ’

ခရစ်သည် ထိုသို့ပြော၍ ဖုန်းခွက်ကို ချသွားလေ၏။ သို့သော် သူ့အသံတွင် စိတ်အားထက်သန်မှု မရှိလှပေ။

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းအော်ပရေတာကို ကျွန်တော့်အိမ်ဖုန်းနံပါတ်အား ပေးလိုက်၏။ စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ရန် အချိန်ရလိုက်သေး၏။ စောင့်ဆိုင်းရင်း အရက်ကို တစ်ငဲ့စုပ်လိုက်၏။ အရက်အရသာမှာ ကောင်းလှပေသည်။ ကျွန်တော်သည် အရက်ကို နှစ်ခြိုက်စပြုလာပါပြီကောဟု အောက်မေ့လာမိ၏။ ထိုစဉ် ဖုန်းခွက်ထဲမှ မာဂီအသံ ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်က

‘ဟယ်လို မာဂီလား’

မာဂီ၏အသံမှာ ဝမ်းသာသွားပုံရ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဘရက်ဒ်’

မာဂီသည် ကျွန်တော့်အသံကြားသည်နှင့် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေသည်ကို သိသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြောတော့ပြောရမည် ဖြစ်၏။

မာဂီက

‘ရှင်အသံ နားထောင်ရတာ ပင်ပန်းပုံ ရလိုက်တာ’

ကျွန်တော်သည် နှစ်ခွန်းသော စကားသာ ပြောလိုက်ရသေးသည်။

ကျွန်တော် ခံလိုက်ရပြီဆိုသည်ကို မာဂီက သိပြီးဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်က အမြန် အထက်ပင်

‘ကိုယ်က အိုကေပါတယ်၊ ဘရက်ဒီဆိုတဲ့လူနဲ့ ဆွေးနွေးရတာက မလွယ်ဘူးဟေ့’

မာဂီက

‘ဒါဆို ရှင်တစ်နေ့ကုန် သူ့ရုံးခန်းမှာ ရှိနေရတာပေါ့’

မာဂီက ဤသို့မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားရ၏။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် ညာနေစရာမလိုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က

‘ဟုတ်တယ်၊ အဘိုးကြီးက ကိုယ့်ကို အလုပ်ပေးနေတယ်၊ တစ်နှစ်ကို

ဒေါ်လာ ခြောက်သောင်းပေးမယ်တဲ့’

မာဂီက

‘ရှင်ပြောနေပုံက ဝမ်းသာပုံလည်း မရပါလား’

ကျွန်တော်က

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းမသာဘူး၊ ကိုယ်က ငြင်းလိုက်တယ်လေ၊ ကိုယ် ဒီငနဲ

ကြီးကို သဘောမကျဘူး’

မာဂီက စဉ်းစားပင် မနေဘဲ

‘ရှင်ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်သိပါတယ် ဘရက်ဒီ’

ကျွန်တော်က

‘အဲဒီလို ယူဆရတာပဲကွယ်၊ ဒီလိုငြင်းလိုက်တဲ့အတွက် သံမဏိလုပ်ငန်း

ရှင် အစည်းအရုံးရဲ့ အလုပ်ကိုလည်း မရဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ’

မာဂီက အားပေးစကားအဖြစ်

‘တခြားအလုပ်တွေ လာမှာပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ မပူပါဘူး’

ကျွန်တော်က လျှင်မြန်စွာဖြင့်

‘အားလုံးအပြည့်အစုံတော့ ဒီည သိရမှာပေါ့၊ ညကျရင် ကိုယ် သူ့အိမ်

သွားပြီး ညစာစားရဦးမယ်’

မာဂီက

‘ရှင် ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်မကတော့ ယုံပါတယ်’

မာဂီက ဤသို့ကျိပ် ယုံကြည်နေခြင်းအတွက် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားမိ၏။ ကျွန်တော်သည် စကားပြောင်းအလဲ ရစေရန်

‘သမီး ဂျင်နီကော နေကောင်းရဲ့လား’

မာဂီက

‘ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ဝှက် ရှိနေပုံပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မတို့ နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနားမှာ တစ်ခုခု ထူးခြားမှာပဲလို့ ပြောပြောနေတယ်လေ၊ ဒီကောင်မလေး ဘာများ အကြံဉာဏ် နှိုနေသလဲ မသိဘူး’

‘ဘာမှရှိမယ် မထင်ပါဘူးကွယ်’

ကျွန်တော်သည် အသံထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်မိ၏။ နှစ်ပတ်လည် အတိုင်မိ ဂျင်နီ ထိုသတင်းကို မာဂီအား ပြောမပြောဆိုသည်ကို လောင်းရန်မှာ ဆက်ဝက်စီလောက်ပဲ ရှိမည်ထင်၏။ ကျွန်တော်က

‘ဘရက်ဒီဂျူနီယာဆီကကော ဘာကြားသေးသလဲဟင်’

‘မနက်ကပဲ သားဆီက စာလာတယ်၊ သူ အအေးမိနေတုန်းပဲတဲ့၊ ခုပုံ အတိုင်းဆိုရင် အိပ်ရာထဲမှာ ရက်တော်တော်ကြာ နေရဦးမယ်ပုံပဲ၊ ကျွန်မတော့ သားလေးအတွက် စိတ်ပူတယ်ရှင်’

‘မပူပါနဲ့ကွယ်၊ သူ နေကောင်းသွားမှာပါ’

‘ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရယ်၊ သူ့အိပ်ရာထဲမှာ နေရဦးမယ်ဆိုတော့ နေမကောင်းလို့ ခဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ သားလေးအကြောင်းလည်း ကိုယ်သိသားနဲ့’

‘သားက ကျုပ်ထက်ပိုပြီး နေမကောင်းမဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ကျောင်းက နက်နည်းနည်း လစ်ချင်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရယ်’

‘ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မာဂီရယ်၊ စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ကိုယ်မနက်ကျရင် ပြန် ထားမှာပဲ’

‘OK ဘရက်ဒီ၊ အိမ်မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်၊ ကျွန်မ လွမ်းလှပြီ’

‘ကိုယ်ကလည်း သတိရနေတာပါပဲကွယ်၊ ဘိုင့်ဘိုင့်’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်၏။ ဖုန်းခွက်ထဲသို့ စကော့စီစကီ နည်းနည်းထည့်လိုက်ပြီး ရေခဲတုံးနှစ်တုံး သုံးတုံး ထည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ခြေထောက်ကို ဆိုဖာပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော့်တွင် တစ်ခုခု လွှဲများနေပြီဆိုသည်ကား သေချာ၏။ ဘာလဲ ဆိုသည်ကိုကား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မပြောတတ်၊ အဘိုးကြီးနှင့် ပတ်သက်သော ခံစားမှုသည် ယခုလောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခလောက်ဆန်နေသင့်

သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်၌ ဘာမှမဖြစ်။ မက်ဘရက်ဒီ၏ အတွင်းရေးမှူးမ
ကလေးသည်ပင် တစ်ခုခု လွဲမှားနေ၍ပေလော။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သည် တခြား
ငနဲများနှင့် ဘာမှ ထူးခြားနိုင်သူ မဟုတ်ပေ။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော်ကိုယ်
တိုင်က တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပါကွယ်ဆိုသည့် လူစားမျိုး ဖြစ်နေ၍ပေ
လား။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်သည် ခေတ်မမီတော့၍ပေလော။ ကျွန်တော် မသိ
တတ်တော့ပါ။

အယ်လိန်း၊

သူမ၏အမည်သည် ကျွန်တော်အတွေးထဲ၊ စိတ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။
အယ်လိန်းအကြောင်း တွေးလိုက်မိသည်နှင့် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ယောက်ျား
တစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံး အလိုအပ်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖန်
ဆင်းမည် ဆိုပါက အယ်လိန်းပင် ဖြစ်လာမည်ဖြစ်ပါ၏။ အယ်လိန်းနှင့် ပတ်သက်
သမျှမှာ အဆင့်အတန်းရှိသည်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ရှိသည်။ အယ်လိန်း၏ မျက်လုံး
များသည်လည်းကောင်း။ သွယ်လျသော အယ်လိန်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးသည်
လည်းကောင်း။ အယ်လိန်း၏ လမ်းလျှောက်ပုံကလေးသည်လည်းကောင်း အားလုံး
အားလုံးပါပဲ။

ကျွန်တော်သည် အရက်ခွက်ထဲမှ နောက်တစ်ငုံ သောက်လိုက်ပြီး
မျက်စိအစုံကို မှိတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အာရုံထဲမှာ မြင်နေရသော
အယ်လိန်း၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ပို၍ ပီပီသသ မြင်ရစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်မက်မက်
ရန် မီးမှိတ်လိုက်သလိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်သောအခါတွင် အယ်လိန်း၏
ရုပ်ပုံသည် တကယ်လည်း ပို၍ ပီပီသလာပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် အယ်လိန်းသည်
တကယ်လာပါသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် အယ်လိန်းသည် ဆက်တန်အရပ်မှာ နေထိုင်သော
မိန်းကလေးဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာ မီးရထား
ရပ်ကွက်မှ အမြဲသွား၍ ကြည့်မိသည်။ မိန်းကလေးမှာ သူမ၏ ရှည်လျားသော
ရွှေရောင်ဆံပင်များဖြင့် လှချင်တိုင်း လှနေ၏။ သူမနံ့ဘေးတွင် အမြဲမျက်ခြည်
ပြတ် မခံဘဲ အဖော်အစောင့် မိန်းမကြီးက ပါစမြဲဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးသည် တစ်ခါမှ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ပါ။ တစ်နေ့တွင် သူမ၏
အနီနှင့်အပြာစပ်ကျား ဘောလုံးကြီးက ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လိုမိလာသည်။
ကျွန်တော်က ဘောလုံးကို ကောက်ယူ၍ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် သူမကို သွားပေးသည်။

မိန်းကလေးသည် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပင် ဘောလုံးကို ယူသည်။ ဘောလုံး
ထွန်းသွားလျှင် ကျွန်တော်က ကောက်ပေးရသော ထုံးစံရှိနေသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါ၏။
ဘောလုံးယူပြီးသည်နှင့် လှည့်ထွက်သွားပါသည်။ သူမ၏အဖော်အစောင့် မိန်းမ
ကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်စေပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောခိုင်းပါသည်။
မိန်းကလေး၏ အသံမှာ ဆည်းလည်းသံ ချိုလွင်လွင်နှင့် တူလှပါ၏။

ပြောသွားသော စကားမှာ တစ်ခွန်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

‘ဟစ်’

ဟူ၍ပင်တည်း။

ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသော ထိုအချိန်ကလေး
၏ ငေးမောကြည့်ရှု ကျန်ရစ်ပါသည်။ ပြီးမှ အလောတကြီး အိမ်သို့ ခြေကုန်သုတ်
ပြောခဲ့ပါသည်။ သုံးထပ်ရှိသော ကျွန်တော်တို့ အိမ်လှေကားကို အပြေးတက်ခဲ့ပြီး
သူမကို ထိုပြောခဲ့သော စာလုံးလေး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မေးပါသည်။

မေမေက

‘မေမေစိတ်ထင်တော့ အဲဒါ ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့
ပြောတယ် ထင်တာပဲ’

ကျွန်တော့်ပန်းပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ကျလာသောကြောင့် ကျွန်တော်သည်
အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွားပါသည်။

မော့ကြည့်လိုက်ရာ အယ်လိန်းဖြစ်နေ၏။

အယ်လိန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်၍

‘မှူးနေပြန်ပြီလား’

ကျွန်တော်သည် ပြန်ပြုံးပြလိုက်ပြီး သူမ၏ကိုယ်လုံးကလေးကို ဆွဲယူ
အင်ပွေလိုက်ပါသည်။ နောက် သူမ၏မျက်နှာကို ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
အိမ်းယူ၍ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို နှမ်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား အလွန်
ချမ်းမြေ့လျက် ရှိကြပါသည်။ အတော်ကြာမှ အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ
မှ ရနံ့ထွက်၍ တအံ့တဩဖြင့်

‘ဟေး.....ဒါက ဘာအတွက် နှမ်းရတာလဲ’

ကျွန်တော်က

‘အချစ်အတွက်လေ’

အယ်လိန်းသည် ပြုံးသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို နမ်းပါသည်။
 ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးသည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။
 ကျွန်တော် လူ့လောက ဤမြေကမ္ဘာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ
 နံဘေးမှ အယ်လိန်း၏ ကိုယ်ငွေ့ကြောင့် နွေးထွေးလျက်ရှိပါသည်။
 ကျွန်တော်က
 'မာစီ'
 ဟု ပြောလိုက်မိပါ၏။

အခန်း(၁၄)

လေဆိပ်မှ မီးရောင်များသည် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးကပ်
 လာသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်ရပါသည်။ လေယာဉ်ဘီးများ ပြေးလမ်းကြောင်း
 အား ထိလိုက်သည်ကို သိရပါသည်။ ပထမ စမ်းသပ်သလို ခပ်ဖွဖွ ဖြစ်ပါသည်။
 မိမိထိလိုက်သော မြေအပြင်သည် ခိုင်ခံ့မခိုင်ခံ့စမ်းသပ်နေသည့်အလား ဖြစ်ပါ
 သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်မှ သေသေချာချာ နင်းချလိုက်ပုံရပါသည်။ လေဆိပ်မှ
 ထိန်ထိန်ညှိုးသော မီးရောင်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်ကြီးကို ပွေဇက်
 လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က အယ်လိန်းဘက်သို့ လှည့်၍
 'ကိုယ်တော့ ခုထိ အူကြောင်ကြောင်နိုင်တယ် ထင်တုန်းပဲ'

လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို ကြည့်နေရာမှ အယ်လိန်းသည်
 ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍

'ကနေ့ည ဘကြီးမက်ဆီကို ရှင်သွားမတွေ့တာလောက်တော့ အူကြောင်
 ကြောင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မရှိပါဘူး။ ရှင်သာ သွားတွေ့ခဲ့ရင် ရှင်တို့နှစ်ယောက်
 မျက်နှာစုံညီ တစ်ခုခုတော့ ဖြေရှင်းဖို့နည်းလမ်း ရှာချင်ရှာနိုင်မှာပဲ'

ကျွန်တော်သည် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည်
 အချက်တစ်ချက်မှလွဲ၍ အားလုံးဖြစ်ပျက်သမျှကို အယ်လိန်းအား ပြောပြထားခဲ့ဖူး

ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပစ်စဘတ်မြို့သို့ ရောက်သည့်အချိန်၊ ဟိုတယ်မှာ ဝင်ရောက် တည်းခိုချိန်အထိ ကျွန်တော်၏လှုပ်ရှားမှုများကို မက်ဘရက်ဒီက လေ့လာမှတ်သားစေ၍ အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ပြုစုခိုင်းထားကြောင်းကိုမူ ပြော မပြောခဲ့ပါ။ အယ်လိန်းတစ်ယောက် စိတ်ထိခိုက်သွားမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အေးစက်စက်လေသံဖြင့်

‘ကိုယ်မင်းကို စကတည်းက ပြောပြီးသားပဲ၊ ကျုပ်သူ့ဆီမှာ အလုပ်မလုပ် ချင်ပါဘူးလို့၊ ကျုပ်က ကျုပ်ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တယ်လို့’

လေယာဉ်သည် အရှိန်သတ်၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ခုံခါးပတ်ကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး အယ်လိန်းအားလည်း အကူအညီပေးလိုက်ပါသည်။

အယ်လိန်းသည် ခေါင်းမာစွာဖြင့်ပင်

‘ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ရှင်နဲ့အတူလိုက်လာပြီး ဘကြီးနဲ့တွေ့ လိုအပ်ရင် အကူ အညီပေး ဆွေးနွေးလို့ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကိုက မာနကြီးတာကို၊ ရှင်အလုပ် အကိုင်ထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ သိတယ်ဆိုပြီး အခွင့်အရေးမယူချင်ဘူး ဘာညာနဲ့’

ကျွန်တော်သည် မက်ဘရက်ဒီထံသို့ အယ်လိန်းကို ဘာကြောင့် ခေါ်မသွား နိုင်တာလဲဟုသည် တကယ်အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြော၍မရတိုင်၊ စိတ်ထဲမှာ ပို၍ ဒေါပွ နေပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်သည် မက်ဘရက်ဒီထံသို့ အယ်လိန်းကို ခေါ်သွား သည်ဆိုပါစို့၊ ကျွန်တော်၏လှုပ်ရှားမှု၊ ပစ်စဘတ်မှာ ကျွန်တော်၏လနီးမဟုတ်သည့် တခြားမိန်းမတစ်ဦးနှင့် တည်းခိုသည်ဟု အစီရင်ခံစာဖတ်ပြီး ကြိုတင်သိနေသော မက်ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူပါလာသော အယ်လိန်းကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် အားလုံးသိသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏တူမချော၊ တူမချစ်သည် ကျွန်တော်နှင့် ဘာဘာညာညာ ဆိုသည်ကို ပြောပြနေစရာပင် မလိုတော့ပါ။ ထိုသို့ သိသွားသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် အနိစ္စသဘောနှင့် ကိစ္စချောသွားမည် ဖြစ်ပါ၏။ ဤအချက်ကား မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ သေချာလှပါသည်။ ကျွန်တော် သည် အယ်လိန်း၏စကားကို ပြန်၍မဖြေမိပါ။ အယ်လိန်းထိုင်နေရာမှ ထလာသည် ကိုပဲ စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

အယ်လိန်းကမူ မကျေမနပ်နှင့် ဆက်၍

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းဆုံးတော့ ဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ ညစာကို ကျွန်တော် တော့ မလာဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးဆိုပြီး အကြောင်းပြန်ဖို့လောက်တော့ ကောင်းတာ ပေါ့’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စုစည်းမိနေပြီဖြစ်သော ဒေါသယမ်းမီးသည် ဆိတ်ကွဲ သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့်

‘သူက ဘာပဲထင်ထင် ကျုပ်က ဂရုမစိုက်ဘူးကွာ’

ကျွန်တော်တို့သည် လေဆိပ်အဆောက်အအုံထဲသို့ ရောက်လာကြပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လက်ဆွဲအိတ်များကို ရွေးယူ၍ လေဆိပ်အပြင်ဘက်သို့ အငှားကား ငှားရန် ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ဒေါသမီးသည် ဘောင်ကျွမ်းလျက်ရှိဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့် မြင်ကွင်းကိုပဲ ကြည့်နေမိပါသည်။

ရုတ်တရက် အယ်လိန်း၏ ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်တော် အယ်လိန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ အပြုအမူ အတွက် ဘယ်လိုမှ နားလည်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သို့နှင့်

‘ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ရတာလဲ’

အယ်လိန်းက အားပါးတရပြုံး၍

‘ရှင်ကိုပေါ့၊ ရှင်ကြည့်ရတာ ကလေးလေးကျနေတာပဲ၊ အလိုမကျတိုင်း စိတ်ကောက်နေတဲ့ ကလေးလေးလိပ်လေ’

ကျွန်တော်သည် ပြုံးလိုက်ရပါတော့သည်။

အယ်လိန်း၏စကားသည် မှန်လှပါသည်။ ပစ်စဘတ်ဟိုတယ်တွင် ကျွန်တော်က အယ်လိန်းအား မက်ဘရက်ဒီ၏ ညစာဖိတ်ခေါ်ထားမှုကို မသွား တော့ပါဟု ပြောလိုက်သည့်အချိန်မှစပြီး အစစအရာရာသည် အဆင်မပြေတော့ ၏။ ကျွန်တော်က ပစ်စဘတ်မှာပဲ ဒီတစ်ည အိပ်မည်ဟုပြောသည်။ အယ်လိန်းက မက်ဘရက်ဒီထံသို့ မသွားဖြစ်ဘူးဆိုတော့မှ ပစ်စဘတ်မှာ မအိပ်တော့ဘဲ နယူးယောက်ပြန်မည် ပြောသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ညကိုးနာရီ လေယာဉ်ခရီးစဉ်ဖြင့် နယူးယောက်မြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဘစ်လမ်းလုံး လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား မက်ဘရက်ဒီ ထံသို့ သွားသင့်၊ မသွားသင့် ဘယ်အချက်မှန်ကြောင်း ငြင်းခုံလာခဲ့ကြပါသည်။

အယ်လိန်းက ကျွန်တော့်အပြုံးကို မြင်သွား၍

‘အဲဒီလိုမှပေါ့၊ ရှင်မျက်နှာပေါ်က ချမ်းမြေ့တဲ့အပြုံးဟာ တစ်ညလုံးမှာ ထမဆုံး တွေ့ရတဲ့ အပြုံးပဲ၊ ရှင် မနက်ဖြန်မနက် ရုံးတက်မယ်ဆိုရင် တစ်ညလုံး ထမန်းလာတဲ့ လေယာဉ်ခရီးဒဏ်ကို ဖြေဦးမှပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့ မျှော်စင်ဟိုတယ်မှာ ဆီရင် ရှင်အတွက် သက်သောင့်သက်သာ ပိုရှိမှာပါ’

‘ကောင်းပြီလေ’
 ကျွန်တော်သည် အောက်ကလီအာလေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။
 ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့အနားသို့ အငှားကားတစ်စီး ရောက်လာပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် ကားထဲသို့ ကျွန်တော်တို့အိတ်များကို တင်၊ အယ်လိန်းကို ပထမ
 ကားပေါ် တက်စေပြီးမှ ကျွန်တော်ပါ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ...

‘မျှော်စင်ဟိုတယ်ကို မောင်းပါ ဒရိုင်ဘာ’

ကျွန်တော်သည် အငှားကားဒရိုင်ဘာကို သွားရန်ခရီး ညွှန်ကြားလိုက်
 ပြီးနောက် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိလိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် ကားဒရိုင်ဘာထံမှ
 စကားသံက ပြန်လာပါသည်။

‘တယ်ဟုတ်ပါလားကွ ဘားနတ်ရဲ့ ကိုယ့်အဘိုးကြီးရဲ့ မော်တော်ကား
 တောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

‘ဖေဖေ’

ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားပါသည်။

မီးခြစ်ဆံမီးရောင်တွင် ဖေဖေမျက်နှာသည် ပြုံးပြုံးကြီး ပေါ်လာပါသည်။
 မော်တော်ကားသည် ဂီယာသွင်းလိုက်ပြီး ထွက်ပေါက်ရှိရာသို့ အရှိန်နှင့် ထိုးကွေ့
 လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က အလန့်တကြားနှင့်

‘ဘုရား ဘုရား ဖေဖေရယ် ကြည့်ပြီး မောင်းစမ်းပါဦး...’

နောက်ပိုင်းလောက်သာ မြင်ရသော ဖေဖေခေါင်းသည် လှုပ်ယမ်းပြပုံ
 သည်။

‘စိတ်မကောင်းစရာ ညပါပဲကွာ’

ဖေဖေအသံမှာ ရယ်သံတစ်ဝက် နှောနေပါသည်။ ဖေဖေက

‘သားငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ဖေဖေရဲ့ မော်တော်ကားကို လေးငါးခြောက်
 လမ်း အကွာကပဲ မှတ်မိတယ်၊ ခုတော့...’

ကျွန်တော်လည်း ရယ်မောလိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်က

‘ခုတော့လည်း မှတ်မိပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်း
 ကတည်းက မှတ်မိတာက ဖေဖေရဲ့ မော်တော်ကားကို မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရဲ့ ဖေဖေ
 ကားမောင်းကြမ်းပုံကို မှတ်မိတာ သိလား။ ဖေဖေလည်း ဒီအတိုင်းမောင်းတာကို
 သတိထားနော်၊ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်လိုက်လို့ ဆုတ်ဆိပ်တောင်
 မရလိုက်ဘဲ နေမယ်’

ဖေဖေသည် ကားမောင်းနေရင်း မီးပျိုင့်အနီးတွင် ခေတ္တရပ်လိုက်ရစဉ်
 နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ပြီး

‘ဒီနေ့ နေ့လယ်တုန်းက မာဂီနဲ့ စကားပြောရတယ်၊ မာဂီက မင်း
 ဖော်စာတ်မှာ ရောက်နေတယ်တဲ့၊ ကနေည ဒါမှမဟုတ် မနက်ဖြန် ပြန်လာလိမ့်
 မယ်တဲ့၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးဖို့ သွားတယ်လို့ ပြောတာပဲ’

ဖေဖေ၏အကြည့်သည် နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် အယ်လိန်းကို
 ကြည့်လိုက်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားမိပါသည်။ မီးအစိမ်း ကားမောင်းထွက်
 ထာခိုက် ကျွန်တော်သည် သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဖေဖေကား တကယ်
 တကွစီမောင်းသမား လက်ဟောင်းကြီး ပီသလှပါသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်
 တွဲလာသူတိုင်းကို အဆိုးဆုံးအစွန်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆလိုက်ပြီးပုံ ရပါ
 သည်။ ကျွန်တော်သည် ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်သွားသည်နှင့် ဖေဖေ ထင်ချင်ရာ
 ထင်ပေစေဟု မသိကျွမ်းကျွန်ပြုနေလိုက်ပြီး

‘ဆွေးနွေးဖို့သွားရတဲ့ ကိစ္စကတော့ တကယ်ကြီးကြီးမားမားကြီးပါပဲ
 အဖေ၊ ဒါပေမဲ့အဖြစ်ကတော့ ပုံပြင်ထဲကအတိုင်းပါပဲ ဖေဖေရာ၊ ဧရာမ ငါးကြီးမိ
 ဘယ်၊ ဘယ်မလဲဆိုတော့ လွတ်သွားပြီ ဆိုတာမျိုးပါပဲ’

ဖေဖေသည် ကျွန်တော်၏ ဝေလည်ကြောင်ပတ် စကားလွှဲနေခြင်းကို
 အလွဲမခံပါ။ သူက

‘ဒီက အမျိုးသမီးကရာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တာပဲလား’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။
 အယ်လိန်းသည်လည်း ကျွန်တော့်ဖေဖေ၏ သိချင်စိတ်ကို စနေကြောင်း ရိပ်မိပုံ
 နေသည်။ ထို့ကြောင့် အယ်လိန်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးတစ်စကို မြင်ရပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် ဖေဖေ ကသိကအောက် ဖြစ်နေခြင်းကို ကျေနပ်နေ၍ ပကတိ
 လေအေးအေးဖြင့်

‘ဟုတ်တယ်ပဲ ဆိုပါတော့ ဖေဖေရာ’

ထို့နောက်မှ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းဘက်သို့ လှည့်၍

‘အယ်လိန်း ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ဖေဖေပဲ၊ တကယ်မဟုတ်တာ တွေးရမယ်ဆိုရင်
 မိခင်ဘွဲ့ရလောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေ၊ အဲဒီအကျင့်ကတော့ ကိုယ့်နဲ့ မပတ်သက်
 ဘူးနော်၊ ကိုယ် မမွေးခင်ကတည်းက သူ့မှာရှိပြီးသား ပင်ကိုသဘာဝဗျ’
 ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်၍

‘ဖေဖေ၊ ဒါကတော့ မစွက်ရှိုင်လာပါပဲ’

အယ်လိန်းသည် ကျေနပ်စွာဖြင့်ပင်

‘အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဂိုဝန်’

ဖေဖေသည် ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ တကယ်တမ်း ဖြစ်လာပါက ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ဆုံရန် အလွန်ရှက်တတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ရှင်းပြသည့်သဘောဖြင့်

‘မစ္စကရှိုင်လာက ကျွန်တော်နဲ့ လေယာဉ်တစ်စီးတည်း ပါလာတဲ့ ခရီးသည်ပါ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို တည်းခိုမယ့် ဟိုတယ်ကို ဝင်ပို့ပေးပါမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့တာပါ ဖေဖေ’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်၏ ချိုးကွက်ထဲအတိုင်း ဆက်နင်း၍

‘ဘရက်ဒ်ဟာ အလွန်သဘောကောင်းတဲ့လူပါ မစ္စတာဂိုဝန်။ ကျွန်မက တကားတကန္တ ဖြစ်နေပါ့မယ်။ လိုက်မပို့ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်နေတဲ့အထဲက အတင်းလိုက်ပို့ပေးနေတာပါ’

ဖေဖေက

‘ဘားနတ်ဟာ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ဒီလိုပဲ ကူညီချင်တဲ့စိတ်ကိုက ပိုတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ ပိုချောလေ ပိုကူညီချင်တတ်လေပဲ’

အယ်လိန်းသည် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ

‘အင်း... ခုမှပဲ မစ္စတာဂိုဝန်ရဲ့ သားဟာ မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်လိုမြှောက်ပင့်ပြောဆိုရမယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူ့ဆီက အမွေရလာတယ်ဆိုတာ သိရပါပြီရှင်’ ဖေဖေသည် နောက်ပြောင်နေရာမှ ရုတ်တရက် တလေးတနက် ဖြစ်သွားပြီး

‘ဘားနတ်ဟာ တကယ်တော့ လူတော်ကလေးတစ်ယောက်ပါ မစ္စကရှိုင်လာ။ သူ့မှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားကို ပြောမပြဘူးလား။ သားတစ်ယောက်က ၁၉ နှစ်ရှိပြီ။ ကောလိပ်မှာ။ သမီးကတော့ အထက်တန်းကျောင်းမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်’

အယ်လိန်းသည် သွားများပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သိပါတယ်ရှင်’

ဖေဖေကမူ ဆက်၍

‘ဘားနတ်ဟာ လင်ကောင်းတစ်ယောက်၊ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူယူထားတဲ့ မိန်းကလေးကလည်း သူနဲ့အထက်တန်းကျောင်းသူ ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ငယ်ပေါင်းတွေဗျ’

ကျွန်တော်သည် အနေရအထိုင်ရ ခက်လာပါသည်။ ဖေဖေသည် ဘာစိတ်ကူးများပေါက်ပြီး ဤသို့ပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါ။ ဖေဖေစကားကို ဖြတ်၍

‘ဖေဖေကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မစ္စကရှိုင်လာက ကျွန်တော့်ရဲ့ ပျင်းစရာဘဝဇာတ်လမ်းကြီးကို ဘယ်နားထောင်ချင်မှာတုံးတော်ပါတော့’

အယ်လိန်းက ဝင်၍

‘ဆက်ပြောပါ မစ္စတာဂိုဝန်၊ ကျွန်မ တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်’

အယ်လိန်း၏အသံမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထင်သည်။

ဖေဖေအတွက်မူ ထိုမျှလောက် ထောက်ခံမှုရလျှင် လုံလောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဖေဖေသည် အယ်လိန်း၏ဟိုတယ်ရှေ့အထိ မရပ်မနား ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပါလေတော့သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖျင်းစရာကောင်းလှကြောင်း ဝန်ခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်သူကများ၊ ကျောင်းသားဘဝက ကျွန်တော်ဘယ်လောက် ရှေ့ခွဲကြောင်း၊ အထက်တန်းပညာကိုပင် မအောင်မြင်ခဲ့ကြောင်းများ ပြောကြားနေသည်ကို စိတ်ဝင်စားပါမည်နည်း။ အယ်လိန်း၏ ဟိုတယ်ရှေ့မောက် ရောက်သွားသောအခါ ဝမ်းသာသွားမိပါ၏။

‘ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေ စောင့်နေဦးနော်၊ ကျွန်တော် မစ္စကရှိုင်လာကို ဟိုတယ်အထဲ လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်’

ပြောပြောဆိုဆို လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါ၏။

အယ်လိန်းသည် ဖေဖေကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ဟိုတယ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ အယ်လိန်းက

‘ရှင်ရဲ့ အဖေဟာ ရှင့်အတွက် ဂုဏ်ယူနေတယ်နော်’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသည် ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းသို့ ကျော်ဖြတ်၍ ဓာတ်လှေကားအဝသို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ကျွန်တော်က

‘ကိုယ်က သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားလေး ဒီတော့ သာသာထိုးထိုးလည်း တွက်မှာပေါ့လေ’

အယ်လိန်း၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အပြုံးရိပ်တစ်ခု ထင်နေပါသည်။

အယ်လိန်းက

‘ရှင့်အဖေ ဂုဏ်ယူနေမယ်ဆိုလည်း ဂုဏ်ယူလောက်စရာပါပဲ၊ ရှင်ကလည်း ထူးချွန်တဲ့ သားတစ်ယောက်ပါပဲ’

အယ်လိန်း၏ အသံမှာ နာကျင်သံ ပါနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝေခွဲတတ်နိုင်ခြင်း မရှိ။ အယ်လိန်း၏ ရင်ထဲ စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်သော အမြင်အတွေးတစ်ခု ရှိနေပုံရ၏။ ကျွန်တော်က လေသံဖြင့်

‘အယ်လိန်းရယ်၊ ဘာတွေများ မှားယွင်းနေလို့လဲ’

အယ်လိန်းသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြပြီး

‘ဘာမှလည်း မမှားပါဘူး။ အကုန်လည်း မှားနေတာပဲ’

ကျွန်တော်က

‘ကိုယ်ဖေဖေကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်လေ၊ ဖေဖေကို ကိုယ်ကားထားတဲ့ ဂိုထောင်ရှိရာပဲ မောင်းပို့ခိုင်းမယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကားနဲ့ အိမ်ပြန်မယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်’

အယ်လိန်းသည် ဒေါသလေသံဖြင့်

‘အဲဒီလို မရှူးစမ်းနဲ့လေ၊ ရှင့်အဖေက လေဆိပ်ကို ဘာလို့ လာစောင့်နေတာမှတ်လို့လဲ၊ ရှင့်ကို အိမ်ပြန်ပို့ချင်လို့ လာကြိုနေတာပဲ၊ ဒါကို ရှင်မသိဘူးလား’

အယ်လိန်း၏ စကားကြောင့် ဇာတ်ရည်လည်ပါတော့သည်။ ဖေဖေသည် ကျွန်တော် ယနေ့ည ပြန်မလာနိုင်ကြောင်း မာဂီကို ပြောလိုက်သည်ကို သိနိုင် မည်မဟုတ်။ ကျွန်တော် ပြန်မလာနိုင်ကြောင်း မာဂီကို ပြောလိုက်ချိန်မှာ ညနေပိုင်းမှ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေ မာဂီနှင့် စကားပြောရချိန်မှာ နေ့ခင်းပိုင်းတုန်းက ဖြစ်သည်။ လေဆိပ်တွင် ဖေဖေ၏ မော်တော်ကား ထွက်လာစဉ်ကတည်းကပင် အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော် သိနိုင်လောက်ပါ၏။ ဖေဖေကားသည် အငှားကားများ ရပ်စောင့်နေရာ အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မဟုတ်။ သီးသန့်ကားများ ရပ်နေရာမှ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကို တမင်လာစောင့်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ပင်။ ဖေဖေသည် နေ့ခင်းက ကျွန်တော် မာဂီနှင့် ပြောကြားခဲ့သည့် စကားအရ ကနေ့ ပြန်လာနိုင်ကောင်း ပြန်လာနိုင်မည်ဟူသော စကားလေးတစ်ခွန်းကြောင့် လာလိုလာငြား လာစောင့်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ခါးသီးသော လေသံဖြင့်

‘ကိုယ်တို့ ပစ်စဘတ်မြို့မှာပဲ နေကြရအောင်လို့ ကိုယ်ပြောသာပဲ’ အယ်လိန်း၏အသံမှာ အသက်မပါလှပေ။ သူမက

‘ခုမှတော့ ဘာမှမထူးတော့ပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများ ထဲတွင် နာကျင်သော အရိပ်များ ပြန်လည်ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာကြပြန်ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ အယ်လိန်း၏ နာကျင်မှုသည် ကျွန်တော့်ရင်သို့လည်း ကူးစက်၍လာပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်အစုံသည်လည်း ဆတ်ဆတ်ခါသာ နာကျင်၍လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြပါ။ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ မျက်နှာပေါ်မှ ကြေကွဲမှုအရိပ်များ ပြန်ပွားလာသည်ကိုသာပဲ ကြည့်နေရပါသည်။ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် အယ်လိန်း အထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဆွဲလာသောအိတ်ကို လှမ်းပေးရင်း

‘ကိုယ် နောက်တော့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ဤမျှသာ ပြောလိုက်နိုင်ပါသည်။ အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးအိမ်သည် မျက်ရည်ရိပ်များ သမ်းလာပါသည်။

အယ်လိန်းသည် ခေါင်းညိတ်၍ပဲ ပြပါသည်။ စကားမပြောပါ။

ကျွန်တော်သည် ဓာတ်လှေကားတံခါး မပိတ်မီ

‘ဝွတ်နီက ဒါလင်’

ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်ထဲမှ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ပြီး ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကားထဲသို့ ပန်းလျှံစွာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်၍

‘OK ပဲ ဖေဖေ၊ သွားစို့’

ဖေဖေသည် လေဆိပ်မှ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့၏။ လမ်းမကျယ်ကြီး ရောက်သည်အထိ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပေ။ ဟိုက်ဝေးလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်ပါမှ ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

‘အတော်ချောတဲ့ မိန်းမပဲနော် ဘားနတ်’

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်၍

‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ချောတယ်’

‘မင်း သူနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ’

ကျွန်တော်သည် မထူးတော့ပြီဖြစ်၍ အယ်လိန်း၏အကြောင်း အယ်လိန်းနှင့် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း စတင်သိကျွမ်းရပုံတို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြလိုက်၏။

ကျွန်တော်၏ စကားဆုံးသောအခါ ဖေဖေသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး

‘သနားစရာ အဖြစ်ပါကလား’

ထိုစဉ် ဖေဖေ၏ကားသည် ကျွန်တော်တို့အိမ် လမ်းချိုထဲသို့ ဝင်လိုက် သဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်များသည် သက်သာရာရသွားပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တွင်လည်း ထိုအကြောင်းကို ဆက်၍မပြောချင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အချိန်မှာ ည ၁၂ နာရီကျော်နေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က

‘ဖေဖေ၊ ညဉ့်လည်းနက်လှပြီ၊ ဖေဖေအိမ်မပြန်ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာပဲ အိပ်လိုက်ပါတော့’

ထုံးစံအတိုင်းပင် ဖေဖေသည် သူ၏လွတ်လပ်မှုကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြန် သည်။

သူက

‘မဟုတ်တာပဲ ဘားနတ်ရယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ အစောကြီး ရှိပါသေးတယ် ကွယ်၊ ငါ့ရဲ့ ဝင်ငွေတွေက ရှေ့မှာ အများကြီး ငါ့လူ’

ထုံးစံအတိုင်းပင် ကျွန်တော်က ဖေဖေကို အတင်းတိုက်တွန်းပြောပြပါသည်။

‘နေပါ ဖေဖေရယ်၊ ဒါမှမနက်ဖြန်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့စံယောက် အတူ တူ ရုံးထွက်လို့ရတာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မီးရထား စီးနေရမှာ’

ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မာဂီသည် အံ့သြ၍သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က မက်ဘရက်ဒီနှင့် ညစာစား ဆွေးနွေးကြမည့်အစီအစဉ်မှာ အချိန် နီးကပ်မှ ပျက်သွားသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဟိုမှာနေ၍အကြောင်းမထူး သည့်အတွက် ညတွင်းချင်းပင် ပြန်လာခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်၏။ ထိုစဉ် သမီး ဂျင်နီလည်း အပေါ်မှဆင်းလာသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့လေးယောက်သား မီးဖို ချောင်ထဲမှာပင် ကော်ဖီတစ်အိုးနှစ်၍ သောက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က အပြန် လေယာဉ်ပေါ်တွင် အယ်လိန်း ခရီးကြုံဆုံ၍လာကြောင်း စကားစပ်၍ ပြောမိပါ သည်။ ထိုအခါ ဖေဖေမျက်နှာပေါ်တွင် တစ်မျိုးပါလားဟူသောအကြည့်ကို တွေ့ လိုက်ရပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က မက်ဘရက်ဒီ ကျွန်တော့်ကို ဝယ်ယူရန် ကြိုးစားကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါ အားလုံးသည် ထိုအချက်ကို စိတ်ဝင်စား သွားကြပြီး အယ်လိန်းအကြောင်း မေ့လျော့၍ သွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စကားပိုင်းသည် နံနက်တစ်နာရီခွဲလောက်တွင် ပြီးဆုံးသွား ရာ ကျွန်တော် လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး အယ်လိန်းထံ ဖုန်းဆက်၍ မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် အိပ်ရာ ဝင်လိုက်ရပါသည်။

အိပ်ရာထဲ ရောက်သော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်များမှာ လှုပ်ရှား၍နေပါ သည်။ အိပ်၍မရပါ။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထက်တွင် တလူးလူးတလိမ့်လိမ့် ဖြစ်၍နေပါသည်။ ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော့်နံဘေး ရောက်လာမှန်း မသိသည့် မာဂီ၏ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို လာ၍ပွေဖက်ပါသည်။

မာဂီက

‘ဘာတွေများ ဖြစ်နေတာလဲ ဘရက်ဒ်၊ အိပ်လို့မရဘူးလား’

မာဂီ၏အသံမှာ ပကတိ နူးညံ့လှပါသည်။

ကျွန်တော်ကမူ တိုတောင်းစွာဖြင့်ပင်

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ တွေးစရာတွေက များနေလို့ ထင်ပါတယ်’

‘တွေးစရာကလည်း ရှိနေတာကိုး’

မာဂီသည် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဆိုပါသည်။ နောက် ကျွန်တော့်အိပ်ရာထဲ သို့ ဝင်လာအိပ်ပါသည်။ မာဂီသည် ကျွန်တော့်ကို ပွေဖက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တကယ့်ကလေးငယ်ကလေးပမာ ချောသိပ်ပါသည်။

‘အိပ်၊ စိတ်ကိုလျော့ပြီး နားလိုက်’

ပထမတွင်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်များမှာ တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းချင်း လျော့ပါး၍သွားပါသည်။ နံဘေးမှ ကျွန်တော့်ကို ပွေဖက်ထားသော ချစ်ဇနီး၏ရင်ငွေ့မှာ တဖြည်းဖြည်း နွေးထွေး၍ လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်ပါ၏။

မနက် ရုံးသို့ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော် ပထမဆုံး လုပ်မိသည့်အလုပ်မှာ အယ်လိန်းထံသို့ ဖုန်းဆက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဟိုတယ် တယ်လီဖုန်းအော်ပရေ တာ၏ အဖြေမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အံ့သြစရာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တွင် ဘယ်လိုသိနေသည်ကိုဖြင့် ကျွန်တော်မသိပါ။ မနေ့ညက အယ်လိန်း ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်သွားသည်နှင့် ဤလိုဖြစ်လိမ့်မည်မှန်း ကျွန်တော် အလိုလို သိနေပါသည်။ သို့တိုင် နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရသောအခါ ကျွန်တော် မယုံချင် ပဲ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အော်ပရေတာ၏ စကားကို မကြားလိုက်သလိုဖြင့်

‘ဘာပြောတယ်

အော်ပရေတာ၏ ပြန်ဖြေသံမှာ ဝေးလံခေါင်သီလွန်းလှသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ တာဝန်အရ ထမ်းဆောင်နေရသူတစ်ဦးက စိတ်မရှည်စွာ ဖြင့် ဖြေဆိုရသည့် အသံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ဝေးလံလှသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ကြားရသည့်အသံမူ ရှင်းလင်းပြတ်သားလှပါသည်။

‘မစ္စက်ရှိုင်လာ ကနေမနက်ပဲ ဒီဟိုတယ်က ထွက်သွားပါပြီရှင်’

ဟူ၍

အခန်း(၁၅)

နေ့လယ် သုံးနာရီအချိန်လောက် ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် စိတ်ဓာတ် အကျကြီးကျနေပါသည်။ ပထမ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် စိတ်ဆိုးသည်။ နောက် တော့ ကျွန်တော့်ရင်သည် နာကျင်၍လာပါသည်။ အယ်လိန်းသည် ယခုကဲ့သို့ ထွက်ပြေးရန် မလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် လူကြီးများ ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်ပါသည်။ သည်အရွယ်ရောက်ပါမှ ကျွန်တော်တို့ ချစ်မိကြပါသည်။ သို့အတွက် ခက်ခဲကြမ်း တမ်းသော အခြေအနေသို့ ရောက်သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထွက်ပြေး၍ မရနိုင်ပါ။ အချစ်ကို ပုန်းရှောင်ခိုအောင်းနေဖို့ နေရာမရှိပါ။

ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေအောင် လုပ် နိုင်မည့်နည်းလမ်းမှာ တစ်ခုသာရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်ထဲ၌ အတင်း ငြုပ်နံ့၍ ဖိလုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်း တစ်ခုသာရှိပါသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းရောက်ချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ရုံးရှိ လူအားလုံးကို မရှားရုံတမည် နှိပ်စက်ပြီး ဖြစ် နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘီလူးက ကနေကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နေ့လယ်စာပင် ထွက်၍မစားပါ။ သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဤရွေ့ ဤမျှ နှိပ်စက်၍ ခိုင်းစေနေသော်လည်း တကယ်တမ်း၌ ဘာမှအကြောင်းမထူးပါ။ ဝေဒနာသည် ရင်ထဲမှ တရစ်ဝဲဝဲ ပြန်၍ပြန်၍ တလိပ်လိပ် တက်လာပါသည်။ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်သည့် အခြေအနေထိ ရောက်လာပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ သီးသန့်ရုံးခန်းထဲမှ လူအားလုံးကို မောင်းထုတ်လိုက်ပါသည်။ အတွင်းရေးမှူးမကလေး မစ်ကီအားလည်း ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ လာမနေနှင့်ယုက်ရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ စကော့ဝီစကီ တစ်လုံး ဖွင့်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်ပါသည်။ မိနစ် ၂၀ ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်၏ခေါင်းများသည် ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးများပမာ နာကျင်ကိုက်ခဲ၍ လာပါတော့သည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်၏ သီးသန့်ဖုန်းသည် မြည်လာပါသည်။ ဤဖုန်းမှာ ကျွန်တော်၏ ရုံးဖုန်းမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ထားသည့်ဖုန်း မဟုတ်ပါ။ မစ်ကီမှ တစ်ဆင့် လာသောဖုန်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲသို့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ထားသည့်ဖုန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တဝှမ်းဝှမ်းမြည်နေသော တယ်လီဖုန်းကို သည်အတိုင်း အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ယခုအချိန်၌ ဖုန်းပြန်၍ပြောကြားခြင်း မပြုလိုပါ။ ကျွန်တော်၏ သီးသန့်ဖုန်းကို သုံးပြီး ဆက်သွယ်မည့်သူမှာ မာဂီတစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ သည်အချိန် သည်အခြေအနေမျိုးတွင် မာဂီနှင့် ကျွန်တော် စကားမပြောချင်ပါ။ ပြောနိုင်သည့်အင်အား ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါ။

သို့သော် ဖုန်းကမူ ဆက်လက်၍ မြည်မြည်နေပါသည်။ နောက်ဆုံး မနေသာတော့ဘဲ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်ရှိ ဖုန်းရိုရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဖုန်းခွက်ကို မယူ၍ ကိုင်လိုက်ရပါသည်။ ပြီးမှ

‘ဟဲလို’

ဟု ခပ်မာမာ ထူးလိုက်ပါသည်။

ဖုန်းခွက်ထဲမှ ပေါ်လာသော အသံမှာ တစ်ခွန်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

‘ဘရက်ဒ်’

ဖုန်းခွက်ထဲမှ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးများသည် ဆတ်ဆတ်ခုန်လာပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က ဘီလူးသဘက်လို လေသံဖြင့်

‘မင်းအခု ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ’

‘အန်ကယ် မက်သရူးအိမ်ကပါ’

အယ်လိန်းကမူ ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြေပါသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းအေးသွားပါသည်။ ကျွန်တော်က

‘မင်း ကျုပ်ဆီက ထွက်ပြေးသွားပြီလို့ ထင်နေတာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

အယ်လိန်းကမူ ရှင်းရှင်းပဲ ပြန်ဖြေပါသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်သည် ဘာပြန်ပြောရမည်ကို မသိတော့ပါ။ ကျွန်တော်၏ နားထင်နားရင်းများမှာ ထူပူနေပြီး တစ်ခေါင်းလုံးမှာ ကိုက်ခဲလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်မေးနိုင်သော မေးခွန်းမှာ တစ်လုံးတည်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

‘ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ပါဘူး ဘရက်ဒ်’

အယ်လိန်း၏အသံမှာ တိုးတိုးကလေးဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် သဲ့သဲ့ကလေး မနည်းကြားရအောင် နားထောင်နေရပါသည်။ အယ်လိန်းက ဆက်၍

‘ခုတော့ ကျွန်မ သိပါပြီ အထူးသဖြင့် မနေ့ညကတော့ ပိုပြီး သဲသဲကွဲကွဲ သိသွားရပါပြီ တကယ်တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်ခဲ့လို့ပါပဲလေ’

ကျွန်တော်က အမြန်အထက်

‘ကိုယ့်ဖေဖေက သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်ပါကွယ်၊ သူ့အကြောင်း မင်း မသိပါဘူး’

အယ်လိန်းက စကားဖြတ်၍

‘ကျွန်မ သိပ်သိပါတယ် ရှင်ရယ်၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း မသိနိုင်နားမလည်နိုင်တဲ့လူ ဖြစ်ပါရစေလို့ ဆုတောင်းမိပါရဲ့ ဒါပေမဲ့ မရဘူး၊ ကျွန်မအားလုံး သိနေပါပြီ၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့များ ရှင်နဲ့ ဇာတ်လမ်းစခဲ့မိပါလိမ့်ဆိုတာတော့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း နားမလည်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မအတွက် နေရာမှ မရှိတာပဲ’

‘အယ်လိန်းရယ်...’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ဝေဒနာသည် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ပုံနှံကူးစက်နေသည်ကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကောင်းကောင်းကြီး သိမြင်ခံစားနေရပါသည်။

အယ်လိန်းကမူ ကျွန်တော်က ဝင်၍ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောလိုက်သည့်အတိုင်း ဆက်၍

‘ကျွန်မဟာ တစ်ကိုယ်ထီးတည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေလွန်းလို့များ အဲဒီလို ဖြစ်သွားရလေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ခင်ပွန်းအေးစစ်ကို သိပ်ပြီး တမ်းတနေမိလို့လားတော့ မသိနိုင်ဘူးလေ’

ကျွန်တော်သည် ကယောင်ကတမ်းဖြင့်

‘အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ဒါကို မင်းလည်း ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်’

အယ်လိန်း၏ အသံကမူ ပင်ပန်းလှနေပါသည်။ အယ်လိန်းက

‘ခုတော့ ဘယ်အကြောင်းအချက်က အမှန်ဆိုတာ ကျွန်မလည်း မသိ တော့ပါဘူး။ အင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါတွေလည်း အရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ ခု ကျွန်မ သိလိုက်ရတာကတော့ တစ်ခုပါပဲ။ ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြင်မရတဲ့အမှား မမှားခင်၊ ကုမရတဲ့ ဒဏ်ရာ ဝေဒနာမရခင် ကျွန်မ ထွက်ပြေးရတော့မှာပဲပေါ့’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏စကားများကို ကန့်ကွက်သောအားဖြင့်...

‘ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကို ထည့်ပြီး စဉ်းစားပါဦး၊ အယ်လိန်းရယ်...၊ အယ်လိန်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ကိုယ်မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုရင် ဒီမနက် မင်းတည်းသွားခဲ့တဲ့ ဟိုတယ်မှာ ဆက်သွယ်မရတဲ့အချိန်ကစပြီး တစ်မနက်လုံး ကိုယ်ဟာ နေမထီ ထိုင်မသာ ဝေဒနာခံစားနေခဲ့ရပါတယ်။ မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝ အတွက် တစ်ခါမှ မရှိဖူးမဖြစ်ဖူးခဲ့တဲ့ အဖြစ်မျိုးပါကွယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူရှိနေကြတဲ့အချိန်ဟာ လောကကြီးမှာ ယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ မိန်းမတစ်ဦးတို့ရဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူရှိနေတဲ့ ကာလဟာ နှစ်ဦး နှစ်ယောက် ရှိနေတာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ တစ်ကိုယ်တည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တကယ်တော့ နှစ်ယောက်မဟုတ်ပါ ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းပါ’

အယ်လိန်း၏အသံက ကျွန်တော့်စကားကို ဝင်ဖြတ်လိုက်ပါသည်။

အယ်လိန်းက

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ မနိုင်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့မှာ လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ ထွက်ပေါက် မရှိပါဘူး’

ကျွန်တော်က အော်၍

‘အယ်လိန်း...အယ်လိန်း မင်းကိုယ့်ကို ပစ်သွားနိုင်ပါဘူး၊ အယ်လိန်းရယ်’
အယ်လိန်းက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

‘ကျွန်မ ပစ်မပြေးပါဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး မတွေ့မဆုံခဲ့ဖူး ဘူးလို့ သတ်မှတ်လိုက်မှာပါ’

ခါးသီးသော ဝေဒနာသည် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့် ခံစားလိုက်ရ ပါသည်။ ကျွန်တော်က အော်၍

‘မင်းအတွက်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက်တော့ အဲဒီလို သတ်မှတ်လိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ မင်းနဲ့ မတွေ့မဆုံခဲ့ဘူးလို့ သတ်မှတ်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ် လူ့လောကထဲမှာ မပွေးခဲ့ဘူး။ လူဖြစ်မလာခဲ့ဘူးလို့ သတ်မှတ်ရတာမှ ဖြစ်နိုင်ဦးမယ်’

အယ်လိန်း၏အသံကမူ ပကတိ တည်ငြိမ်နေပါသည်။ အယ်လိန်းက

‘အဲဒီလိုမျိုးပါပဲ ဘရက်ဒ်၊ အဲဒီလို လူဖြစ်မလာခဲ့ဘူးလို့ သတ်မှတ်ရ ပုံမျိုးပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော့်တွင် ပြန်ပြောနိုင်သည့် အင်အားလည်း မရှိပါ။

ပြန်ပြောစရာ စကားလုံးလည်း မရှိတော့ပါ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ’

အယ်လိန်း၏ စကားလုံးများမှာ ကျွန်တော့်အသည်းထဲသို့ ထိုးစိုက်ဝင်လာ သော ဓားသွားနှင့်တူလှပါသည်။ အယ်လိန်းပြောနေသည့် လေယူလေသိမ်းကမူ ထိုသို့ ကျွန်တော့်အသည်းထဲမှာ စိုက်ဝင်နေသော ဓားသွားကို လှုပ်ခါလှည့်ပတ် လိုက်သည်နှင့် တူလှပါသည်။

အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မ အခုဖုန်းဆက်ပြောရတဲ့အကြောင်းက အန်ကယ်မက်ဟာ နယူး ယောက်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားမယ်ပြောပါတယ်။ အဲဒါ ရှင့်ရဲ့ ရုံးခန်းကိုလည်း အချိန်ရရင် ဝင်သွားမယ်လို့ ပြောသံကို ကျွန်မ ကြားလိုက်တယ်။ အဲဒါ ဘရက်ဒ် သိရအောင် အကြောင်းကြားတာပါ။ ဒါပါပဲ ဘရက်ဒ်၊ ဝွတ်ဘိုင်’

ပြောပြောဆိုဆို အယ်လိန်းသည် ဖုန်းအဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက် လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စောစောက ကျွန်တော့်အား ဝေဒနာပေါင်းစုံပေးခဲ့သော ယခုတော့လည်း ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့သော ဖုန်းခွက်ကြီးကို လက်ထဲမှာ အိုင်သားကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို အသာအယာ ပြန်တင်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပကတိအေးစက်ခြင်းသာ ရှိပါတော့သည်။ လှပသော အိပ်မက်များလည်း မရှိတော့။

အောင်မြင်မှုများလည်း မရှိတော့

အနှစ်သာရ အရသာဆိုသည်မှာ မရှိတော့။

ထိုစဉ် အပြင်ခန်းမှ ဆက်သွယ်လာသော ဖုန်းမြည်သံသည် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှ ပုလင်းကိုမချဘဲ ဆက်သွယ်ရေးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ အပြင်ခန်းမှ မစ်ကိုအသံက

‘မစ္စတာ ဘရက်ဒီက ရှင်နဲ့တွေ့ဖို့ ရောက်နေပါတယ် ဘရက်’

ကျွန်တော်က

‘သူ့ကို ကျုပ်မတွေ့နိုင်ဘူး။ ခရစ်ဆီကို လွှတ်လိုက်’

မစ်ကို၏အသံမှာ တုန်လှုပ်သွားပုံရသည်။ မစ်ကိုက

‘ရှင်...မစ္စတာဂိုဝန်၊ ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ မစ္စတာဘရက်ဒီဆိုတာ.....’

ကျွန်တော်က အော်၍

‘သူ့ကို ခရစ်ဆီလွှတ်လိုက်၊ ပြောနေတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ် သူ့ကို မတွေ့နိုင်ဘူး’

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆို ဆက်သွယ်ရေးခလုတ်ကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်မိပါသည်။ ပြီးမှ အခန်းအတွင်းအပြင် ဆက်သွယ်ရေး စကားပြောခွက်ကို အိုင်သားကြည့်နေမိပါသည်။ ရင်ထဲမှ ဝေဒနာတို့သည် တလိပ်လိပ်ဆန်တက်လာပြီး လည်မျိုမှာ တစ်ဆိုဆိုကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

ဝေဒနာ၏ ပေါက်ကွဲမှုဒေါသသည် ဖြစ်ပေါ်လာပါ၏။

ကျွန်တော်သည် စောစောက ကျွန်တော် ထိုင်ခဲ့သော ကုလားထိုင်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်ခြေထောက်များသည် ကျဉ်ခနဲ နာသွားပါသည်။ နောက် ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှ ရှိသမျှပစ္စည်းများကို ဝန်းဒိုင်းကြ၍ ဆွဲခါယမ်းပစ်လိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော့်ရုံးခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အလျင်အမြန် ပြေးခုန်၍ တံခါးပွင့်မလာမီ တွန်းပိတ်လိုက်ပါသည်။ အပြင်မှ မစ်ကိုက စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့်

‘ဘရက်ဒီ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

ကျွန်တော်သည် အသက်ကို အနိုင်နိုင် ရှူရှင်း တံခါးကို ကျောဖြင့်ပိတ်၍

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဝင်မလာနဲ့’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး ဘရက်ဒီ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် OK ပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မင်းအပြင်က လုပ်စရာရှိတာတွေကိုသာ ဆက်လုပ်ပါ’

တံခါးပေါက်နံဘေးမှ ပြန်ထွက်သွားသော မစ်ကို၏ခြေသံကို ကြားရပါသည်။ ထို့နောက် သူမ စားပွဲကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သံကို ကြားလိုက်မိပါသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည် တိုးတိုးတိတ်တိတ် အခန်းတံခါးသော့ကို အတွင်းမှ ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်၍ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော့်ရုံးခန်းမှာ မြင်မကောင်းတော့ပါ။ ဒီအတွက် ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ချင်သော်လည်း ဂရုစိုက်၍ မရပါ။ ခုတော့ဖြင့် ဘာမှအရေးမကြီးတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပစီကိုထုတ်၍ မျက်နှာကို သုတ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်မျက်နှာပေါ်တွင် ဇောချွေးများ ပြန်နေပါသည်။ ရင်ထဲမှာကမူ မူးနောက်နောက် ဝေဒနာခံစားနေရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ဆွဲတက်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

အပြင်မှ အေးမြသောလေသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာပါသည်။ နောက်နောက် ဝေဒနာနှင့် ပျို့ချင်အန်ချင်စိတ်သည် လျော့ပါး၍သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှစီး၍ နယူးယောက်မြို့ကြီးကို အကြာကြီး ကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။

မင်းဟာ ငတုံးပဲ...ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိပါသည်။ ဆက်၍ မင်းဟာ တကယ်တော့ မြီးကောင်ပေါက် ဆယ်ကျော်သက်ကလေး ဝန်ယောက်လို လုပ်နေတာပါလား။ ဒီလောကကြီးထဲမှာ မင်းလိုချင်တာမှန်သမျှ မရဘဲ မဟုတ်လား။ ငွေရှိတယ်၊ ရာထူးဌာနန္တရရှိတယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ်၊ ဘာမှား ဒီထက်ပိုပြီး လိုချင်သေးတာလဲ၊ ဘယ်မိန်းမမှ ဒါတွေထက်ပိုပြီး အရေးကြီးပါဘူးကွာ။

ဟုတ်သည်။

ဘယ်မိန်းမမှ အရေးမကြီးပါ။

အရေးမကြီးကြောင်းကို ကျွန်တော် အမြဲ သိနေပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ပင် အမြဲတမ်း ပြောခဲ့ ယုံကြည်ခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ ဆိုဖာခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး နောက်ဖိုကို ခေါင်းနှင့် ခြိတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရိုက်ထားသလို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြပြီး မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်လိုက်မိပါသည်။

ချက်ချင်း အခန်းထဲသို့ အယ်လိန်း ရောက်လာပါသည်။

အယ်လိန်း၏ နူးညံ့သော ဆံယဉ်နွယ်များကို ကျွန်တော် ထိတွေ့ကိုင်စမ်း၍ ရပါသည်။

အယ်လိန်း၏ အပြုံးကို ကျွန်တော် မြင်ရပါသည်။

အယ်လိန်း၏ ချိုမြိန်သော အသံကို ကြားရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုဖာပေါ်မှာ လူးလို့မိုလိုက်ပြီး မျက်နှာကို ဆိုဖာထဲမှ အတင်းထိုးမြှုပ်လိုက်မိပါသည်။ အသက်ပင် ကောင်းကောင်းရူမရအောင် မွန်းကျပ်လာပါသည်။ သို့သော် ဘာမှ မထူးပါ။

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းမျက်နှာ ပျောက်သွားရလေအောင် ကူရှင် ဆိုဖာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်ပါသည်။ မရပါ။ ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးအရံနှင့် ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် အယ်လိန်းသည် အခန်းထဲမှာ ရှိမြဲရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော် မမြင်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သံကုန်ဟစ်၍

‘သွား.....သွား.....ငါ့ကို လာမနှောင့်ယှက်နဲ့’

ကျယ်လောင်သော ကျွန်တော့်အသံကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြန်၍ ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်မိပါ၏။

အခန်း(၁၆)

ကျွန်တော်၏ ကလပ်ရုံးစားပွဲရှေ့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က စာရေးဖြစ်သူ အား ကျွန်တော့်အတွက် တယ်လီဖုန်းလာ၊ မလာ မေးပါသည်။

စာရေးက စာရင်းစာရွက်ကို လှန်၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး

‘မလာဘူး မစွတာဂိုဝန်’

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။

မနေ့ညက ကျွန်တော်သည် မာဂီအား အလုပ်ကိစ္စများဖြင့် မြို့ထဲမှာရှိမည်။

နောက် ကလပ်မှာဆက်၍ ရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောထားခဲ့သောကြောင့် ကလပ်သို့ ဖုန်းလာ၊ မလာ စုံစမ်းရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖွတ်ဖွတ်ကြေအောင် နွမ်းနယ်ပင်ပန်းလျက် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကလပ်သို့လာပြီး ရေခွေးငွေ့ရေချိုးခန်းမှာ ရေခွေးငွေ့ငိမ်ခံမည်။ နိပ်နယ်ခြင်းကို ခံမည်။ ပြီးမှ ရေပန်းနှင့် ရေချိုးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော်သည် အနိပ်ခံခတ်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းလျက်ရှိပြီး ဆမ်က ကျွန်တော့်ကို ပွတ်သပ်နိပ်နယ်ပေးနေပါသည်။ ဆမ်သည် အနိပ်ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သူ၏သန်မာသော၊ ပေါက်သောလက်များ၏ အောက်တွင် ကျွန်တော်၏ တင်းမာသော ကိုယ်ခန္ဓာ အကြောအခြင်များသည် တစ်စလျော့ပါး၍ လာပါသည်။

စိတ်လျော့ကိုယ်လျော့ဖြင့် မိန်းမောနေသော ကျွန်တော်၏ တင်ပါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်ရင်း ဆမ်က

‘ခင်ဗျားရေချိုးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ မစ္စတာဂိုဝန်’

ကျွန်တော်သည် ပျင်းရိစွာဖြင့် အနှိပ်ခံ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းရင်း

‘ကျေးဇူးပဲ ဆမ်’

ကျွန်တော်သည် ငေးတိငေးဝိုင်ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။ ရေပန်းမှ ရေအေးအေးမြမြတို့သည် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးရှစွာ ဖျန်းပက်လာပါသည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော်သည် မိန်းမောနေသောနေရာမှ တကယ်နိုးလာပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ရုံးခန်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ မစ်ကီက ကျွန်တော့်ကို လူထူးလူဆန်းတစ်ဦးပမာ ကြည့်ပါသည်။ မစ်ကီက

‘ပက်ဂေါ့ဒီဆီက ဖုန်းလာတယ်’

‘ဒါဆို သူနဲ့ ပြန်ဆက်သွယ်ပေးလိုက်လေ’

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ သီးသန့်ရုံးခန်းထဲသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးကို ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ယမန်နေ့က ကျွန်တော် ဖွရှုပ်ထားသမျှကို သပ်ရပ်စွာ ရှင်းလင်းသန့်စင်ထားပြီး ဖြစ်နေပါသည်။

မစ်ကီသည် ကျွန်တော့်နောက်မှ တစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့ပြီး ကျွန်တော်၏ စားပွဲပေါ်သို့ စာရွက်စာတမ်း တချို့ တင်ပါသည်။ နောက် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပြန်ထွက်မည် ပြုပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘ခုလို ရှင်းလင်း သန့်ရှင်းထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ မစ်ကီ’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မစ်ကီသည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပါသည်။ မစ်ကီ၏အကြည့်မှာ အံ့သြခြင်း၊ နားမလည်ခြင်း တို့ ပါဝင်နေပါသည်။

‘ရှင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဘရက်ဒါ၊ ခုလိုဖြစ်တာမျိုး ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး

‘အလုပ်တွေ သိပ်ပင်ပန်းပန်း လုပ်လိုက်လို့ ဖြစ်သွားတာနေမှာပါ’

မစ်ကီသည် ကျွန်တော်၏အဖြေစကားကို ယုံကြည်ပုံမရပါ။ သို့သော် ဆရာသမားဖြစ်၍ ဘာမှနောက်ထပ် အတွန့်မတက်တော့ဘဲ အပြင်သို့ ထွက်သွား

ပါသည်။ ခဏအကြာတွင် မစ်ကီထံမှ ဆက်သွယ်မှုရပြီး ကျွန်တော်သည် စောစောက ဆက်သည်ဆိုသော ပက်ဂေါ့ ဒီနှင့် တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ် ရပါသည်။

ပက်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးသော ဖောက်သည်ကောင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အမေရိကန်အရှေ့ပိုင်း အကြီးဆုံး အငှားလေယာဉ်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ တာဝန်ခံတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အလုပ်၏ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းမျှ ဝင်ငွေပေးနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး တယ်လီဖုန်းထဲမှ နှုတ်ခွန်းဆက်စကား၊ အလ္လာပသလ္လာပများ ပြောကြားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်ပါသလဲဟု မေးမြန်းလိုက်ရလေ၏။

ပက်၏ လေသံထဲတွင် ရှက်အားနာသံများ ယှက်ဝင်၍ လာပါသည်။

ပက်က

‘အဲ...ဘရက်ဒါ၊ ကျုပ်ဖြင့် ဘယ်လိုတောင် စကားစရမယ် မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ’

ကျွန်တော်သည် အသက်မရှုဘဲ ခဏမျှ အောင့်၍ ထားလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း အသက်ရှူသွင်းလိုက်ပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် ပက်ဘာပြောမည်ကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ရိပ်မိနေပြီဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဘာတွေဖြစ်တော့မည်ကို ကျွန်တော် သိသလိုလို ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လေသံအေးအေးပြတ်ပြတ်ဖြစ်ရန် ကြိုးစား၍

‘ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ ပက်’

ပက်က

‘အဲ.....ပြောစရာကတော့ ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ငန်းမှာ ပေးထားတဲ့ ကျွပ်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ စာရင်းကို ထုတ်ရတော့မယ် ဆိုတာပါပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

ကျွန်တော်သည် ဤသို့မေးမည့်သာ မေးလိုက်ရသော်လည်း အဖြေကို သိပြီးပြီဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်မှ ဖွင့်ပြောသည်ကို ကြားချင်၍ မေးနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဆက်၍

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီအတွက် အကျိုးရှိအောင် အများကြီး လုပ်ပေးနေတာပဲလို့ ယူဆနေမိတာဗျာ’

ပက်က လျင်မြန်စွာဖြင့်

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...’

ကျွန်တော်က အတင်းအကျပ်ပင် ဆက်၍

‘ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ’

ပက်က တွန့်ဆုတ်သော လေသံဖြင့်

‘ပြဿနာ ပေါ်လာ...ပေါ်လာလို့ပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ဘဏ်က အကျပ်ကိုင်

နေလို့’

ကျွန်တော်က မကျေမနပ်ဖြင့်

‘သူတို့က ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်သူတွေလဲဗျ။ ခင်ဗျားအလုပ်ကို ဘယ်သူတွေ လုပ်နေကြတာလဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို ခိုင်းတယ်ဆိုတာ သူတို့ဂရုစိုက်စရာ ဘာရှိ လို့တုံး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်ကို ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ခင်ဗျားဦးဆောင်ပြီး လုပ်နေတာလို့ အမြဲ ယူဆယုံကြည် နေခဲ့တာ’

ပက်က အားနာတောင်းပန်သော လေသံဖြင့်

‘ဒီမှာ ဘရက်ဒါ၊ ကျုပ်မှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အခက်အခဲထက် ပိုပြီး ခက်ခဲ အောင် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ အပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆို တာ ခင်ဗျားသိပါတယ်။ ဒီကိစ္စကတော့ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့လို့ပါ။ ကျွန်တော်က အခုကို လုပ်ရင် လုပ်၊ မလုပ်ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဏ်တိုက်က ကျွန်တော့်ကို အရင်းအနှီးငွေ ထုတ်ပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

ကျွန်တော်၏ ဒေါသများသည် ပြယ်လွင့်၍သွားပါသည်။ သူနည်းသူဟန် သူ့အခြေအနေနဲ့ သူမန်ပါသည်။ သူ့အနေနှင့် တခြားဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့ပါ။ မက်ဘရက်ဒီသည် သတ်မိန့်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ဘယ်သူများ သူ၏စကားကို အမိန့်တော်မြတ်ကို လွန်ဆန်ရဲပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်က

‘ဟုတ်ပါပြီ ပက်၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပြီး အခန်းချင်းဆက်သွယ်သည့် ခလုတ်ကိုဖွင့်၍ မစ်ကီအား ခရစ်ကို ကျွန်တော့်ထံ လွှတ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပါ သည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်ကို လှည့်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်ပါ၏။ စိတ်ထဲကမူ သည်ခပ်ညွှက်ညွှက် လူကလေး

တစ်ယောက်တွင် ဤမျှတန်ခိုးအာဏာတွေ ရှိနေခြင်းကို ယုံရန် ခပ်ခက်ခက် ဖြစ်နေပါ၏။

အခန်းချင်း ဆက်သွယ်ရေးစက်မှ မီးပွင့်သွားရာ ကျွန်တော်က ခလုတ် နှိပ်လိုက်သည်နှင့် မစ်ကီအသံက ထွက်လာပါသည်။

‘ခရစ်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးက ပြောတယ်၊ ရှင် ရုံးမလာခင်ကပဲ ခရစ် ရုံးခန်းထဲ က အပြင်ထွက်သွားတယ်လို့’

‘သူ ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မှာတဲ့လဲ’

‘မသိဘူးတဲ့’

ကျွန်တော်သည် ဆက်သွယ်ရေးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပါ၏။ အခြေအနေ က ဘယ်လောက်များ ဟန်ကျလိုက်ပါသလဲ။ အိမ်တစ်အိမ်လုံး မီးလောင်နေပြီ။ မီးသတ်ဆရာကြီးက အလည်ထွက်နေပါသတဲ့။

တယ်လီဖုန်းလာကြောင်း အချက်ပြသကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက် ထိုးကောက်ယူ၍ နားထောင်လိုက်ရပြန်ပါသည်။ ဤအကြိမ်တွင်လည်း ကျွန်တော် ထိုးလုပ်ငန်းရှင် ဖောက်သည်တစ်ဦးထံမှပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းကမူ ဓာတ်ပြား မောင်းကြိုးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ကျွန်တော် ထိုး အလုပ်ဆက်မအပ်နိုင်တော့ပါဘူးဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့ကုန် ဖုန်းက တဝှမ်းဝှမ်း မြည်လာပြီး ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ငန်းရှင် ဖောက် သည်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖုန်းလာခြင်းမှာ ဆက်တိုက်လို့ဖြစ်နေ သဖြင့် ကျွန်တော်သည် နေ့လယ်စာပင် ထွက်စားချိန်မရလိုက်ပါ။ သူတို့၏ အလုပ် အပ်ခြင်း ရုပ်သိမ်းမှုများကို မှတ်သားလက်ခံနေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ညနေ ငါးနာရီထိုးသောအခါတွင်မှ ဖုန်းမြည်သံက ရပ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်မှနာရီကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အလုပ်ချိန် ကျန်ဆုံးသွားသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်နေရပါသည် မဟုတ်ပါလား။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီလောက် အလုပ်ချိန်ရှိပါသေးလျှင် ကျွန်တော်သည် မူလပထမ အလုပ် အတွက် ဘဝအတိုင်း လမ်းဘေးတယ်လီဖုန်းရုံကလေးများထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရ သည့်ဘဝသို့ ရောက်သွားတော့မည်မှာ သေချာလှပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းကိုဖြတ်၍ အရက်ဝီရိုရီရာသို့ ရောက်သွားပြီး ဤကြည့်လိုက်၏။ အခါတိုင်းရှိနေကျ စကော့ဝီစကီပုလင်းများကို မတွေ့ရတော့။ ကျွန်တော်သည် သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ယနေ့မနက် ကျွန်တော့်အလုပ်

ခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခဲ့စဉ် မစ်ကီသည် ဝီစကီများကို ရှင်းပစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။
ကျွန်တော်သည် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်ခန်းကို လှမ်းကြည့်၍

‘ကိုယ့်ရဲ့ ဝီစကီပုလင်းတွေ ဘယ်ဝှက်ထားသလဲ မစ်ကီ၊ ကိုယ် တစ်ခွက်
လောက် သောက်ချင်လို့ပါ’

မစ်ကီသည် ကျွန်တော့်ကို မယုံမရဲ မော့ကြည့်ပြီး

‘ဘရက်ဒါ၊ ရှင် မနေ့တုန်းက ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ဦးမလို့လား’

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး

‘မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခွက်လောက် သောက်ဖို့ လိုအပ်နေလို့ပါ’

မစ်ကီသည် သူမ၏ စားပွဲနံဘေး စင်တစ်ခုထဲမှ ဝီစကီပုလင်းထုတ်ယူ၍

ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ယူလာ၏။ ပြီးမှ

‘ကျွန်မလည်း တစ်ခွက်လောက် သောက်မှနဲ့တူတယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မစ်ကီသည် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်မှာ အရက်ငိုပြီး

ကျွန်တော့်တစ်ခွက် ကမ်းလာ၏။

ကျွန်တော်သည် ဝီစကီကို တစ်ငုံမြုံ့လိုက်ပြီး

‘ခရစ်ဆီက ဘာသတင်းကြားသေးလဲ’

မစ်ကီသည် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခရစ်တစ်ယောက် ဘယ်များ ရောက်နေပါလိမ့်’

ကျွန်တော်၏ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပါသည်။

ကျွန်တော်

‘မနေ့တုန်းက ခရစ် မက်ဘရက်ဒီနဲ့ တွေ့သွားသလား’

မစ်ကီသည် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွား၍ စိတ်ထဲမှ စဉ်းစားနေပုံရ၏။

ကျွန်တော်က ဆက်၍

‘ကျုပ်က အတွေ့မှခံဘဲ ခရစ်ဆီကို လွှတ်လိုက်ပါလို့ ပြောတုန်းကလေ’

မစ်ကီသည် သတိရသွားပြီး

‘ဪ...အင်း...တွေ့သွားတယ်လေ’

ကျွန်တော်က

‘ဘယ်လောက်ကြာကြာ တွေ့သွားကြသလဲ’

‘ခဏလေးပါပဲ၊ ပြီးတော့ မက်ဘရက်ဒီ ပြန်ထွက်သွားတာပဲ’

‘ခရစ်က အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောသေးသလဲ’

မစ်ကီက ခေါင်းယမ်း၍

‘ဟင့်အင်း၊ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။ ရှင်မပြန်ခင် ပြန်သွားတာပဲ၊
ကြည့်ရတာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပုံရတယ်’

ကျွန်တော်သည် ဝီစကီတစ်ငုံ သောက်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ခြစ်
နေသော အခြေအနေကို သဘောမကျပါ။ မက်ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော့်ကို ဝီ
ပယ်ကြရန် အမိန့်စာထုတ်လိုက်သည့်တိုင် ကျွန်တော်၏ဖောက်သည် အလုပ်
များ၏ စာရင်းကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရရှိသွားပါသနည်း။ သူတို့
ကျွန်တော့်ရုံးမှ အတွင်းလူတစ်ဦး၏ အကူအညီ ရမှဖြစ်ပေမည်။

မစ်ကီသည် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်နေရာမှ

‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဘရက်ဒါ၊ လူတွေက ဘာဖြစ်ကုန်ကြတာ
မက်ဘရက်ဒီရဲ့ ကော်မရှင်က ရှင့်ကို ကွန်မြူနစ်လို သတ်မှတ်လိုက်တာကို ခံရ
လား’

ကျွန်တော်က သွားဖြဲပြလိုက်ပြီး

‘အဲဒီလောက်နီးပါး ဆိုးရွားတာပေါ့ကွာ၊ မက်ဘရက်ဒီက ကျုပ်နဲ့ အဆ
အဆ မလုပ်ကြနဲ့လို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်လို့ပေါ့’

မာဂီက

‘အခြေအနေက အတော်ဆိုးသလား’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘အင်း အတော်ဆိုးပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အကောင်းဆုံး ဖောက်သည်ရှစ်ဦး
လောက် ကနေ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီလေ’

မာဂီမျက်လုံးထဲတွင် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံရ၏။ မာဂီသည်
ကျွန်တော်ထိုင်နေသော ကုလားထိုင် လက်ရမ်းပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်ရင်း
‘ဒါပဲလား’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။
အခြေအနေအရ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်အကိုင်ပြုတ်ပြီး စုတ်ပြတ်သွားမည့် အခြေ
အနေ ရောက်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ သည့်အတွက် မာဂီမှာ စိတ်ထိခိုက်
ပုံ မရပါ။ ကျွန်တော်က

‘ဒါ မဆိုးသေးဘူးလားကွ။ ဒီထက်ဆိုးတာ ဘာများဖြစ်နိုင်သေးလို့လဲ’

မာဂီသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍ပြုလိုက်ပါသည်။

‘ဒီထက်ဆိုးတာ ရှိသေးတာပေါ့ ရှင်ရယ်။ ကျွန်မက အဲဒါများ ဖြစ်သွားပြီ
လားလို့ အောက်မေ့နေတာ’

ကျွန်တော့်သည် မာဂီစကားကို နားမလည်၍

‘ဘာများ ဒီထက် ဆိုးနိုင်လို့လဲ’

မာဂီသည် ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်၍

‘ကျွန်မ ရှင်ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်လေ’

မာဂီသည် တကယ်ပင် လေးလေးနက်နက် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆက်၍

‘ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ တကယ်ဆုံးရှုံးတော့မလားလို့ အောက်မေ့နေမိတာ၊
မို့အပြုအမူတွေကလည်း နားမလည်နိုင်အောင် ထူးဆန်းနေခဲ့တယ်လေ။
ဒါပေမဲ့ ခုတော့ တော်ပါသေးရဲ့။ အလုပ်အကိုင် ဒုက္ခပဲ ရှိတာကိုး။ ဒီသံမဏိကိစ္စကို
လေ့လိုက်ကတည်းက ရှင်ဟာ အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူး’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့။

မာဂီက ဆက်၍

‘အဲဒီအလုပ်ရှင်တွေ ပြုတ်သွားတာကြောင့် ရှင် တစ်ချိန်လုံး ဒုက္ခရောက်
ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား။ မနေ့ညက ဒါကြောင့် ပြန်မလာတာလားဟင်’

အခန်း(၁၇)

ကျွန်တော်ညစာစားရန် အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် တကယ်ပင် နွမ်းလျခွေနဲ့လျက်
ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာမျှနှင့် မာဂီသည်
ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ လက်ဆွဲခေါ်သွားပြီး

‘ရှင် ညစာမစားခင် ကောက်တေးတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ဦးမှ
ဖြစ်မယ်။ ရှင်ပုံက ဝုန်းဝုန်းကျနေပြီ’

ကျွန်တော်သည် ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး မာဂီကို
ကြည့်လိုက်၏။ ဖြစ်နေပုံမှာ ကျွန်တော်သည် ကြာတောင့်ကြာခဲ ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခု
ထွက်ခဲ့ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်ပုံမျိုး ဖြစ်နေ၏။ မာဂီ၏ မျက်လုံးထဲတွင်
ကျွန်တော့်အတွက် ပူပန်သော အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်
အရက်မသောက်ရမီအထိ ဘာမှ မမေးသေး။ ကျွန်တော် အရက်တစ်ငုံ သောက်
လိုက်ပြီးချိန်မှ မာဂီက

‘ဘာတွေ လွဲမှားကုန်တာလဲ ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို ခေါင်းတင်မီချလိုက်ပါသည်။
မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ

‘ပြဿနာတွေ ပေါ်ကုန်တာပေါ့ကွယ်။ ဘရက်ဒ်ဟာ ကျွန်ုပ်ပြောပုံဆိုပေါက်
ကို သဘောမကျဘူးလေ။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်ကို တိုက်ခိုက်တော့တာပဲပေါ့’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ စကားပြန်၍ မပြောခဲ့။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ထွက်လာမည့် လေသံကို ကျွန်တော် စိတ်မချ။

မာဂီက

‘သနားလိုက်တာ ဘရက်ဒ်ရယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို အသာနမ်းလိုက်ပါသည်။

ယနေ့ ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် ဂျင်နီအဖော်များနှင့် အပြင်ထွက်နေ၍ ညစာကို ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ဦးတည်း စားရပါသည်။ ညစာစားသောက်နေစဉ် အတွင်း ကျွန်တော်က နေ့ခင်းမှ အဖြစ်အပျက်များအားလုံးကို ပြန်၍ ပြောပြမိပါသည်။ ကျွန်တော့်စကားများကို နားထောင်ရင်း မာဂီ၏မျက်လုံးများမှာ လေးနက်တည်ကြည်၍ လာပါသည်။ ကျွန်တော့်စကားဆုံးသောအခါ မာဂီက

‘ဒါဆိုရင် ရှင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ’

ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲမှာရှိနေသည့်အတိုင်း ပြန်၍

‘မပြောတတ်သေးဘူး။ မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်လာဦးမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲ။ နက်ဖြန်ကျမှ အလုပ်ဘယ်လောက် ကျွန်သေးသလဲ။ ကိုယ်တို့ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကြီးကို ဆက်လက်ပြီး ရပ်တည်နိုင်လောက်သေးသလား ဆိုတာ စဉ်းစားရမှာပဲ။ ဘာပြောပြော လုပ်ငန်းကို စရိတ်စကတွေ လျှော့ချရမှာတော့ သေချာတယ်။ ခုလောက် ကုန်ကျစရိတ် အများကြီးတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး’

မာဂီက

‘ဒါဆိုရင် ရှင်ရဲ့ ရဲဘော် အလုပ်သမားတွေ လျှော့ပစ်ရမှာပေါ့’

ကျွန်တော်က မတတ်သာသော လေသံဖြင့်

‘အင်းပေါ့။ တခြားလုပ်စရာမှ မရှိတာ’

မာဂီသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ ပြီးမှ တိုးတိတ်သော လေသံဖြင့်

‘ရှက်စရာကြီးနော်’

မာဂီ ဘာတွေးနေသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘မင်း ထင်သလောက်လည်း သူတို့အတွက် အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး မာဂီရယ်။ ခုအခြေအနေဟာ တစ်ခါတုန်းက စီးပွားရေး ကပ်ဆိုက်တုန်းကလို မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့အတွက် နေရာတကာမှာ အလုပ်တွေ ပေါပါတယ်။ ကျုပ်တို့ဘက်က

သာ ဒီလုပ်ငန်းကြီးမျိုး၊ ဒီအခြေအနေမျိုးရောက်အောင် ကုန်းရုန်းကြိုးစားခဲ့ပြီးမှ နှုတ်သိမ်းပေးရမယ် ဆိုတာကသာ ရှက်စရာပါ’

မာဂီက သတိရသွားပုံဖြင့်

‘ဒါထက် ဒီအကြောင်းတွေကို ခရစ်က ဘာပြောလဲဟင်’

မာဂီသည် ခရစ်ကို အလွန်ခင်မင်ကြောင်း၊ အလေးထားကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး

‘သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုထင်မြင်ယူဆသလဲတော့ ကိုယ်မပြောနိုင်သေးဘူး’

သူ့ကို ကနေ့ တစ်နေ့ကုန် တွေ့ကိုမတွေ့ရဘူး။ မနက်အစောကြီးကတည်းက အပြင်ထွက်သွားတယ်တဲ့’

မာဂီသည် မျက်ခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

‘တယ်ထူးဆန်းပါလား။ အလုပ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခရစ်သိဘူးလား’

‘မပြောတတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူသိပါလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်’

ကျွန်တော်သည် မနေသာတော့ဘဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် သံသယစိတ်၊ ခရစ်၏အပေါ်တွင် မယုံကြည်နိုင်စရာ ဖြစ်သည်တို့ကို မာဂီအား နှင့်ပြောလိုက်ရပါ၏။

‘ကျွန်မတော့ မယုံနိုင်ဘူးရှင်’

မာဂီသည် တအံ့တဩလေသံဖြင့် ချက်ချင်းပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘ကြီးပွားချင်တဲ့ မျှော်မှန်းချက်ဆိုတာ တော်တော်စွမ်းအားကြီးတဲ့ စိတ်တစ်မျိုးပဲ မာဂီ။ လူတစ်ယောက်ကို လမ်းအမျိုးမျိုးရောက်အောင် တွန်းပို့နိုင်တယ်။ တချို့လမ်းတွေဟာ နည်းမှန်လမ်းမှန်တွေ မဖြစ်တတ်ဘူး။ အဲဒါကိုကပဲ ကနေ့ခေတ် စနစ်ရဲ့ အခြေအနေတစ်ခုပဲပေါ့’

မာဂီသည် မကျေမနပ်ဖြင့်

‘ဒါပေမဲ့ ခရစ်တော့ အဲဒီလိုဖြစ်မယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးရှင်။ ရှင်က ခရစ်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အများကြီး လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ အားလုံး အသိပဟာ’

ကျွန်တော်သည် ညစာစားပွဲမှ ကုလားထိုင်ကို နောက်ဘက်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး

‘မင်းပြောသလို မှန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ’
ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ဘရိတ်အုပ်ထိုးရပ်ဆဲ
ကြားရပါသည်။

ကျွန်တော်က
‘ဘယ်သူများပါလိမ့်’
မာဂီက

‘ဂျင်နီပြန်လာတာ ဖြစ်မှာပါ။ သူ့အဖော်က လိုက်ပို့တာ နေမှာပေါ့’
အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာ၏။ မာဂီသည် စားပွဲမှ
ထမည်ပြုရာ ကျွန်တော်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး

‘နေပါ၊ မင်းဘာသာ ကော်ဖီပြီးအောင် သောက်လိုက်ပါ။ ကိုယ် တံခါးသွား
ဖွင့်ပေးလိုက်ပါမယ်’

ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ တံခါးတွင် ပေါလ်ရမ်မီ ရပ်နေသည်
ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် အံ့သြလွန်း၍ ရုတ်တရက် စကားပင်မပြောမီ
အတန်ကြာမှ သတိရလာပြီး

‘ပေါလ်ပါလား။ ဘယ်နှယ် ဘယ်လို ဒီရောက်လာရတာလဲ’
ပေါလ်သည် အထဲကို ဝင်ရင်း

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို စကားပြောစရာရှိလို့ လာတာ။ ကိုရင်လေး ရူးနေပြီလား။
ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ အားလုံးတော့ ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မှာပဲ’
ကျွန်တော်သည် ပေါလ်၏ အပေါ်ကုတ်နှင့် ဦးထုပ်ကိုယူ၍ ချိတ်တွင် ချိတ်
ထားလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ သူ့မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘဲ

‘ကဲ အထဲ လာပါဦး။ ကျုပ်တို့ လင်မယား ကော်ဖီသောက်နေကြတာ
ဝင်ပြီး သောက်ပါဦး’

ပေါလ်သည် ထမင်းစားခန်းသို့ ကျွန်တော်နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။
အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် ပေါလ်သည် မာဂီကို နှုတ်ဆက်၏။ ပြီးနောက်
ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်၍

‘ကဲ ဆိုမိမ့်ပါဦး။ ကိုရင်လေးက မက်ဘရက်ဒီကို ပြန်ချဖို့ ကြိုးစားနေတယ်
ဆို’

ကျွန်တော်က အေးဆေးစွာဖြင့်
‘ကျွန်တော်ကဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချလည်း မချပါဘူး။ ပြန်လည်း မချရပါဘူး။
ဗျား အဲ ကျွန်တော့်ကို သူက အလုပ်ခန့်တယ်။ အဲဒါကို ငြင်းလိုက်မိတယ်။ ဒါပါပဲ’

ပေါလ်သည် မကျေနပ်သေးဟန်ဖြင့်
‘ကျုပ် ကြားတာက အဲဒီလို မဟုတ်သေးပါဘူး။ မောင်ရင်က သူ့ကို ရုံးခန်း
ထဲက မောင်းထုတ်တယ်ဆို’

ကျွန်တော်က
‘မဟုတ်တာပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ခင်ဗျားလည်း သိပါတယ်
ပေါလ်။ ကျွန်တော်က သူ့ဆီမှာ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို
လာတွေ့တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အလုပ်များနေလို့ သူ့ကို လက်ခံမတွေ့လိုက်
မိဘူး။ ဒါပါပဲ’

ပေါလ်သည် ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းသား ကြည့်နေပါ၏။ သူ့ပါးစပ်မှာ
အဟောင်းသား ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးမှ သတိရသွားပြီး

‘ဪ...ကိုရင်လေးက လက်ခံမတွေ့လိုက်တာလေးကိုး’
ပေါလ်၏လေသံမှာ သရော်သံအပြည့် ပါနေ၏။ ပေါလ်က ဆက်၍

‘တစ်တိုင်းပြည်လုံးမှာ ဩဇာအရှိဆုံး လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ငါးယောက်ထဲက
တစ်ယောက်က မောင်ရင်ကို လာတွေ့တာကို မောင်ရင်က လက်ခံမတွေ့လိုက်ဘူး
ဟုတ်လား။ မောင်ရင်တော့ ရူးနေပြီထင်တယ်။ မောင်ရင် မသိဘူးလားဟင်။ အဲဒီ
လို လုပ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နက်ဖြန်ဆိုရင် မောင်ရင် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွား
နိုင်တယ် ဆိုတာကို ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်မှ ရှိသေးရဲ့လား ဘရက်ဒ်ရယ်...’

ကျွန်တော်က
‘ခင်ဗျားပြောတာ နောက်ကျနေပြီ ပေါလ်။ ကနေပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်
ရှင် ၆၅ ရာခိုင်နှုန်းလောက်ဟာ အလုပ် ဆက်မအပ်ကြတော့ဘူးလို့ အကြောင်း
ကြားတာ ခံနေရပြီ’

ပေါလ်သည် လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်ပြီး
‘ဒီလောက်တောင်ပဲ မြန်သလားဟင်’

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ပြီးမှ
‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်သတင်းကို ဘယ်က ကြားလာတာတုံး’

ပေါလ်က

‘ကျုပ်မိတ်ဆွေ ပီတာဆန်က ကိုရင်လေးဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေပဲလို့ သိကြ
တယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှန်း မမှန် ကျုပ်ကို အတည်ပြုသတင်းမေးရာက ကျုပ်
သိတာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မသိပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ’

တယ်။ ကျုပ် သိသမျှကတော့ ကိုရင်ရဲ့ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းက သံမဏိလုပ်ငန်း အတွက် ကြော်ငြာလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ဆွေးနွေးနေကြတာပဲလို့ ဖြေလိုက်ပါတယ်'

ဪ.....သတင်းပြန့်ပွားမှုကား မြန်ဆန်လှပါကလား။ ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ သူတို့အားလုံးသည် မှန်ကြပါသည်။ မက်ဘရက်ဒီကို ပြန်ချရအောင် ကျွန်တော်သည် ဘယ်လိုအကောင်မျိုးပါလိမ့်။ ခြင်ကောင်က ဆင်ကောင်ကို အန်တုသလိုပဲ ရှိနေမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ပေါလ်သည် ကျွန်တော့်ကို အသေအချာကြည့်၍
'ဇာတ်လမ်းက ဘယ်လိုလဲ ပြောစမ်းပါဦး'

ကျွန်တော်သည် မတတ်သာတော့ဘဲ

'ဘရက်ဒီက သံမဏိလုပ်ငန်း ကော်မတီရဲ့ အလုပ်ကို ဘေးချိတ်ထားပြီး သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင် ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်လုပ်ပါလို့ ကမ်းလှမ်းတယ်။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့အလုပ်ကိုမှ မလုပ်ချင်ပါဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ပါတယ်'

ကျွန်တော်သည် ပျင်းရိသောလေသံဖြင့် ရှင်းပြလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး နွမ်းနယ်မှုများ ဖိစီးလာသဖြင့် မျက်စိအစုံကို မှိတ်လိုက်မိပါ၏။ ဒီနေ့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အယ်လိန်း၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် ကျွန်တော့်အာရုံစိုက်တွင် ထင်၍လာပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်မှာ တကယ် အမှန်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ပြော၍မရ ဖြစ်နေပါ၏။ ကျွန်တော်က အဖြစ်မှန် တစ်စွန်းတစ်စက်ကို ပြောကြားမိပါက အခြေအနေသည် ပို၍ ဆိုးသွားမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ မက်ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော်နှင့် အယ်လိန်းတို့၏အကြောင်းကိုသာ သိသွားပါက အဆိုးဆုံးသို့ ရောက်သွားနိုင်ပြီး ဘာမှ သူ့ကို တားဆီးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ပေါလ်သည် စကားများပြောနေ၏။ သူသည် ကျွန်တော်ရောက်နေသော အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှ ထွက်ပေါက် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရနိုင်မည်ကို ကြိုးစားကြံဆ ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ပေါလ်ပြောနေသမျှမှာ ကျွန်တော် ယုံကြည်လောက်ရန် မပြောနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ယုံကြည်နိုင်လောက်သော နည်းလမ်းပင် မရပါ။ နောက်ဆုံးပေါလ်သည်လည်း ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သွားရာ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးစလုံး ကျောက်ရုပ်ကြီးများသဖွယ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိကြပါသည်။

ရုတ်တရက် ပေါလ်သည် လက်ဖျောက်တီးလိုက်ပြီး
'ကျုပ် အကြံပြုတို့ အယ်လိန်းရှင်လာကို သုံးရမှာပဲ'

ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်တရက် ပြူးကျယ်၍သွားပါသည်။
'အယ်လိန်းရှင်လာက ဘာမို့လို့လဲ'

ပေါလ်က

'အယ်လိန်းရှင်လာဟာ မက်ဘရက်ဒီရဲ့ အလွန်ချစ်တဲ့ တူမ ကိုယ့်လူရု

အယ်လိန်းကို ပြောခိုင်းမယ်။ မောင်ရင်ဟာ အယ်လိန်းအတွက် ဘယ်လောက်

လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သလဲ ဆိုတာတွေကို'

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်ပြီး

'ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်တိုက်ပွဲကို ကိုယ့်ဘာသာ တိုက်နိုင်ပါတယ်ဗျာ'

ပေါလ်က

'မရှူးစမ်းပါနဲ့ ဘရက်ဒီရယ်။ အယ်လိန်းဟာ သူ့ဘကြီးကို ပျော့သွားအောင်

ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်တဲ့ တူမပါ'

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး

'သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုပဲလုပ်နိုင်လုပ်နိုင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒါ

ကျွန်တော့်နဲ့ မက်ဘရက်ဒီရဲ့ ကိစ္စပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူ့တူမရဲ့

အနားခံပေးပြီး သူ့ဆီမှာ သွားငိုမပြနိုင်ဘူး'

မာဂီက ဝင်၍

'ဒါပေမဲ့ ဘရက်ဒီရယ်။ ရှင်က တကယ်ပဲ အယ်လိန်းရှင်လာအတွက်

အမှာကြီးလုပ်ကိုင်ပေးနေတာပဲဟာ။ ကျေးဇူးအတိုအပြန်ပဲပေါ့'

ကျွန်တော်က ခေါင်းမာစွာဖြင့်ပင်

'ဒါတော့မဖြစ်ဘူး။ ဒီကိစ္စထဲမှာ အယ်လိန်းရှင်လာ မပါလာစေချင်ဘူး'

မာဂီသည် ကျွန်တော့်အနား ညင်သာစွာ တိုးလာပြီး

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘရက်ဒီဟင်။ အခြေအနေက တကယ်ဆိုးဆိုးရွားရွား

နေတဲ့ဟာပဲ။ အယ်လိန်းကလည်း ရှင့်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကူညီမှာပါ။ ရှင်

အဲဒီမိန်းကလေးကို သဘောကျတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကလည်း ရှင့်ကို

သဘောကျတယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ'

ပေါလ်က ဝင်၍

'ဟုတ်သားပဲ ဘရက်ဒီ။ အိဒစ်ကလည်း ပြောတယ်။ အယ်လိန်းဟာ

အယ်လိန်းကို မောင်ရင်လောက် အမွမ်းတင်ပြောတာ မတွေ့ဖူးဘူးတဲ့'

ကျွန်တော်သည် ပေါလ်နှင့် မာဂီတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စကားပြောရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း စကားလုံးများမှာ

ကျွန်တော့်လည်ချောင်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်မလာကြပါ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာပါသည်။ အယ်လိန်းဖုန်းထဲမှ ပြောလိုက်သော စကားထဲက ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် အယ်လိန်းကို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သော စကားထဲကပဲ လား။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ မမှတ်မိတော့။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် ဘယ်လောက်များ ရူးကြပါလိမ့်။ ဘယ်လောက်အများတွေ လုပ်နိုင်ကြပါလိမ့်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ကျွန်တော်သည် စကားပြောနိုင်လာပြီး အသံကုန်ဟစ်၍

‘မလုပ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒါပဲ’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော်သည် ထမင်းစားခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက် လာခဲ့မိပါတော့၏။

အခန်း(၁၈)

ကောင်းကင်ပြင်ထက်၌ ကြယ်များသည် သိန်းနှင့်သန်းနှင့်ချီ၍ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လင်းလက်နေကြပါသည်။ ညသည် ပကတိကြည်လင် အေးမြ၍နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်တံခါးဝ လှေကားခုံတွင်ထိုင်ရင်း စိမ့်ခနဲ တစ်ချက်အေး၍ သွားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ကို ဆက်ဖွားနေလိုက်ပြီး ခေါင်းမာစွာဖြင့်ပင် အိမ်ထဲသို့ ပြန်မဝင်ဘဲ နေလိုက်မိပါသည်။ မီးလင်းနေသော ထမင်းစားခန်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ပေါလ်နှင့် မာဂီတို့ ဆက်လက်ခေါင်းချင်း ဆိုင် စကားပြောနေကြသည့် အရိပ်များကို ကျွန်တော် မြင်နေရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အိမ်ကို ပထမကြည့်လိုက်မိပါသည်။ နောက် အိမ်မှတစ်ဆင့် ကားလမ်းမရှိရာသို့ ဖောက်သွယ်ထားသော ကိုယ်ပိုင်ကားလမ်း အတိုင်း လမ်းမအထိ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤအိမ်ကို ရော ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းငှားရမ်းနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကို ရပ်တန့်ပိတ်လိုက်ရပြီဆိုသည်နှင့် အရာရာကို ချွေတာရ လျှော့ချရ လုပ်ရတော့မည်ဖြစ်ရာ သိပ်ကြာကြာ ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားနိုင် မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော့်တွင် တကယ်တမ်း ငွေပိုငွေလျှံ ရှိနေသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် ရသမျှငွေ ဝင်လာသမျှငွေတို့ကို အလုပ်ထဲသို့သာ သွင်းခဲ့ပြီး အလုပ်ကိုသာ တိုးချဲ့ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သီးသန့်ဖယ်ထားသော ငွေပိုငွေလျှံဟူ၍ မရှိ။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်သို့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်သည်ကို လှမ်း၍မြင်ရပါသည်။ လူငယ်တို့၏အသံများ ကြားရပါသည်။ ထို့နောက် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာသော ဂျင်နီ၏ ခြေသံကိုကြားရပါသည်။ ဂျင်နီသည် သူမဘာသာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တေးသွားအလိုက် အေးဆေးစွာ ဆိုပြီးလာသည်ကို ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ သမီးကလေးသည် ဘာမှ မသိသေး။ တစ်လောကလုံးသည် သမီးလေးအတွက် သာယာလျက်ရှိလေသည်။ သည်အတိုင်းပဲ ကောင်းပါသည်။

ဂျင်နီသည် ကျွန်တော် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်ကို မြင်သွားသောအခါ တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားပြီး

‘ဖေဖေပါလား။ အပြင်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

ကျွန်တော်သည် ဂျင်နီကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘အပြင်မှာ လေအေးခံနေတာပါ သမီး’

ဂျင်နီသည် ကျွန်တော်ပါးပြင်ကို အသာနမ်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ ဝင်၍ထိုင်ပါသည်။ ပြီးမှ တီးတိုးလေသံဖြင့်

‘သမီး မေမေ့ကို ဖေဖေဝယ်ထားတဲ့ လက်ဆောင်အကြောင်း ဘာမှ ပြောမထားဘူးနော်’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှပြန်မဖြေမိ။ တကယ်တော့ ထိုလက်ဆောင် သားမွေးအင်္ကျီမှာထားသည်ကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ မေ့လျော့နေပြီပင် ဖြစ်၏။ ယနေ့ ကြုံဆုံနေရသည့်အခြေအနေအရ ထိုလက်ဆောင်ကိုပင် ရွေးနိုင်မည်ပုံ မပေါ်တော့။

ကျွန်တော့်သမီးသည် လျင်လှပေသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်အခြေအနေကို ချက်ချင်းသိသွားပုံရ၏။ ဂျင်နီသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်၍

‘ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေ စကားများကြလို့လား’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး

‘မဟုတ်ပါဘူး သမီး။ အလုပ်ကိစ္စ ပြဿနာတွေ ရှိနေလို့ပါ’

‘အို...ဟုတ်လား’

ဂျင်နီသည် ကျွန်တော့်စကားကို ယုံကြည်ပုံမရပေ။

ကျွန်တော်သည် ဂျင်နီကိုကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ဂျင်နီသည် ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ကြောင်း ကျွန်တော် သိသွား၏။ ဂျင်နီ

သည် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဖြစ်နေပေပြီ။ ခံစားမှု၊ တွေးဆနိုင်မှုနှင့်တကွ အမျိုးသမီးတို့၏ အစွမ်းအစများ၊ အရည်အသွေးများ ရှိနေပေပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ဂျင်နီကို ကြည့်၍

‘နေပါဦး သမီး။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ စကားများကြသလားလို့ ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ’

ဂျင်နီသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ

‘ခုတလော ဖေဖေကလည်း နေပုံထိုင်ပုံတစ်မျိုးကြီးပဲ။ မေမေကလည်း လုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားနေပုံက စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းတဲ့ပုံမျိုးနဲ့’

ကျွန်တော်သည် ဂျင်နီစကားကို ကလေးစကားသဖွယ် ရယ်မောပစ်ဖို့ ကြိုးစားပါသည်။ သို့သော် ရယ်သံကား ထွက်မလာခဲ့။ တကယ်တမ်းတော့ ကျွန်တော်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ လှည့်စားနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ညာနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါကလား။ သို့သော် အခြေအနေအရ မတတ်သာသောကြောင့်

‘ကြိုကြိုဖန်ဖန် သမီးရယ်’

ဂျင်နီသည် ယခုမှ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်လက်ကို ဖက်တွယ်လိုက်ပါသည်။ ဂျင်နီက

‘ဒါထက် ကနေပဲ မစွက်ရှိုင်လာရဲ့ဓာတ်ပုံကို သတင်းစာထဲမှာ တွေ့တယ် ဖေဖေ၊ တယ်လုတဲ့ မိန်းမပါကလား’

ကျွန်တော်က အူတူတူ အတတဟန်ဖြင့်

‘ဟုတ်မှာပေါ့...ဟုတ်မှာပေါ့’

ဂျင်နီက

‘ဘိုးဘိုးက ပြောတယ်။ အဲဒီမိန်းမက ဖေဖေ့ကို ကြိုက်နေတာတဲ့’

ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ဖေဖေ့ကို အပြစ်တင်လိုက်မိပါသည်။ ဖေဖေသည် ကလေးကို ဒီစကားမျိုး မပြောသင့်ကြောင်း နားလည်ဖို့ ကောင်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်သည် ကြိုးစား၍ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လေသံဖြင့်

‘သမီးကလည်းကွယ်၊ သမီးအဘိုးအကြောင်း သိသားနဲ့ သမီးအဘိုးက မိန်းကလေးတိုင်းက ဖေဖေ့ကို ကြိုက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတဲ့လူကွယ်’

ဂျင်နီမျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ရှိနေပုံရပါသည်။

ဂျင်နီက

‘ဖြစ်နိုင်တယ် ဖေဖေရဲ့ ဖေဖေဟာ တကယ်တော့ အဘိုးကြီးမှ မဖြစ်သေး

ကျွန်တော်က ဂျင်နီကို ပြုံး၍

‘လုပ်မနေနဲ့၊ တစ်နေ့ကပဲ ဖေဖေဟာ ခေတ်မမီတော့ဘူး။ ဘူဒါကြီးဖြစ်နေပြီ၊ လုံးဝ စိတ်ကူးယဉ်စရာ မရှိဘူးလို့ သမီးပဲ ပြောခဲ့ပြီတော့’

ဂျင်နီသည် မလျှော့သေးဘဲ

‘ဘာပဲပြောပြော ဖေဖေနဲ့ သူနဲ့ ကြိုက်သွားနိုင်တာပဲ ဖေဖေရဲ့ အဲဒါမျိုးက ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဖြစ်တတ်တာပဲ၊ အဲဒါမျိုး ရုပ်ရှင်တောင် သမီးတစ်ခါက ကြည့်ဖူးသေးတယ်၊ ကလပ်ဂေဘဲလ်ရယ်၊ ပြီးတော့....’

ကျွန်တော်သည် စကားဝင်ဖြတ်၍

‘အဲဒါက ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဖြစ်တာသမီးရဲ့ ပြီးတော့ ဖေဖေကလည်း ကလပ်ဂေဘဲလ် မဟုတ်ဘူး’

ဂျင်နီကမူ လျှင်မြန်စွာဖြင့်

‘အောင်မယ်၊ ဖေဖေကဖြင့် ကလပ်ဂေဘဲလ်ထက်တောင် ချောသေး’

ကျွန်တော်သည် ဂျင်နီကို ပြောင်ချော်ချော် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဂျင်နီ မျက်နှာကမူ တကယ်လေးလေးနက်နက် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ပြီးမှ အသံထွက်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

‘မြောက်ပြောနေလို့ ဘာမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်’

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဂျင်နီသည် ကလေးပြန်၍ ဖြစ်သွားပါသည်။ မြီးကောင်ပေါက်တို့အရွယ် အချစ်စိတ်ကူးယဉ်သူကလေး ဖြစ်သွားပြန်ပါသည်။ ဂျင်နီက တီးတိုးလေသံဖြင့်

‘ဟုတ်တယ်နော် ဖေဖေ၊ ဒီမိန်းမဟာ ဖေဖေကိုလည်း သိပ်ချစ်တယ်

ဒါပေမဲ့ ဒီဘဝမှာ ဖေဖေကိုတော့ အပိုင်မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာလည်း သိတယ် ဒါဆိုရင် ဘယ်လောက်များ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်မလဲနော် ဖေဖေ’

ရင်ထဲမှာ ခါခနဲ နာသွားပါသည်။ သည်ရက်များအတွင်း မေပျောက်သလိုလို ဖြစ်နေခဲ့သော ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာအနာသည် တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ နာကျင်စပြုလာပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

တော်လောက်ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က

‘ကဲ ဖေဖေတို့ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့၊ သမီးရဲ့ အနံ့ကယ်ပေါလ်လည်း ရောက်နေတယ်၊ သူကလည်း သမီးကို တွေ့ချင်နေတာ’

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော် ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ပါ။ ည၏ တိုးတိတ်သော လေသံသည် မှန်ပြတင်းကို ညင်သာစွာ ပုတ်ခတ်နေပါသည်။ သို့သော် ည၏တိတ်ဆိတ်ခြင်း ငြိမ်သက်ခြင်းတို့သည်လည်း ကျွန်တော်၏စိတ်ကို ဖြေသိမ်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ နောက်ဆုံးတွင်မှ အရက်ဦး၏ ဖြူဖျော့ဖျော့အရောင်သည် အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။ တိတ်ဆိတ်သော အမှောင်ညတစ်ခုလုံးနှင့် ကျွန်တော် အဖြေရှာ၍ မရခဲ့ပါ။ ထွန်းသစ်သော နေရောင်သည် ကျွန်တော့်အတွက် အဖြေရှာပေးကောင်း ရှာပေးလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်၍ ခဏမျှ အိပ်လိုက်ပါသည်။

နံနက်ပိုင်း ရုံးသို့မသွားမီ ပေါလ်ကို ကျွန်တော် လေဆိပ်သို့ လိုက်၍ ပို့ပါသည်။ ပေါလ်၏မျက်နှာမှာ သုန်မှုန်၍နေပါသည်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ မတက်မီ ပေါလ်က ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်စွာ ကြည့်၍

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကိုတော့ အယ်လိန်းကို ဒီအကြောင်း ပြောခွင့်ပေးဗျာ’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို အသာအယာ ခါယမ်းပြလိုက်ပါသည်။ ပေါလ်သည် အတန်ကြာ ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ပါသည်။ ပြီးမှ ‘မင်းဟာလေ....အတော့်ကို မာနကြီးတဲ့အကောင်’

ပေါလ်သည် နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေးပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပေါလ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ပေါလ်၏ဆုပ်ကိုင်မှုမှာ ရင်းနှီးခင်မင်နွေးထွေးမှု အပြည့်ပါဝင်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ပေါလ်၏မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို တည့်တည့် စိုက်၍ ကြည့်ပါသည်။

ပေါလ်သည် လေးနက်တည်ကြည်သော လေသံဖြင့် ‘အားလုံးချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေလို့ ကိုယ်ဆုတောင်းမျှော်လင့်ပါတယ်’

‘ဖြစ်သွားမှာပါ’ ကျွန်တော်သည် ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်ထက် ပိုမိုယုံကြည်စိတ်ချလေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ ဆက်၍

‘ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့’

ပေါလ်သည် လေယာဉ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီးမှ နောက်သို့လှည့်၍
'ကံကောင်းပါစေဗျာ'

ကျွန်တော်က
'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ'

ပေါလ်သည် လေယာဉ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပါသည်။ ပေါလ်၏
လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ တိတိကျကျ မရှိလှပါ။ တစ်မျိုးကြီး ဟာတာတာ
ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ သတိရသွားပြီး လှမ်းအော်၍

'ပေါလ်'

ပေါလ်သည် တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပါ
သည်။

ကျွန်တော်က ပြုံး၍
'ဒါက ပထမအချိန်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ။ သတ္တိမွေးထားစမ်းပါ'

ရုတ်တရက် ပေါလ်မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာမှအပြောင်းအလဲ မတွေ့ရပါ။
နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။ သူက

'မောင်ရင်လေး ရူးနေပြီ'

ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်းကို ရယ်မောခါယမ်းပြီး လက်ကိုမြှောက်သည်
ဆိုရုံလေး နှုတ်ဆက်ကာ လေယာဉ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားပါလေ၏။

ကျွန်တော် ရုံးခန်းသို့ ဝင်လာချိန်၌ မစ်ကီသည် အပြင်ခန်း သူ့စားပွဲခုံတွင် လက်
နှိပ်စက်ကို မနားတမ်း ရိုက်နေ၏။ ကျွန်တော်က မစ်ကီအား

'ခရစ်ကို ရှာစမ်းဟေ့'

မစ်ကီသည် ကျွန်တော့်အခန်းရှိရာသို့ မေးငဲ့ပြပြီး

'ခရစ် အခန်းထဲမှာ စောင့်နေပါတယ်'

ကျွန်တော်သည် တယ်ဟုတ်ပါလားဟူသည့် သဘောဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ပြ
လိုက်ပါသည်။ ခရစ်သည် အချိန်မဖြုန်းတော့ပါကလား။ ကျွန်တော်သည်

ကျွန်တော့်ရုံးခန်း တံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။
ခရစ်သည် ကျွန်တော့်ရုံးခန်း။ ကျွန်တော့်စားပွဲ။ ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်မှာ

ထိုင်နေပါသည်။ သူသည် စာရွက်တစ်ခုပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ရေးခြစ်၍ နေပါသည်။

ကျွန်တော် ဝင်လာသံကြား၍ ခရစ် မော်ကြည့်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်မှထရန်
ဟန်ပြင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့ရင်း လက်ဟန်ဖြင့် ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ
ဟု လှမ်းပြလိုက်ပါသည်။ ခရစ်သည် ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့်
ကြည့်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာတစ်ခုခုမှ မပြောပါ။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့
မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ကို တည့်တည့်ကြည့်နေမိပါသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ခရစ်သည် နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်လာပုံ
ရပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ နီမြန်း၍လာကြောင်း ကျွန်တော် မြင်သာ၍နေပါသည်။
ကျွန်တော်သည် ဆက်လက်၍ပင် ခပ်မခိတ် နှုတ်ပိတ်၍ နေပါသည်။

ခရစ်သည် လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ပြီး
'ဘရက်ဒ်'

ကျွန်တော်က ခရစ်ကို ပြုံးပြ၍
'အဲဒီကုလားထိုင်ဟာ ထိုင်လို့ကောင်းတယ် မဟုတ်လား ခရစ်'

ခရစ်သည် မီးခဲပေါ်မှာထိုင်မိသည့် လူတစ်ယောက်ပမာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ
ဆတ်ခနဲ ခုန်၍ ထလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၍
'ဒီကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို စောစောက

ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ ခရစ်'
ကျွန်တော်သည် ညင်သာစွာ မေးလိုက်ပါသည်။

ခရစ်၏ မျက်နှာသည် ရဲရဲတောက်သွားပါသည်။
ခရစ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောနိုင်မီ ကျွန်တော်က အေးဆေးသော

လေသံဖြင့်
'ခရစ်ကသာ စောစောက ပြောခဲ့ဖူးသလိုရင်....'

ကျွန်တော်သည် စားပွဲခုံကိုကွေ့ပတ်၍ စောစောက ခရစ်ထိုင်ခဲ့သော
ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

'ခရစ်အကြိုက်လည်း ဖြစ်အောင်၊ ဒီလို ကုလားထိုင်တစ်ခု စီစဉ်ပေးထား
ရမှာပေါ့'

ခရစ်သည် စကားပြန်ပြောနိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။ သို့သော် မျက်နှာနီမြန်း
ခြင်းများ တဖြည်းဖြည်း ပြယ်လွင့်၍ လာသည်ကိုမူ တွေ့ရပါသည်။ သူသည် သူ

ကိုယ်သူ ထင်တောင့်စ ပြန်၍ ထိန်းသိမ်းလာနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

သူက

'ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နားလည်မှုလွဲနေတာပါ ဘရက်စ်၊ ကျွန်တော်က ကူညီဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ'

ကျွန်တော်က လေသံမာမာဖြင့်

'ဘယ်သူ့ကို ကူညီဖို့လဲ၊ မောင်ရင်ကိုယ် မောင်ရင်လား'

ကျွန်တော်နှင့် စတင်သိကျွမ်းခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ယနေ့အထိ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ခရစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ပေါက်ကွဲ၍ သွားပါသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်အော်၍

'ဒီရုံးမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရှိဖို့လိုအပ်နေပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဒီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နေတာ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျားကလွဲရင် ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး'

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါသည်။ ယခုမှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးလုံး နေရာမှန် မြေမှန်သို့ ပကတိ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ညောင်တိညောင်နာ ပြောဆိုရခြင်း၊ နောက်ကျောမှ စားဖြင့်ထိုးရခြင်း၊ စီးပွားရေး သမားတို့၏ ပရိယာယ်ကွက်များနှင့် လုပ်ကိုင်ရခြင်းများကို မနှစ်ခြိုက်ပါ။ ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်း ဘွင်းဘွင်းကြီး ဖွင့်ချဆဲဆို အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်ခြင်းမျိုးပဲ သဘောကျပါသည်။

ကျွန်တော်က

'မနေ့က တစ်နေ့လုံး မောင်ရင် ဘာတွေလုပ်နေခဲ့တာလဲ'

ခရစ်က

'ကျုပ်က ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းကို ရန်ရှာဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မက်ဘရက်ဒီရဲ့ ရန်က ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် သူ့ ရုံးခန်းမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိတယ်၊ သူနဲ့ အပေးအယူလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ'

'ဘာအပေးအယူ လုပ်စရာရှိလို့လဲ'

'ကျုပ်တို့ရဲ့ ဖောက်သည်ကောင်းတွေ အားလုံးနီးပါး အလုပ်မအပ်ကြတော့ဘူး။ ယနေ့ဆိုရင် ကျွန်တို့ဖောက်သည်တွေလည်း ထွက်ပြေးကြတော့မှာပဲ ထင်တယ်'

ခရစ်သည် အေးစက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး

'ကျုပ် သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား သူ့ကို လက်ခံမတွေ့လိုက်တဲ့နေ့ကပဲ ကျုပ် တို့ အလုပ်ကို အပြတ်ဆော်ပစ်တော့မယ်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ပြောပါတယ်'

'ကျုပ်တို့ကို ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ဆော်နိုင်ဖို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အလုပ်ရှင်တွေ စာရင်းတွေကို ဘယ်သူက ပေးသလဲ'

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်ပြီး ဆက်၍

'မောင်ရင်လေးက အဲဒီစာရင်းပေးပြီး ကျုပ်ကို ကူညီလိုက်တာပေါ့ဗျာ'

ခရစ်၏ မျက်နှာသည် နီမြန်း၍ သွားပြန်ပါသည်။

သူက

'မက်ဘရက်ဒီက လေ့လာချင်တယ်ဆိုလို့'

ကျွန်တော်သည် ပြုံးလိုက်ပါ၏။

'ဒီအဖြေက မရေရာလွန်းဘူးလား ခရစ်'

ကျွန်တော်သည် စားပွဲခုံကို ကွေ့ပတ်သွားပြီး ခရစ်ကို ငုံ့ကြည့်၍

'အဲဒီအဖြေမျိုးကို ကျုပ် ယုံမယ်ထင်သလား ခရစ်'

ခရစ်သည် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကြည့်စိတ်များ ပြန်ရလာပုံ ရပါသည်။ သူက

'ခင်ဗျား ယုံတာ၊ မယုံတာကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူးဗျ'

ခရစ်၏လေသံမှာ အေးစက်စက်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပြီ ဖြစ်သော လေသံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သူက ဆက်၍

'ကျုပ်မှာလည်း ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူတွေအားလုံးရဲ့ တာဝန်ရှိတယ်၊ ဒီလူတွေ အကုန်လုံး ဘာမဟုတ်တာနဲ့ အလုပ်ပြုတ်ကုန်ကြမှာကို လက်ပိုက်ပြီး ဆိုင်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး'

ကျွန်တော်က အောက်ကလိအာ လေသံဖြင့်

'တယ်လည်း စိတ်ထားမြင့်မြတ်လှပါကလား၊ ဂျူဒါစ် (ဂျူဒါစ် - ဘုရားဆင် ခရစ်တော်ကို အသေသတ်ရန် ပို့လိုက်သော တပည့်ရင်း) မှာလည်း တခြားသူတွေအတွက် ခံစားမှု ရှိသေးတာကို၊ မောင်ရင်ရဲ့ အစီအစဉ်ကလေးလည်း ခြောက်ပါဦး'

ခရစ်သည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ နှုတ်ကပတ်မြင့်မားလိုစိတ်ဖြင့် တောက်ပြောင်နေသည်ကို ကျွန်တော်အတိုင်းသား မြင်နေရပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်သည် နာလန်မထူနိုင်အောင် လဲသွားပြီး ဟု ကောင်းကောင်း ယုံကြည်နေကြောင်း ကျွန်တော် မြင်သိနေရ၏။

သူက
'ဘရက်ဒီက ခင်ဗျား ဒီကထွက်ပေးရင် ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီကို ရန်မဂ္ဂဏေ့
ဘူးတဲ့'

'ဪ၊ ကျုပ်က ဘရက်ဒီဆီက မောင်ရင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတုန်း
လို မောင်ရင်က ဒီလုပ်ငန်းကို ဦးစီးပြီး ဆက်လုပ်မယ်၊ ကျုပ်က တိုးတိုးတိတ်တိတ်
ပါတနာအဖြစ် ရပိုင်ခွင့်ကို ယူနေရမယ့် သဘောလား'

ကျွန်တော်သည် မသိဟန်ဆောင်၍ သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားဟန်ပြု
ထိုသို့ မေးလိုက်ပါသည်။

ခရစ်သည် ခေါင်းခါပြစ်။

'အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေ အကုန်လုံးအတွက်
ခင်ဗျား ဒီကုမ္ပဏီက ထွက်ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ အဲဒီအတွက် ဒီကုမ္ပဏီတစ်ခု
အတွက် သင့်မြတ်တဲ့ တန်ရာတန်ကြေး ကျွန်တော်က ပေးမှာ၊ အမ်းမှာပေါ့'

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး

'တန်ရာတန်ကြေးဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲ'

ခရစ်သည် ခဏမျှ တွေ့သွားပါသည်။ နောက်မှ

'ငါးသောင်းပေးမယ်'

တယ်လည်း မျှတလိုက်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းသည် တစ်နှစ်
တစ်နှစ် အနည်းဆုံး တစ်သိန်းခွဲခန့် မြတ်နေသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်က ပြောင်ချော်ချော် လေသံဖြင့်

'ဘယ်နယ်ကြောင့် ဒီလောက် သဘောထားကြီး ရက်ရောနေရတာလဲ'

ခရစ်သည် ခေါင်းမာစွာဖြင့်ပင်'

'ဒါ ရက်ရောတာပဲဗျ၊ ဒီမယ် ဘရက်ဒီ၊ ခင်ဗျားလည်း အဖြစ်မှန်ကို အ
အတိုင်း မြင်ဖို့လိုနေပြီ၊ ခင်ဗျား ဒီလုပ်ငန်းမှာ သွားပြီ၊ အဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့
ဘူး။ ခင်ဗျာမှာ အခန်းလခ၊ လူတွေရဲ့ လခကို ပေးနိုင်လောက်တဲ့ ဝင်ငွေထောက်
ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားဟာတွေဆိုတာ ထည့်မပြောနဲ့တော့'

သူပြောနေသည်များမှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအချက်များသည်
အရေးမကြီးပါ။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဆိုင်ပိတ်ဖို့ လိုအပ်လာပါက ပိတ်လိုက်မှာ
ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွေးနှံချွေးနှံ ရင်းပြီး ကုန်းရုန်းထူထောင်
လာခဲ့သော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို နှစ်ပြားတစ်ပဲနှင့် သူများအဝယ်ခံပြီး အပြီးတုတ်
ဆိုင်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးသည့် အဖြစ်မျိုးကား ဘယ်နည်းနှင့်မှ အရောက်မခံနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်က လေသံအေးအေးဖြင့်

'မက်ဘရက်ဒီက မောင်ရင်ကို အမ်းဖို့ငွေ ထုတ်ပေးမှာတဲ့လား။ အပေး

သူထဲမှာ အဲဒါရော ပါသလား'

ခရစ်သည် ဘာမှ ပြန်မဖြေပါ။

ကျွန်တော်သည် ခရစ်ကို မိနစ်အတန်ကြာ လေ့လာကြည့်နေမိပါသည်။

ခရစ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်၍ လေ့လာကြည့်နေပုံရပါသည်။

ကျွန်တော်က ညင်သာသော လေသံဖြင့်

'ဒီမယ်ခရစ်'

ခရစ်သည် ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ရန် ရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ ကိုင်းညွတ်
လာသည်။ သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် အောင်မြင်တက်ကြွမှု အရောင်ကလေး ပြေး
သည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါ၏။ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိနေပြီဟု
ပြောနိုင်ပုံရပါသည်။

ကျွန်တော်က အေးဆေးစွာဖြင့်

'ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မောင်ရင် အမ်းမယ့်ငွေကို ယူပြီး ဒီလုပ်ငန်းထဲက
ထွက်သွားတော့မယ်လို့ စိတ်ဝင်စားသွားမိတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ အလုပ်
ထမ်းတဲ့ အားလုံးရဲ့တာဝန်ဟာ မောင်ရင်ထက် ကျုပ်မှာ ပိုပြီးရှိတယ်၊ ကျုပ်ဟာ
ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို အုတ်မြစ်ကစပြီး တည်ထောင်လုပ်ကိုင်လာခဲ့တဲ့လူ၊ သူတို့
ကစားတဲ့ အခုလို အလုပ်ကိုယ်စီ လုပ်နိုင်အောင် လုပ်ကိုင်တည်ထောင်လာခဲ့တဲ့
လူပဲ။ အလွယ်ဆုံးကတော့ မောင်ရင်အမ်းတဲ့ငွေကို ယူ၊ တခြားလုပ်
ငန်း တစ်ခုခုကို လုပ်ရင် အလွယ်ဆုံးပေါ့၊ သူ့ဘာသူ ဖြစ်သွားမှာပဲ'

'မှန်တာပေါ့ ဘရက်ဒီရယ်'

ခရစ်သည် အားတက်သရော ထောက်ခံစကားပြောပါသည်။ ဆက်၍

'ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ဖြစ်ပါတယ်'

ကျွန်တော်သည် သူတုန်းပို့နေသော လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ပါနေ
သည်ဟု ယူဆရလေအောင် မျှောထားလိုက်ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်း

ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် သံသယရှိလေဟန်ဖြင့်

'အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ခရစ်'

သည်မေးခွန်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ခရစ်သည် ကျွန်တော်၏ ငါးမျှား
နှစ်တွင် ကောင်းကောင်းချိတ်မိသွားပြီ ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ဟန်ဆောင်ထိန်း
နိုင်ခြင်းပင် မရှိတော့ပါ။ သူက

‘သေသေချာချာ ဖြစ်တာပေါ့ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းမှာ ခင်ဗျား
အတော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ် ဘရက်ဒ်ရယ်
ကုမ္ပဏီ၊ ဘယ်အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကမဆို ခင်ဗျားသွားမယ်၊ ပူးပေါင်းလုပ်
ဆိုရင် ကြိုဆိုလက်ခံကြမှာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ်ကပဲ သက်သေပြနေပြီဗျာ
အရင်းအနှီး မရှိဘဲ ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးကြီးနဲ့ ခင်ဗျား ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို
မြောက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တာကိုပဲ ကြည့်’

ကျွန်တော် ဖြည်းလေးစွာဖြင့်
‘မောင်ရင် ပြောတာကို ကျုပ်ယုံပါပြီ ခရစ်’
ခရစ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။
အောင်မြင်ခြင်း အရိပ်များသည် သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် အထင်
မြင်နေရပြီ ဖြစ်ပါ၏။ သူက

‘ခင်ဗျားဟာ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်
တယ် ဘရက်ဒ်’

သူသည် စားပွဲခုံကိုပတ်၍ ကျွန်တော်ထံ လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော်
ကို တရင်းတန်း လာ၍ ဆုပ်ကိုင်ပါသည်။ ပြီးမှ ဆက်၍

‘ကျွန်တော် မစ္စတာ ဘရက်ဒ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခင်ဗျားထွက်ဖို့ ထင်
တော့မယ်ဆိုတာ အကြောင်းကြားလိုက်တော့မယ်နော်’

ကျွန်တော်သည် အံ့သြစိတ်ဆိုးသွားသည့်ပုံဖြင့် ခရစ်ကို ကြည့်လိုက်
‘မောင်ရင် ကျုပ်ကို နားလည်မှုလွဲနေပြီထင်တယ် ခရစ်’

ကျွန်တော်ပန်းပေါ်တင်ထားသော ခရစ်၏လက်သည် ပြုတ်၍ ကုသ
သည်။ သူ့ပါးစပ်မှာလည်း အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပါ၏။

ကျွန်တော်က ဆက်၍
‘မောင်ရင် ပြောသလောက် ကျုပ်ဟာ တော်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်
ဒီလုပ်ငန်းမှာပဲ ဆက်နေရတော့မှာပေါ့။ ဒီအခြေအနေကို ကျုပ်တို့ဘာသာ

ကျော်လွှားသွားနိုင်ရမှာပဲပေါ့။ ကျုပ်လူတွေ၊ ကျုပ်အလုပ်သမားတွေရဲ့ တာဝန်
ကျုပ်မှာ ပိုကြီးတယ်လေ။ သူတို့ကို ကျွန်တွေလို ကျုပ်က ရောင်းစားပြီး ထွက်
မပြေးနိုင်ဘူး’

ခရစ်သည် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်
‘ဒါပေမဲ့ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ ကျွန်တော်.....ကျွန်တော်ကလည်း.....’
ကျွန်တော်သည် ခရစ်၏ စကား မစခင်ပင် ဖြတ်၍

‘ကျုပ်ကတော့ မောင်ရင်ကိုရော၊ မက်ဘရက်ဒ်ကိုရော ကျုပ်လူတွေ
အိမ်အိမ်ဆိုတာ ဝေးရော၊ ကျုပ်အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ ခွေးကလေး ကြောင်ကလေး
တောင် အပ်ဖို့ မလိုဘူး။ ရှင်းပြီလား’

ကျွန်တော်သည် အပြင်ခန်းနှင့် ဆက်သွယ်သည့် ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ပါ
သည်။

မစ်ကီ၏ အသံသည် အခန်းချင်းဆက်သွယ်သည့် စကားပြောခွက်ထဲမှ
ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

‘ဘရက်ဒ်လား ပြောပါ’
ကျွန်တော်က

‘မစ်ကီ တို့တစ်ရုံးလုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး မင်းစေပါမကျွန်၊ ငါ့အလုပ်
ခန်းထဲကို ချက်ချင်း လာကြပါလို့ ပြောလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘရက်ဒ်’
မစ်ကီသည် ကျွန်တော်အိမ်နဲ့နီး နာခံပြီးနောက် ဆက်သွယ်မှုခလုတ်ကို

ဖိတ်သွားပါသည်။
ကျွန်တော်သည် ခရစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

ခရစ်သည် စောစောက နေရာမှာပင် ငူငူကြီး ရပ်လျက်ရှိပါသည်။ သူ
သည် ထိုနေရာ၌ပင် အမြစ်တွယ်နေသည့် ပုံမျိုး ပေါက်နေပါသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးပြပြီး
‘ကိုရင်ကလေး၊ ဒီမှာ ဘာဆက်လုပ်နေသေးတာလဲ၊ ဒီတိုင်းပြည် ဒီအရပ်
မှာ မောင်ရင်အတွက် ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး’

ခရစ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုရန် ကြိုးစားပုံရပါသည်။ သို့
သော် သူ့စိတ်ကို သူပြောင်းလိုက်ပြီး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့
ထွက်သွား၍ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဖွင့်လိုက်သော တံခါးပေါက်မှ အပြင်ဘက်
မစ်ကီ၏ ရုံးခန်းထဲတွင် အလုပ်သမား တော်တော်များများ ရောက်နေကြပြီကို
ကျွန်တော် မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ရသွားပြီး
ကျွန်တော်က ခရစ်ကို လှမ်းအော်၍

‘ခရစ်’
ခရစ်သည် တံခါးပေါက်ကို ကိုင်လျက်သား အနေအထားဖြင့် နောက်

သို့ လှည့်ကြည့်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အပြင်ခန်းမှ လူများကြားနိုင်လောက်အောင် အသံကို မြှင့်လိုက်ပါသည်။ ပြောလိုက်သော စကားလုံးများသည်လည်း ထိရောက်မှုရှိစေရန် တမင်ရွေးချယ်ပြောဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘အဲ မောင်ရင့်ဆီကို လာမယ့် စာတွေ ဘာတွေကို ဘယ်ပိုရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးဆီမှာ ပြောသွားဦးနော်၊ မက်ဘရက်ဒီဆီက တစ်ဆင့်ပဲလား၊ ငရဲမင်းဆီက တစ်ဆင့်လား ဆိုတာကို.....’

ကျွန်တော်က အသံထွက်အောင် ရယ်မော၍

‘အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာမှ ကွဲကွဲပြားပြား မရှိလှဘူး၊ အတူတူ ထင်တာပဲ’

အခန်း(၁၉)

ကျွန်တော်သည် အလုပ်စားပွဲ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲမှ ဘော်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ အလုပ်သမားများ ထွက်သွားကြသည်ကို ကြည့်၍ ခင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် အလုပ်သမားများ အခန်းတွင်း မထွက်သွားကြပြီး တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည်အထိ အဆက်မပြတ် ပွင့်လန်း၍နေ ခဲ့သည်။ အားလုံးထွက်သွားကြသောအခါ ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် ပြုံးရလွန်း၍ ဘေးညာကာ ကျန်ရစ်ပါသည်။

အလုပ်သမားများ အားလုံးနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဆွေးနွေးပွဲကား အောင်မြင်ကောင်းမွန်သော ဆွေးနွေးပွဲဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို အတတ်နိုင်ဆုံး အကျဉ်းချုံး၍ ရှင်းပြ သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် မက်ဘရက်ဒီနှင့် စတင်တွေ့ဆုံရပုံမှအစ သူတို့တစ်တွေ ထင်လာကြမီ ခရစ်နှင့် ဆုံကြုံဖြေရှင်းရသည်အထိတိုင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် အလုပ်သမားများအားလုံးကို ဘာမှ ရေရာခိုင်မာသော အလုပ်ခွက်များ ကတိများ မပေးနိုင်ပါ။ ရန်သူက ကိုယ့်ကို ချနေပြီ။ ကိုယ်ကလည်း ခြေတင်သည်ဆိုသည့် တိုက်ပွဲကိုသာ ရှင်းပြနိုင်သည်။ သည်တိုက်ပွဲမှာ လွယ်ကူမည့် တိုက်ပွဲမဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း ရှင်းပြသည်။ သို့သော် ရဲဘော်အလုပ်သမားများ ကျွန်တော့်နောက်မှ ရပ်တည်အားပေးမည်ဆိုပါက အခြေအနေ ကောင်းနိုင် သောကံစရာ ရှိသည်ဟုပဲ ရှင်းပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခရစ်အခန်းထဲမှ ထွက်မသွားမီ တံခါးပေါက်မှာ ကျွန်တော် ပြောလိုက် သည့် စကားကို ကြားလိုက်ရပြီးဖြစ်သော အလုပ်သမားများသည် ကျွန်တော့်ဘက်

ကျွန်တော်သည် ခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပါ၏။

တံခါးပွင့်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဘောင်ဘတ်ခတ်နေသော လှုပ်ရှားမှုကို ကြိုးစား၍ ထိန်းသိမ်းနေရပါသည်။ အယ်လိန်းသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

တံခါးအတွင်းဘက်မှာ မတ်မတ်ရပ်၍ အယ်လိန်း ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေပါသည်။ အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများမှာ ကျွန်တော်အတွက် စာနာမှုအပြည့်ရှိနေပါသည်။ အယ်လိန်းမပြုံးပါ။ ကျွန်တော်စားပွဲရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောမီ၊ ပြောနိုင်ခြင်း မရှိသောကြောင့်၊ နှုတ်အားမရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အယ်လိန်းရောက်ရှိလာသည်ကပင် ကျွန်တော်ကို မလှုပ်မရှားနိုင်အောင်၊ ကြက်သေ သေနေအောင် ဖန်တီးလိုက်သလို ဖြစ်နေပါ၏။ လူက မလှုပ်ရှားနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်သွေးကြောတွေ အားလုံးထဲ ကျွန်တော် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို ဖွဲ့စည်းထားသည့် ကလာပ်စည်းတွေ အားလုံးထဲတွင် ဒီမိန်းမ ရှိနေကြောင်း ခံစားရမိနေပါသည်။

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်မျက်နှာကို ကြည့်၍

‘ရှင့်ကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလိုပါပဲလား ဘရက်ဒ်’

အယ်လိန်းအသံက မူ ငြိမ်သက်အေးမြလှပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ယခုတိုင် စကားပြောနိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။ အယ်လိန်းကို မျက်လုံးအစုံဖြင့်သာ မဝတမ်း ကြည့်နေနိုင်ပါသေးသည်။

အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မကို ဟယ်လိုလိုတောင် နှုတ်မဆက်နိုင်ဘူးလားဟင်’

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်ပါးစပ်သည် အသံထွက်၍ရပါသည်။ ထွက်လို့ရလျှင် နေ့ရောင် ပေါ်လာသော စကားမှာ တစ်ခွန်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

‘အယ်လိန်းရယ်...’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏လက်ကို လှမ်း၍ကိုင်လိုက်ပါသည်။ အယ်လိန်း၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ထိကိုင်လိုက်ရသည်နှင့် ပို၍ ထိတွေ့နိုင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ လက်ချောင်းကလေးများမှ ဘစ်ဆင့် အယ်လိန်း၏ ကိုယ်လုံးကို ကျွန်တော်ဘက်သို့ ဆွဲယူမိပါသည်။

အယ်လိန်းသည် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ လက်များကို ကျွန်တော့်လက်တွင်မှ ဆွဲရုန်းပါသည်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ဘရက်ဒ်ရယ်’

အယ်လိန်း၏အသံမှာ ညင်သာတိုးတိတ်လှပါသည်။

အယ်လိန်းက ဆက်၍

‘ဇာတ်လမ်းက ပြီးဆုံးနေပါပြီ၊ နောက်ထပ် မစကြပါနဲ့စို့နော်’

ကျွန်တော်က

‘အယ်လိန်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ ဇာတ်လမ်းက မပြီးဆုံးဘူး’

အယ်လိန်းသည် တိုးတိတ်သော လေသံဖြင့်

‘ကျွန်မ မှားခဲ့ပြီးပါပြီ ဘရက်ဒ်၊ နောက်ထပ်တစ်ခါ မစပါရစေနဲ့တော့’

ကျွန်မ ရှင်ရဲမိတ်ဆွဲပဲ ဖြစ်ပါရစေ’

‘အယ်လိန်း ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလားဟင်’

ကျွန်တော်ကမူ မေးစရာရှိတာကိုပဲ မေး၏။

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မြင်ရ၏။ သည်လောက်

ဝေဒနာခံစားရသည့် မျက်လုံးအစုံကို ကျွန်တော် မတွေ့မမြင်ဖူးပါ။ အယ်လိန်း၏

မျက်လုံးများသည် စကားပေါင်း ကုဋေကုဋာ ပြောနေပါသည်။ ဝေဒနာပေါင်း သိန်း

သန်းကို ခံစားနေရှာပါသည်။

‘ကျွန်မ လက်ကို လွှတ်ပါ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်ရပါသည်။

အယ်လိန်း၏ လက်ကလေးကို လျှော့ဖြေလွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲနောက်

မှ ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ရပါသည်။ စားပွဲပေါ်မှ စီးကရက်ဘူးကို

တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ဖွင့်၍ ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ထုတ်ကာ ပါးစပ်မှာတပ်၍

မီးညှို့လိုက်မိပါသည်။ စီးကရက်မီးခိုးများကို အဆုတ်ထဲသို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်

ရှူသွင်းလိုက်ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ထုတ်လိုက်မိပါသည်။ စီးကရက်မီးခိုးများ

အကြားမှ အယ်လိန်းကို ကြည့်၍

‘ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာရသေးတာလဲ အယ်လိန်းရယ်၊ ကိုယ့်ကို နှိပ်စက်နဲ့

လားဟင်’

ကျွန်တော့်စကားလုံးများမှာ အယ်လိန်းကို ရိုက်ချလိုက်သလို ထိသွား

ကြောင်း မြင်တွေ့ရပါသည်။ အယ်လိန်း၏ ကိုယ်ကလေးမှာ ကျုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသလို

သည်။ ပြန်ဖြေသော အယ်လိန်း၏ လေသံမှာလည်း နားကျင်ထိခိုက်သော လေသံ ဖြစ်သွားပါသည်။

အယ်လိန်းက

‘အခု ဖြစ်ရတာတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်မ အပြစ်တွေပါ၊ ကျွန်မကြောင့်

မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ဦးလေးကို ပြန်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်စရာ မလိုပါဘူး’

ကျွန်တော်က လျင်မြန်စွာဖြင့်

‘မင်းနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး အယ်လိန်း၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ သိကျွမ်းတယ်

ဆိုတာကိုတောင် သူက သိတာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

အယ်လိန်းက

‘အန်ကယ်မက်ဆီမှာရှိတဲ့ ရှင်အကြောင်းအစီရင်ခံစာကို ကျွန်မ သိပြီး

ပါပြီ ဒါကြောင့် အဲဒီညက ရှင် သူ့ကို သွားမတွေ့တာကိုး။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့အတူ သူ့ဆီ

ကို လိုက်တွေ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ဇာတ်လမ်းကို အန်ကယ်မက် သိသွားမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် ရှင်က ကျွန်မကို ထိခိုက်မှာစိုးတဲ့အတွက် သွားမတွေ့တာပဲ။ ကျွန်မကို

အတာအကွယ် ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကာအကွယ်ပေးခဲ့တာပါ။ တကယ်

တော့ ကိုယ်ဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့တာပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ပိုပြီး

ဆိုးသွားနိုင်တာပါပဲလေ’

အယ်လိန်းသည် ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

ကျွန်တော်က

‘ကိုယ့်အကြောင်း အစီရင်ခံစာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အယ်လိန်း သိရတာ

လဲဟင်’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အတွေးများက တမျှော်တခေါ် ဆက်စပ်၍ နေပါ

သည်။ ဆန်ဒရာသည် ဖွင့်ပြောခဲ့ပုံရသည်ဟု ထင်သည်။ ဆန်ဒရာသည် အမည်များ

ကို သိသည်။ ဤသို့ဆိုပါက နှစ်နှင့် နှစ်ပေါင်းလျှင် လေးဟု အဖြေရှာနေစရာပင်

မလိုတော့ပါ။

အယ်လိန်းက

‘အန်ကယ်မက်က ကျွန်မကို ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်လေ၊ အန်ကယ်မက်ဟာ

မူက သူ့ကိုပြန်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေအတွက် စိတ်ဆိုးနေတယ်၊ သူကတော့ ရှင်

အတွက် အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း လုပ်ကိုင်ပေးနေခဲ့တာ မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်က သရော်သော လေသံဖြင့်

‘မက်ဘရက်ဒီရဲ့ ကောင်းရာကောင်းကြီး လုပ်ကိုင်ပေးမှာကိုတော့
ကြောက်ပါဗျာ။ ဒီထက်များ လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ် သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်’
‘အန်ကယ်မက်ဟာ သူ့ဆီမှာ ရှင် အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ရှင့်ရဲ့ အနာဂတ်
ဟာ တိုးတက်ကြီးပွားလာမယ်လို့ ယုံကြည်နေတာရှင့်’

‘ဟုတ်လား။ ကျုပ်ရဲ့အနာဂတ်ဟာ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် လုပ်ကိုင်ရင်း
လည်း တိုးတက်အောင်မြင်မှု ရှိနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒါကို မင်းရဲ့ အန်ကယ်မက်က
ချေမှုန်းပစ်လိုက်တယ်လေ။ ခုတော့ ကျုပ်မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး’

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှ လက်ချောင်းများ မီးလောင်မတတ် တိုနေပြီ
ဖြစ်သည့် စီးကရက်ကို ပြာခွက်မှာ ထိုးချေ လိုက်၏။

ပြီးမှ ဆက်၍

‘မင်းရဲ့ အန်ကယ်မက်ကတော့ တကယ့်ကူညီချင်တဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကြီး
တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့ကို မဆန့်ကျင်ရင်ပေါ့လေ’

အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မ သူ့ကို ဖျောင်းဖျာပြောဆိုပေးနိုင်ပါတယ်’

‘မလိုပါဘူးဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စိတ်လည်း မဝင်စားပါဘူး။ နောက်
လည်း ကျနေပါပြီ။ မင်းရဲ့ အန်ကယ်လက်ချက်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဖောက်သည်တွေမှန်သမျှ
လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ အန်ကယ်မက်ဟာ တယ်လည်း ခြေမြန်လက်မြန် ရှိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် ခြောက်ကပ်ကပ် ပြုံး၍ ပြလိုက်ပါသည်။

အယ်လိန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး

‘ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်’

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ကိုယ်တော့ စိတ်မကောင်းမရှိပါဘူး။ ဒီလောကကြီးမှာ ဘယ်အရာမဆို
တန်ရာတန်ဖိုး ပေးရတာချည်းပါပဲ။ ဘာမှမပေးဘဲ ဘာမှမရနိုင်ပါဘူး။ ပျော်ရွှင်မှု
ကလေးရဖို့ ဝေဒနာကလေး ခံစားပေးဆပ်ရတာပါပဲ။ ပျော်ရွှင်မှုကြီးရဖို့ ဝေဒနာကြီး
ခံစားပေးဆပ်ရတာပါပဲ။ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးရတာပါပဲ။ အစစအရာရာအားလုံးဟာ
ဘဲစားဘဲချေပါပဲ။ အားလုံးဟာ ချိန်ခွင်လျှာလိုပဲ အမြညီမျှနေတာပါပဲ’

အယ်လိန်းသည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။ အယ်လိန်းလေသံသည်
အေးစက်၍ ရုတ်ချသံများ ပါရှိလာ၏။ အယ်လိန်းက

‘ရှင်က အရုံးပေးပြီပေါ့လေ’

ကျွန်တော်က တအံ့တဩဖြင့်

‘အရုံးပေးပြီဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ။ နေပါဦး။ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။
သူ့ကို တရားစွဲရမှာလား’

အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများမှာ အေးစက်၍ နေပါသည်။

အယ်လိန်းက

‘အန်ကယ်မက်တော့ စိတ်သိပ်ပျက်သွားမှာပဲ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်တဲ့
အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အန်ကယ်မက်က တိုက်ပွဲတစ်ခုတော့ ကြုံရပြီဆိုပြီး
ဆတ်မှတ်ထားပုံရတယ်’

ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို ကြည့်၍

‘ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာနဲ့ပြန်တိုက်ရမှာလဲ။ မီးခြစ်ဆဲနဲ့ တိုက်ရမှာလား။
သူက ကျုပ်ရဲ့ဖောက်သည်တွေကို ဖြတ်တောက်လိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဝင်ငွေကို
သည်းဖြတ်တောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားပြီလေ’

အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်’

ကျွန်တော်က လေသံမာမာဖြင့်

‘မလိုပါဘူး’

အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မက ရှင့်ကို ကူညီချင်လို့ ပြောနေတာပါ ဘရက်ဒီရယ်။ ကျွန်မ ကူညီ
နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းရော မရှိတော့ဘူးလား’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်း၍
ပြလိုက်မိပါသည်။

‘ကိုယ်လည်း မပြောတတ်တော့ဘူး အယ်လိန်း။ တကယ်ပဲ မသိတတ်

ဘာဘူး။ ဘယ်သူက ကိုယ့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး။
ကိုယ်တို့စီးပွားရေးလောကမှာ စာနဲ့ပေနဲ့ ရေးသားမထားတဲ့ ဥပဒေဆိုတာ
နဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်က အဲဒီဥပဒေကို ချိုးဖောက်မိနေပြီလေ။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲ
ခံစားရသည်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်ရှင်ဟာ မှန်တယ်။ ဝယ်သူဟာ မှန်တယ်ဆိုတဲ့ ဥပဒေ
ပဲ။ ခုအခြေအနေမှာ ဘယ်သူမှ ကျုပ်အနား လာချင်ကြမှာ၊ လာရဲကြမှာ
မဟုတ်ဘူး။ သူတို့တစ်တွေကလည်း ငရုတ်သီးနဲ့ ပေါင်းလို့ ကြက်သွန်အထောင်း

ခံရတဲ့ အဖြစ်မျိုး အရောက်မခံနိုင်ကြဘူးလေ’

အယ်လိန်းက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့်

‘သံမဏိလုပ်ငန်းရှင်များ အစည်းအရုံးထဲက တခြားကော်မတီဝင်တွေ ရော ရှင်၊ ကျွန်မ ကော်မတီဝင်တချို့ကို သိပါတယ်၊ သူတို့ဟာ ရှင်ရဲ့တင်ပြမှု အစီအစဉ်ကို စိတ်ဝင်စား သဘောကျနေကြတာပဲ’

ကျွန်တော်က အသံထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ ‘ကျုပ်တွက်ချက်လို့ ရသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့အန်ကယ်ကြီးဟာ သူတို့ကိုလည်း ပြောပြီးဆိုပြီးလောက်ရောပေါ့’

အယ်လိန်းက စိတ်မလျှော့သေးဘဲ ‘ရှင်ကလည်း ကြိုးစားဖြင့် မကြည့်သေးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သေချာချင်နေရတာတုံး၊ ကျွန်မ အဲဒီလူတွေတချို့ သိပါတယ်၊ တော်တော်များများ အန်ကယ်မက်ကို သဘောကျ ကျေနပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးရှင်’

အယ်လိန်း၏ စကားထဲတွင် ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းအချက်များ ရှိနေပါသည်။ ကြိုးစားကြည့်ခြင်းသည် မှားစရာမရှိဟု ကျွန်တော်ယူဆ၏။ ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး

‘ကဲ ဒါဆိုရင် သူတို့အထဲက ဘယ်သူ အန်ကယ်မက်ကို မကျေနပ်ဆုံးလဲ’
‘အင်ဒီပင်းဒင့် ကုမ္ပဏီက မစွတာရစ်ချက်မာတင်ပဲ’

အယ်လိန်း၏လေသံမှာ စိတ်အားထက်သန်မှု ပါလာပါသည်။ တစ်ဆက်တည်း

‘ရှင် သူ့ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်မလို့လား’
ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း အပြင်ခန်းမှ မစ်ကီနှင့် ဆက်သွယ်၍ အင်ဒီပင်းဒင့် သံမဏိလုပ်ငန်းမှ မစွတာရစ်ချက်မာတင်နှင့် တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်ပေးပါရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။ ငြိန်နောက် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်၏။

အယ်လိန်းသည် ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများမှာ အရောင်လက်နေပါသည်။

‘ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မတို့ အလကား အချိန်တွေ အတော်တောင် ဖြန့်ပစ်ခဲ့ကြတာပဲ’

ကျွန်တော်သည် ပြုံးလိုက်ရပါ၏။

ဤမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်အတွက် အရာရာရပ်တည်မည့် မိန်းကလေးပါကလား။ ဤမိန်းကလေး လုပ်ကိုင်သမျှအားလုံးသည် ကျွန်တော့်အတွက်သာ ဖြစ်ပါကလား။ ဤမိန်းကလေး တွေးလိုက်သည့်အတွေးသည်ပင် ကျွန်တော့်အတွက် တွေးနေခြင်းပါကလား။

အယ်လိန်းသည် အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။ အယ်လိန်း စီးကရက်ဘူးမှ ရွှေရောင်သည် ကျွန်တော့်မျက်စိကို လာ၍ ထင်းလက်စေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး အယ်လိန်းပါးစပ်မှာ တပ်ထားသော စီးကရက်ကို မီးညှိပေးလိုက်ပါသည်။ အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို မော့၍ကြည့်လိုက်၏။ စီးကရက်မီးခိုးပြာပြာများက သူမ၏မျက်လုံးထဲ အရိပ်ထိုး၍ နေပါသည်။

ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို ငုံ့၍ ပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး

‘တကယ်လို့ မင်းသာ ကျုပ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့အလုပ်မှာ ပါတနာအဖြစ် လုပ်ပါကလားလို့ ပြောမိမှာ အမှန်ပဲ အယ်လိန်း’
အယ်လိန်းက တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြုံးပြပြီး သတိပေးသောလေသံဖြင့်

‘သတိထားပြီး စကားပြောနော်၊ ရှင်က အဲဒီလို ကမ်းလှမ်းခဲ့ရင် ကျွန်မက ချင်ရဲ့အလုပ်က ပါတနာအဖြစ် လက်ခံချင် လက်ခံလိုက်မှာ၊ အဲဒီတော့မှ ရှင် ကျွန်မကို ခွာချလို့ မရဘူးဖြစ်နေမယ်’

ကျွန်တော်က

‘အဲဒီစိတ်ကူးက မဆိုးဘူးဟေ့၊ တကယ်တမ်း အနားက ထွက်ပြေးချင်တဲ့လူက ကျုပ်တော့ဖြင့် မဟုတ်ပေါင်ဗျာ’

အယ်လိန်း နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ အပြုံးသည် ပျောက်ကွယ်၍ သွားပါသည်။

အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ နေလို့မရနိုင်ဘူးလား၊ ဘရက်ဒ်ရယ်’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အကြာကြီး ကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်ရာ အယ်လိန်းသည် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လာပုံရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေရာမှ မျက်လွှာချလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်နေပါသည်။ ပြီးမှ တိုးတိတ်သောလေသံဖြင့်

‘ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ နေလို့မရဘူးလား၊ ဘရက်ဒ်ရယ်’ ဟု ထပ်၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘အင်း ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့လေ၊ ဘယ်တော့လဲဆိုတော့ အချစ် မရှိတော့တဲ့အခါ အချစ်သေဆုံးသွားတဲ့အခါမှာပေါ့’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်ပါသည်။ အယ်လိန်းမျက်လုံးထဲမှာ မြင်ရသော ဝေဒနာ၊ နာကျင်မှုကို တွေ့ရ၍ ကျွန်တော့်ရင်သည် ဆတ်ဆတ်တုန်လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ဝေဒနာကို ဖြေသိမ့်ရန် အယ်လိန်းထံသို့ အသွား တယ်လီဖုန်းမြည်သံက ပေါ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စားပွဲနောက် ကုလားထိုင်သို့ ပြန်သွားခဲ့ရပြီး တယ်လီဖုန်းကို မယူကိုင်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံကမူ အယ်လိန်းကို စိုက်စိုက် ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဖုန်းခွက်ထဲမှ မစ်ကီက အင်ဒီပင်းဒင့်သံမဏိကုမ္ပဏီမှ မစ္စတာရစ်ချက် မာတင် နေခင်းစာထွက်စားနေကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်က နောက်ထပ် ပြန်လာချိန်လောက် ထပ်မံဆက်သွယ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပါသည်။

အယ်လိန်းကို ရှင်းပြသည့် သဘောဖြင့်
'မစ္စတာ မာတင် နေ့လယ်စာ ထွက်စားနေသတဲ့'
'ဟုတ်လား'

အယ်လိန်း၏အသံမှာ ဘာခံစားမှုမှ မပါ။ အယ်လိန်း၏မျက်လုံးများမှာ ကြမ်းပြင်သို့ ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က
'အယ်လိန်း...'
'ဘာလဲဟင်'

အယ်လိန်း၏အသံမှာ စောစောကလိုပင် ဘာခံစားမှုမှ မပါပါ။ အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများသည်လည်း ကြမ်းပြင်သို့ ဆက်၍ ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က
'ဒါပေမဲ့ အချစ်ဟာ မသေဆုံးသေးဘူး အယ်လိန်းရယ်'

ကျွန်တော့်စကားသံကြောင့် အယ်လိန်းမော်ကြည့်ပါသည်။ အယ်လိန်းမျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မြင်ရပါသည်။

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်၏ အမှန်တရားထဲမှ ပုန်းကွယ်၍ မရနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

အယ်လိန်းမျက်လုံးထဲမှ နာကျင်မှုဝေဒနာရိပ်များ ပျောက်ကွယ်၍ သွားပါသည်။

အခန်း(၂၀)

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ကိုလိုနီဟိုတယ်သို့ နေခင်းစာစားရန် သွားကြပါသည်။ စားပွဲထိုးမှူးက ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် ခရီးဦးကြိုပြု၍

'မစ္စတာ ဂိုဝန်ပါလား။ ကျွန်တော်စားပွဲတစ်လုံး စပါယ်ရှယ် ရွေးချယ်ထားဒါတယ် ခင်ဗျာ'

ကျွန်တော်သည် နံဘေးဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှာ တကယ်လည်း ပြည့်ကျပ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ဤနေ့ကား တကယ်လူလည် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အတွက်ကား စားပွဲတိုင်းသည် စပါယ်ရှယ် ဖြစ်နေမည်ပင်။ ငနဲသားသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို ဟိုအဝေးကြီးသို့ ခေါ်သွားအံ့သည်။ မျက်နှာစာအရပ်နှင့် အလွန်ဝေးပါသည်။ နောက်ထပ်နှစ်လှမ်းလောက် ဆက်သွားပါက ဟိုတယ်နောက်ဖေးပေါက်သို့ ရောက်တော့မည်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သည်ငနဲများ ကျွန်တော့်သတင်းကို ကြားသိပြီး ဖြစ်နေချော့သလားဟု အောက်မေ့သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သည်လောက်ဝေးသည့် ဆောင်ထဲသို့ ဤဟိုတယ်ကို ကျွန်တော် လာစားခါစ အချိန်မှစ၍ တစ်ခါမှ မပို့ခဲ့ဘူးချေ။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဘာသာ သဘောကျသွားပြီး ထိုင်ရင်း ပြုံးလိုက်မိအံ့သည်။

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်အပြုံးကိုကြည့်၍

‘ဘာတွေများ ပြုံးနေတာလဲ’

ကျွန်တော်က စိတ်ထဲမှ ယူဆထင်မြင်သည့်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ရာ အယ်လိန်းကလည်း သဘောကျသွားပြီး အသံထွက်ရယ်မောပါသည်။ သူမက

‘တကယ် အကြောင်ကြောင်နိုင်တာပဲနော်’

ကျွန်တော်သည် တလေးတနက် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပြီး

‘ဒီမြို့မှာ နေထိုင်ကြတဲ့သူတွေရဲ့ ထုံးစံလေး၊ ကျင့်သုံးခြံ အလေ့အထတွေ ပဲပေါ့ကွယ်၊ သတင်းက ပုံနှေပြီထင်တယ်၊ ဂိုဝန်တစ်ယောက်တော့ ဘိုင်ကျသွား ပြီ ဆိုတာလေ’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား သဘောကျရယ်မောနေကြစဉ် နောက်ဘက်မှ အသံတစ်ခု ထွက်လာပါသည်။ အသံက

‘အယ်လိန်းရှိုင်လာပါလား၊ ဒီမြို့မှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ခု တပ်ဆင်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ လူလတ်ပိုင်းဖြစ်သော်လည်း နပျိုပုံရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို ပြုံး၍ကြည့်နေပါသည်။ ၎င်းဆီနကလေး၏ ရုပ်ကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်ပါသည်။ နောက် မှတ်မိသွားပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကြမ္မာဆိုးကို ကျိန်ဆဲလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း အပြစ်တင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒီနေရာမျိုးကို အကတည်းက လာဖို့မသင့်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။ အမျိုးသမီးမှာ ရုပ်မြင်သံကြား သတင်းဌာနမှ အတင်းအဖျင်း သတင်းများ ပြောဆိုကြေညာပေးသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို အတူတွေ့လိုက်ခြင်းသည် သူ့အတွက် အဆိတ်ဝင်းဝင်းနှင့် သတင်းကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေပေတော့မည်။ သံမဏိ သူဌေးကြီး မက်ဘရက်ဒီ၏ တူမချောသည် မက်ဘရက်ဒီ၏ ရန်သူတော် ဘရက်ဒီ ဂိုဝန်နှင့်အတူ နေခင်းစာ လာစားခြင်း စသည် စသည်ဖြင့်...

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်တို့ထံ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းကို ကြည့်၍

‘ခုလို သူနဲ့တွေ့သွားတာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ တွေးမိရဲ့လား’

အယ်လိန်းက ခေါင်းညိတ်၍ပဲ ပြသည်။

ကျွန်တော်က

‘မင်းရဲ့ အန်ကယ်မက်ကတော့ စိတ်ဆိုးမှာပဲ’

အယ်လိန်းသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဂရုမစိုက်ပါဘူး’

အယ်လိန်းသည် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော ကျွန်တော့်လက်ပေါ်သို့ သူမ၏လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်မ ရှင့်ဘက်က ရှိပါတယ်’

စားသောက်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား အင်ဒီပင်းဒင် သံမဏိကုမ္ပဏီသို့ ဆက်သွယ်ထားသည့်ဖုန်းကို စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ် အယ်လိန်းက ကျွန်တော့်အား သူမ၏အန်ကယ် မက်ဘရက်ဒီ၏ အကြောင်းနှင့် သံမဏိလုပ်ငန်းအကြောင်းတို့ကို ရှင်းပြပါသည်။ ဇာတ်လမ်းကား တကယ်ဇာတ်လမ်းပါပင်။ သံမဏိလုပ်ငန်းမှ တိုက်ပွဲများကား ကြောက်ဖွယ်လိလိပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုတိုက်ပွဲမှာ ပါဝင်ခဲ့ကြသူ အရုံးအနိုင်ဆော်ခဲ့ကြသူများမှာလည်း တကယ်ပွဲကြမ်းဆော်ခဲ့ကြသူများပင် ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့နှင့် ယှဉ်ထိုင်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ကြော်ငြာလောက၊ လူမှုဆက်ဆံရေးလောကမှ ထူးများသည် အပျော်တမ်းသမားများ အဆင့်လောက် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သူတို့လောကတွင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်တော့ သစ္စာဘောက်ပြီး နောက်ကျောဘက်မှ ဓားဖြင့်ထိုးသည့် လုပ်ရပ်ကို လုပ်ဖူးကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါ၏။ တချို့ကား ကြိမ်ဖန်များစွာ သစ္စာဖောက်ကြ၏။ မိတ်ဆွေများ၏ နောက်ကျောကို ဓားဖြင့်ထိုးသည့် အလုပ်ကို လုပ်ကြ၏။ ထိုအလုပ်မှာ သူတို့အတွက် ထမင်းစားရေသောက် ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။ သူတို့ ယဉ်ပါးပြီးသား အလုပ်လည်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

သို့မဟုတ်ပါက သူတို့သည် ဖုံးကွယ်မှု အတတ်ပညာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သူများသော်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာပါသည်။ ထို့ကြောင့်သာ သူတို့ကို ထက်ပူးလက်ကြပ် တစ်ခါမှ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် ဖမ်းမမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မက်ဘရက်ဒီသည် အရာရာမှာ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် သတိကြီးစွာထား၍ နေတတ်ခြင်း ကျွန်တော့်ကိုလည်း သတိပေးခဲ့ခြင်း၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စိတ်ဆန္ဒပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့လူလိုက်သည် ကိုယ့်တာဝန်ကို နှိပ်လှုံအောင် ထိန်းကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့တစ်တွေသည် အတိမ်းအတောင်း မခံနိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါ၏။

ထိုသို့တွေးတောနေစဉ် ကျွန်တော်၏ သီးသန့်ကိုယ်ပိုင် တယ်လီဖုန်းသည် ဖြည့်လာ၏။ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သောအခါ မာဂျီထံမှ ဖုန်းဖြစ်နေ၏။

မာဂီက

'အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဟင်'

'ကောင်းပါတယ်'

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကိုကျော်၍ အယ်လိန်းကို ပြုံးပြလိုက်သည်။
ပြီးမှ ဆက်၍

'မစွက်ရှိုင်လာလည်း ဒီနေ့မနက်ပဲ ရောက်လာတယ်။ သူက ကိုယ်တို့ကို ကူညီပါမယ်လို့ ပြောတယ်လေ၊ ကိုယ်လည်း လက်ခံလိုက်တယ်'

မာဂီက

'ဒါဆို မစွက်ရှိုင်လာက သူ့အန်ကယ်ကို ပြောပေးမယ်တဲ့လား'

ကျွန်တော်က

'မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်က ဒါမျိုးကို လက်မခံနိုင်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် တို့က သံမဏိအစည်းအရုံးက တခြားကော်မတီဝင်တွေကို ချဉ်းကပ်ဆွေးနွေးကြ ဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်လေ၊ မစွက်ရှိုင်လာကလည်း သူ့ဦးကြီး မက်ဘရက်ဒီကို ဆန့်ကျင်ပြီး ကိုယ့်ကို အကူအညီပေးမယ်တဲ့'

'အိုး....'

မာဂီ၏အသံမှာ စိတ်ပျက်အားလျော့သံ ဝင်နေ၏။

ကျွန်တော်က ကပျာကယာပင်

'ကိုယ်ကလည်း အဲဒီနည်းကိုပဲ သဘောကျတယ်'

မာဂီ၏အသံမှာ ပြောင်းလဲလာသည်မှာ သိသာလှ၏။ မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်လာသည်။

မာဂီက

'ဒါထက် ခရစ်ကကော'

ကျွန်တော်သည် မနက်ပိုင်းက ဖြစ်သမျှ အကျိုးအကြောင်းအားလုံးကို အတတ်နိုင်ဆုံး အကျဉ်းချုံးပြောပြလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်၏ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွား သောအခါ တယ်လီဖုန်းထဲမှ ဘာမှအသံမကြားရ။ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်စွာဖြင့်

'မာဂီ နားထောင်နေရဲ့လားဟင်'

မာဂီ၏ လေသံမှာ အားလျော့၏။

'နားထောင်နေပါတယ်၊ ရှိပါတယ်'

ကျွန်တော်က

'ဘယ်လိုလဲ တိတ်လှချည်လား'

မာဂီက

'ကျွန်မတို့ ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ခရစ်ဟာ ဒီလို ဘယ်တော့မှ လုပ်လိမ့်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး'

'သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါလေ၊ ဒါမျိုးဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါပဲ၊ သူက မကောင်းတဲ့လူ၊ မရိုးသားတဲ့လူပေါ့၊ ဒါပါပဲ'

မာဂီက တွန့်ဆုတ်သော လေသံဖြင့်

'ဘရက်ဒ်'

'ဟင်'

'ခရစ်ပေးတဲ့အတိုင်း ယူလိုက်ကြရရင်များ ကောင်းမလားမသိဘူးနော်၊ နှင့်ဖောက်သည်တွေ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မတို့လည်း အလုပ်မရှိဘူး ဖြစ်သွား နိုင်တယ်'

ကျွန်တော်က

'မရူးစမ်းပါနဲ့ မာဂီရယ်၊ ကျုပ်က ခရစ်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက် ရင် ကျုပ်ဘဝ ကျုပ် အရည်အသွေးဟာ ရေစုန်မျောပြီပေါ့၊ ပစ်လိုက်ရပြီပေါ့၊ သူတို့ပေးတဲ့ငွေကလည်း တစ်သက်စားမကုန်လောက်တဲ့ငွေ မဟုတ်ဘူး။ တခြား အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေဖို့ ဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့အလုပ်ဆိုတာ မျိုးက အရုံးသမားကို ဘယ်သူကမှ လက်ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး'

မာဂီက

'ဪ...ဒါထက် ဒီနေ့မနက်ပဲ သားကြီးဆီက စာလာတယ်ရှင့်'

မာဂီသည် သိသိသာသာပင် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်၏။

ကျွန်တော်က

'ဟုတ်လား။ စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားသလဲ'

'အအေးမိတာကတော့ အတော်လေး သက်သာသွားပြီ ပြောပါတယ်။ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် အတန်းပြန်တက်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်တဲ့'

'သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ သားနေကောင်းသွားမှာပါလို့ ကိုယ်ပြောသား ပဲကွ'

'အဲဒီလိုမျှလင့်ရတာပါပဲရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတော့ မသိနိုင်အောင်ပါပဲ၊ ကျွန်မတော့ စိတ်ပူတာပဲ၊ ခုအခြေအနေမှာတော့ ဘာမှအဆင်ပြေပုံ မရဘူးလေ'

ကျွန်တော်က

'သိပ်ပူမနေပါနဲ့ မာဂီရယ်၊ ပူနေရုံနဲ့ ပြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ'

မာဂီက

‘ကျွန်မ သိပါတယ်’

ကျွန်တော်က ရည်ရွန်းဖတ်ရွန်းဖြင့်

‘အကောင်းမလာခင် အဆိုးလာတတ်တာမျိုး မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်၏ နောက်ပြောင်မှုကို မာဂီက လက်မခံပါ။

မာဂီက တလေးတနက်လေသံဖြင့်

‘ကျွန်မ အဲဒါကိုပဲ စိတ်ပူနေတာပဲ’

‘မာဂီ....’

ကျွန်တော် လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်

စိတ် မရည်ချင်တော့။ မာဂီ ဘာတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်။ ကျွန်တော်က

‘တော်တော့ကွာ’

မာဂီက အသံတစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြီး

‘ရှင်တစ်ယောက်တည်းလား ဘရက်ဒ်’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘မစွက်ရှိုင်လာ ရှင်နဲ့အတူ ရှိနေသလား’

ကျွန်တော်က တိုတောင်းစွာဖြင့်ပင်

‘ရှိတယ်’

မာဂီဘက်မှ ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွား၏။ ပြီးမှ

‘ကျွန်မတို့ကို အခုလို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ခြောက်

ပို့ မမေ့နဲ့နော်’

မာဂီအသံမှာ ခပ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေ၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် မာဂီသည် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းခွက်ကို ချသွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဘာသံမှ မကြားရသော ဖုန်းခွက်ကြီးကိုကိုင်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သေး

၏။ ကျွန်တော်သည် ဆတ်ခနဲ အယ်လိန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေပုံရ၏။ မာဂီ ဖုန်းထဲမှ ခြောက်

လိုက်သည်များကို ကြားနိုင်မည်လား မပြောတတ်ပေ။ သို့သော် မကြားနိုင်လောက်

စရာပဲ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က ဟန်မပျက်ဆက်၍

‘ဝွတ်ဘိုင် မာဂီ’

ဟု ပြောကာ တစ်ဖက်မှ ဘယ်သူမှ ထူးသူမရှိတော့သော ဖုန်းကို ဟန်

နှင့် ပန်နှင့် ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ အယ်လိန်းဘက်သို့ လှည့်၍

‘မာဂီက ကျုပ်တို့ကို အကူအညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့

ပြောလိုက်ပါတဲ့’

အယ်လိန်းက မျက်နှာသေဖြင့်

‘ရှင်မိန်းမက ကျွန်မကို သဘောမကျဘူး မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်က အူကြောင်းကြောင်း ပြုံးပြ၍

‘ဘာဖြစ်လို့ သဘောမကျရမှာလဲ။ မာဂီက မင်းကို သိတာမှ မဟုတ်တာ’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ သူမ၏လက်ချောင်းကလေး

ကို ကြည့်နေပါသည်။ ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့်

‘သဘောမကျတဲ့အတွက် သူ့ကို ကျွန်မ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း

သူ့နာကျင်မှုမှာ ရှိတယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ ခံစားနေရမိမှာပဲ’

ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်ခိုင်းထားသော မစွတာမာတင်၏

အယ်လီဖုန်းသည် ရလာ၏။ ကျွန်တော်သည် စကားမဆက်ရတော့သဖြင့် ဖုန်း

အခြင်းကို စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

မစွတာမာတင်၏ အသံမှာ အေးတိအေးစက်နိုင်လှပါသည်။ မစွတာ

မာတင်သည် ကျွန်တော့်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်

အပြစ်မရှိသော ကြော်ငြာလုပ်ငန်း ပြည်သူလူထုကို လှုံ့ဆော်သောလုပ်ငန်း ဆက်၍

ထုတ်ဖော်လိုစိတ် မရှိပါ။ မှန်ပါသည်။ ထိုစကားမှာ သူတစ်ဦးတည်း သူ၏အင်ဒီပင်း

ဒီပန့်ဇာလီအတွက် မလုပ်လိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တခြားသော ကော်မတီဝင်

များအတွက်ကိုမူ သူဘယ်လိုမှ တာဝန်ခံပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် ယခု

အခြေအနေအရ တခြားကော်မတီဝင်များလည်း ဆက်လက်

ထုတ်ဖော်လိုစိတ် ရှိမည်မထင်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘ယခု ဘာတွေများ ဖြစ်နေလို့လဲ’

မစွတာမာတင်၏ အသံမှာ တုံးတိတ်နိုင်လှပါသည်။ မစွတာမာတင်

ပြောလိုက်သည့် အကြောင်းအရာကလည်း ကျွန်တော်၏ မျှော်လင့်ချက်များကို

ထက်တုံးပစ်လိုက်သကဲ့သို့ပင်....

သူက

‘ကွန်ဆိုလီဒီတ်တက် သံမဏိကုမ္ပဏီက ကနေပဲ သံမဏိလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်

များ အစည်းအရုံး ကော်မတီထဲက နုတ်ထွက်သွားပြီး သူတို့ကုမ္ပဏီ ဘာသာ

သူတို့ လုပ်မယ်တဲ့’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပြီး အယ်လိန်းကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြီးစားပြီးပြီ။

‘မင်းရဲ့ အန်ကယ်ကြီးက တကယ်စေ့စပ်သေချာတဲ့လူပဲ။ သူက ကနေ့ပဲ သံမဏိအစည်းအရုံးကော်မတီကနေပြီး သူ့ရဲ့ ကုမ္ပဏီကို နတ်ထွက်လိုက်ပြီဆိုလေ။ သူ့ကုမ္ပဏီမပါဘဲ သူ့ရဲ့ ငွေကြေးအင်အား မပါဘဲနဲ့ ကော်မတီဝင်တွေဟာ ကိုယ်တင်ပြထားတဲ့ ပြည်သူ့လှုံ့ဆော်မှု ကြော်ငြာလုပ်ငန်းကြီးကို မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူက သိနေတာပဲကိုး’

အယ်လိန်းသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်နေပါသည်။ ပြီးမှ

‘ဘရက်ဒ်၊ ကျွန်မ အန်ကယ်ကို ပြောပါရစေလားဟင်၊ အန်ကယ်က ကျွန်မ စကားကို ဆိုရင် နားဝင်တတ်ပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် စိတ်လက်မချမ်းမသာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပါ၏။

‘မဖြစ်ပါဘူး။ တခြားနည်းလမ်းတော့ ရှိရဦးမှာပေါ့’

အယ်လိန်း၏အသံမှာ စိတ်ပျက်အားလျော့နေပုံ ရ၏။ အယ်လိန်းက

‘ဘယ်လိုနည်းလဲဟင်’

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်နောက်ကျောကို မှီလိုက်ပါသည်။

‘ဒါတော့ ကိုယ်လည်း မပြောတတ်သေးဘူး။ တစ်နေရာရာမှာတော့ တစ်ခုခုရှိရမှာပဲ’

ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ရာ တွေးမိပြီး အယ်လိန်းကို ကြည့်၍

‘မင်း တစ်ခါတုန်းက မင်းရဲ့အန်ကယ်နဲ့ သံမဏိလုပ်ငန်းရာဝင်အကြောင်း ပြောဖူးပါတယ်။ အဲဒါကို အသေးစိတ် ဆက်ပြောစမ်းပါ။ တစ်ခုခုများ တွေးမိမလာလို့’

အယ်လိန်းသည် သူသိသမျှ ဇာတ်လမ်းစုံကို ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိပါသည်။ အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားပါသည်။ ခြောက်နာရီကျော်ကျော်ကလေးတွင် အယ်လိန်း ပြောလိုက်သော အချက်တစ်ချက်သည် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ တစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်သွားစေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ နားထောင်နေချိန် တစ်လျှောက်လုံး အယ်လိန်း၏ ကျောခိုင်း၍ ပြတင်းပေါက်သို့ မျက်နှာမူကာ အပြင်ဘက်မှ ညှိမှောင်မည်ဆိုသော ကောင်းကင်ကို ကြည့်ရင်း နားထောင်နေခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်မို့ ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်ကို လှည့်၍ အယ်လိန်းကို ကြည့်လိုက်၏။

အယ်လိန်းပြောပြနေသည်မှာ သူမ၏ခင်ပွန်းသည် ကွန်စတီးလ် သံမဏိ ကုမ္ပဏီကြီးက နိုင်ငံတော်အစိုးရနှင့် အခွန်အတတ်ပြဿနာများနှင့် ပတ်သက်၍ သူမ၏ ဦးကြီး အန်ကယ်ဘရက်ဒီနှင့် ဆွေးနွေးလိုကြောင်း ပြောကြားလိုက်ခြင်း ဝင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က

‘ဘာတွေ ဆွေးနွေးချင်တာတဲ့တုံး’

အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မလည်း သေသေချာချာတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မ ခင်ပွန်း ဒေးဗစ်ကလည်း အဲဒီအကြောင်းကို တစ်ခါပဲ ပြောဖူးတာ။ ဒေးဗစ်ကြည့်ရတာ တော်တော် စိတ်ဆိုးနေပုံရတယ်’

ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်တစားဖြင့်

‘ဒါဆို မင်းရဲ့ အန်ကယ် ဘရက်ဒီနဲ့ သူတို့ ဆွေးနွေးဖြစ်သေးလား’

အယ်လိန်း၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် ညှိမှောင်သော အရိပ်တစ်ခု ထိုးလာပါသည်။ သူမက

‘ဆွေးနွေးဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ အဲဒီအကြောင်း စကားစပ်မိတာလည်း ဒေးဗစ် နေမကောင်း မဖြစ်ခင် သုံးလေးပတ် အလိုလောက်မှ စပ်မိကြတာ’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုကို ခံစားနေမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခုခုကို ဆုပ်ကိုင်တွေ့ရှိမိပြီဟု ခံစားနေမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဘာရယ်လို့ တိတိကျကျ ကျွေးကား မသိ။ ဘာကိုရှာဖွေရမည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သိသည် မဟုတ်။ သို့သော် သည်အတွေးလမ်းစသည် ခံစားမှုဇာတ်လမ်းအတိုင်းတော့ ဂယနဏ လိုက်လျောစူးစမ်းရမည်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း ဝါရှင်တန်မြို့ရှိ ပေါလ်ထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက် သွယ်သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ပေါလ်ကို ဖမ်းမိသည်။

ကျွန်တော်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ ပဋိသန္ဓာရစကားများကို ဆိုမနေတော့။ ငိုရင်းကိုပင် တဲ့တိုးဖွင့်၍

‘ကွန်စတီးလ်ကုမ္ပဏီကြီးဟာ နိုင်ငံတော်အစိုးရဆီမှာ အင်တီထရပ်စ် ဝီဇ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်းလိုက်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ဖုန်းဆက်မေးတာ’

ပေါလ်ကလည်း မဆိုင်းမတွပင်

‘ဒီကရီ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ရှင်းတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မေးရတာလဲ’

ကျွန်တော်က

‘အဲဒီတုန်းက ထူးထူးခြားခြားများ ရှိသေးလား’
ပေါလ်က

‘မရှိပါဘူး။ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ ကွန်စတိလင်ကုမ္ပဏီဟာ တခြား သူနဲ့စီးပွား
ပြိုင်ဘက် ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရာမှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရမိ
ဘူးဆိုတဲ့ သဘောတူညီချက် ပေးရတာမျိုးပါပဲ’

‘အင်း အင်း ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီအမှုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူက တာဝန်
ခံ ကိုင်တွယ်ရသလဲ’

‘အဲဒါတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိအောင်လုပ်ဖို့က လွယ်ပါတယ်။ အရေး
ကြီးလိုလား’

‘ကျွန်တော်စိတ်ထဲမယ် တစ်ခုခုများ ဖြစ်နိုင်မလားလို့ အောက်မေ့နေမိ
လို့ပါ။ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရတာပဲ။ အဲဒါမှ လွဲချော်ပြီဆိုရင်တော့
ကျုပ်တော့ သေပြီဗျ’

‘အင်းလေ၊ ဒါဆိုလည်း စုံစမ်းပြီး မနက်ကျရင် ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ပါမယ်’
ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ပေါလ်သည် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားလေ၏။
အယ်လိန်းသည် တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော်ကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေ
၏။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု အပြည့်ရှိနေပုံရ၏။ သူမက

‘ရှင် တစ်ခုခု တွေးမိသွားပြီလား’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းခါပြရင်း

‘မှန်းဆရတဲ့ သဘောလောက်ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုအခြေအနေမှာ
ဘာကိုမှ လွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ကဲပါ အဲဒီအကြောင်း မှတ်မိသလောက် ပြော
ပြစမ်းပါဦး။ မင်းရဲ့ ခင်ပွန်းက အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေများ ပြောသလဲ’
အယ်လိန်းမျက်နှာသည် မှောင်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်၍ သွားပြန်သည်။
သို့သော် ကျွန်တော်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဖြစ်သမျှ မှတ်မိသမျှ ဇာတ်လမ်း
စုံကို နောက်တစ်ခါပြန်၍ ပြောပြလေ၏။ ကျွန်တော်သည် သေသေချာချာ စူးစိုက်၍
နားထောင် နေလိုက်မိ၏။

ဤသို့ဖြင့် အပြန်ပြန်ပြောပြခြင်း၊ နားထောင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးသည်
နောက် ရုံးခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် လက်မှန်ကို
ကြည့်လိုက်ရာ ရှစ်နာရီခွဲနေပြီကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က အယ်လိန်း၏
လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်ပြီး

‘လမ်းနည်းနည်း လျှောက်ရအောင်လား’

အယ်လိန်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြု၏။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား တစ်ပြတစ်ကွက်လောက် လျှောက်ခဲ့ပြီး
သော အခါမှ အယ်လိန်းက

‘ရှင်ဘာတွေ တွေးနေတာလဲဟင်’

ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာတော့ အရာရာဟာ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေ
တာပဲ’

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းကို မုသားစကား ပြောနေ
ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်၍

‘တကယ်လားဟင်၊ ကျွန်မဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်’

ကျွန်တော်သည် လမ်းလျှောက်ရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး အယ်လိန်းကို ကြည့်
လိုက်၏။ အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ တောက်ပြောင်လာသည်ကို မြင်ရ၍
ကျွန်တော် မုသား ပြောလိုက်ရကျိုးနပ်ပြီဟု ယူဆသွားမိ၏။

ကျွန်တော်က

‘ကိုယ်အစကတည်းက ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အယ်လိန်းဟာ
ကိုယ့်အတွက် ကံကောင်းပါတယ်လို့’

စောစောက တောက်ပြောင်နေသော အယ်လိန်းမျက်လုံးထဲမှ အရောင်
ဘို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်၏။

‘အရင်တစ်ခါတုန်းကတော့ ကံမကောင်းပါလားဟင်’

ကျွန်တော်က အမြန်အထက်

‘အရင်တစ်ခါတုန်းက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းနဲ့လည်း ဘာမှ
မဆိုင်ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါမှ အရေးကြီးတာပါ။ ဒီတစ်ခါ အယ်လိန်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်
ဘူးလမ်းစ တွေ့လာတာ။ အယ်လိန်းမရှိရင် ကိုယ့်အတွက် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ
နဲ့မာ မဟုတ်တော့ဘူး’

အယ်လိန်းသည် ဘာမှမပြောပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား နောက်ထပ်
သုံးလေးပြ ဆက်လျှောက်လာကြပါသည်။ ည၏အေးမြသောလေသည် ကျွန်တော်
အား ဆာလောင်လာစေပါသည်။ ကျွန်တော်က ရပ်လိုက်ပြီး

‘ကိုယ်တို့ ညစာစားကြရအောင်လား။ ကိုယ်တော့ အတော်ဆာနေပြီ’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်၏။ သူမ၏မျက်နှာမှာ ပကတိ ငြိမ်သက်နေသည်။

‘ကျွန်မတို့ ညစာမစားကြတာပဲ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ် ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်ကို ကြောက်နေလို့လား။ ကိုယ်က မင်းကို ကိုက်မစား ပါဘူးနော်’

အယ်လိန်းသည် ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘရက်ဒ်’

အယ်လိန်း၏ မျက်နှာက ပကတိ တလေးတနက် ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူမက ဆက်၍

‘ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် မသင့်တော်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယူဆ မိလို့ပါ။ ဒါပါပဲ’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ နာကျင်မှုသည် ပြန်၍ ပေါ်ပေါက်လာပြန်ပါ၏။ အယ်လိန်းနှင့် အတူတကွ တစ်နေ့လုံး ရှိနေစဉ်အတွင်း ထိုနာကျင်မှုဝေဒနာသည် မရှိခဲ့၊ မပေါ်ခဲ့၊ ယခုမှ ပြန်လည်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်

‘ဘာအန္တရာယ် ရှိနိုင်မှာမို့လို့လဲ၊ မင်းနဲ့ကိုယ် တစ်နေ့ကုန် အတူရှိနေ တာပဲ၊ ဘာတွေများ ဖြစ်လို့လဲ’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို ဆိုင်၍ကြည့်ပါသည်။ အယ်လိန်း မျက်လုံးထဲတွင် အမှောင်ရိပ်များသည် ကခုန်လှုပ်ရှားနေပါ၏။ သူမက

‘အဲဒါက တစ်မျိုးပဲ၊ အလုပ်လုပ်ကြတာလေ၊ ခုတော့ ကျွန်မတို့မှာ ပေးစရာဆင်ခြေ မရှိတော့ဘူး’

ကျွန်တော်က

‘ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ဘယ်တုန်းကများ ဆင်ခြေတွေ လိုသွားကြ တာလဲဟင်’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်၏မေးခွန်းကို တိမ်းရှောင်၍ တိုးတိတ်သော လေသံဖြင့်

‘ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဘရက်ဒ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားမများ ဘဲ နေကြရအောင်ပါ။ ကျွန်မလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှမပြောတော့ပါ။ တက္ကစီတစ်စီးကို တားလိုက်ပြီး အတူ တက်စီးခဲ့ကြပါသည်။ အယ်လိန်း၏ တည်းခိုရာဟိုတယ်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့ပြီး နောက် ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကားထားရာ ရိုထောင်ထဲသို့ မောင်းစေခဲ့ပါ သည်။ ကားရိုထောင်ကျော်သည်နှင့် ရိုထောင်ထဲမှ မော်တော်ကားကိုထုတ်၍ အိမ်သို့ မောင်းပြန်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကားသွင်းပြီးနောက် အိမ်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာသို့န် တွင်ည ၁၀ နာရီ ရှိနေပြီဖြစ်ပါ၏။

မာဂီသည် သတင်းစာဖတ်နေ၏။ သတင်းစာဖတ်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်သော မာဂီ၏ မျက်လုံးများကို မြင်သည်နှင့် မာဂီ စိတ်ဆိုးဒေါပွ နေကြောင်း ကျွန်တော်သိ၏။

ကျွန်တော် သည် မာဂီအနားသို့သွားပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်ညွတ်၍ ပါးပြင်ကို နမ်းမည်ပြုသည်။ မာဂီသည် မျက်နှာကို လွှဲလိုက်၏။

‘ဟေး ဘယ်လိုလဲကွ’

ကျွန်တော်သည် လေသံထဲတွင် ကလူကျီစယ်သံ ကြိုးစားထည့်၍

‘စစ်ပွဲကနေပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း တိုက်ပွဲဝင်ပြန်လာခဲ့တဲ့ စစ်သားကြီး တစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ ကြိုဆိုတာပဲလားဟင်’

‘စစ်ပွဲက ပြန်လာတာ ဟုတ်လား’

မာဂီသည် အေးစက်စွာ မေးလိုက်ပါသည်။ မာဂီ၏အမေးစကား လေယူလေသိမ်းကို ကျွန်တော် လုံးဝ မကြိုက်ပါ။ သို့သော်ဘာမှမပြောတော့ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မာဂီအား ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း မလုပ်တော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် အရက်ဝီရိုရီရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ဝီစကီတစ်ခွက် ငဲ့လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ သင့်တင့်သလောက်သော ရေရောလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ

‘ကိုယ်အလုပ်လုပ်နေတာပါ။ ကိုယ်တို့စိတ်ထဲမှာ တစ်နည်းတစ်လမ်း ကြံဆလုပ်ကိုင် နိုင်စရာ ရှိတယ်လို့ တွေးမိလို့’

မာဂီက သရော်တော်တော် လေသံနှင့်

‘ကိုယ်တို့ဟုတ်လား၊ ရှင်က ဘယ်သူတို့ကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ရှင်နဲ့ မစွက်ခွိုင် လာတို့ နှစ်ယောက်ကို ဆိုလိုတာလား’

‘နေ...နေပါဦး မာဂီ’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို တည်တည်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဆက်၍

‘မာဂီ မင်းဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဟင်’

မာဂီက

‘ရှင်က သိပ်အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ မစွက်ရှိုင်လာနဲ့ ရှင်တို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေကြတယ်ပေါ့။ ညစာ အိမ်ပြန်မစားဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ လေးတောင် အိမ်ပြန် ဖုန်းမဆက်နိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်ပေါ့’

ကျွန်တော်က နဖူးကို လက်ဖြင့်ရိုက်လိုက်ပြီး

‘ဟုတ်သားပဲ။ ကိုယ် လုံးလုံးမေ့သွားတယ်’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း

‘ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာ၊ စဉ်းစားစရာ

တွေက များနေလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ဖုန်းဆက်ဖို့ မေ့သွားတာပါ’

‘မစွက်ရှိုင်လာအတွက်တော့ ရှင်က အချိန်ပေးနိုင်တယ်ပေါ့နော်။ အဲဒီ

အတွက်တော့ ရှင်က အလုပ်များမနေဘူးပေါ့’

ကျွန်တော်သည် စိတ်မရှည်တော့ပါ။ ဒေါသလည်း ထွက်လာပါသည်။

‘တော်စမ်းမာဂီ၊ မနေ့တုန်းကတော့ မင်းပဲ မစွက်ရှိုင်လာရဲ့ အကူအညီကို

လိုလိုလားလား ရှိနေခဲ့ပြီးမှ ကနေ့ မစွက်ရှိုင်လာက ကူညီလာတော့မှ မင်းက စိတ်ဆိုးနေရတယ်လို့၊ လူဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တာ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်’

မာဂီက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်၍

‘ကျွန်မလား။ ကျွန်မ ဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်မ မကြိုက်တာက ရှင်

လုပ်နေကိုင်နေပုံ ဟန်ပန်အမူအရာတွေကိုပဲ’

ကျွန်တော်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ဖြန့်လိုက်ပြီး

‘ကိုယ်က ဘယ်လိုများ ဟန်ပန်အမူအရာတွေ လုပ်နေရတော့မှာလဲဟင်၊

ကျုပ်မှာဖြင့် ခေါင်းဆင်းဆင်းတဲ့ အခြေအနေ ရောက်နေပြီ မင်းကတော့ ဖုန်းကလေး တစ်ချက် မဆက်မိတာနဲ့ မင်းက မိုးမီးလောင်မတတ် ဖြစ်ရတယ်လို့’

မာဂီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး အေးစက်စက်

လေသံဖြင့်

‘ဒီကိစ္စဟာ ရှင့်အဖို့ ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေမှဖြင့် ကျွန်မ ရှင့်

အချိန်တွေကို မဖြုန်းတော့ပါဘူး’

သည်တစ်ကြိမ်တွင်ကား ကျွန်တော်ရင်ထဲမှ ဒေါသမီးသည် ပေါက်ကွဲသွား

ပါတော့၏။ ကျွန်တော်က အော်၍

‘နေပါဦး၊ နေပါဦး။ ကျုပ်က ဘာကောင်လဲဟင်၊ ကလေးလေးလား။

မင်းဆီကို ဆယ်မိနစ်တစ်ခါ ဖုန်းပြန်ဆက် အစီရင်ခံနေရတော့မှာလား။ ကျုပ်မှာ ပြဿနာတွေ သောင်းခြောက်ထောင် ဖြစ်နေရတဲ့အထဲမှာ’

မာဂီသည် ရပ်နေရာမှာပင် ငူငူကြီး ခဏရပ်နေ၏။ သူမမျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင်များသည် တဖြည်းဖြည်း ဖြူးရော်၍ သွားပါသည်။ ထိုနောက်မှ ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်အိမ်ခန်းဆီသို့ တက်သွားပါလေ၏။

ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် ကျန်နေရစ်ပါ၏။ နောက်ထပ် ဝိစကီတစ်ခွက် ထပ်၍သောက်သည်။ ပြီးမှ အပေါ် ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ အိမ်ခန်းတံခါးသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးကို အသာလေး တွန်း လိုက်ပါသည်။ တံခါးကား မရွေး ကျွန်တော်သည် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုလှည့်၍ ဖွင့်၏။ မရ။ တံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ်ထားပြီး ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် တံခါးကို ခေါက်၍

‘ဟေး...ဟေး’

မာဂီသည် အထဲမှပြန်၍ မဖြေပါ။

ကျွန်တော်သည် တံခါးကို ဆက်ခေါက်၏။

အခန်းထဲမှ ဘာသံမှ ပြန်မထွက်လာပါ။ ကျွန်တော်သည် တံခါးပေါက်ကို မတတ်သာတော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်နေမိပါသည်။ ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘာ ကိုင်ရမည်ကိုလည်း မသိပါ။ မာဂီသည် ကျွန်တော့်ကို အိမ်ခန်းအပြင်ဘက်ထား၍ ဤကဲ့သို့ အတွင်းမှ တံခါးပိတ်ထားခြင်းမှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသွားပါသည်။

ထိုအချိန်ကလေးအတွက် ကျွန်တော်သည် အရူးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသလို ခံစားရပါ၏။ ထိုနောက်တွင်ကား ကျွန်တော်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ခြေဆောင့်ပြီး ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့မိပါတော့သည်။ ထိုည၌ ကျွန်တော်သည် အတွင်းခံ ဘောင်းဘီကလေးဖြင့် ကသိကအောက် အိပ်လိုက်ရပါတော့သည်။

မာဂီ၏ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာကို ယူလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ သတင်းစာကို စီးပွားရေးကဏ္ဍသို့ လှန်တော့မည်ဆဲဆဲ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများသည် လူမှုရေး သတင်းများဖော်ပြသည့် စာမျက်နှာရှိ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ရုတ်တရက် တန်းတိုး မိပြီး တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပါသည်။

ထိုသတင်းမှာ

ဝါရှင်တန်မြို့တော်ရှိ ထင်ရှားသော သံမဏိသုဋ္ဌေးကြီး မက်သရူး ဘရက်ဒ်၏ တူမချော မစ္စက် ဟောတင်စ် (အယ်လိန်း) ရှိုင်လာသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့သော စိတ် မကောင်းစရာ ဖြစ်ရပ်ကြီး ဖြစ်ပွားပြီးနောက် လူမြင်ကွင်း အသိုက်အဝန်းတို့မှ ပုန်းရှောင်နေရာမှ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာပြီး အမှတ်မထင် မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ စာဖတ်သူများ မှတ်မိ ကောင်း မှတ်မိနိုင်ကြမည် ထင်ပါသည်။ မစ္စက်ရှိုင်လာ၏ ခင်ပွန်းနှင့် အမြွှာကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် ယမန်နှစ်က မရှေးမနှောင်းပင် ပိုလီယိုအရိုးပျော့ရောဂါဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ သေဆုံးခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှ စတင်၍ မစ္စက်ရှိုင်လာတစ်ယောက် အသိုက်အဝန်း မြင်ကွင်းမှ ပုန်းရှောင်ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတစ်ဖန် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာသည့်နေရာမှာ ကိုလိုနီဟိုတယ်တွင် မစ္စက်ရှိုင်လာတစ်ယောက် လူပုံခပ်ကြမ်းကြမ်း အမျိုးသားတစ်ဦး နှင့် နေ့လယ်စာ စားသောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စုံစမ်းကြည့်ရာ ထိုလူ၏အမည်မှာ ဘရက်ဒ်ဂိုဝန်ဖြစ်ပြီး ထင်ရှားသော အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ကြားသိရသော သတင်းများအရ မစ္စတာ ဘရက်ဒ်ဂိုဝန်သည် မစ္စက်ရှိုင်လာ၏ ပိုလီယိုအရိုးပျော့ရောဂါ ကာကွယ်ရေးအစီအစဉ်အတွက် ကူညီပေးနေသည်ဟု ယူဆ စရာရှိပါသည်။ အကယ်၍ မစ္စက်အယ်လိန်းရှိုင်လာ၏ မျက်နှာ ပေါ်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော အပြုံးသည် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ဖွင့်ဆို နိုင်မည်ဆိုပါက သူတို့နှစ်ဦးသည် ရောဂါ ကာကွယ်တိုက်ဖျက်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုတည်းအတွက် ပူးတွဲနေကြသည်ပုံ မရပေ။

အခန်း(၂၁)

ထည့်ခန်းတွင်ရှိသော သင်ခန်းစားသည် တုံးလု၏။ ရေချိုးခန်းမှာ တပ်ဆင်ထားသော ရေပန်းသည်လည်း အထွက်မညီမညာ မပြင်းထန်ရှိလေရာ ကျွန်တော်သည် ရေနှေးနှင့် ရေအေးတို့ကို သမမျှတစွာ ပန်းထုတ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းမရှိချေ။ ရေချိုးပြီးစီးသောအခါတွင်လည်း ကျွန်တော်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါ သေးသေး ကလေးဖြင့် ရေများကို ကြိုးစား စင်အောင် သုတ်နေရပါ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် အသက်ကိုအောင်၊ ဝိုက်ကိုရှုပ်ပြီး ၎င်း မျက်နှာသုတ် ပဝါကလေးဖြင့် ခါးကိုပတ်ကာ ခန်းမကျယ်ကြီးကိုဖြတ်၍ ကျွန်တော် တို့ လင်မယား အိပ်ခန်းသို့ ကူးလာခဲ့ပါ၏။ အိပ်ခန်းထဲတွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ဘဲ ကျွန်တော့်အတွက် ဝတ်ဆင်ရန် အဝတ်အစားများကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ အသင့်ထုတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်ကို မတွေ့ရပေ။

ကျွန်တော်သည် ဝီရိထဲရှိ အဝတ်အစားများထဲမှ သင့်တော်လိုက်ဖက်မည် ဟု ယူဆရသော ဝတ်စုံတစ်စုံကို အထူးကြိုးစားရှာဖွေ၍ ဝတ်ဆင်လိုက်ရပါသည်။ ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ စားပွဲပေါ်တွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အတွက် လိမ္မော်ရည်သည် အသင့်ရှိမနေပါ။ ကျွန်တော်၏ သတင်းစာ သည်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်လျက်ရှိမနေပါ။ ချိုးဖဲ့ခေါက်လျက်သားဖြင့်

သတင်းစာ ခေါက်ချိုးထားပုံမှာ ၎င်းအတင်းအဖျင်း သတင်းကော်လံကို ကျွန်တော် လွတ်မသွားစေရန် တမင်ပြထားမှန်း သိသာလှပါသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် အနှောင့်အယှက် တော်တော်ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် သတင်းစာ၏ စီးပွားရေးကဏ္ဍ မျက်နှာသို့ လှန်လိုက်သည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာကို စကတည်းက အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်ခဲ့ဖူးပဲ ကောင်းသည်။ ကနေ့အတွက်တော့ သည်သတင်းစာသည် ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းကောင်း သတင်းပေးနိုင်မည် မထင်တော့ပေ။ စီးပွားရေး စာမျက်နှာတွင်လည်း ခေါင်းတို တစ်ပုဒ်ဖြင့်

ခရစ္စတိုဖာပရောတာကို မက်သရူးဘရက်ဒီ၏ ကွန်ဆို လီဒီတံတက် စတီးလ် သံမဏိ ကုမ္ပဏီ၏ အထူးအကျိုးဆောင် ပြည်သူ့ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ကြောင်း။ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော့်အတွက် လိမ္မော်ရည် ဘယ်မှာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်သည် အသံထွက်ပြီး 'မာဂီရေ...ဟေး မာဂီ'

မီးဖိုချောင်တံခါးပွင့်သွားပြီး ဆယ်လီ၏ မည်းမှောင်သော မျက်နှာသည် ပြုထွက်လာ၏။ ဆယ်လီက

'မစ္စတာဂိုဝန် အောက်ထပ်ဆင်းလာတာကို ကျွန်မ မကြားလိုက်ဘူး' ကျွန်တော်က ဆယ်လီအား 'မစ္စတာဂိုဝန်ရော့၊ ဘယ်မှာလဲ' ဆယ်လီက

'အစ်မကြီး အပြင်သွားတယ်၊ ကျွန်မ လိမ္မော်ရည် ခုပဲ ယူခဲ့ပါ့မယ်' ပြောပြောဆိုဆို ဆယ်လီသည် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဆယ်လီယူလာမည့် လိမ္မော်ရည်ကို စောင့်နေစဉ် သမီးဂျင်နီ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ သမီးမျက်နှာပေါ်တွင် လျှိုဝှက်သော အပြုံးတစ်ခုပြုံး၍ သမီးက

'ဖေဖေ မြန်မြန်ထက်ထက် စားသောက်မယ်ဆိုရင် သမီးက ဖေဖေကို ကျောင်းထိပ်အထိ ချပေးခဲ့မယ်လေ'

ကျွန်တော်သည် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ကျွန်တော်သည် လေသံ မာမာဖြင့်

'ဟေး မင်းလည်း တခြားကလေးတွေနည်းတူ ဘတ်စ်ကား မစီးနိုင်ဘူး လား။ ဘာလဲ မင်းက သူတို့တစ်တွေထက် ပိုပြီးထူးနေလို့လား'

သမီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် ပျောက်ကွယ်၍သွားပါသည်။ သမီးသည် အတန်ကြာမျှ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သမီးမျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်သော ဝေဒနာခံစားမှုသည် တစ်စုံတစ်ရာလောပုံရသည်။ သမီး၏ မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်ပြီး သမီး ငယ်စဉ်က မျက်နှာထားများကို ပြေး၍ သတိရမိပါသည်။ သမီးသည် စကားတစ်ခွန်းမှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါတော့သည်။

တစ်စက္ကန့်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲထပြီး သမီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်ပါသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံ ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ပြေးလိုက်သောအခါ တံခါးပြန်ဆောင့်ပိတ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် တံခါးကို မြန်မြန်ဖွင့်၍ အပြင်ထွက်လိုက်၏။ သမီးဂျင်နီသည် ကားလမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ဆင်းသွားနေသည်ကို မြင်ရ၏။

ကျွန်တော်က အော်၍ သမီးသည် ပြန်၍ပင် လှည့်မကြည့်ပါ။ ခပ်သွက်သွက်ပင် ဆက်ဆင်းသွားလေရာ လမ်းချိုးကွေ့ကို ကျော်သွားသဖြင့် ချွဲကြီးနှင့်ကွယ်၍ သွားပါတော့၏။

ကျွန်တော်သည် အိမ်တံခါးမကြီးကို ပြန်ပိတ်၍ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာရပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်သည် စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်ရောက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာမှ သတိမရှိသူပမာ လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို ကောက်ယူ သောက်လိုက်မိပါသည်။ သည်မနက်တော့ဖြင့် လိမ္မော်ရည်သည်လည်း အရသာမရှိတော့။ သည်မနက်တွင် ဘာဆိုဘာတစ်ခုမှ ကောင်းမည် မထင်တော့ပါ။

ထိုစဉ် ဆယ်လီသည် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်လာပါသည်။

ဆယ်လီလက်ထဲတွင် ပါလာသော ကြက်ဥများမှာ ရွှေရောင်ဝင်းလက်၍ အခိုး တထောင်းထောင်း ထနေပါသည်။ ပေါင်မုန့်ပေါ်မှာ သုတ်ထားသော ထောပတ်များသည်လည်း ပျော်ကျအိဆင်းနေပါသည်။ ဝက်သားခြောက်ကြော် သည်လည်း ညှိမှောင်ကြွပ်ရွှေနေပုံ ရပါသည်။ ဆယ်လီသည် နံနက်စာစားရန်များကို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ချထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ငုံ့ပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆယ်လီပြင်ဆင်ပေးသမျှကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါ၏။
 ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ဟိုအရင် ကျွန်တော်ပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်းကို
 ပြန်လည်သတိရ လာမိပါသည်။ နံနက်မှာ ကြက်ဥစားခြင်းသည် နေ့တိုင်းကို
 တနင်္ဂနွေနေ့ပဲဟု အောက်မေ့စရာ၊ သတ်မှတ်စရာ ဖြစ်သွားပါသည်ဟူ၏။ ယခု
 တော့ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ဘာတွေများ လွဲမှား
 နေပါလိမ့်။ ကျွန်တော်သည် နံနက်စာများကိုကြည့်ပြီး လုံးဝ စားချင်စိတ်မရှိတော့။
 ကျွန်တော်သည် စားပွဲနားမှာ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကို နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး
 ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပါ၏။

ဆယ်လီသည် နံဘေးမှ ကျွန်တော်ကို စောင့်ကြည့်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။
 သူမ၏ မျက်နှာတွင် ထူးဆန်းအံ့ဩနေသော မျက်နှာထားရှိ၏။ ဆယ်လီက
 'မစ္စတာဂိုဝန် နေများမကောင်းလို့လားဟင်'
 ဆယ်လီ၏ လေသံမှာ ပူပူပင်ပင် ရှိနေပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆယ်လီကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ နောက် အိမ်တွင်းသို့
 တစ်ချက်လှည့်၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သည်အိမ်ကြီးမှာ ထူးထူးဆန်း
 ဆန်း အေးစက်၍ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေပုံရပါသည်။ ဤအိမ်ကြီးတွင်
 ချစ်မေတ္တာများ ပျက်သုဉ်း ပျောက်ကွယ်နေသလိုလို ခံစားရပါသည်။ ကျွန်တော်က
 ဆယ်လီအား

'ကျုပ် မဆာလိုပါ'
 ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

နံနက်ပိုင်းသည် ပျင်းရိခြောက်သွေ့စွာ ကုန်ဆုံးလျက်ရှိပါသည်။ တစ်ရုံးလုံးမှာ
 ငြိမ်သက်နေ၏။ ဒီတစ်မနက်လုံး ကျွန်တော့်ထံသို့ တယ်လီဖုန်း လေးကြိမ်ထက်ပို၍
 မလာခဲ့။ နေ့လယ်စာချိန် ရောက်ခါနီးမှ အယ်လီန်းထံမှ ဖုန်းလာသည်။
 ကျွန်တော်က ပြန်ထူးလိုက်ပါသည်။
 အယ်လီန်းက
 'ရှင်အသံက တစ်မျိုးကြီးပါလား။ မနေ့ညက ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဘူးနဲ့
 တုတ်တယ်'
 'အိပ်ရပါတယ်'

ကျွန်တော်သည် အယ်လီန်းတစ်ဖက်မှ ဖုန်းခွက်ချသွားမည်စိုး၍ အလွယ်
 တကူပင် ဖြေလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ

'အယ်လီန်းရော'
 'ကျွန်မလည်း ပင်ပန်းတာနဲ့ အိပ်ပျော်ပါတယ်။ ဒါထက် ဒီနေ့မနက်
 သတင်းစာထဲမှာ နန်ပေဂျီရဲ့ ဆိုရှယ်သတင်းကော်လံကို တွေ့လိုက်သလား'
 'တွေ့လိုက်ပါတယ်'
 'ရှင်မိန်းမရော တွေ့သွားသလားဟင်'
 'တွေ့သွားမယ် ထင်တာပဲ'

ကျွန်တော်သည် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ရယ်လိုက်ပြီးမှ
 'ကနေ့မနက် မိန်းမကို မတွေ့လိုက်ရဘူးဗျ'
 အယ်လီန်းက

'အန်ကယ်မက်လည်း တွေ့သွားတယ်။ အန်ကယ်မက်က ကျွန်မဆီကို
 ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ စိတ်ဆိုးနေပုံပဲ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ မတွေ့ရဘူးတဲ့၊ တကယ်တော့
 ရှင်ဟာ ဘာမှ ဟုတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ပြောတယ်'
 ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။ သို့နှင့်
 'ဒါဆို အယ်လီန်းက ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ'

'ကျွန်မက ကျွန်မတွေ့ချင်တဲ့လူကို ကျွန်မတွေ့မှာပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်တာ
 ပေါ့။ နေပါဦး။ ကျွန်မက ဘယ်လိုပြန်ပြောမယ်လို့များ ရှင်က ထင်နေလို့လဲ'
 ကျွန်တော်က အယ်လီန်း၏ မဟုတ်မခံ ပြန်ပြောလိုက်သော လေသံကို
 မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ စိတ်ကူး
 တစ်ခု ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က

'မင်းရဲ့အန်ကယ်မက်ဟာ စိတ်ဆိုးနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'
 အယ်လီန်းက
 'ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ သူ ဒီလောက်စိတ်ဆိုးတာ ကျွန်မ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး'
 'ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်'

ကျွန်တော်သည် အသံထွက်အောင် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးမှ
 'ကိုယ်တော့ မင်းရဲ့ အန်ကယ်ကြီး ဒီထက်စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ပေးရဦး
 မယ်။ ကိုယ် မင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို လုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်'
 အယ်လီန်း၏ အသံမှာ အားလျော့သွားပါသည်။

‘ဘရက်ဒ်ရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ဇာတ်လမ်းဟာ ပြီးဆုံးသွား ပြီလို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့ပြီပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်မလည်း အဲဒီအဖြစ်မျိုး၊ အဲဒီအခြေ အနေမျိုးနဲ့ မနေနိုင်လို့ပါ’

ကျွန်တော်က အမြန်အထက်

‘ကိုယ်ပြောတာက သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါဖို့လောက်ပဲ ပြောတာပါ။ သတင်းစာထဲမှာ ကိုယ်တို့ ဇာတ်လမ်းသတင်းပါပြီး မင်းရဲ့ အန်ကယ်မက် ဒေါပွ သထက် ဒေါပွသွားစေချင်လို့ပါ။ ဒီလိုဒေါပွသွားမှ တစ်ခုခုပေါက်ကွဲသွားမယ်လေ။ အဲဒီအခါမှာ သူလည်း အမှားတစ်ခုခု လုပ်မိသွားမှာပဲ’

ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ အယ်လိန်း၏ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ အယ်လိန်းက

‘အဲဒါတော့ ကျွန်မလုပ်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးရှင်၊ အန်ကယ်မက်ဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ အမြဲတမ်း သိပ်ကောင်းခဲ့တဲ့ လူပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် လေသံကို အေးစက်စက်မာကျောကျော ပြောင်းလိုက်ပြီး ‘ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်လည်း သဘောပဲလေ၊ ရပါတယ်၊ OK ပါ’

အယ်လိန်းက

‘ဘရက်ဒ်ရယ်၊ ကျွန်မကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစားပါဦး။ တောင်းပန်ပါတယ်’ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းစကား မဆုံးမီ ဖြတ်၍

‘ဘာမှ ကြိုးစားစရာ မလိုပါဘူး၊ အယ်လိန်း။ ကိုယ်သိတာကတော့ မင်းဟာ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှလုပ်မပေးချင်တော့ဘူး ဆိုတာပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် လေသံထဲတွင် နားလည်ပါပြီဟူသော ဟန်ပန်ထည့်လိုက် ပြီး ဆက်၍

‘ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အယ်လိန်း ကိုယ် မင်းကို အပြစ်မတင်ပါဘူး’ အယ်လိန်းတစ်ယောက် ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ရင်း တစ်ဖက်မှာ တွေဝေစဉ်းစား

ချင့်ချိန်နေသည်ကို သည်ဘက်မှပင် ကျွန်တော် ခံစားရမိပါသည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ အယ်လိန်းက

‘ကောင်းပြီလေ ဘရက်ဒ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ ပြော’ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည့်လေသံ မဖြစ်ပေါ်စေရန်

ကြိုးစား ထိန်းချုပ်၍

‘အယ်လိန်းဆီမှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားကို ထုတ်ဝတ်၊ ဒီနေ့နေ့လယ်ပိုင်းမှာ မင်းဟာ သတင်းစာဆရာတွေကို ဖိတ်ပြီး ကောက်တေးပါတီ

တစ်ခု ပေးမယ်။ အဲဒီပါတီမှာ အယ်လိန်းရဲ့ ပိုလီယိုကာကွယ်တိုက်ဖျက်ရေး လုပ်ငန်းစဉ်အကြောင်း ရှင်းပြကြမယ်လေ’

အယ်လိန်းအသံသည် စိတ်ပျက်သွားပုံရပါသည်။ အယ်လိန်းက

‘ဒါကို လုပ်ကြဦးမယ်လား။ အပေါ်စား မနိုင်လွန်းဘူးလားဟင်၊ မဆီမဆိုင် တဲ့ ကိစ္စအတွက် အခွင့်အရေးယူသလို ဖြစ်မနေဘူးလား’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းစကားဆုံးအောင် စောင့်မနေတော့ဘဲ

‘အယ်လိန်းရဲ့ စေတနာလုပ်ရပ် အမှန်ကို ထိခိုက်စရာအကြောင်း မရှိပါ ဘူး။ တစ်ချိန်တည်းမှာလည်း ကိုယ့်အတွက် အကူအညီပေးပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပါ။ ကဲ ကဲ ဒါပဲ။ အယ်လိန်းဆီ ကိုယ်ထပ်ပြီး ဖုန်းဆက်မယ်။ ခုတော့ ကိုယ်စီစဉ်စရာ ရှိတာလေးတွေ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ခဏလောက် စောင့်နေလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ နောက်တစ်ခါ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး မစ်ကီအား

‘မစ်ကီရေ၊ မခွက်ရှိုင်လာက ကနေ့ညနေ ငါးနာရီမှာ သတင်းစာဆရာ တွေအတွက် ကောက်တေးပါတီတစ်ခု ပေးမယ်။ ပိုလီယိုရောဂါ ကာကွယ်တိုက်ဖျက် ရေး ကိစ္စအတွက်ပဲ။ အားလုံး အစီအစဉ်တွေလုပ်လိုက်၊ သတင်းစာဆရာတွေ စုံစုံစေ့စေ့ ဖိတ်၊ ဓာတ်ပုံဆရာတွေလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လာပါစေ’

ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ ညွှန်ကြားပြီးနောက် ဖုန်းခွက်ကို ချတော့မည် ပြုပြီးမှ သတိရသွားပြီး ဖုန်းထဲမှဆက်၍

‘ကိုယ်တို့ပိုင် ဓာတ်ပုံဆရာလည်း ခေါ်ထား။ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်စရာရှိတာကို ရိုက်၊ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး မြန်မြန်လုပ်၊ မနက်သတင်းစာထဲ ပါချင်တယ်၊ နောက် သတင်းဌာနတွေကိုလည်း ဖြန့်ချိပြီးသား ဖြစ်ချင်တယ်’

‘ကောင်းပါပြီ ဘော့စ်’

မစ်ကီသည် ခပ်အက်အက်လေသံဖြင့် အာမာန္တေပြုပြီး ဖုန်းချသွား၏။ ဘာမှမကြာသေးခင် မစ်ကီအသံ ပြန်ပေါ်လာပြီး

‘ပေါလ်ဆီက ဖုန်းလာနေတယ်’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခလုတ်ကို နိပ်လိုက်ပြီး ‘ပေါလ်လား။ ကျွန်တော်ပြောတာ ရသလားဟင်’

ပေါလ်က

‘ရတယ်၊ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့နာမည်က လက်စီတဲ့’

ကျွန်တော်က

‘ခင်ဗျား သူ့ကို သိသလား’

‘မသိဘူး။ သူဟာ အစိုးရအလုပ်ကနေ ထွက်သွားပြီး နယူးယောက်က ဝက်ပင်ခါဖောလ်အရပ်မှာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် လုပ်နေတယ် ကြားတာပဲ’

‘ဝက်ပင်ခါဖောလ်မှာ ဟုတ်လား’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် ပေးနေသလို ခံစားရပါသည်။ ကျွန်တော်က

‘အဲဒါကြီးက အူကြောင်ကြောင် မနိုင်ဘူးလားဗျား၊ ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မြို့ကြီးပြကြီးမှာ လုပ်ကိုင်မိပြီးသား လူတစ်ယောက်ဟာ တောဘက်ကို ပြန်သွားရိုး ထုံးစံမှ မရှိဘဲ၊ သူတို့ဟာ အစိုးရအလုပ်ကထွက်ရင်လည်း ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုခုမှာ အလုပ်ဝင် လုပ်တတ်တာမျိုးပဲဟာ’

ပေါလ်ကမူ ကျွန်တော့်ဆင်ခြေကို ဘာမှမပြောဘဲ သူပြောစရာရှိသည်တို့ကိုသာ ဆက်၍

‘သူ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ အခုသေသေချာချာ မသိကြတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ သူဟာ သူတို့ဌာနမှာ အတော်ဆုံး အထက်မြက်ဆုံး လူတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်တာခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှာ ဥပဒေဂုဏ်ထူးတန်း အောင်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ကော်ပိုရေးရှင်းနဲ့ အင်ဒီထရပ်စ် လုပ်ငန်းတွေအတွက် အထူးပြုခဲ့တယ်။ အဲဒီအမှုဟာ သူ့ကိုရတဲ့ ပထမဆုံး အကြီးဆုံး အမှုတဲ့ပဲတဲ့’

ကျွန်တော်က မရှင်းလင်းသဖြင့်

‘ဒါဆို သူက အမှုကိုပြီးဆုံးအောင် ဘာဖြစ်လို့ စီရင်မသွားရတာလဲ’

ပေါလ်က

‘ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ ဌာနဆိုင်ရာ ပေါ်လစီကြောင့်လားမှ မသိတာ’

‘သူ့ရဲ့ ပထမ နာမည်က ဘာတဲ့လဲ’

‘ရောဘတ်အမ်လက်ဗီတဲ့’

ပေါလ်သည် စိတ်ဝင်စားသွားပုံရပြီး

‘ဘရက်ဒ်၊ မောင်ရင်စိတ်ထဲမှာ လုပ်စရာတစ်ခုခု ရနေပြီလား’

‘အင်း၊ လေဖမ်းပြီး ဒန်းစီး ကြိုးချည်နေရတာပဲ။ ကံကောင်းရင်တော့ မက်ဘရက်ဒီကို စွပ်ကောင်းပါရဲ့’

ကျွန်တော်နှင့် ပေါလ်တို့သည် တခြားစကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြော၍ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အပြင်ခန်းနှင့် ဆက်သွယ်သည့် ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ပြီး မစ်ကီ၏ ထူးသံကို စောင့်လိုက်သည်။ လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ မစ်ကီနှင့် အဆက်အသွယ် ရသည်နှင့်

‘မစ်ကီ တို့ နယူးယောက်မြို့က ဝက်ပင်ခါဖောလ်ဆိုတာ ဘယ်နားမှာ ရှိသလဲဆိုတာ စုံစမ်း။ ဘယ်လိုသွားရင် ရောက်မလဲဆိုတာကိုလည်း စုံစမ်း ပြီးတော့ ကားဂိုထောင်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီး ကားအဆင်သင့်လုပ်ထားလို့ ပြော၊ ဝတ်စုံမှာ အစစ အရာရာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါပစေလို့ပြော၊ နောက်ကျမှ အသေးစိတ် ရှင်းပြမယ်လို့ ပြောလိုက်’

ထိုသို့ ညွှန်ကြားပြီးနောက် ဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။

ဆင်းဒဝစ်တစ်ချုပ်ကို စားလိုက်ပြီးမှ အသင့်ထုတ်ခိုင်းထားသော ကားကို ထုတ်ယူ မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဝိုက်ထဲမှာ အစာထည့်လိုက်သောကြောင့်လား မပြောတတ်။ စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်း ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားသော ခံစားမှုကို ရပါသည်။ ဘာ အကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်စေ၊ ပြီးခဲ့သော ရက်များကလို စိတ်ဓာတ်ကျနေရသည်ထက်စာရင် ခုလို စိတ်လှုပ်ရှားရသည်က တော်ပါသေး သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော် သိမှတ်မိသမျှ နယူးယောက်နယ်သားစစ်စစ်များသည် နယူးအင်္ဂလန် နယ်သားများထက် စကားနည်းသည်ဟု မှတ်ယူထားမိသည်။ ဤဘက် ဤနယ်မှာ မူလနယူးယောက်နယ်သားစစ်စစ်များ နေထိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ နယူးယောက်မြို့တော်မှာ အနေအထိုင်များကြသော နယူးအင်္ဂလန်နယ်သားတို့ထက် နှုတ်နည်းတတ်ကြပေသည်။ ရဲ့အရာရှိမှာလည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြစ်ပုံရ၏။ သူသည် ဆောင်းလားသော ကက်ဦးထုပ်ကို နောက်သို့လှန်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ စကားပြောသည်လား။ အဖြေပေးသည်လား မပြောတတ်သော ဟန်အမူအရာဖြင့်

‘အင်း...ဟင်း...’

ကျွန်တော်က

‘ကျွန်တော် မစ္စတာရောဘတ်အမ်လက်ဝီဆိုတဲ့ ရှေ့နေတစ်ဦးကို တွေ့ချင်လို့ ရှာနေပါတယ်’

သူသည် တစ်မိနစ်မျှ ငြိမ်သက်စွာရပ်ပြီး စဉ်းစားနေပုံရပါသည်။ ပြီးမှ ‘ဒီတစ်ပိုက်မှာတော့ အဲဒီနာမည်နဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး’

‘ရှိတော့ ရှိရမှာပဲဗျ၊ ဝါရှင်တန်မြို့တော်က ဒီမှာရှိတယ်လို့ အသေအချာပြောလိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော်က နယူးယောက်ကနေ တကူးတကလာပြီး ရှာရတာ’

ရဲ့အရာရှိက

‘နယူးယောက်ဆိုတာ နယူးယောက်မြို့ကြီးကို ပြောတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ နယူးယောက်မြို့ကြီးက ကားမောင်းပြီး လာခဲ့တာပါ’

‘အင်း ဟင်း။ ရာသီဥတုကတော့ ကားမောင်းလို့ကောင်းတဲ့ ရာသီဥတုမျိုး

ပါပဲ’

ရဲ့အရာရှိသည် ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံ့ထားသော ဆေးကို ဘယ်ညာပြောင်းလိုက်ပြီး တံတွေးတစ်ချက်ကို နံဘေးမှ ရေမြောင်းထဲသို့ ထွေးထုတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ

‘အဲဒီလူကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရှာနေရတာလဲ’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သည်ရဲ့အရာရှိသည် လက်ဝီနေထိုင်ရာကို သိနေသည်ဟု ခံစားရမိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပြစေရန်အတွက် ရည်စူးပြီး

‘ကျွန်တော် သူ့အတွက် အလုပ်အပ်စရာ တစ်ခု ရှိလို့ပါ။ အလုပ်က

တကယ့်အလုပ်ကောင်းတစ်ခုပါပဲ’

အခန်း(၂၂)

ဝက်ပင်ခါဖောလ်မြို့ကလေးသို့ နေ့ခင်းနှစ်နာရီခွဲတွင် ရောက်ရှိသွားပါသည်။ မြို့မှာ သိပ်ကြီးလှသည် မဟုတ်ပေ။ ၂ နာရီ ၃၀ မိနစ်တွင် ကျော်လွန်ဖြတ် မောင်းသွားမည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ကံကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စတိုးဆိုင်များ တန်းစီဖွင့်ထားရာအရပ်တွင် ကားကို ဘရိတ်ဖမ်း၍ ရပ်လိုက်ရ၏။

ကားပေါ်မှဆင်း၍ လမ်းထဲကို လျှောက်ကြည့်သည်။ ရုံးအဆောက်အအုံ တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ရုံးခန်းတစ်နေရာတွင် အသင့်တွေ့ရသော အခွန်ထမ်းစာအုပ် နှစ်အုပ် တွေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် အလျင်အမြန်ပင် လှန်လှော့၍ ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုစာရင်းတွင် ရောဘတ်အမ်လက်ဝီကို ရှာ၍မတွေ့ပေ။

ကျွန်တော်သည် လမ်းပေါ်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး ခေါင်းကုတ်နေမိ၏။ သည်အရပ် သည်အသမာ မျှော်လင့်ချက်ရှိသော၊ အောင်မြင်နိုင်သော၊ ထူးချွန်သော ရှေ့နေတစ်ဦး။ ဥပဒေဘွဲ့ရတစ်ဦး အခြေချနေထိုင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူး၍ပင် မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် ရဲ့အမှုထမ်းတစ်ဦး လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသည်ကို တွေ့၍ ကျွန်တော်သည် သွားရောက် တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်သည်။

ကျွန်တော်က

‘ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်ပါသလားခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်လို့ ရှာဖွေစုံစမ်းနေပါတယ်’

ရဲအရာရှိသည် ကျွန်တော့်ကို ပို၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီးနောက်
'မောင်ရင်တို့မြို့မှာ ရှေ့နေ တော်တော်ရှားနေပြီ ထင်တယ်'

ကျွန်တော်က

'မရှားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လက်ဝဲဟာ သူ့ရဲ့ဘာသာရပ်မှာ အတော်ဆုံးလူ
တစ်ယောက်ဆိုပြီး နာမည်ရတဲ့ လူ ဖြစ်နေလို့ပါ'

သူသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရာမှ လမ်းဘေးမှာရပ်ထားသော ကျွန်တော့်
ကားရှိရာသို့ တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

'အဲဒီနာမည်နဲ့ ရှေ့နေအလုပ်လုပ်တဲ့လူတော့ ဒီအရပ်မှာ လုံးဝမရှိဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဒီမှာတော့ ဘော့လက်ဝဲဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ သူကတော့
စစ်အတွင်းက လေသူရဲတစ်ဦးပဲ။ ထူးချွန်တဲ့ လေသူရဲတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဂျပန်လေယာဉ်
၁၀ စင်းကိုတောင် ပစ်ချနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ စစ်အပြီး ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှာ ခဏ
တဖြုတ် နေဖူးတယ် ပြောသံကြားတာပဲ။ သူများ ဖြစ်မလား မသိဘူး'

သည်လောက်သိရလျှင် ကျွန်တော့်အတွက် နိပ်လှပြီဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်

က အလျင်အမြန်ပင်

'ဟုတ်ပါတယ် သူပါပဲ။ သူဖြစ်မှာပါပဲ'

ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်၏။ ဤလက်ဝဲဆိုသည်
ငနဲမှာ အာဂလူပါကလား။ သူ့အကြောင်း ကြားသိရလေလေ၊ သူ့လိုလူမျိုးတစ်ဦး
သည်လို ချောင်ကလောင်အရပ်မှာ အခြေချမည်ဟု မယုံကြည်စရာ ဖြစ်နေ၏။
ကျွန်တော်က

'သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုရှာတွေ့နိုင်မလဲ'

ရဲအရာရှိသည် သူ့လက်မြှောက်၍ လမ်းထိပ်ဘက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်ပြီး

'ဟိုလမ်းကွေ့ တွေ့တယ် မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ သူက

'အဲဒီကွေ့ကလေးကလမ်းအတိုင်းသာ လိုက်သွားပေတော့၊ လမ်းဆုံးရင်
ရောက်သွားမှာပဲ။ အဲဒီလမ်းဆုံးရောက်ရင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု တွေ့လိမ့်မယ်။
ခရစ္စတလ်ခွေးမွေးမြူရေး ဆိုတာပဲ။ အဲဒီမှာ သူ့နေတယ်'

ကျွန်တော်သည် ရဲအရာရှိအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ကားရှိရာသို့
ပြန်လာခဲ့၏။ ကားကိုစက်နှိုး၍ သူ့ညွှန်ကြားလိုက်သည့်အတိုင်း မောင်းလာခဲ့သည်။
လမ်းကွေ့မှ ညွှန်ကြားလိုက်သော လမ်းကလေးမှာ မြေလမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
သည် ထိုမြေလမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်သွားခဲ့၏။ တစ်မိုင်ခွဲသာသာ မောင်းနှင်လာခဲ့

သော်လည်း ဘာမှ မတွေ့ရသေး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ရဲအရာရှိသည် ကျွန်တော့်
ကို တမင်သက်သက် နောက်ပြောင်ချောက်တွန်း၍ လွှတ်လိုက်လေရောသလားဟု
အောက်မေ့လာမိ၏။ ထိုစဉ် တိုက်ခတ်နေသော ညင်းလေပြည်ထဲတွင် ခွေးဟောင်
သံများ ကြားလာရ၏။ မြေနီလမ်းကလေးသည်လည်း တစ်ဆစ်ချိုး ကွေ့ပြီးသည်
နှင့် လမ်းဆုံးသွားလေ၏။

အဖြူရောင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခရစ္စတလ်
မွေးမြူရေး အောက်ဘက်၌ စာလုံးခပ်သေးသေးဖြင့် ဝါယာဖောက်စိတ်တယ်ရီယာ
အမျိုးအစား၊ ဝဲရိုတယ်ရီယာ အမျိုးအစား၊ ခွေးသားပေါက်များ ရနိုင်သည်ဟု
ရေးထား၏။ အောက်ဘက်မှ မစ္စတာနှင့် မစ္စက် ဘော့လက်ဝဲဟု ဖော်ပြထား၏။

ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကားကို စက်သတ်လိုက်ပြီး အဖြူရောင်
ကော့တီတ်ချ် အိမ်ကလေးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ အိမ်ကလေးမှာ လမ်းနောက်
ဘက် ခပ်ကျကျ ဆောက်ထား၏။ အိမ်နောက်ဘက်တွင် သံဆူးကြိုးဝင်းထရံ
ခတ်ထားသော ခွေးခြံတစ်ခု တွေ့ရသည်။ ထိုခွေးခြံဆီမှ ခွေးသားပေါက်ကလေးများ
ဟောင်သံကို ကြားနေရ၏။ အိမ် နံဘေးတွင် ဖိုဒ်စတေရင်ဝက်ဂွန်ကားတစ်စီး
ရပ်ထား၏။ ကားပုံစံမှာ ၁၉၄၉ ခုနှစ်က ထုတ်လုပ်သော ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်သည် အိမ်ပေါက်ဝသို့သွားပြီး လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ခလုတ်ကို နိပ်
လိုက်၏။

အိမ်ထဲဘက်ဆီမှ ခေါင်းလောင်းမြည်သံကို ကျွန်တော် ကြားရ၏။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခွေးခြံရှိရာမှလည်း ခေါင်းလောင်းမြည်သံကို ကျွန်တော်
ကြားရ၏။ ခွေးခြံဘက်ဆီမှ မြည်လာသော ခေါင်းလောင်းသံသည် ခွေးများကို
ဟောင်စေရန် အချက်ပြလိုက်သကဲ့သို့ ခွေးဟောင်သံများ ဆူညံလာတော့၏။
ထိုဆူညံသည့် ခွေးဟောင်သံများအကြားမှပင် ယောက်ျားသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်
လာ၏။

အသံက

'ဒီနောက်ဘက်မှာတို့'

ကျွန်တော်သည် အိမ်နံဘေးဘက်မှ လှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းသွား
ကာ ခွေးခြံရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ လမ်းကလေးသည် ကောင်းမွန်စွာ
ပြုပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ နံဘေးမှ မြက်ခင်းပြင်သည်လည်း ညီညာစွာ ဖြတ်
ဘောက်ထားသည်။ စိုက်ပျိုးထားသော ပန်းပင်များမှာလည်း အကျအနာပင် ဖြစ်ပြီး
ခိုက်ခင်းမှ မြေသားသည်လည်း အသေအချာ ပေါင်းသင်ရေလောင်း ထားပုံရ၏။

စောစောက အသံက

‘ဒီဘက်မှာဗျို့’

ကျွန်တော်သည် အသံလာရာသို့ သံဆူးကြိုးများ အကြားမှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ယောက်ျားတစ်ဦးသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး လက်နှင့်ပွေ့ဖက်ကိုင်ထားသော ခွေးငယ်လေး တစ်ကောင်ကို ပြုစုပေးနေပုံရ၏။ ထိုလူကတော့ မကြည့်သေးဘဲ

‘ခဏကလေးနော်’

ထိုလူ၏အသံမှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိလှပေသည်။ သူသည် ငုံ့၍ အလုပ်ရှုပ်နေရာမှ မော်ကြည့်နိုင်ခြင်း မရှိသေး။ အမျိုးသမီးကမူ ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြ၏။

ကျွန်တော်သည် ဝင်းထရုံကိုမိုရင်း သူတို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အမျိုးသားသည် ခွေးကလေး၏နားထဲသို့ ဆေးကြောစရာနှင့် သုတ်သင်နေပုံရ၏။ သူ၏ မျက်လုံးမှာ စူးစူးစိုက်စိုက်ရှိပုံရ၏။ တစ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ သူသည် ပြီးစီးသွားပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ အမျိုးသမီးက ခွေးကလေးကို ချုပ်ကိုင်ထားရာမှ လွှတ်ပေးလိုက်၏။ ခွေးကလေးသည် သူ၏အဖော်များရှိရာသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်သွားလေ၏။

အမျိုးသားသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ကြည့်ပြီး

‘ဒီကောင် နားရွက်ထဲမှာ ဖွားရှိတာဗျ။ သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ထားမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော်က ထိုလူအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘လူတွေရဲ့ နားရွက်ထဲမှာလည်း ဖွားလေးတွေ ရှိတတ်တာပဲဗျ။ ရှိလာရင် ကောင်းကျိုး မပေးတတ်တာလည်း အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေကျတော့ နားထဲဆေးလို့ မရဘူး။ ပါးစပ်ထဲကို ဆေးပစ်ရတာ’

ထိုလူ၏မျက်လုံးထဲတွင် သတိထားသည့်အနေအထား အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာ၏။ သူသည် နံဘေးမှ အမျိုးသမီးကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ယခုထိ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသေး။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်၏။ ယခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အမျိုးသမီး၏ အဆက်အပေါက် ဟန်ပန်ထဲတွင် အရှေ့တိုင်းသွေး အရိပ်အယောင်များ ပါရှိသည်ကို သတိပြုမိ၏။

ထိုလူက

‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးနိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ’

သူ၏ အသံမှာ စောစောကကဲ့သို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိတော့ကြောင်း ကျွန်တော် သတိမထားမိသည်။ သူက ဆက်၍

‘ခွေးပေါက်စတွေ လိုချင်လို့လား’

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး

‘မလိုချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က မစ္စတာရောဘတ်အမ်လက်ဝီဆိုတဲ့ လူကို

လိုက်ရှာနေတာပါ။ သူဟာ ပါရိုင်တန်မြို့တော် တရားရေးဌာနမှာ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဖြစ် အမှုထမ်းဖူးပါတယ်။ ဒီမြို့ကလေးမှာတော့ အဲဒီနာမည်နဲ့လူဆိုတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီလူလား’

အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြန်၏။ အမျိုးသမီးက

‘ကျွန်မ အိမ်ထဲ သွားလိုက်ဦးမယ်။ အထဲမှာ လုပ်စရာရှိလို့’

ကျွန်တော်သည် ခြံဝင်းတံခါးပေါက်နံဘေးမှ အမျိုးသမီးအား လမ်းဖယ်ပေးလိုက်၏။ အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်နံဘေးမှဖြတ်၍ အိမ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ အမျိုးသမီး လမ်းလျှောက်ရာတွင်လည်း အရှေ့တိုင်းဟန်များ ပါနေသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။ ခြေလှမ်းတိုတိုစိပ်စိပ်သာ လှမ်း၏။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး လမ်းလျှောက်သွားသည်ကို ကြည့်နေရာမှ အမျိုးသားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်အဖြေကို စောင့်နေ၏။

အမျိုးသားသည် သူ၏အမျိုးသမီး လမ်းလျှောက်၍ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေ၏။ သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားနေပုံရသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရသည်။ ထို့နောက်မှ သူသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ သူ၏မျက်လုံးများက ကန့်လန့်ကာ ခြားလိုက်သလို တစ်ခုခု ထိန်းလိုက်ပုံရ၏။ သူ၏ခံစားမှုမှန်သမျှကို ထိုမျက်လုံးများမှတစ်ဆင့် မြင်ရနိုင်ဖွယ် မရှိတော့။ သူက

‘ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ ခုလို မေးရတာလဲ’

သည်ငနဲကို မည်သည့်အကြောင်းက နှိပ်စက်နေသည်ကိုကား ကျွန်တော် မပြောတတ်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကမူ သူ့ကို အချိန်ဆွဲ၍ မနေချင်တော့ပေ။ သည်လူ့အပေါ်တွင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသလိုလို ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်က

‘ကျွန်တော် သတင်းတစ်ခု သိချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ အကြံဉာဏ်လည်း လိုချင်လို့ပါ’

သူသည် ကျွန်တော် စီးနင်းမောင်းနှင်လာသော မော်တော်ကားကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်တော် ဥပဒေလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မလုပ်ကိုင်တာ ကြာပါပြီ၊ ခုလည်း လက်မခံတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အကူအညီ မပေးနိုင် တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ဥပဒေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သိချင်တာက ရာဇဝင်ကြောင်းကိစ္စပါ’

ထိုလူ၏ မျက်နှာသည် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားပုံရ၏။

ကျွန်တော် ရှင်းပြသည့်အနေဖြင့်

‘နိုင်ငံတော်အစိုးရအတွက် ခင်ဗျားကိုင်တွယ်ခဲ့ရတဲ့ အမှုတစ်ခုနဲ့ ပတ် သက်ပြီး သိချင်လိုပါ။ ကွန်ဆိုလီဒိတ်တက် စတီးသံမဏီကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ အကြောင်း ပါ။ အင်တီထရပ်စ် အမှုအကြောင်းပါပဲ’

‘ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှိလိုက်ပြီး သူ့ကို သေသေ ချာချာ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း

‘အဲဒီအမှုကို ခင်ဗျားကပဲ ပြင်ဆင်ခဲ့တယ်။ စိစစ်တင်သွင်းခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားသိထားရပါတယ်’

သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် သံသယအကြည့်များ ပေါ်လာပြန်၏။ သူက

‘အဲဒီအမှုနဲ့ ခင်ဗျား ဘာပတ်သက်လို့တုံး’

ကျွန်တော်က

‘ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးလို့ ပြောရမှာပါပဲ။ အခု ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ကိစ္စနဲ့များ ဆက်နွယ်မှု ရှိလာနိုင်မလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ခင်ဗျားဆီကို အခုလို လာတွေ့ရတာပါ’

‘ခင်ဗျားက ရှေ့နေတစ်ယောက်ပဲလား’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းခါ၍ပြလိုက်၏။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အလိုလို သိနေသော အချက်တစ်ချက်ရှိ၏။ ၎င်းအချက်ကား သည်ငနဲကို သတိထားပြီး ကိုင်တွယ်မှု ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက သူ့ထံမှ ဘာကိုမှ သိနိုင်မည် မဟုတ်နိုင်တော့ ဟူသည့်အချက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် အသင့်ပါလာသော ကျွန်တော်၏ အမည်လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို လှမ်းပေးရင်း

‘ကျွန်တော်က အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း တာဝန်ခံတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်’

ထိုလူသည် ကျွန်တော်၏ကတ်ပြားကို အသေအချာကြည့်ပြီး နောက်မှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးသည်။ သူက

‘အဲဒီအမှုကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့များ စိတ်ဝင်စားရပါသလဲ။ မစွတာဂိုဝန်’

ကျွန်တော်သည် မှန်းဆချက်တစ်ခု လွှတ်လိုက်သည့်အနေဖြင့်

‘ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားတွေ့လိုက်တဲ့ ကတ်ပြားပေါ်က လုပ်ငန်း ဒီအခြေ ရောက်အောင် ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ကြိုးပမ်းတည်ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။ ရှစ်နှစ်က ဒီလုပ် ငန်းသက်သက် ကြိုးစားတည်ဆောက်ရတာကို ပြောတာနော်။ ဒီ အရင်ကလည်း ဒီလုပ်ငန်းအတွက် အထောက်အကူပြုစရာတွေ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ကို တစ်ချက်ဖွာရှိုက်ရင်း ထိုသူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု အရိပ်အယောင် ပေါ်လွင်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သို့နှင့် ဆက်၍

‘တစ်နေ့ကျတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အလုပ်ကြီးတစ်ခု လုပ်ရဖို့ အခွင့် အရေးတစ်ခု ကြုံလာပါတယ်။ စက်မှုလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံတဲ့လုပ်ငန်း ကြီးမျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဘက်က ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေကို လှလှပပ တစ်ခု ပြင်ဆင်ပြီး သူတို့ကို တင်ပြပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေ အားလုံးက စိတ်ဝင်စား ပုံရတယ်။ ကျွန်တော့်အခြေအနေက အပိုင်လို့ ပြောရင်တောင် ရပါပြီ။ အဲဒီအချိန် မှာ သူတို့ထဲက လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး သူ့ရုံးမှာ တွေ့ပါ တယ်။ သူ့ရုံးရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ပေးပါတယ်။ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ ခြောက်သောင်း ပေးပါမယ်လို့ ဆိုတယ်။ တကယ်များပြားတဲ့ လစာငွေပါပဲ။ အဲဒီ ဝင်ငွေမျိုးရရင် လောကကြီးမှာ ဝယ်ချင်တာ ဝယ်နိုင်တဲ့အခြေအနေကို ရောက် သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲ ခြွင်းချက်တစ်ခုပဲ ပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူများ ကျွန်တော်၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားမှု ရှိ မရှိ အကဲခတ်၏။ သူသည် စိတ် ဝင်စားမှု အပြည့်ရှိနေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူက မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ဘာခြွင်းချက်လဲ’

ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရှိုက်ဖွာလိုက်ပြီးနောက် စကားကို တစ်ခွန်းချင်း စီ၍

‘ကျွန်တော့်ဘက်က လုပ်ရမှာကတော့ စောစောက ကျွန်တော် ပြင်ဆင် တင်သွင်းခဲ့တဲ့ ကော်မတီဝင်တွေအားလုံးကို နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက်ရမယ်’

ကျွန်တော့်ဆီမှာ လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အလုပ်သမားရဲဘော်တွေကို ပစ်ထားခဲ့ရမယ်၊ ဒါပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တို့ကို မြေကြီးမှာချပြီး နင်းလိုက်၏။ ပြီးမှ ‘ဒီတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ဒီလူကို ပြောစရာစကားတစ်ခွန်းပဲ ရှိတာပေါ့၊ သူ့အလုပ်ကို သူ့ဘာသာပဲ ထားပါပေါ့။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်က လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေပါပဲ’

ထိုလူသည် စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့်ရှိနေပုံရ၏။

ကျွန်တော်က ဆက်၍

‘တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုပျက်သွားခဲ့ပြီလေ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖောက်သည် လုပ်ငန်းရှင် ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်က ကျွန်တော့် ဆီမှာ အလုပ်မအပ်ကြတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ကြီးက နာမည်ဆိုးစားရင်း၊ အမည်းရောင်စားရင်းထဲ သွင်းလိုက်လို့ပါပဲ။ ဒီကို လာခဲ့တာကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အထင်အတွေးကလေးတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ။ ဒါကလည်း ရေနစ်တဲ့လူက ဆွဲမိဆွဲရာ မြက်တစ်ပင်၊ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကို လှမ်းဆွဲတဲ့ သဘောပါပဲ။ အခု ဒီမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောနေတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးမျိုးကို တစ်ချိန်တုန်းက ခင်ဗျားလည်း ကြုံဆုံခံစားခဲ့ရတယ်လို့ စိတ်ထဲမယ် ထင်မြင်ယူဆလာခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီလို ခံစားရအောင် ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာလည်း တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ သူ့ရဲ့ နာမည်ကော ခင်ဗျား သိချင်သေးသလား’

ထိုလူသည် မျက်စိကို အဝေးသို့ မျှော်၍ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

‘ခင်ဗျား သူ့နာမည်ကို ပြောပြစရာ မလိုပါဘူးဗျား၊ ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကို သိပြီးသားပါ’

သူသည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်သည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။ သူ၏အသံထဲတွင် လူသားတစ်ယောက်အတွက် ရှိနိုင်သမျှ အမှန်တရား အပြည့်အဝ ပါဝင်သော အသံဖြင့်

‘မက်ဘရက်ဒီ မဟုတ်လား’

သူ၏မျက်လုံးများမှာ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေရာမှ ရုပ်သိမ်း၍ ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘အပြင်ဘက်မှာ နေပူပါတယ် မစ္စတာဂိုဝန်၊ အိမ်ထဲကိုဝင်ပြီး စကားစမြည် ပြောကြရအောင်ပါ။ ကျွန်တော့် မိန်းမက ကော်ဖီအဖျော်ကောင်းပါဗျာ’

အခန်း (၂၃)

သူမိန်းမဖျော်ပေးသော ကော်ဖီမှာ သူ့မွှမ်းလောက်အောင်ပင် ကောင်းပါပေ၏။ ကော်ဖီမှာ ပူနွေး၏။ ခါးသက်၏။ နက်ပြောင်၍လည်း နေ၏။ သို့သော် တခြားတစ်ပါးသော ကော်ဖီပြင်းပြင်းများကဲ့သို့ ညစ်ထေး၍မနေဘဲ ကြည်လင်နက်မှောင်လျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ အေးမြသောလေသည် တဖြူဖြူတိုက်ခတ်၍ နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောဖြစ်ကြပါသည်။

လက်ဝီ၏ဇနီးမှာ ကပြားတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဂျာမန်သွေးတစ်ဝက်၊ ဂျပန်သွေးတစ်ဝက်ပါသော ကပြားမတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ စစ်အောင်နိုင်ခဲ့သော အမေရိကန်စစ်တပ် ဂျပန်နိုင်ငံတွင် စစ်စခန်းချစဉ်က လက်ဝီက ဇနီးဖြစ်သူကို တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသမီးမှာ သွေးနှစ်မျိုး ရောစပ်ထားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ထူးခြားသည့်အလှ၊ အတွဲအဖက်များရှိသူ ဖြစ်ပါ၏။ ရွှေရောင်ဝင်းဝါသော အသာ၊ ရှည်မျောသော်လည်း ပြာလဲ့သော မျက်လုံး၊ ပခုံးပေါ်အထိ သွယ်ကျနေသော နက်မှောင်ထူထဲသည့် ဆံပင်တို့ဖြင့် ထူးထူးခြားခြား လှပသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် ကျွန်တော် ပြောပြနေသော မက်ဘရက်ဒီနှင့် ကြုံဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို စိတ်ဝင်စားစား နားထောင်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စကားဆုံးသောအခါ သူတို့လင်မယား တစ်ဦးကို တစ်ဦး စူးစမ်းသလို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်ကြပါသည်။

လက်ဝီက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်

‘ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ကူညီနိုင်မယ်လို့ ယူဆပါသလဲ မစ္စတာဂိုဝန်’

ကျွန်တော်က လက်နှစ်ဖက်ကို စိတ်အားလျော့စွာ မြှောက်ပြလိုက်ပြီး

‘ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူးဗျား၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ တစ်ခုခုများ တွေ့ရသိရမလားလို့ ရမ်းသမ်းပြီး မုန်းလာခဲ့တာပဲ’

လက်ဝီသည် ခဏအကြာမျှ ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ပါသည်။ ထို့နောက်မှ ပျက်လွှာချ၍ သူ၏ရှေ့မှ ကော်ဖီခွက်ကို ကြည့်နေရင်း တီးတိုးလေသံဖြင့်

‘ခင်ဗျားကို ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ် မစ္စတာဂိုဝန်၊ ဒါပေမဲ့

ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အမှန်စကားကို ပြောကြားနေခြင်း မဟုတ်ဟု ခံစားရမိပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော် ဘရက်ဒီအကြောင်း ပြောကြားနေစဉ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်ခဲ့သည်။ ဘရက်ဒီ၏အမည်ကို သူ ရေရွတ်ခဲ့စဉ်က သူ၏အသံထဲတွင် အမှန်တရား အပြည့်ပါနေခဲ့သည်မှာ သိသာထင်ရှားလွန်းလှပါသည်။ သို့သော် သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့နေပုံရ၏။ မည်သည့်အချက်၊ မည်သည့်အကြောင်းကို ကြောက်ရွံ့နေသည်ကိုမူ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း မတွေးတတ်၊ မပြောတတ်။ သို့သော် ကြောက်ရွံ့နေခြင်း ဖြစ်သည်ကိုမူ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ပြောနိုင်၏။ ထိုစဉ် ဝင်းခနဲ အဖြေအားလုံး ရှင်းသွားလေသည်။ အားလုံးအရာရာသည် အံ့ဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်သွားလေ၏။ လက်စသတ်တော့ ဘရက်ဒီသည် သူ့အပေါ်၌ နိုင်ပေါက်ကိုင်ထားခဲ့ခြင်းပါကလား။

လက်ဝီတစ်ယောက် ဘရက်ဒီ၏ ကွန်ဆိုလီဒိတ်တက်စတီးလ် ကုမ္ပဏီ၏ အမှုကို ကိုင်တွယ်စုဆောင်းရာ၌ အကြောင်းအရာတစ်စုံတစ်ရာသည် မစ္စတာဘရက်ဒီအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်လောက်သည်အထိ လက်ဝီက ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားပုံရပါသည်။ ထိုသော ကာလမျိုးတွင် မစ္စတာဘရက်ဒီက လက်ဝီလိုလူမျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်မည်ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် မုန်းဆွဲရပါသည်။ မစ္စတာဘရက်ဒီသည် တစ်ဖက်လူ၏ အားနည်းချက်ကို ရှာမည်။ ထို့နောက် ထိုအားနည်းချက်ကို နိုင်ပေါက်အဖြစ်ကိုင်ပြီး တစ်ဖက်လူ နောက်ဆုတ်သွားသည်အထိ လက်နက်အဖြစ် အသုံးချမည်ဖြစ်ပါ၏။ မစ္စတာဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော့်ကို ၎င်းနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ်အခါက လက်ဝီကိုလည်း ထိုနည်းတူ ကျင့်သုံးလုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံ ရပါသည်။ သို့မဟုတ်ပါက လက်ဝီကဲ့သို့ အလားအလာရှိသော

လူတစ်ယောက် ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်မည့် အလုပ်အကိုင် ရာထူးတို့ကို စွန့်ပစ်ပြီး ယခုကဲ့သို့ တောအရပ်မှာ မထင်မရှားနှင့် ဇာတ်မြှုပ်နေပါမည်လား။

ကျွန်တော်က စိတ်မလျော့သေးဘဲ

‘တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပါဗျား၊ ခင်ဗျားဟာ ကွန်ဆိုလီဒိတ်တက် ကုမ္ပဏီရဲ့ အကြောင်းကို စနစ်တကျ ပြုစုရတဲ့လူပဲ။ အဲဒီကုမ္ပဏီရဲ့အကြောင်း အူသေးအူမ၊ မကျွန် သိနေရမှာပဲ။ အဲဒီကုမ္ပဏီရဲ့အကြောင်းကို ကာယကံရှင် မက်ဘရက်ဒီက လွဲရင် အသိဆုံးလူဟာ ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်ရမယ်’

လက်ဝီတို့ လင်မယားသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထူးဆန်းစွာ ကြည့်ကြည့်ကြည့်ပြီးမှ လက်ဝီက ခေါင်းမာစွာဖြင့်

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့အတွက်

ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား သိထားတယ် မထင်ပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့သည့်အရာသည် အဖြေမရှိသော ဗလာနုတ္တိများပါကလား။ ကျွန်တော်၏အခြေအနေမှာ ဇာတ်လမ်းဆုံးသို့ ရောက်ရှိနေပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုခြင်းမရှိဘဲနေသည်ပင် ဖြစ်တန်ရာ လောက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ခါးသီးစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

‘ဪ လက်စသတ်တော့ သူကလည်း ခင်ဗျားကို နိုင်ပေါက်ကိုင်ထားခဲ့တာပဲကိုး’

လက်ဝီသည် ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ မတ်တတ်ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ကိုသာ မော့၍ကြည့်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး တံခါးပေါက်ရောက်ကာမှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး သရော်တော်တော် လေသံဖြင့်

‘ခင်ဗျားရဲ့ခွေးမွေးတဲ့အလုပ်မှာ ပါတာနာများ လိုရင်ပြောနော်၊ ဒါမှမဟုတ် ခွေးမွေးဖို့ဆိုတဲ့ အကြံအစည်များ မက်ဘရက်ဒီကပဲ ခင်ဗျားကို အနိုင်ကိုင်လိုက်တုန်းက ပေးလိုက်တာလား’

လက်ဝီမျက်လုံးထဲတွင် ဒေါသမီးတစ်ချက် လက်သွားပုံရပါသည်။ သူက ‘ခွေးမွေးတာက ကျုပ်စိတ်ကူးပါဗျား၊ ခွေးတွေက လူတွေထက်တော့

သာတယ်။ ခွေးတွေမှာ သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိကြဘူး’

ကျွန်တော်သည် အိမ်ပြင်ဘက် ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် သပ်ရပ်သော လမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်တော်၏ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ရပါသည်။ ထို့

နောက် ကားပေါ်တက်၊ စက်နိုး၍ လာလမ်းအတိုင်း မောင်းပြန်ခဲ့ရပါ၏။ ကျွန်တော့် ကားသည် လမ်းမကြီးသို့ မရောက်မီ ခရီးထက်ဝက်ခန့်တွင် နောက်ဘက်မှ ဟွန်းသံ တစ်ချက် ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်က နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့် လိုက်ပါသည်။ လက်ဝဲဘက်လမ်းသည် စောစောက ကျွန်တော်မြင်ခဲ့သော စတေရှင် ဝက်ဂွန်းကားကို မောင်း၍လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကားကို လမ်းနံဘေးသို့ ချပေးလိုက်ပြီး အမျိုးသမီး၏ ကားကို လမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

အမျိုးသမီး၏ ကားသည် ဖုန်တထောင်းထောင်းဖြင့် ကျွန်တော်ကို ကျော်တက်သွားပါသည်။ ရှေ့နားလမ်းကွေ့ကို လွန်လာသောအခါ စတေရှင်ဝက် ဂွန်းကားသည် လမ်းနံဘေးမှာ ရပ်ထားလျက်ရှိပြီး အမျိုးသမီးသည် ကားနံဘေးမှာ ဆင်းရပ်၍ ကျွန်တော်ကို လက်ငှေ့ယမ်းပြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကား ကို သူမ၏ ကားနံဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်ပါ၏။

အမျိုးသမီးသည် ထူးခြားသော လေယူလေသိမ်းဖြင့်

‘မစ္စတာဂိုဝန်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို စကားပြောရမှ ဖြစ်မယ်’

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးရိုရာဘက်မှ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ မစ္စက်လက်ဝဲ’

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်ဖွင့်ပေးသောတံခါးမှ ကားထဲသို့ တက်ထိုင် လိုက်သည်။ နောက် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူမီးညှိသည်။ ပြီးမှ

‘ကျွန်မ ယောက်ျားဟာ ရှင့်ကို ကူညီချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကြောက် နေတယ်လေ၊ သူက ရှင်များ ဘရက်ဒီရဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေမလားလို့ ကြောက် နေတာပါ’

ကျွန်တော်က အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

အမျိုးသမီးက

‘မရယ်ပါနဲ့ မစ္စတာဂိုဝန်၊ ဒါဟာ ရယ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး’

ကျွန်တော်၏ ရယ်သံမှာ လည်ချောင်းထဲမှာပင် ပျောက်ဆုံး၍ သွားပါ သည်။ အမှန်လည်း ဤကိစ္စကား ရယ်စရာမဟုတ်ပေ။ မသာအိမ်၌ ရယ်မောနိုင် သူမှာ အရူးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယခုပြဿနာကား ပို၍ဆိုးပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဖြစ်နေသည့် မသာအိမ်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်သေဆုံးနေသည့် မသာအိမ် ဖြစ်နေ၍ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က

‘ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စက်လက်ဝဲ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရယ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး’

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်ကို ကြည့်၍

‘ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းဟာ ရှင့်ကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမပြောရဲဘူး ဖြစ်နေပါတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ခု အခြေအနေရောက်မှ မက်ဘရက်ဒီက သူ့ကို ဘာလုပ်နိုင်ဦးမှာမို့လဲ’

အမျိုးသမီးက

‘ဘော့က သူ့အတွက် စိုးရိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ကျွန်မအတွက် သူက စိုးရိမ်နေတာ၊ ကြောက်ရွံ့နေတာ’

ကျွန်တော်သည် အဓိပ္ပာယ် မပေါက်ချေ။ မက်ဘရက်ဒီသည် ဤအမျိုး သမီးကို ဘာများ အန္တရာယ်ပြုနိုင်မည်နည်း။ ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်မပေါက် ဖြစ်နေ ခြင်းကို ကျွန်တော်မျက်လုံးအိမ်၌ အရိပ်အယောင်များ ဖော်ပြနေပုံရပါသည်။

အမျိုးသမီးက

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို စကားပြောနိုင်ပါသလားဟင်’

သူ၏လေသံမှာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံများ ပါဝင်နေပါသည်။

ထိုစကားလုံးများသာ ကျွန်တော့်နားထဲသို့ ဝင်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သော စကားများကို ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။

‘ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဟုတ်ပါသလား’

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို ယုံကြည်နိုင်ပါသလား’

‘ရှင် ကျွန်မတို့ကို ရန်အန္တရာယ်ပြုမှာလား’

ကျွန်တော်သည် သူမ၏စကားများကို မဖြေကြားမီ အသေအချာ စဉ်းစား ပြီးမှ

‘ခင်ဗျား လူတစ်ယောက်ကို တစ်သက်လုံး သိက္ခာမဲ့ပေမယ့် အဲဒီလူရဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျား မသိဖူးဘဲ ရှိနေနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကတော့ အခု နေအခါမှာ ကျွန်တော်သိသမျှ လူတွေအားလုံးက ကျွန်တော့်ကို မကူညီနိုင်ဘဲ ဖြစ်ပြီး တစ်ခါမှ မသိမမြင်ဖူးတဲ့ လူက လက်ကမ်းပေးနေတာမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မသိနိုင်တော့ပါဘူး’

အမျိုးသမီးသည် စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာလိုက်ပါသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများ မှာ ကားရှေ့မှန်ကို ထွင်းဖောက်၍ ဟိုးအဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေပါသည်။ ပြီး နောက်မှ သူမသည် တိုးတိတ်သောလေသံဖြင့် ပြောပါသည်။

‘ကျွန်မ ဘော့လက်ဝီကို စပြီးတွေ့တုန်းက သူဟာ ထက်မြက်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ အမြဲရှင်ပြုံးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့အတွက် အနာဂတ်မျှော်မှန်းချက်ကလည်း ကြီးမားတယ်။ ဖြစ်နိုင်တဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အင်အားလည်း ရှိတယ်’

သူမလက်ထဲမှ စီးကရက်သည် အတော်တိုနေပြီဖြစ်၏။ လက်ချောင်း ကလေးများကို မီးလောင်တော့မတတ် ဖြစ်နေ၏။ အမျိုးသမီးသည် စီးကရက်တို့ ကို ကားရှေ့ခန်း ဒက်ရှ်ဘတ်ထဲမှ ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးခြေပစ်လိုက်ပါသည်။ ယခုအခါ သူမပြောဆိုနေသော လေသံထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ ပါဝင်နေပြီဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးသမီးက

‘အခုတော့ ဘော့ရဲ့အပြုံးကို ကျွန်မ မမြင်ရတာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပါပြီရှင်။ သူ့မှာ အနာဂတ်မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာလည်း ရှိပုံမရတော့ပါဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်နေ တာဟာ သူ့အတွက် ဝေဒနာခံစားနေရသလို ကျွန်မအတွက်လည်း ဝေဒနာ ခံစားနေရတာပါပဲ’

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ

‘ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ ဆိုရိုးတစ်ခုရှိပါတယ်။ ဘယ်ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကိုမှ အချစ်က မကျော်ဖြတ်နိုင်တာ မရှိဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့်ပဲ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အချစ်ကြောင့် ပဲ။ ကျွန်မအတွက်ပဲ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ သူ့ဘဝကို ဇာတ်မြှုပ်နေရတာပါပဲ’

အမျိုးသမီးသည် စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အားလည်း တစ်လိပ်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်က မီးခြစ်ထုတ်ပြီး မီးညှိပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်၍မပြောပါ။

အမျိုးသမီးသည် စီးကရက်တစ်ဖွာ ဖွာလိုက်ပြီးမှ....

‘ခုတော့ ဘာကြောင့် ရေငုံနုတ်ပိတ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်သိပြီ မဟုတ် လား။ ဘော့ကို သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့လူလို ရှင်မထင်စေချင်ဘူး’

ကျွန်တော်က

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလည်း ခင်ဗျားခင်ပွန်းဟာ သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့လူ လို့ မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူကဘာဖြစ်လို့ တစ်ခွန်းတစ်ပါးဒုမ ပြောရတာလဲဟင်’

အမျိုးသမီးက

‘မက်ဘရက်ဒီဆိုတဲ့ လူကြီးက လူဆိုးကြီးပါရှင်။ သူက ဘော့ဟာ ကျွန်မ ကို ဒီနိုင်ငံထဲ တရားမဝင် ခိုးပြီးခေါ်သွင်းလာတယ်ဆိုတာ သိသွားတယ်လေ။ ဘော့ အကြောင်း သူ့စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တဲ့ သူ့လက်ပါးစေ စုံထောက်တွေဟာ ဘော့

အကြောင်း၊ ဘော့အပြစ်အနာ၊ ဘော့အားနည်းချက်ကိုတော့ ရှာတွေ့မသွားဘဲ ကျွန်မအကြောင်းကို သိသွားကြပါတယ်။ ဘော့ကတော့ ကျွန်မနဲ့ အတူနေရရင် ပြီးတာပဲဆိုပြီး ဂျပန်က အမေရိကန်ကို ပြန်လာတော့ ကျွန်မအတွက် ရှန်ဟာဝီတာနဲ့ တခြားစာရွက်စာတမ်းတွေ အတုလုပ်ပြီး ကျွန်မကို ဒီနိုင်ငံထဲ ခိုးခေါ်သွင်းလာတာ ကိုး’

အမျိုးသမီးက စီးကရက်တစ်လိပ် ဖွာလိုက်ပြန်၏။ ပြီးမှ

‘ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ မက်ဘရက်ဒီ ဝင်မလာခင်အထိ ပျော် ရွှင်ချမ်းမြေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲ မက်ဘရက်ဒီရဲ့ စုံထောက်တွေက ဘော့ကို သူ့လုပ် နေတာတွေ ရပ်တန်းက ရပ်၊ မရပ်ရင် ကျွန်မအကြောင်း သက်ဆိုင်ရာ အာဏာ ပိုင်တွေကို တိုင်တန်းရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီမှာတင် ဘော့ဟာသူ့လုပ်နိုင်တဲ့ တစ်ခု တည်းသော လမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်ခဲ့တာပါပဲ။ အဲဒီလမ်းကတော့ သူ့လုပ်နေတာ တွေကို ရပ်လိုက်တယ်။ အလုပ်က ထွက်လိုက်တယ်။ ဘော့ဟာ ကျွန်မ ဂျပန်ကို ပြန်သွားရမှာထက် ဘာကိုမှ လောကကြီးမှာ အရေးကြီးတယ် ထင်တာမဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော်သည် ပေါလ် ပြောပြခဲ့သည်များကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာ၏။ လက်ဝီတစ်ယောက် သူ့အလုပ်မှ ထွက်သွားသောအခါ ကွန်ဆိုလီဒီတ်တက် စတီးလ်ကပ္ပဏီ၏အမှုသည် ဘာအခြေအမြစ်မှ မရှိတော့ဘဲ ပြီးဆုံးကျေအေးသည် ပုံ ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာဝင်ပြောရမှန်း မသိတော့။ ဤဝန်းမောင်နံသည် သူတို့အပြစ်နှင့် သူတို့ ဒုက္ခရောက်လှပြီ ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့ကို ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဒုက္ခ ထပ်မံပေး၍ မတော်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ရေငုံနုတ်ပိတ်နေလိုက်ပါသည်။ လက်ထဲမှာရှိနေသော စီးကရက်ကို ဘွန်း၍ ဖွာနေလိုက်ပါ၏။

အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍

‘ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားဟာ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး မစ္စတာဂိုဝန်’

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးအား ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်လိုက်ပါသည်။

အမျိုးသမီးသည် သူ့ဘာသာ စကားပြောနေသည့်အလား

‘ကျွန်မ သူ့ကိုနေတိုင်း အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေတာပါ။ သူဟာ ဘစ်နေ တစ်နေ့ နည်းနည်းစီ သေဆုံးနေရာပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး ဘာပြောနေကြောင်း ရိပ်စားမိပါသည်။ သို့ သော် ဘာကြောင့် ပြောနေကြောင်းကိုမူ မသိပါ။

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘယ်လိုများ အကူအညီ ပေးနိုင်ပါသလဲ မစွက်လက်ပီ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကလည်း တခြားလူကို ကူဖို့ ကယ်ဖို့ မပြောနဲ့ ကိုယ်တိုင်တောင် အခြေအနေက ဆိုးနေပြီ’

အမျိုးသမီးကမူ သူမ ပြောလိုရာကိုပင် ဦးတည်၍

‘ဘော့ဟာ မက်ဘရက်ဒီရဲ့အကြောင်း။ အလုပ်အကိုင်ကိစ္စတွေ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေပါမကျန် အသိဆုံးလူတစ်ယောက်ပါပဲ မစွတာဂိုဝန်၊ တကယ်လို့ ရှင်က သူ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက်၊ အလုပ်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် သူဟာ ရှင့်အတွက် အများကြီး အကူအညီပေးနိုင်မယ့် လူပါ’

ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်သောအားဖြင့်

‘သူ့အတွက် အလုပ်ဆိုတာတော့ တစ်မိနစ်မဆိုင်း ကျွန်တော် ပေးလို့ ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ အဖြစ်သနစ်ကို ကျွန်တော် နားထောင်ပြီးမှတော့ ကျွန်တော် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အကူအညီတောင်းရက်မလဲ’

အမျိုးသမီးသည် သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ

‘ကျွန်မ အခု ရှင့်နောက်ကိုလိုက်လာတာ ဘော့မသိဘူး။ ကျွန်မက မြို့ထဲ ဈေးသွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ။ ကျွန်မ ခုပြန်သွားပြီး ကျွန်မ ရှင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ရှင့်ကို အဖြစ်မှန်တွေအားလုံး ပြောပြခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်မယ်လေ။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ဘော့ဟာ ရှင်နဲ့ လိုက်မှာပါ’

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် တစ်ချက် သမ်းလာ၏။ ကျွန်တော်က

‘အဲဒီလိုဆိုရင် သူက လက်ခံမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

အမျိုးသမီးသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

အပြင်ဘက်တွင် လေတဖြူးဖြူး တိုက်နေရာ သူ၏ နက်ပြောင်သော ဆံယဉ်နွယ်များသည် လေ၌လွင့်နေ၏။ သူမက

‘ကျွန်မက သူ့ကို လက်ခံခိုင်းလိုက်မှာပါ မစွတာဂိုဝန်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရပေါ့။ ကိုယ့်ယောကျ်ား ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲပြီး တဖြည်းဖြည်း ဝေဒနာခံစားနေရတာကိုတော့ ကျွန်မလည်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး’

ကျွန်တော်သည် မစွက်လက်ပီတစ်ယောက် သူမ၏ စတေရှင်ဝက်ဂွန်းကားပေါ်တက်ပြီး မြေနီလမ်းကလေးတွင် နောက်ပြန်တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ကာ သူမတို့ အိမ်ရှိရာသို့ မောင်းပြန်သွားသည်ကို ကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ကား

နံဘေးသို့ ဖြတ်သွားစဉ် အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်ကို လက်ပြနုတ်ဆက်သွားပါသည်။ သို့သော် သူမမျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတစ်စမှ မတွေ့လိုက်ရပါ။

ကျွန်တော်သည် ကားနောက်မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် နောက်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် မောင်းနှင်သွားသော စတေရှင်ဝက်ဂွန်းကားကို မြင်နေရပါသည်။ ခဏအကြာ လမ်းချိုးကလေးသို့ ကွေ့ချိုးပျောက်ကွယ်သွားပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ကားအင်ဂျင်ဘုတ်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ လေးနာရီထိုးလုပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သော့တံကိုလှည့်၍ စတတ်တာကို ဖိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကား၏ ကြီးမားသော အင်ဂျင်စက်သည် အသံမမြည်ဘဲ တိုးတိတ်စွာ နိုးလာပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကားကို ဂီယာသွင်းလိုက်ပြီး စတင်မောင်းလိုက်ပါ၏။ ငါးနာရီတွင် ပြုလုပ်မည့် အယ်လိန်း၏ ကောက်တေးပါတီ စည်ခံပွဲကို အမိသွားရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း(၂၄)

လူတစ်ယောက်၏ ကောင်းသတင်းသာ ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ ပြောကြားခြင်း မရှိတတ်ကြသော်လည်း အတင်းအဖျင်းကမူ တစ်မြို့လုံးကလူများသည် စိတ်ဝင် တစား ဖြန့်ချိပြောကြားတတ်လှပေသည်။ သုံးရက်အတွင်း ကျွန်တော်နှင့် အယ်လိန်းတို့၏သတင်းမှာ သတင်းစာတိုက်ကြီးတွင် ရေးကြီးခွင့်ကျယ်နှင့် ပါလာခဲ့ ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံမှာလည်း နေရာအနှံ့ သတင်းစာများ၌ ပါဝင်နေလေ၏။

လေးရက်ပြည့်မြောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် နယူးယောက် မြို့၏ အကြီးဆုံးချစ်ဇာတ်လမ်း၊ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကလည်း နေရာတကာကို ရောက်အောင် သွားကြ၏။ ညဉ့်နက်ပိုင်းပွဲတိုင်းကို အရောက်သွားသည်။ ဖက်ရှင်ပွဲတိုင်းကိုလည်း မလွတ်တမ်းသွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ဖြတ်သွားလျှင် လူတိုင်း ခေါင်းငဲ့စောင်း ၍ ကျန်ရစ်ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့၏တီးတိုးလေသံကို ကျွန်တော် တို့ နောက်ကျောဘက်၌ အမြဲ ကြားနေရသောကြောင့်ပင်။

အယ်လိန်းကား အလွန်နိပ်လှပါပေသည်။ သူမသည် မျက်လုံးအကြည့်ကို ရှေ့တည့်တည့်မှာထား၊ ခေါင်းကို မတ်မတ်ထား၊ မျက်နှာကလေးကို ပင့်ပင့်ထား ပြီး သွားစမြဲ လာစမြဲ စားစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ အတင်းသံများ၊ တီးတိုးသံများ

ကို ကြားရသည်ဖြစ်အံ့၊ သူမမျက်နှာပေါ်တွင် ကြားဟန်မပြေချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ပယောဂကြောင့် သူမ၏စိတ်ကို ထိခိုက်သည် ဖြစ်ငြားအံ့။ ကျွန်တော် သိမြင်နိုင် အောင် မပြေချေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ဤပုံကြံနည်းနှင့် အတူသွားရလေလေ ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို ပို၍ သဘောကျမိလေလေ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော် ဤသို့ ဘာကြောင့် လုပ်ကိုင်နေသည်ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော်က မာဂီအား အကျိုးအကြောင်းနှင့် ရှင်းပြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် ပထမဆုံး အကြိမ် စကားများပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ မာဂီသည် ကျွန်တော်စကားကို နား မထောင်တော့။ သမီးလေးကျင်နီသည်ပင် ကျွန်တော့်ကို မလိုတမာအကြည့်နှင့် ကြည့်လာ၏။ သူတို့သားအမိသည် ကျွန်တော့်ကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟု မထင်ကြတော့။ ကျွန်တော့်ကို အသက်ရှိသေးသည်ဟုပင် သတ်မှတ်ကြသေးသည် လား မသိတော့။ ကျွန်တော်၏ အဖေသည်ပင် ကျွန်တော်၏ဇာတ်လမ်း၊ ကျွန်တော် ၏ စကားကို ယုံကြည်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

သတင်းစာများသည် ကျွန်တော်တို့သတင်းကို တကယ်ပင် ကောင်း ကောင်းကြီး ဖော်ပြနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သတင်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ မြားဦးတည်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှလွဲ၍ ကျန်သူများအားလုံး လူတိုင်းထံသို့ သတင်း ကောင်းကောင်း ရောက်ရှိသွားလေ၏။ နံနက်တိုင်း ကျွန်တော်နှင့် အယ်လိန်းတို့ နှစ်ဦးဆုံကြတိုင်း ပထမဆုံး မေးကြသည့်မေးခွန်းမှာ

‘မက်ဘရက်ဒီဆီမှ ဘာများ သတင်းစကား ကြားရပြီလဲ’ ဟူ၍ နံနက်တိုင်း ရလာသည့်အဖြေကလည်း အမြဲအတူတူပင်။ အဖြေကား ‘ဘာမှ မလာဘူး’ ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက်ပိုင်းတွင်တော့ အယ်လိန်းနှင့် ကျွန်တော် ဖုန်း အဆက်အသွယ် ရသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် တုံ့ပြန်မှုပင် ဖြစ်ပါ၏။

အယ်လိန်းက
‘အန်တီနီရာဆီက ဖုန်းလာတယ်’
ကျွန်တော်က ဘယ်သူမှန်း မသိသဖြင့်
‘အန်တီနီရာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’
အယ်လိန်း၏ အသံမှာ အံ့သြ၍သွားပုံရပါသည်။ အယ်လိန်းက
‘အန်ကယ်မက်သရူးရဲ့ ဇနီးလေ’
သည်တစ်ခါ အံ့သြရသူက ကျွန်တော် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က

‘ဟုတ်လား။ ကိုယ်ဖြင့် သူဟာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာတောင် မကြားဖူးဘူး။ သူ့လန်းအကြောင်းလည်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား’

အယ်လိန်းက ရှင်းပြသည့်အနေဖြင့်

‘မကြားဖူးတာကတော့ မဆန်းပါဘူးလေ။ အန်တီနီရာက မသန်မစွမ်းပုဂ္ဂိုလ်လေ။ အန်တီဟာ တွန်းလှည်းကုလားထိုင်ပေါ်မှာ နေရတာပဲ အနှစ် ၄၀ ခိုတော့မယ်။ ဘယ်တော့မှလည်း အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့တုံး’

‘အန်တီနီ အန်ကယ်တို့ လက်ထပ်ပြီး ပထမနှစ်မှာပဲ ကားမှောက်လိုက်တာ အန်တီရဲ့ တပ်ပါးဆံရိုးရော၊ ခြေထောက်တွေရော ကျိုးသွားခဲ့တာပဲ။ အန်ကယ်မက်သရူးကိုယ်တိုင် မောင်းတဲ့ကားနဲ့ မှောက်တာ။ အန်ကယ်က ကားပြင်လွင့်သွားပြီး ဘာမှ သိပ်မဖြစ်ပေမယ့် အန်တီခမျာတော့ ကားထဲပါသွားပြီး အခုလို သေရာပါ ဝေဒနာကြီး ရခဲ့တာပါပဲ။ ဒီအတွက် အန်ကယ်မက်သရူးဟာ တစ်သက်လုံး သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေရတာပဲ’

ကျွန်တော်က အောက်ကလီအာ လေသံဖြင့်

‘ဒီလူကြီးမှာ လူသားရဲ့ အသည်းနဲ့လုံး။ လူသားရဲ့ ခံစားမှုမျိုး ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သိရတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဒီခံစားမှုမျိုး သူ့ဆီမှာ မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ’

အယ်လိန်းက မကျေမနပ် လေသံဖြင့်

‘အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ဘရက်ဒါ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာက တကယ့်ကြေကွဲစရာ ကိစ္စကြီးပါ။ အဲဒီတုန်းက အန်တီနီရာကလည်း မိန်းမပျိုကလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မအထင်တော့ ၁၉ နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ် ထင်ပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် ခဏမျှ တုံ့ကနဲဖြစ်သွားပြီး

‘အန်တီနီရာက ဘာလိုချင်တာတဲ့လဲ’

အယ်လိန်းက

‘အန်တီနီရာက ကျွန်မ သူ့ဆီကို အလည်တစ်ခေါက်လောက် လာဖို့ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ သတင်းတွေကြောင့် အန်တီနီရာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပါတယ်တဲ့’

‘အန်ကယ်မက်သရူးကရော ဘာမှမပြောဘူးလား’

‘အန်တီနီရာ ပြောတာကတော့ နံနက်စာစားပွဲမှာ ကျွန်မကို တော်တော် စိတ်ဆိုးတဲ့အကြောင်းကို ပြောတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်မက်သရူးက ကျွန်မကို

တစ်ကြိမ်သတိပေးပြီးပြီပဲ။ နောက်ထပ် မပြောတော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် အန်တီနီရာက ကျွန်မဆီကိုဖုန်းဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲတဲ့’

ကျွန်တော်က

‘ကောင်းတယ်။ မသွားဘဲထားလိုက်။ ဒါမှ အဘိုးကြီး ပိုဒေါပွသွားမယ်’

အယ်လိန်းသည် တွေ့သွားပုံရ၏။

‘ဘရက်ဒါ။ ကျွန်မတို့ အခုလုပ်နေကြတာ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လားဟင်၊

တကယ်ကော အထောက်အကူ ပြုလာပါ့မလား’

ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်းပြန်၍

‘ဒါတော့ ကိုယ်လည်း မသိဘူး။ ကိုယ်အစကတည်းက ပြောပြီးသားပါ။ ဒီကိစ္စကလည်း လေထဲကိုမှန်းပြီး ပစ်ရတဲ့မြားပဲလို့ အန်ကယ်မက်သရူးတစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး တစ်ခုခု တစ်နေရာရာမှာ မှားသွားမလား။ ဟာသွားမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လုပ်ရတာပဲဟာ’

‘ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆို ကျွန်မ အန်တီနီရာဆီကို ဖုန်းနဲ့ ပြန်ဆက်လိုက်ပါ့မယ်’

ကျွန်တော်က အယ်လိန်း ဖုန်းပြန်ချမသွားမီ သတိပေးသည့်အနေဖြင့်

‘ကိုယ်တို့ ကနေ့နေ့လယ်စာစားဖို့ ချိန်းထားပြီးသားနော်’

အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မ သတိရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အခုလို ဟန်ဆောင်သွားလာနေရတာ

ကို မငြီးငွေ့သေးဘူးလားဟင် ဘရက်ဒါ’

ကျွန်တော်က ဖုန်းခွက်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း

‘ဘယ်သူက ဟန်ဆောင်နေလို့လဲ’

အယ်လိန်း၏အသံမှာ နူးညံ့တိုးတိတ်သွားပါသည်။

‘ကျွန်မက ဒီအကြောင်းကို မပြောပါနဲ့တော့လို့ ပြောပြီးသားပါ။ ရှင်ကလည်း နားလည်မှုရှိပြီးသားပါ။ မှတ်မိပါတယ်နော်’

ကျွန်တော်ကမူ

‘ကိုယ်သိတာက ကိုယ်ဟာ မင်းနဲ့အတူ ရှိနေတယ်ဆိုတာပဲ။ မင်းနဲ့အတူ ရှိနေရင် ကိုယ့်အတွက် ဘာမှပြဿနာမရှိတော့ဘူး။ ဘာကမှ အရေးလည်း မကြီးတော့ဘူး။ အလုပ်လည်း အရေးမကြီးဘူး။ ဝေ့လည်း အရေးမကြီးဘူး။ မက်ဘရက်ဒီလည်း အရေးမကြီးဘူး။ ဘာဆိုဘာမှ အရေးမကြီးဘူး’

‘တကယ်ပဲ ဘာမှ အရေးမကြီးတော့ဘူးလားဟင်’

အယ်လိန်း၏အသံမှာ တိုးတိတ်သောမေးခွန်း ဖြစ်ပါသည်။

အယ်လိန်းက ဆက်၍

‘ရှင်ရဲ့ မိသားစုကရောဟင်’

ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်လိုက်ပါ၏။ ခဏမျှတွေ့သွားပါသည်။

အယ်လိန်းက အမြန်အထက်ပင် ဆက်၍

‘အဲဒီမေးခွန်းကို မဖြေပါနဲ့တော့ ဘရက်ဒ်၊ မေးမိတာကိုက ကျွန်မ မတရား တာပါ’

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားရာ ကျွန်တော်သည် စကားပြောမည့် သူမရှိသော ဖုန်းခွက်ကြီးကို ကိုင်ရင်း အိုင်ငံသားကျန်ရစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက် ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ ချထားလိုက်ပါသည်။ အယ်လိန်းသည် သူ့အမေးစကား အတွက် ကျွန်တော့်ကို မဖြေကြားစေချင်ပါ။ အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်က ဘယ်လို ပြန်ဖြေမည်ကိုများ နားထောင်ရန် မဝံ့မရဲပေလော မပြောတတ်။ ထိုစဉ် အခန်းချင်းဆက်သွယ်သည့် ဖုန်းသံမြည်လာ၏။ ကျွန်တော်က ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက် သောအခါ မစ်ကီ၏အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘မစ္စတာရောဘတ်အမ်လက်စီက ဘရက်ဒ်ကို တွေ့ဖို့ လာနေပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် လက်စီတစ်ယောက် ပေါ်လာမည်ဆိုခြင်းကို မမေ့ရှင်လင့် ရဲသလောက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် သူ့စနီးကဲ့သို့သော မိန်းမ အပေါ်၌ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ယုံကြည်စိတ်ချထားခဲ့ဖို့ ကောင်းပါသည်။ သူ့စနီးမှာ လုပ်မည် ဆိုသည်ကို ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်မည့် မိန်းမစားမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်မသွားခင် သူမ၏မျက်နှာထားကို မြင်ခဲ့ရရုံဖြင့် ကျွန်တော် ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ထားဖို့ ကောင်းပါ၏။

ကျွန်တော်က မစ်ကီအား

‘အထဲလွတ်လိုက်လေ’

ကျွန်တော်သည် အခန်းတံခါးကို မျက်နှာမူ၍ ထားလိုက်ပါသည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော့်ကိုသာ မစ်ကီက ယခုလို လာတွေ့မည်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု အကြောင်းကြားမထားလျှင် ကျွန်တော်သည် ဝက်ပင်ခါဖောလ် မှာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဤလူသည် တစ်ဦးတည်းဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိမည် မဟုတ်ပါ။ သူသည် ညိုမှောင်သော ဝတ်စုံတစ်စုံကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ် ထားသည်။ အတွင်းမှ ဖြူဆွတ်သော ရုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားပြီး ကြက်သွေးရောင် နက္ကတိုင်တစ်ခုကို စည်းနှောင်ထား၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ နေရောင်ခံထားသဖြင့်

နီညို နေပြီး သူ၏ညိုမှောင်သော မျက်လုံးထောင့်စွန်းများတွင် ခပ်သေးသေး အရေးအကြောင်းများကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

လက်စီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပူနွေးသော အပြုံး ရှိနေ၏။ သူက

‘ကျွန်တော် တနင်္လာနေ့ကတည်းက လာဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရှိပြီးသား ဝတ်စုံတွေအားလုံးက မတော်တော့ဘူးလေ၊ အားလုံးကြီးနေကြပြီ၊ ဒါနဲ့ အပ်ချုပ် ဆရာဆီ ပြေးနေရသေးလို့’

ကျွန်တော်က

‘အင်း၊ ခင်ဗျား အဲဒီလို စိုက်ထုတ်လိုက်တဲ့ အရင်းအနှီးဟာ ပြန်ပြီး ပေါ်ချင် မှ ပေါ်မှာနော်’

လက်စီသည် ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းကို လှည့်လည်ကြည့်ရှု အကဲခတ်နေပုံ ရ၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

‘ဒါကတော့ စွန့်ကြည့်ရမှာပေါ့လေ၊ အဲ ခင်ဗျားက အလုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ သေချာနေသေးရင် ပြောတာပါ’

ကျွန်တော်သည် လက်စီကို သဘောကျသွားပါ၏။ သည်ငနဲလေးက အရည်အသွေးရှိသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သူ့ထံမှာရှိနေသော တစ်စုံတစ်ရာသော အချက်ကြောင့် သူ့ကို ပို၍ သဘောကျနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းအနေအထားနှင့် မေးစေကျပ်ကျနည်းမှာ သူ၏ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့မှုကို ဖော်ပြနေ၏။ ဤသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို နောက်ချန်ထားခဲ့ပြီး စိတ်ပူ စရာ မလိုနိုင်ပေ။ ကျွန်တော်သည် လက်ကို ဆန့်ကမ်းပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘မြို့တော်ကြီးက ကြိုဆိုပါတယ် လယ်သမားကြီးဗျား’

လက်စီသည် ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းကိုင်ရင်း ပြုံးပြီး

‘အားပါးပါး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရုံးခန်းက တယ်သားနားလှပါလားဗျာ’

လက်စီ၏ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပုံမှာ တင်းကျပ်ခိုင်မာလှပါ၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသည် ရာသက်ပန် မိတ်ဆွေကောင်းများ ဖြစ်ကြတော့မည်ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ အလိုလို သိလာ၏။ လက်စီကိုယ်တိုင်လည်း ထိုသို့ခံစားရမည်ကို ကျွန်တော် သိ၏။

လက်စီက

‘ကျွန်တော်ရဲ့ဦးထုပ်က ဘယ်မှာ ချိတ်ရမှာလဲ’

သည်တစ်ကြိမ်ကား လက်ဝါကို အံ့ဩအောင် ဖန်တီးရမည် ကျွန်တော် အလှည့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အခန်းချင်းဆက် ဖုန်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်

မစ်ကိုအသံသည် စကားပြောခွက်ထဲမှ ထွက်လာ၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘော့စ်၊ ပြောပါ’

ကျွန်တော်က

‘အားလုံး အဆင်သင့်ပဲလား’

‘အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ ဘော့စ်’

မစ်ကို၏အသံတွင် အပြုံးထင်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် လက်ဝါကို ကျွန်တော်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် အချက်ပြပြီး ကျွန်တော်ရုံးခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် ရုံးခန်းနှင့်ကပ်ရပ်ရှိ ခရစ်၏ ရုံးခန်းဟောင်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ လက်ဝါသည် ကျွန်တော်နောက်သို့ အမီလိုက်လာရှာ၏။ မိလားသောအခါ ကျွန်တော်က တံခါး ပေါက်ကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

လက်ဝါသည် တံခါးပေါက်ကို အတန်ကြာကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော် ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူသည် အသက်ရှူရန် ခဏမျှ မမှနေပုံရ၏။ ပြီးမှ

‘ကျွန်တော်ရဲ့ နာမည်က တံခါးပေါ်မှာ ရေးပြီးသားပါလား’

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ဆုံပြီး ပြန်လာကတည်းကပဲ ရေးထားတာ’

လက်ဝါသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လာမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်နယ်လုပ်ပြီး သေချာနေ ရတာလဲ’

ကျွန်တော်က ပြုံးပြုံးကြီး ဝန်ခံစကားအဖြစ်

‘အေးဗျ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားလာမှ လာပါတော့မလားလို့ စိတ်ပူစ ပြုနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ရုံးခန်းက သိပ်ကောင်းတော့ ဒီတစ်ရုံးလုံး မပိတ်ရခင်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခန်းကိုတော့ ခင်ဗျားမြင်သွားစေချင်သေးတယ်လေ’

လက်ဝါက မျက်ခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

‘အခြေအနေက ဒီလောက်ပဲ ဆိုးနေပြီလား’

ကျွန်တော်သည် လက်ဝါ၏ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး

‘တော်တော်တော့ ဆိုးနေတာပဲ’

လက်ဝါက သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သည်တွင် ကျွန်တော်ကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါ၍ ဝင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က

‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဘုံမိတ်ဆွေကြီးက ခုချိန်ထိတော့ လက်စွမ်း ကောင်းကောင်း ပြနေတာပဲ။ အမှတ်တွေအများကြီးလည်း ရနေပြီလေ’

လက်ဝါသည် သူ့ရုံးစားပွဲကို ပတ်၍ သူ့နေရာ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၏။ သူ၏လက်ချောင်းကလေးများသည် ပေါလစ်ပြောင်နေအောင် တိုက်ထားသော စားပွဲပြင်ပေါ်၌ ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ကြည့်နေ၏။ သူထိတွေ့နေပုံမှာ ချစ်ခင်မြတ်နိုး မှု ပါသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။

အတန်ကြာမှ လက်ဝါသည် ခေါင်းမော်လိုက်ပြီး

‘အီလ်ဒါက ရုံးအောက် စတေရှင်ဝက်ဂွန်းကားထဲမှာ စောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ မစွတာဘရက်ဒီရဲ့ ကွန်ဆိုလီဒီတံတက် စတီးလ်ကုမ္ပဏီရဲ့ မှတ်တမ်းတွေအားလုံး သယ်လာခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အသုံးဝင်နိုင်တယ်လို့ ယူဆလို့’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒါတွေကို ချာတာတစ်ယောက် ယူခိုင်းလိုက်မယ်လေ’

လက်ဝါ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မကြည်လင်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က အမြန်အထက် ဆက်၍

‘ပြီးတော့မှ ကျုပ်ရဲ့ ကားဂိုထောင်က လူတစ်ယောက် ကားဆီကို လွှတ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ။ ဒါမှ သူက ခင်ဗျားဇနီးရဲ့ ကားကို ဂိုထောင်ထဲယူသွားပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးကတော့ ရုံးပေါ်တက်လာပြီး ခင်ဗျားရဲ့ရုံးခန်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်စားပွဲ ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြည့်နိုင်တာပေါ့’

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းတံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့၏။ တံခါး ပေါက် ရောက်မှ

‘ကဲ လောလောဆယ်တော့ ရုံးခန်းထဲမှာ နေသားတကျရှိဖို့ အချိန်ပေး ထားမယ်လေ။ နေ့လယ်စာ စားပြီးချိန်ကျတော့ ရုံးတွင်းအမှုထမ်း အစည်းအဝေး လုပ်မယ်။ ဒီတော့ အဖွဲ့သားတွေအားလုံးကို ခင်ဗျားတွေ့ရှာပေါ့၊ ပြီးတော့မှ ကျုပ် တို့ ဘာလုပ်ကြမယ်၊ ဘာကိုင်ကြမယ်ဆိုတာကို စကြတာပေါ့’

လက်ဝါသည် သူ့စားပွဲမှ ထလိုက်ပြီး

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘရက်ဒ်’

လက်ဝီသည် ထိုစကားကို တကယ် ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သူက ဆက်၍

‘ကျွန်တော်က ဒီအလုပ်ကိုတော့ ဘာမှ ရေရေရာရာ သိတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီရပါလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ’

ကျွန်တော်က

‘ခင်ဗျား ဒီရုံးကို ရောက်လာတာကိုကပဲ အကူအညီ ဖြစ်နေပါပြီဗျာ၊ တော်ရုံတန်ရုံလူဟာ နှစ်စပြုနေတဲ့ သင်္ဘောပေါ် ခုန်တက်ခွင်ကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး’

အခန်း(၂၅)

ကျွန်တော်သည် ကွန်ဆိုလီဒိတ်တက် စတီးလ်ကုမ္ပဏီ၏ အကြောင်းကို လွန်ခဲ့သော လေးငါးပတ်က သိထားခဲ့သည်ထက် အများကြီးပို၍ သိသွားပါသည်။ သို့သော် မည်သည့်ယိုပေါက်ကိုမှ ရှာ၍မတွေ့ချေ။ မက်ဘရက်ဒီသည် တကယ့်လူပီးကြီး တစ်ယောက်ပါပေ။

ကျွန်တော် လေ့လာပြီးစီး၍ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို မှီထိုင်လိုက်သောအခါ အချိန်သည် ခုနစ်နာရီထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်မှ ရှုပ်ပွနေသော စာရွက်စာတမ်းများကို နံဘေးသို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး ဘော့ကို ကြည့်၍

‘တော်လောက်ပြီ ထင်တယ် ဘော့၊ ကျုပ်ခေါင်းတွေလည်း ချာချာလည်နေပြီ၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျမှ ဆက်ကြရအောင်’

ဘော့သည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်၏။ သူကား နေ့ခင်းရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာစဉ်ကတည်းကအတိုင်း ပကတိလန်းဆတ်နေပုံရ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ၏နပျိုခြင်းကို မနာလိုပင် ဖြစ်မိပါသည်။

ဘော့က

‘OK ဘရက်ဒ်’

သူလည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းသည် မြည်လာ၏။ ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ’
 ‘မစ္စတာဂိုဝန်လား’
 အသံမှာ မိန်းမသံဖြစ်ပါသည်။ ထိုအသံသည် ကျွန်တော့်နား၌ သိပြီးသား
 ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သို့သော် ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူဘယ်ဝါဟုကား မကျွဲပြားချေ။
 ကျွန်တော်က
 ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြောနေပါတယ်’
 တစ်ဖက်မှ
 ‘ခုပြောနေတာက ဆန်ဒရာဝဲလေ့စပါ’
 ကျွန်တော်သည် ပြုံးပြီးရှင်ရှင် လေသံဖြင့်
 ‘ဆင်ဒီလာ။ ခုလို မင်းအသံကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’
 ဆန်ဒရာကား အချိန်ဖြုန်းမနေပေ။ သူမက
 ‘ကျွန်မ ရှင့်ကို တွေ့ချင်တယ် ဘရက်ဒ်’
 ကျွန်တော်သည် မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး စားပွဲခုံကို မှီလိုက်၏။ ယခုအချိန်ကား
 ချစ်ရေးချစ်ရာအတွက် အချိန်မဟုတ်တော့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း
 ပင်ပန်းလှပြီ ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး ဆန်ဒရာသာ ကျွန်တော်၏ လက်ရှိအခြေအနေမှန်
 ကို သိသွားပါက ဆက်သွယ်တော့မည် မထင်ပါ။ ကျွန်တော်က
 ‘ကျုပ်အလုပ်တွေ များနေတယ်၊ အဲဒီကိုလာနိုင်မယ် မထင်ဘူး’
 ဆန်ဒရာက
 ‘ကျွန်မ အခုပြောနေတာက ရှင်တို့ရုံးရှိတဲ့ အဆောက်အအုံထဲက ကုန်စုံ
 ဆိုင်က ပြောနေတာ’
 ကျွန်တော်သည် ယခုမှ ရေးတေးတေး သဘောပေါက်လာ၏။ ဆန်ဒရာ
 ဖုန်းဆက်နေခြင်းမှာ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စ မဟုတ်ပါလား။ သို့နှင့်
 ‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း တက်ခဲ့လေ၊ ဘာဖြစ်လို့များ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ
 လုပ်နေရတာလဲ’
 ဆန်ဒရာဘက်မှ ရယ်မောသံကို ဖုန်းခွက်မချမီ ကြားလိုက်ရပါ၏။ ဘော့
 သည် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို
 ချွတ်လိုက်ပြီး ဘော့အား
 ‘နက်ဖြန်ကျရင်တော့ အခြေအနေကောင်းသွားမယ် ထင်ပါတယ်’
 ဘော့သည် ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ခေါင်းညိတ်၍သာပြုပြီး တံခါးပေါက်ရှိရာသို့
 လျှောက်သွားပါသည်။ လမ်းတစ်ဝက်ခန့်ရောက်ကာမှ ရပ်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်
 သည်။

ကျွန်တော်က
 ‘ဘာများပြောစရာရှိလို့လဲ ဘော့’
 ဘော့က
 ‘ကျွန်တော် ပြောတာများ လမ်းလွဲသွားရင် ပြောနော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
 နားမလည်တာ တစ်ခုရှိနေလို့’
 ကျွန်တော်က
 ‘ဘာများပါလိမ့်’
 ဘော့၏မျက်နှာမှာ နီသွားပါသည်။ ပြီးမှ
 ‘ဪ သတင်းစာထဲမှာ ပါပါနေတဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဟိုမစ္စကဲရှင်လာဆိုတဲ့
 အမျိုးသမီးအကြောင်းပါ’
 ဘော့သည် ရှေ့ဆက်၍ ဘာမှပြောစရာ မလိုတော့ပါ။ သူ ဘာဆိုလို
 ကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်စားမိပါသည်။ ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး
 ‘အယ်လိန်းက မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ ကျုပ်တို့ဘက်
 ကပါ’
 ‘အင်းလေ၊ ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရင် ပြီးတာပါပဲ’
 ဘော့၏လေသံအရ အယ်လိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်နေကြသော
 ဇာတ်လမ်းသည် သူ့အတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ ရှိပုံမရကြောင်း ထင်ရှားလှပါ၏။
 ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အယ်လိန်းနှင့် ကျွန်တော်
 တို့ လုပ်ကိုင်နေကြပုံများသည် မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော စိတ်ကူးအလုပ်တစ်ခု
 ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစရာ သံသယတစ်ချက် ဝင်လာ၏။ မာဂီနှင့် ကျွန်တော့်အဖေ
 တို့ တလွဲမြင်ကြခြင်းမှာ သူတို့ဘက်က ဓာတ်ခံမလိုစိတ်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်၏။
 သို့သော် ဤနေ့ကား ယခုကဲ့သို့ ပြောဆိုဝေဖန်သည်အတွက် သူ့အဖို့ ဘာမှ အကျိုး
 မရှိနိုင်ပေ။ သူ၏ထင်မြင်ယူဆချက်မှာ ပကတိ ပြင်ပလူတစ်ဦး၏ ထင်မြင်ချက်ပင်
 ဖြစ်ပါ၏။
 ကျွန်တော်က လေသံပျော့ပျော့ဖြင့်
 ‘ကျုပ်လည်း နည်းပေါင်းစုံသုံးပြီး လုပ်နေရတာပဲ’
 ဘော့၏လေသံမှာ အထိုက်အလျောက် နူးညံ့သွားပါသည်။ သို့သော်
 ဝေဖန်မှုသဘောကား ပျောက်မသွားသေးချေ။ သူက
 ‘ကျွန်တော်လည်း ဝါရှင်တန်မှာ မစ္စကဲရှင်လာကို မကြာခဏ တွေ့ဖူးပါ
 ဘယ်၊ ဒီမိန်းမဟာ ကျွန်တော်တွေဖူးတဲ့အထဲမှာတော့ ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး အမျိုး
 သမီးတစ်ဦးပါပဲ’

‘မြင်တဲ့အတိုင်းလည်း ဆွဲဆောင်မှု ရှိပါတယ်’
ထိုစကားလုံးများမှာ ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ အချိန်မီ ဘရိတ်မအုပ်နိုင်ဘဲ
အလိုအလျောက် လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားသော စကားလုံးများ ဖြစ်ပါသည်။

ဘော့၏မျက်လုံးထဲတွင် နားလည်မှု အရောင်တစ်ချက် လက်သွား၏။
ထို့နောက် သူက

‘မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ တွေကြတာပေါ့ ဘရက်ဒ်’
ဘော့သည် နောက်လှည့်ပြီး တံခါးပေါက်သို့ ဆက်သွားသည်။
တံခါးပေါက်သည် ဘော့ မကိုင်မဖွင့်လိုက်ရသေးမီ ပွင့်သွား၏။
တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူကား ဆန်ဒရာပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဆန်ဒရာက
‘အိုး ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့
မရည်ရွယ်ပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ စားပွဲကုလားထိုင်မှ ထလာခဲ့ပြီး
‘ဘာမှ ပြဿနာ မရှိပါဘူး ဆင်ဒီ၊ လာပါ ဝင်ခဲ့ပါ’
ဘော့က

‘ကျွန်တော် အခုပဲ သွားတော့မလို့ပါ။ ဂွတ်နိုက် ဘရက်ဒ်’
ဘော့သည် ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ ထွက်လာရင်း တံခါးကို ပြန်၍ ပိတ်
သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆင်ဒီအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း
‘ခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဆင်ဒီ’
ဆန်ဒရာသည် ပြုံး၍

‘တယ်လီဖုန်းထဲက ကြားရတဲ့ ရှင့်လေသံကတော့ ဝမ်းသာပုံမရပါလား’
ကျွန်တော်သည် ဆန်ဒရာကို ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ ခေါ်ခဲ့ရင်း
‘ကျုပ် ပင်ပန်းနေလို့ပါ။ မင်းရဲ့ဆရာသမားက ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး

တွယ်နေတာ မဟုတ်လား’
‘ကျွန်မရဲ့ ဆရာသမားဟောင်းကို ဆိုလိုတာလား။ ကျွန်မခုလာတာက
ရှင် ပြောထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်မကို အကူအညီပေးမယ်ဆိုလို့’

ကျွန်တော်သည် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြီး
‘မင်းက တကယ်ပဲ အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီလား’
ဆန်ဒရာက

‘နက်ဖြန်မှ ထွက်မှာပါ။ အဘိုးကြီးတော့ မသိသေးဘူး’

ကျွန်တော်က ဆန်ဒရာကို ကြည့်၍
‘ဘာတွေများ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာလဲ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲတော့
မထွက်ဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတာ’

‘ရှင်ကြောင့်ပေါ့’
ဆန်ဒရာသည် ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံကို တည့်တည့်ကြည့်ပါသည်။ ပြီးမှ
ဆက်၍

‘ကျွန်မရှင်ဆီမှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ရှင်ဆီက ဘာမှ
မရနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး သူ့ကိုတော့
ကူညီမနေနိုင်တော့ဘူး’

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် နိမ့်ချမှုပြုခဲ့လှပါသည်။ သို့သော် ဆန်ဒရာ၏ ရိုးသား
လှသော အကြည့်အောက်တွင် ကျွန်တော်က နိမ့်နိမ့်ချချပင်
‘မင်းဟာ တကယ်ပဲ ကြင်နာတတ်ပါပေတယ် ဆင်ဒီ’

ဆန်ဒရာသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လျှောက်လာပါသည်။
သူမ၏မျက်လုံးအစုံကမူ ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။
သူမက

‘ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မက ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဘာမှ ဆက်ရန်မရှိတော့ဘူးလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောပြီးသားပါ။ ရှင်ဆီမှာ
ကျွန်မ ဘာမှ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ ရှင်မှာ ကျွန်မထက်ဦးပြီး ပိုင်ဆိုင်သူ
ရှိနေပြီဆိုတာလည်း သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဖြစ်ပျက်သမျှ
တွေကို ကျွန်မက မျက်မြင်ဒီဌ တွေနေရတယ်။ သိနေရတယ်။ အဘိုးကြီးက ရှင်ကို
ဘစ်ချက်နက်တိုင်း ရှင်ခံစားနေရသလို ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာလည်း နာကျင်ခံစားရ
တယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်က ထွက်မယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ’

ကျွန်တော်သည် စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။ ထိုအချိန်၌ ဆန်ဒရာသည်
ကျွန်တော့်အနား နီးနီးကလေးသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ပါ၏။ သူမကိုယ်သန္တာ၏
ဆွဲဆောင်မှုဓာတ်ကို ကျွန်တော် ခံစားနေရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် အတော်ထိန်းသိမ်း၍ နေရပါသည်။

ဆန်ဒရာက
‘ရှင်ဆီမှာ ကျွန်မအတွက် ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ မှန်ချင်မှန်မယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားမှုတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ကျွန်မ ယောက်ျားတွေ အများ
ကြီးတွေဖူးပါတယ်။ ဘယ်ယောက်ျားကမှ ကျွန်မကို အဲဒီလိုခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်မလာ
စေခဲ့ဘူး’

ကျွန်တော်က လေသံခပ်အက်အက်ဖြင့်
 ‘မင်းက ငယ်သေးလို့ပါ ဆန်ဒရာ၊ တစ်နေ့ကျရင် မင်းအတွက် သင့်တော်
 တဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦး ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ကျုပ်ဟာ ဘာမှ
 မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းနားလည်သွားမှာပါ’
 ဆန်ဒရာနှုတ်ခမ်းသည် ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်သွားပါသည်။
 ‘တွေ့တဲ့အခါကျတော့ ယုံရတာပေါ့လေ’
 ကျွန်တော်သည် နောက်လှည့်ပြီး စားပွဲခုံရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ထို
 နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်၏။ ပြီးမှ
 ‘မင်း တကယ်ပဲ သူ့ဆီက ထွက်ခဲ့ပြီလား’
 ဆန်ဒရာသည် ကျွန်တော့်ကို ဆက်၍ ကြည့်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ သူမက
 ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး
 ‘မယုံဘူးလား။ ယုံပါ’
 ကျွန်တော့်တွင် ဖြေစရာစကား မရှိတော့။
 ဆန်ဒရာသည် သူမ၏ထိုင်ခုံရှိရာသို့ လျှောက်သွားရင်း
 ‘ရှင်ပြောတော့ ကျွန်မအတွက် အလုပ်တစ်ခုခု ရှာပေးမယ်ဆို’
 ကျွန်တော်သည် စဉ်းစားနေမိ၏။
 ဆန်ဒရာက အမြန်အထက်
 ‘ရှင် ကျွန်မကို ပြောခဲ့တုန်းက ညာပြောခဲ့တာလား’
 ကျွန်တော်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး
 ‘အဲဒီ စကား ပြောတုန်းက အခြေအနေ တစ်မျိုးလေ၊ အဲဒီတုန်းက
 မက်ဘရက်ဒီဟာ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်သွားအောင် လုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာ မသိရ
 သေးဘူး’
 ‘ဒါဆို ရှင် ကျွန်မကို မကူညီဘူးပေါ့’
 ကျွန်တော်က အမြန်ဝင်၍
 ‘အဲဒီလို မပြောပါဘူး။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အခုနေမှာ ကျုပ်စကားကို
 နားထောင်မယ့် မိတ်ဆွေတွေမှ ရှိပါလေဦးမလားလို့ သံသယဝင်နေလို့ပါ’
 ဆန်ဒရာသည် ကျွန်တော့်ကို ဆက်လက်ကြည့်နေရာမှ
 ‘ဒါပေမဲ့ ရှင် ကြိုးစားကြည့်ပေးမယ် မဟုတ်လား’
 ‘အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ် ခင်ဗျာ’
 ဆန်ဒရာသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘ကျွန်မ အဲဒီစကားပဲ လိုချင်တာပါ’
 ဆန်ဒရာသည် သူ့လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဆက်၍
 ‘နောက်တစ်နာရီမှာထွက်မယ့် လေယာဉ်ရှိတယ်၊ ကျွန်မ မှီနိုင်ကောင်း
 ပါရဲ့’
 ကျွန်တော်သည် စားပွဲနောက်မှထ၍ ဆန်ဒရာဆီ လျှောက်လာခဲ့၏။
 ‘တနင်္လာနေ့ကျရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့’
 ‘စိတ်ချ၊ ဆက်လိုက်ပါ့မယ်’
 ဆန်ဒရာသည် သူမ၏ လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် ဆန်ဒရာ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး
 ‘ဆင်ဒီ၊ ကျုပ်ဟာ မင်းစိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်ယူဆနေတဲ့လူမျိုး ဟုတ်မနေ
 ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျုပ်ဟာ ပေးပြီးသားကတိစကားကို မတည်နိုင်
 တဲ့ လူဖြစ်ဖို့ မရည်စူးပါဘူး’
 ဆန်ဒရာက ပြုံး၍
 ‘ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ လုံလောက်တဲ့ ယောက်ျားကောင်း တစ်ဦး
 ပါပဲ’
 ကျွန်တော်သည် ဆန်ဒရာ၏မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဆန်ဒရာ
 ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် မြောက်ပင့်နေခြင်း အရိပ်အယောင် မတွေ့ရပါ။ ကျွန်တော်
 က
 ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆင်ဒီ’
 ဆန်ဒရာ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းများသည် တုန်ယင်၍လာပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် ဆန်ဒရာ ကိုယ်လုံးကလေးကို အသာဆွဲပြီး သူမကို နမ်းလိုက်မိပါ
 ၏။
 ‘ဘရက်ဒ်’
 ဆန်ဒရာသည် သူမ၏ခေါင်းကို နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက်
 ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စူးစူး
 စိုက်စိုက် လေ့လေ့လာလာကြည့်ပြီး အဖြေရှာနေ၏။
 ကျွန်တော်က တီးတိုးလေသံဖြင့်
 ‘ဆင်ဒီ၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်’
 ဆန်ဒရာ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် ဟ၊ပက်ပက်နှင့် စကားပြောမည်ပြုခိုက်
 နောက်ဘက်မှ အသံတစ်ခု ကြားရပါသည်။

‘ဘရက်ဒ်၊ ရှင်အလုပ်တွေ သိပ်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မပဲ ရှင်ဆီကို လာလိုက်တာ’

စကားသံအဆုံးတွင် တံခါးပေါက်သည် လုံးလုံးပွင့်သွားပါသည်။ တံခါးဝမှာ ရပ်နေသူကား အယ်လိန်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံးသည် ကြက်သေသေပြီး မည်သူမျှ လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်း မရှိကြပါ။ ထို့နောက် ဆင်ဒီသည် ကျွန်တော့်လည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖယ်ချလိုက်ပါ၏။

ပြုံး၍ဝင်လာသော အယ်လိန်းမျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် ရုတ်တရက် ခဲသွားသလို ဆက်လက်တည်ရှိနေပါသည်။ သည့်နောက် အယ်လိန်းမျက်ဝန်းထဲတွင် နာကျင်မှုအရိပ်များ ပေါ်လာပြီး အပြုံးသည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ အယ်လိန်းသည် တံခါးဝမှာပင် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မရှား ရပ်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ တံခါးဝတွင် သူမ၏ကိုယ်လုံးကလေးမှာ သွယ်လျလျကလေး ဖြစ်နေ၏။ သူမ၏ လက်တစ်ဖက်မှာ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ကိုင်ထားဆဲဖြစ်ပြီး ထိုတံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုသာ ကိုင်မထားရပါက အယ်လိန်းတစ်ယောက် လဲပြိုကျသွားရလေမလားဟု စိုးရိမ်စရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများကမူ ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် ဆင်ဒီကိုတစ်လှည့် အပြန်အလှန် ကြည့်နေပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ အယ်လိန်းက

‘ဟဲလို ဆန်ဒရာ’

အယ်လိန်းသည် သူမ၏လေသံထဲတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ မပါဝင်စေရန် အလွန်ကြိုးစားထိန်းထားကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

ဆင်ဒီက လေသံခပ်အက်အက်ဖြင့်

‘ဟဲလို မစွက်ရှင်လာ’

ယခုသော်ကား အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် ကျွန်တော်၏ရုပ်သွင် အပေါ်၌ ပိတ်ကားကန့်လန့်ကာချလိုက်ပြီး ဖြစ်ပုံရပါသည်။ အယ်လိန်းက

‘ကျွန်မ မှားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ ဘရက်ဒ်’

ဘယ်လိုပဲ ထိန်းသိမ်း၍ ပြောသည်ဖြစ်စေ အယ်လိန်း၏လေသံထဲတွင် နာကျင်မှုအရိပ်များသည် စိမ့်ဝင်နေပါ၏။ အယ်လိန်းက ဆက်၍

‘ဒါပေမဲ့ ရှင်က နည်းလမ်းအစုံကို သုံးရမှာပဲလို့ ဆိုတုန်းက ကျွန်မ ရှင့်စကားကို မယုံကြည်ခဲ့မိဘူး။ ခုတော့ ကျွန်မ သိပါပြီ၊ ယုံပါပြီ’

အယ်လိန်းသည် ချာခနဲလှည့်ပြီး ထွက်သွားလေ၏။ အယ်လိန်း၏ နောက်ဘက်တွင် တံခါးပေါက်သည်လည်း ပိတ်သွားပါလေ၏။

ဆင်ဒီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ပါသည်။ စောစောက အိပ်မက်ပူဖောင်းကလေးသည်လည်း ပေါက်ကွဲသွားပြီဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် တံခါးရှိရာသို့ ပြေးပြီး ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ပကတိ ဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေ၏။

‘အယ်လိန်း’

ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်မှ သံကုန်အော်၍ စကြိုဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဓာတ်လှေကားဘက်မှ တံခါးပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

‘အယ်လိန်း’

ကျွန်တော်သည် အော်ခေါ်ရင်း ပြေးလိုက်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် နောက်ကျခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် မတွေ့ရတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် ပိတ်လျက်သားဖြစ်နေသော ဓာတ်လှေကားတံခါးကို ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ပါသည်။ အတန်ကြာမှ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ရုံးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။

ဆန်ဒရာသည် အခန်းထဲတွင် ရပ်လျက်သား ရှိနေပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စန္ဒရာနံ့ဘေးမှ ကျော်ဖြတ်၍ ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

ဆန်ဒရာက

‘ရှင် သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲနော် ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။

ဆန်ဒရာသည် ရုံးခန်းတံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ဂွတ်နိုက် ဘရက်ဒ်’

‘ဂွတ်နိုက်’

ကျွန်တော်က ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ တံခါးပိတ်သွားသံကို ကြားရသော်လည်း ကျွန်တော်မော်၍ မကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်

နောက်ကျောကို မှီထိုင်ရင်း မျက်စိအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော့်အာရုံထဲ တွင် အယ်လိန်း၏ မျက်ဝန်းထဲမှ နာကျင်သော ခံစားမှုဝေဒနာကို မျှဝေခံစားရမိ ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ခုလုံးသည် အယ်လိန်းနည်းတူ ခံစားနေရပါ၏။ ဘာမှ မမှန်တော့ပါကလား။ နောက်ထပ် ဘာတစ်ခုမှ မှန်ကန်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ ကလား။ မက်ဘရက်ဒီမှ လွဲရင်ပေါ့။

မက်ဘရက်ဒီကား နိုင်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့်တွင် သူ့အား ခုခံ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ခွန်အားမရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းထဲသို့ လျှောက်ကြည့် လိုက်ပါသည်။ တည်မြဲဆဲတော့ ကောင်းနေတတ်ပါ၏။ သို့သော် ယခုတော့ ပွဲက ပြီးပါပြီ။ ယခုမှ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ပါ။ နက်ဖြန်ဆိုပါက ဤရုံးခန်းကို ပိတ်လိုက်ရုံသာ ရှိပါတော့သည်။ နောက်တစ်ပတ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လည်း အလုပ်ထွက်ရှာရုံသာ ရှိပါတော့သည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းထဲမှာပင်လိုက်ပြီး ပုလင်းရှာနေမိပါသည်။ ရုံးမှ တော့ စတိုင်ကလေးနှင့် ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်မှတော်ပေမည်။ အရက်ဆိုသည်က ကျွန်တော့်ကြွေးရှင်များထံမှာထက် ကျွန်တော့်ဝမ်းဗိုက်ထဲ ပို့ထားသည်က ပို၍ ကောင်းနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်သည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ငုံနေစဉ် တံခါးပေါက်ဆီမှ တိုးတိတ်သော တံခါးခေါက်သံ ကြားရပါသည်။

လက်ဝီ၏အသံက
'ဘရက်ဒါ၊ ခင်ဗျား ရှိနေတုန်းပဲလား'
'ဝင်လာခဲ့လေ ဘော့'

ကျွန်တော်သည် မိမိဘာသာ ခါးသီးစွာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ပါပြီ။ ယခုပဲ ဘော့နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့၏။ နက်ဖြန်မနက်ကျမှ အလုပ်ပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောနေ၍ မကောင်းတော့ပါ။ ဘော့လက်ဝီသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အတိုဆုံး အလုပ်ရသူအဖြစ် စံချိန်တင်နိုင်တော့မည် ဖြစ်၏။

လက်ဝီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်အားထက်သန်မှု ရှိနေသည်ကို သတိထား မိ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်စားပွဲခုံပေါ်သို့ ကိုင်းညွတ်၍

'ခင်ဗျားက မက်ဘရက်ဒီရဲ့ သမီးနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေရတာလဲ'
ကျွန်တော်သည် တအံ့တဩ မော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲ တွင် အရက်ဖန်ခွက်သည် ကိုင်ထားဆဲဖြစ်ပါ၏။ ဘော့လက်ဝီသည် ကျွန်တော့် ထက်ပင် အခြေအနေကို ရှုပ်ထွေးစွာ သိမြင်နားလည်နေပါကလား။ ကျွန်တော်က
'မစွက်ရှိုင်လာက မက်ဘရက်ဒီရဲ့ တူမပါဗျ'

ဘော့လက်ဝီသည် စိတ်မရှည်စွာဖြင့်
'ကျွန်တော်က မစွက်ရှိုင်လာကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ'
ကျွန်တော်က
'ဒါဆို ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ'

ဘော့၏အဖြေကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ အရက် ခွက်သည် လွတ်ကျသွားပြီး စားပွဲပေါ်သို့ အရက်များ ဖိတ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့် ဘောင်းဘီပေါ်သို့လည်း ဖိတ်စဉ်၍ ကျပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် လုံးဝဂရုမစိုက် တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် သေရာမှ ပြန်လည်ရှင်သန်လာခဲ့ပြီ။ သင်္ချိုင်းမှ ပြန်လည် ထနိုင်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဘော့ ပြောလိုက်သည်မှာ
'ကျွန်တော်ပြောတာက ဆန်အရာဝဲလ်လေ့စ်ကိုဗျ'

‘ဒီမိန်းကလေးကို ခင်ဗျားရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ တွေ့ရမှ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားလည်း သိသွားပြီလို့ ထင်နေခဲ့တာ’

ကျွန်တော်က

‘ဒီကိစ္စကို ဆင်ဒီကရော သိရဲ့လား’

လက်ဝဲက ခေါင်းယမ်းပြု၍

‘သိမယ်မထင်ဘူး။ သူ့ရဲ့မိဘတွေကလွဲရင် ဘယ်သူမှ သိမယ်မထင်ဘူး။’

ကျွန်တော် သိရသလောက်တော့ ဆင်ဒီရဲ့ ဖခင်ကလည်း ဆုံးသွားခဲ့ပြီဆိုတော့ သူ့ အမေတစ်ယောက်ပဲ ဒီဇာတ်လမ်း မှန် မမှန် ထောက်ခံနိုင်တော့မှာပဲ။ သူ့အမေကလည်း ဖွင့်ပြောမယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။’

ကျွန်တော်သည် လက်ဝဲလက်ထဲမှ ကိုင်နေဆဲဖြစ်သော စီးကရက်ကို မီးညှိပေးလိုက်ပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်သည် လုံးဝနီးကြားနေပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင်လည်း စက်ယန္တရားတို့က ပြင်းထန်စွာ လည်ပတ်ခတ်မောင်းနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ အရက်နှစ်ခွက် ငဲ့လိုက်ပြီး တစ်ခွက်ကို သူ့အား လှမ်းပေးရင်း

‘ကဲ ဇာတ်လမ်းကို အစအဆုံးလေး ပြောပြစမ်းပါဦး’

လက်ဝဲသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ခွက်ကိုယူ၍ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ သူက

‘ကျွန်တော်ဟာ ကွန်စတီးလင်ကုမ္ပဏီရဲ့ အစုရှယ်ယာစာရင်းကို ၁၉၁၂ ခုနှစ်ကစပြီး ကောက်ယူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မက်ဘရက်ဒီဟာ သူ့ရဲ့ အစုရှယ်ယာအချို့ကို သူ့ဇနီးလောင်းအတွက် လွှဲပေးခဲ့ရတုန်းကပါပဲ။ ၁၉၂၅ ခုနှစ်အထိ ဘရက်ဒီဟာ သူ့ရဲ့အစုရှယ်ယာတွေကို တစ်ခါမှ ရောင်းခဲ့လွှဲပေးခဲ့တာ မရှိဘူး။ ထပ်ပြီး တိုးခဲ့တာပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၉၂၅ ခုနှစ်မှာ သူဟာ အစုရှယ်ယာ ၅၀၀ ကို ဂျိုးဇက်နဲ့ မာတာပိုလင်စီဂိုက်ဒ်တို့ လင်မယားကို လွှဲပေးခဲ့တယ်။ အစုရှယ်ယာတွေဟာ သူ့သေတဲ့အခါမှ ထုတ်ယူသုံးစွဲခွင့် ရှိတာပေါ့လေ။ ပြီးနောက်မှ အဲဒီရှယ်ယာတွေဟာ ဆန်ဒရာလက်ထဲ ရောက်မယ်ပေါ့’

လက်ဝဲသည် သူ့အရက်ခွက်ထဲမှ အရက်ကို တစ်ငုံမျှ သောက်ယူလိုက်၏။ နောက်မှဆက်၍

‘အဲဒီလို အစုရှယ်ယာ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ချိန်တုန်းက ဆိုရင်တော့ ဒေါ်လာ ငါးသောင်းလောက် တန်ဖိုးရှိမှာပေါ့လေ။ ယနေ့ခေတ်နဲ့ဆိုရင် နှစ်ဆမက တန်ဖိုးရှိနေတော့မယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမယ် အဲဒါကိုတွေ့တွေ့ချင်း စိတ်ဝင်စားသွား

အခန်း(၂၆)

ကျွန်တော်သည် ဤကဲ့သို့မျိုး ခပ်ဆင်ဆင်ကို စောစောကတည်းက တွေးမိခဲ့ဖူးကောင်းပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ခေါင်းသည် တည့်တည့်တွေးတောနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိ။ ကျွန်တော်သည် အပေါ်ယံကြော အခြေအနေများနှင့် တင်းတိမ်ကျေနပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စကတည်းက ခပ်နက်နက် တူးဖော်ရှာဖွေခဲ့ဖူး ကောင်း၏။

ကျွန်တော်သည် ဘောင်းဘီပေါ်မှ ပေကျံနေသော အရက်များကို သုတ်ရင်း

‘သက်သေ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိရဲ့လား’

လက်ဝဲသည် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ ပြပါသည်။ သူက

‘ကျွန်တော်က အဲဒီကိစ္စကို အဓိကမထားခဲ့မိဘူး။ တွေ့တာကိုက တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကြောင့် တွေ့တာ။ အစိုးရရဲ့ အမှုနဲ့လည်း ဘာမှ မပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်က ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ခဲ့တာပဲ’

‘အဲဒီကိစ္စဟာ မောင်ရင့်အလုပ်ကို ကယ်ချင်ကယ်နိုင်ခဲ့မှာ’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဤကိစ္စကို သူ့အနေနှင့် ဘာကြောင့် အသုံးမပြုခဲ့ပါလိမ့်ဟု တွေးတောနေမိ၏။

လက်ဝဲသည် ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ကြည့်၍

‘အဲဒီကိစ္စကို သုံးရင်လည်း အိတ်ဒါကို ဒီမှာနေဖို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ’ သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပြီးမှ ဆက်၍

တယ်။ သိချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်သွားတယ်။ ဒီတစ်ခါပဲ ဘရက်ဒီက သူတစ်ပါးကို ပေးတာ ကမ်းတာ တွေဖူးသေးတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် စုံစမ်းဖြစ်ခဲ့တာပဲ'

ကျွန်တော်သည် ဘာမှ ဝင်မပြောပါ။

လက်ဝဲက ဆက်၍

'ဆန်ဒရာရဲ့အမေဟာ ပစ်စဘတ်မြို့ ဘရက်ဒီရဲ့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်ခဲ့ဖူး တယ်။ ကျွန်တော် လေ့လာစုံစမ်းလို့ ရသလောက်တော့ ဆန်ဒရာရဲ့အမေဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆန်ဒရာရဲ့ ပုံမျိုးပန်းမျိုးဆိုပဲ'

လက်ဝဲသည် ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးမှ

'အဲ အမေက သမီးနဲ့တူတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ။ သမီးက အမေနဲ့တူတာမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့နော်။ အဲ ဆန်ဒရာအမေရဲ့ အဆက်အပေါက်ဟာ လှတယ်။ ရုပ်ကလည်း ချောတယ်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာကို သဘောပေါက်တယ်နော်'

ကျွန်တော်သည် သူ၏ဆိုလိုချက်ကို သဘောပေါက်ကြောင်း ခေါင်းညိတ် ၍ ပြလိုက်ပါသည်။

လက်ဝဲက ဆက်၍

'အဲဒီတုန်းက မက်ဘရက်ဒီရဲ့ အသက်ဟာ ၅၀ လောက်ရှိပြီ။ သူ့လက် ထပ်တာကလည်း အရွယ်အတော်ရမှ လက်ထပ်ခဲ့တာ။ လက်ထပ်လို့ ဘာမှ မကြာသေးခင်မှာပဲ ကားမောက်ပြီး သူ့မိန်းမဟာ မသန်မစွမ်း ဒုက္ခိတအဖြစ် ရောက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မာတာလို မိန်းမမျိုးဟာ ဒုက္ခိတ တွေကို အိမ်ထောင်ဖက်ပြုနေရတဲ့ ယောက်ျားမျိုးမပြောနဲ့ ရိုးရိုးသာမန် ယောက်ျား တစ်ယောက်အတွက်တောင် ထိန်းဖို့ သိမ်းဖို့ခက်မှာပဲ။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း တွေးလို့ ရမှာပါပဲ'

လက်ဝဲလက်ထဲမှ အရက်ခွက်သည် ထက်ဝက်ကျိုးနေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ထပ်ဖြည့်ရန် ကြိုးစားသောအခါ လက်ဝဲက ခေါင်းခါ၍ပြပါသည်။ သူက

'မာတာဟာ ဘရက်ဒီတို့ လင်မယားအတွက် သုံးနှစ်လုံးလုံး လုပ်ကိုင် ပေးခဲ့ပြီးနေပြီလေ။ အဲဒီမှာ ရုတ်တရက် မာတာက အလုပ်ထွက်ခဲ့တယ်လေ။ ဘရက်ဒီရဲ့နန်းကလည်း ငြုန်းစားကြီး ထွက်သွားလို့ အံ့ဩတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထွက်တယ် ဆိုတော့လည်း မတားသာဘဲ လက်ဆောင်ကောင်းကောင်းပေးပြီ လွတ်လိုက်ရတာပဲပေါ့'

'နောက် သုံးလလောက်အကြာမှာ ဂျိုးပိုလင်စီပိုက်ဒီဟာ မက်ရဲရုံးခန်းထဲ ကို ရောက်လာခဲ့တယ်လေ။ သူ့ရဲ့အလုပ်ထဲမှာ ဝတ်တဲ့ ယူနီဖောင်းကို ဝတ်လျက်နဲ့ပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲမှာ ဘာတွေပြောကြတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် လည်း မသိဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဟိုငယ်စဉ်ကတည်းကပဲ သံရည်ကျွဲ စက်ရုံမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ မိတ်ဆွေရင်းချာတွေပဲ။ ကျွန်တော် သိတာက တော့ ဂျိုးတစ်ယောက် မက်ဘရက်ဒီရဲ့ ရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားတဲ့အချိန် သူ့အိတ် ထဲမှာ မက်ဘရက်ဒီရဲ့ ဒေါ်လာငါးထောင်တန် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ရသွား တယ် ဆိုတာပဲ'

'ဂျိုးဟာ အဲဒီရုံးခန်းကနေ သူ့အိမ်ကို ပြန်တယ်။ သူ့ရဲ့ဝတ်ကောင်းစားလှ တစ်စုံကို လဲတယ်။ မြို့တော်ခန်းမကို သွားတယ်။ မာတာနဲ့တွေ့တယ်။ အဲဒီနေ့ခင်း မှာပဲ သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပါပဲ'

'နောက်ထပ် ရက် ၄၀ အကြာမှာ ဆန်ဒရာကို ဖွားမြင်တယ်။ နောက် တစ်နေ့မှာပဲ မက်ဘရက်ဒီက သူ့ရဲ့ အစုရှယ်ယာ ၅၀၀ ကို လွှဲပေးခဲ့တာပဲ'

ကျွန်တော်သည် ငြိမ်သက်စွာပဲ နားထောင်၍နေပါသည်။ သည်အချက်ကို ကြားသိခဲ့ရသည့်အတွက် ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော် ထင်ထားသလောက် ကပ်စေး နဲ့ကော်တရာ တစ်ယောက် မဟုတ်သေးကြောင်း သိရပါ၏။ သူသည် သူ့လုပ်ရပ် တစ်ခုအတွက် တစ်စုံတစ်ရာသော အတိုင်းအဆအထိ ပေးဆပ်သေးသူပါကလား ဟု မှတ်လိုက်မိပါ၏။ သို့သော် အမှန်အားဖြင့် ဒီထက်တော့ ပိုပုံရပါသည်။ သူနည်း သူဟန်ဖြင့် သူသည် ဆန်ဒရာကို ချစ်ခင်ပုံရ၏။ ဆန်ဒရာသည် တကယ်တမ်း သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်မဟုတ်ပါလား။ ယခုတော့ မက်ဘရက်ဒီသည် ဆန် ဒရာကို ဘာကြောင့် သူ့မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံခဲ့သည်ကို နားလည် နိုင်ပါ တော့၏။ သူ၏အလုပ်မှလွဲ၍ ဆန်ဒရာသည်သာ သူ့ဘဝ၌ သူသည် ယောက်ျား ဘသားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သက်သေထူစရာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်ဖြည့်လိုက်ပြီး နည်း နည်းချင်း စုပ်ယူသောက်လိုက်ပါသည်။ လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ ထူးဆန်းမှုများနှင့် ပြည့်နက်နေပါကလား။ ထိုသို့စောင့်ရှောက်ကြည့်မြင်လိုစိတ်ဖြင့် ဘရက်ဒီက သူ့သမီးကို သူ့မျက်စိအောက်မှာ ထားစေခဲ့ခြင်းသည်ပင် သမီးက သူ့အား မုန်းတီး စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ သူ့သမီးစိတ်ထဲမှာ သိပါလေစဟု ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်မိ၏။ အကယ်၍ သူ့သိသွားပါက အပြောင်းအလဲများ သူ့လုပ်လေမလား မပြောတတ်။

ကျွန်တော်က
'မောင်ရင်တို့ရဲ့ ဥပဒေစကားနဲ့ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအရ ကောက်ယူနိုင်တဲ့ သက်သေအထောက်အထားလို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်'

လက်ဝီ ပြုံး၍

'အဲဒီနည်းမျိုးတွေနဲ့လည်း အမှုကောင်းတွေ ရနိုင်တယ်နော်'

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်ကား ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ တခြားနည်းလမ်းလည်း မရှိတော့။ ကျွန်တော်သည် အလဲထိုးလက်သီးချက်ကိုပဲ သုံးရတော့မည်ဖြစ်၏။ အမှတ်ယူစနစ်နှင့် ထိုးနေ၍ မဖြစ်တော့။ ကျွန်တော်က

'အဲဒီအချက်အလက် အသေးစိတ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကော်ပီကူးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်မြန်မြန် ရနိုင်မလဲ'

လက်ဝီက

'သုံးလေးနာရီပေါ့။ တချို့လည်း ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိပြီးသားပဲ။ စတော့ရှယ်ယာအလွှဲအပြောင်းကိစ္စ အချက်အလက်မျိုးတွေပေါ့။ ကျွန်တို့ အချက်အလက်တွေတော့ ပစ်စဘတ်မြို့ကို ကျွန်တော် သွားမှရမယ်'

ကျွန်တော်သည် အရက်ပုလင်းကို ယူပြီး ဝီရိထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ

'ဒါဖြင့်လည်း အဲဒါတွေအကုန်လုံး ရအောင်လုပ်၊ နက်ဖြန်နေ့ခင်း တစ်နာရီထိုးမှာ မောင်ရင်ကို ကျွန်ုပ် ဘရက်ဒီရဲ့ ရုံးခန်းမှာ တွေ့မယ်'

လက်ဝီမျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အရိပ်အယောင်တစ်ခု ထင်ဟပ်လာ၏။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ပြုသည်။ ပြီးမှ စဉ်းစားသွားပုံရ၏။

ကျွန်တော်က

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကြောက်နေလို့လား'

လက်ဝီက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး -

'ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ခံရပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအတွက် စိုးရိမ်မိတာပါ'

ကျွန်တော်သည် တစ်မိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလိုက်၏။ သူ့ဘာဆိုကို ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်တွင် တခြားသုံးစရာ နည်းလမ်း မရှိတော့ပါ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်က ပြုံး၍

'ပင်ဆူဗင်နီးယားပြည်နယ်မှာ ခြိမ်းခြောက်ငွေညစ်မှုရဲ့ ပြစ်ဒဏ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဟင်'

လက်ဝီ၏မျက်နှာမှာ ပကတိတည်တည်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူက
'ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းအလွတ်တော့ မပြောနိုင်ဘူးဗျ'

ကျွန်တော်က

'ဒါဖြင့်လည်း အဲဒီမှာ မောင်ရင်ရောက်တုန်း တစ်ပါတည်း စုံစမ်းထားလိုက်လေ၊ ဒါမှ ကျုပ်ရုံးခွဲရင် ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့'

တာဝါဟိုတယ်စားပွဲမှ စာရေးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပြီး

'ကောင်းသောညနေခင်းပါ မစ္စတာဂိုဝန်'

ကျွန်တော်သည် သူ့နောက်ခံရံရှိ နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ၉ နာရီကျော်ကျော် ရှိနေပြီဖြစ်၏။

'မစ္စကီရှင်လာရှိသလားလို့ စုံစမ်းကြည့်ပေးပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာဂိုဝန်'

စာရေးသည် စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်၏။ စက္ကန့်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ သူက မော့ကြည့်ပြီး

'တယ်လီဖုန်းတော့ ပြန်မဖြေဘူးခင်ဗျ'

ထိုသို့ ဖြေဆိုပြီးနောက် သူသည် သူ၏နောက်ဘက်ခံရံမှ သော့ချိတ်စင်ကို လှမ်းကြည့်ရာ သော့ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူက ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ပြီး

'ကျွန်တော့်အလှည့်မကျခင် အပြင်ထွက်သွားတယ် ထင်ပါတယ်၊ အခန်းသော့တော့ တွေ့တယ် ခင်ဗျ'

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လက်လှမ်း၍ သော့ကို တောင်းရင်း

'မကြာခင် သူပြန်ရောက်လာမှာပဲ ထင်ပါတယ်၊ ကျုပ် သူ့အခန်းထဲက စောင့်နေမယ်လေ'

'အဲ...ထုံးစံတော့ မရှိဘူး ခင်ဗျ'

စာရေးသည် ထုံးစံတွေ့ဘာတွေ ပထမပြောလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ အသင့်ကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံကိုမြင်သည်နှင့် ရုတ်တရက် အသံပြောင်းသွားပြီး

'ဒါပေမဲ့ မစ္စတာဂိုဝန်ကိုဆိုတော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားရမှာပေါ့လေ'

စာရေးသည် အပြုံးသားဖြင့် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံကိုယူပြီး သော့ကို ကျွန်တော့်အား ပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟိုတယ်စာရေးအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားလိုက်ပြီး အယ်လိန်း၏ အခန်းရှိရာသို့ တက်ခဲ့၏။ အခန်းတံခါး သော့ဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ တံခါးအနားမှ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်၏ ဦးထုပ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို တင်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ဝီစကီတစ်ခွက် ငဲ့ပြီး ရေနည်းနည်း ရောစပ်လိုက်ပါသည်။ အခန်းထဲမှာ နွေးတေးတေးရှိသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကို နည်းနည်းဖွင့်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်၏။

မြို့ထဲမှ အသံဝလံများသည် ကျွန်တော့်နားထဲသို့ မသံမကွဲဝင်၍ လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝီစကီကို နည်းနည်းချင်း စုပ်ယူသောက်လိုက်ရင်း အယ်လိန်းတစ်ယောက် စန္ဒရာ၏ အကြောင်းမုန်ကို သိများသိမလားဟု တွေးတောနေမိ၏။ မသိတန်ရာဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ သိနေပါက အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို စောစောကပဲ ပြောပြပြီးဖြစ်မည်ပင်။ သို့မဟုတ်ပါက ဖွင့်ပြောမှ ပြောပေမည်လား မပြောတတ်။ ဘာပဲပြောပြော မက်ဘရက်ဒီသည် သူမ၏ သွေးသားအရင်းအချာကြီးပင် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော် ဒုတိယခွက် သောက်ပြီးခါနီးတွင် အချိန်သည် ၁၀ နာရီပင် ထိုးလှပြီဖြစ်၏။ အယ်လိန်းကား မပေါ်လာသေး။ ကျွန်တော်သည် အခန်းတွင်းမှ ရေဒီယိုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ သည်တစ်ကြိမ် ထိုင်လိုက်သောအခါမှ ကျွန်တော်သည် အလွန်ပင်ပန်းနေပြီဆိုခြင်းကို သိသွား၏။ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများမှာ ပူလောင်ကျိန်းစပ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး မှောင်ထဲမှာပင် ဆက်၍ထိုင်နေလိုက်၏။ ရေဒီယိုမှ ထွက်ပေါ်နေသော ဂီတသံမှာ ငြိမ်ညောင်းသာယာ နူးညံ့လှပေသည်။ ကျွန်တော်၏ တောင့်တင်းနေသော အကြောအခြင်များမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့စပြုလာ၏။ ကျွန်တော်သည် အရက်ခွက်ကို နံဘေးမှ စားပွဲပေါ်တွင် အသေအချာတင်၍ မျက်လုံးမှိတ်ကာ မိန်းမလိုက်ပါ၏။

ဟိုးအဝေးကြီးတစ်နေရာမှ အမျိုးသားသီချင်းသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်စိကို ကြိုးစား၍ဖွင့်လိုက်သည်။ မျက်ခွံများမှာ အိပ်ချင်စိတ်ကြောင့် လေးလံ၍နေ၏။ ကျွန်တော်သည် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်သွားလေ၏။ စောစောက ကျွန်တော်ကြားနေသော တေးသံမှာ ရေဒီယိုမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အသံလွှင့်ဌာနသည် ယနေ့ညအတွက် ပိတ်နေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ နံနက်သုံးနာရီထိုးနေပြီကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး ရေဒီယိုကို ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဤမျှလောက်ပင်ပန်းနေပြီဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မရိပ်မိခဲ့။ အယ်လိန်းတစ်ယောက် ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်ဟု အတွေးပေါက်မိသည်။ ထိုစဉ် သတိတစ်ချက် ရပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ နံဘေးမှ အဝတ်အစားထည့်သော ဝီရိုကို ဖွင့်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်အတွေးသည် မှန်ပါ၏။ အယ်လိန်း၏ ခရီးဆောင်အိတ်သည် မရှိတော့။ ကျွန်တော်သည် ဝီရိုတံခါးကို ပိတ်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ တံခါးပေါက်နား ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဦးထုပ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ယူလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ အောက်ထပ်သို့ ဓာတ်လှေကား စီးနင်းဆင်းသက်လာစဉ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုဝေဒနာ ခံစားနေရကြောင်းကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။ ဘာပဲပြောပြော အဆုံးစွန် စကားပြောရလျှင် အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်အား ရှင်းပြခွင့် ဒေတာ ပေးဖို့ကောင်းပါသည်။ ဟိုတယ်စာရေးစားပွဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် သော့ကို ပစ်တင်ပေးခဲ့ပြီး ဟိုတယ်အပြင်ဘက်သို့ အငှားကားတစ်စီး ငှားရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း(၂၇)

ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲနေစဉ် အခန်းထဲသို့ မာဂီ ဝင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မှန်ရေမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး နက္ကတိုင်ကို စည်းနေချိန်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် နက္ကတိုင်ကို စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ချည်နေခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ကြိမ်မှ အချိုးကျခြင်း မရှိခဲ့သေးပေ။ စိတ်ထဲမှကြိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

မာဂီက

‘ကျွန်မပဲ လုပ်ပေးပါ့မယ်’

ကျွန်တော်က မာဂီဘက် လှည့်ပေးလိုက်ရာ မာဂီက တစ်ချက်တည်းနှင့် အချိုးကျသွားလေ၏။ မာဂီက ပြုံး၍

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာတော့ ရှာမှရှားတဲ့ ယောက်ျားပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး မာဂီတစ်ယောက် စစ်ပြေငြိမ်းသွားပြီလားဟု တွေးလိုက်၏။ အကြောင်းမှာ ဤစကားတစ်ခွန်းသာ ဤအပတ်အတွင်း၌ အကောင်းပါသေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က ပြန်ပြုံးပြပြီး

‘ခုမှတော့ ပြောင်းလဲနေဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က အသက်ကြီးနေပါပြီ’

မာဂီသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်သည်။

‘အဲဒါကတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မသေချာချင်ဘူး’

ပြီးနောက်မှ စကားကို တစ်လုံးချင်းစီ၍

‘ရှင်ဟာ ပြောင်းလဲသွားတာတော့ အမှန်ပဲ’

မာဂီ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် ယခုလောလောလတ်လတ် အခြေအနေ၌ ကျွန်တော်သည် မာဂီနှင့် အငြင်းအခုံ မလုပ်ချင်ပါ။ သို့နှင့်

‘ဒီမနက် ကိုယ် ပစ်စဘတ်ကိုသွားပြီး မက်ဘရက်ဒီနဲ့ တွေ့မလို့’

မာဂီက မျှော်လင့်ချက်လေသံနှင့်

‘ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တာရှိလို့လား’

ကျွန်တော်က ဂရုတစိုက်ဖြင့်

‘ဆိုပါတော့၊ နောက်ဆုံးအကြိမ် စမ်းသပ်မှုကို သုံးရမှာပဲ၊ ဒီနေ့မှာ နိုင်ရင် နိုင်၊ မနိုင်ရင်တော့ ပွဲသိမ်းပြီပေါ့’

မာဂီသည် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး

‘အဲဒီလောက်ပဲ ဆိုးနေပြီလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆိုးနေပြီ၊ အလုပ်အပ်တဲ့လူတွေလည်း မလာဘူး။ ပေးစရာ ငွေတောင်းခံလွှာတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း များသထက် များလာပြီ’

မာဂီက

‘ရှင် မက်ဘရက်ဒီနဲ့ တွေ့ရင် ဘာတွေပြောမှာလဲ’

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဖြန့်တင်ထားသော ဂျာကင်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်လိုက်ပြီး

‘ကိုယ်လား၊ သူ့ကို နိုင်ပေါက်ကိုင်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ကြည့်မလို့ပါပဲ’

မာဂီက ပူပန်သောလေသံဖြင့်

‘အန္တရာယ်ရှိနိုင်သလားဟင်’

ကျွန်တော်က

‘နည်းနည်းတော့ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုမှတော့ ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူး၊ နောက်ထပ် ဆုံးရှုံးစရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး’

မာဂီသည် နောက်ထပ်ချက်ချင်း ဘာမှမပြောပါ။ တွန့်ကြေနေသော အိပ်ရာခင်းကိုသာ ပြန်ဆန်နေလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ

‘စီးပွားရေးအလုပ်က ရှင့်အတွက် သိပ်ပြီး အရေးပါနေသလားဟင်’

ကျွန်တော်က ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး

‘လူဆိုတာ စားစရာတော့ ရှိမှပေါ့ကွ၊ သားသမီးတွေကို ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူဖို့ဆိုတာကလည်း လေနဲ့လုပ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး’

မာဂီကမူ တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

‘ကျွန်မတို့တော့ လိုအပ်ရင် ဒီထက်နည်းပါးတဲ့ ဝင်ငွေနဲ့လည်း ဖြစ်အောင် နေနိုင်ပါတယ်။ ရှင် ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်ဆိုတာထက်တော့ အများကြီးတော်ပါ သေးတယ်’

ကျွန်တော်က အသံထွက် ရယ်မောလိုက်ပြီး

‘နောက်ထပ် ဒုက္ခရောက်စရာ မရှိတော့ပါဘူးကွာ၊ အခုပဲ ဒုက္ခတွေက တစ်ပုံတစ်ပင် ဖြစ်နေပါပြီ’

မာဂီက သံသယလေသံဖြင့်

‘အင်းလေ၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင်တော့ ရှင်ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိမှာပါ’

ကျွန်တော်က

‘မပူပါနဲ့ကွ၊ စိတ်ချစမ်းပါ’

ကျွန်တော်တို့သည် အခန်းထဲမှထွက်၍ အောက်ထပ်သို့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား ကော်ဖီရောက်လာရန် စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် သမီးဂျင်နီက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ဂျင်နီသည် မာဂီ ၏ ပါးပြင်ကို တစ်ချက်နမ်းလိုက်ပြီး

‘ဘိုင် မာမီ’

ဂျင်နီသည် ကျွန်တော့်နံဘေးမှ ဖြတ်ပြီး တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ သွား၏။

ကျွန်တော်က သမီးလေးကို လှမ်း၍

‘ခဏစောင့်ပါဦးလား၊ သမီး။ ဖေဖေ ကော်ဖီသောက်ပြီးရင် သမီးကျောင်း လိုက်ပို့ခဲ့ပါ့မယ်’

ဂျင်နီသည် ကျွန်တော့်ကို အေးစက်စွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ

‘နေပါစေတော့ ဖေဖေ၊ သမီး၊ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ တခြားအဖော်တွေနဲ့ ချိန်းထားပြီး ဖြစ်နေလို့’

ပြောပြောဆိုဆို နောက်လှည့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အပြင်ဘက်မှ တံခါးပိတ်သံ သည် ကျွန်တော့်နားထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးတွင် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ၌ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အိမ်ထဲမှာပင် သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ ပါပေါ့လားဟု ခံစားရလိုက်မိ၏။

မာဂီက လျှင်မြန်စွာဖြင့်

‘သမီးက ကလေးပဲရှိပါသေးတယ် ဘရက်ဒ်၊ သမီး နားမလည်နိုင်တာတွေ ရှိပါသေးတယ်’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ ထိုစဉ် ဆယ်လီက ကော်ဖီခွက် များ ချလာရာ ကျွန်တော်က ကော်ဖီခွက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာတွေ့ပြီး သောက်လိုက်ပါ သည်။ ပူနွေးခါးသက်သော အရည်များသည် ကျွန်တော့်လည်ချောင်းထဲသို့ စီးဝင် သွားပြီး ကျွန်တော့်ရင်ကို နွေးထွေး၍ သွားစေပါသည်။

မာဂီက

‘မစွက်ရှိုင်လာရော အဲဒီသွားမှာပဲလား’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းခါ၍ပဲ ပြလိုက်သည်။

မာဂီက ဆက်၍

‘အခု ရှင်လုပ်မယ့်စိတ်ကူးကို သူက ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ သဘော ရောတူရဲ့လား’

ကျွန်တော်က

‘မစွက်ရှိုင်လာက ဒီကိစ္စကို ဘာမှ မသိဘူး။ သူမနေ့ညကတည်းက ထွက် သွားပြီ’

မာဂီက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီး

‘သူ ဘယ်သွားတာလဲ’

ကျွန်တော်က မကျေနပ်သော လေသံဖြင့်

‘ဘယ်နယ်လုပ်ပြီး ကျွမ်းက သိနိုင်မှာလဲ၊ ကျွမ်းဘာသာကျွမ်း ဒုက္ခတွေ များ။ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေရတဲ့အထဲ သူ့ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းမနေနိုင်ပါဘူး’ မာဂီနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် မေးမှိန်သော အပြုံးတစ်စ ပေါ်လာ၏။

မာဂီက

‘ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘရက်ဒ်၊ ကျွန်မက စပ်စုဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး’ ကျွန်တော်သည် ကော်ဖီဝဲသွားသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

ကျွန်တော်က

‘ကိုယ် သွားတော့မယ်’

မာဂီသည် ထိုင်လျက်သား ရှိနေရာမှ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး

‘ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ’

ကျွန်တော်က

‘ကနေ့ညပေါ့၊ အပြောင်းအလဲရှိမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဖုန်းဆက်လိုက်ပျံမယ်’

ကျွန်တော်သည် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ထွက်လာခိုက်

‘ဘရက်ဒ်’

မာဂီသည် ကျွန်တော်ထံသို့ ပြေးလာပြီး မျက်နှာကလေးကို မော်ပေးပါ

သည်။

ကျွန်တော်သည် မာဂီ၏ ပါးပြင်ကလေးကို နမ်းလိုက်ပြီး

‘ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကိုယ့်အတွက် တကယ့်လိုအပ်ချက်ပါပဲ’

မာဂီ၏ လက်မောင်းများသည် ကျွန်တော်လည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး

‘ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေနေ ဘရက်ဒ်၊ ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ ရှင့်အတွက်

ရှိနေတယ် ဆိုတာကို အမှတ်ရပါ’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ကြည့်လိုက်ပြီး မာဂီမျက်လုံးထဲမှတစ်ဆင့် မာဂီ

ခေါင်းထဲတွင် ဘာတွေများ ရှိနေပါလိမ့်ဟု တွေးတောရှာဖွေမိပါသည်။

မာဂီသည် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ကျွန်တော်ရင်ခွင်မှာ အပ်လိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မာဂီ၏ စကားသံကို ကြားရအောင် မနည်းနားထောင်ယူရပါ

သည်။ မာဂီက

‘ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာပါ ဘရက်ဒ်၊ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ

ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ အားလုံးဟာ လူတွေပဲ မဟုတ်

လား။ ဘယ်သူမှ အာမခံချက် အတိအကျနဲ့ မွေးဖွားလာကြတာ မဟုတ်ပါဘူး’

ကျွန်တော်က လည်ချောင်းသံဖြင့်

‘မာဂီ’

မာဂီက အလျင်အမြန်ပင်

‘ဘာမှ မပြောပါနဲ့ ဘရက်ဒ်၊ ရှင် လုပ်စရာရှိတာကိုပဲ လုပ်ပါ၊ ရှင်

နောက်ဆုံး တစ်ခုကို သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်တော့ ကျွန်မကို ပြောပါ၊ ကျွန်မ

ကူညီဖို့ ကြိုးစားပျံမယ်’

မာဂီသည် ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်

ထားသော လက်များကိုဖြုတ်၍ မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးဝင်ရောက်

သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာ၌ပင် အငူသားရပ်၍ ကျန်ရစ်ပါသည်။ မာဂီ

တွန်းဝင်သွားသော ဆင်နားရွက်တံခါးသည် လှုပ်ခါယမ်း၍ ကျန်ရစ်ပါသည်။ ခဏ

အကြာတွင် တံခါး သူ့အလိုအလျောက် ရပ်သွားပါသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် အပြင်ထွက်ခဲ့ပြီး မော်တော်ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် တောက်လျှောက်ပင် လေဆိပ်သို့ ကားမောင်းခဲ့ပါသည်။

လေဆိပ်ရောက်ခါမှ ရုံးခန်းကို ဖုန်းဆက်၍ မစ်ကီအား

‘လက်ဝီဆီက သတင်းရပြီလား’

မစ်ကီက

‘ရပါပြီ သူက ရှင်ကို ပစ်စဘတ်လေဆိပ်မှာ လာတွေ့မယ် ပြောပါတယ်’

‘သူ ရှာစရာရှိတာတွေ အားလုံး ရပြီတဲ့လား’

‘အဲဒါတော့ ဘာမှ မပြောဘူး’

‘တခြား ဘယ်သူဆီက ဖုန်းလာသေးလဲ’

‘အရေးကြီးတဲ့ ဖုန်းမလာပါဘူး။ အဲ ခဏခဏ၊ မစွက်ရှိုင်လာက ဝါရှင်တန် ကနေပြီး ဖုန်းဆက်တယ်၊ ပြန်ပြီး ဖုန်းဆက်ပါတဲ့’

ကျွန်တော်သည် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် လိုက်ရ မည့် လေယာဉ်ခရီးစဉ် အချိန်နီးနေပြီ ဖြစ်၏။

‘ပစ်စဘတ်ကနေပြီးပဲ ဖုန်းဆက်တော့မယ်၊ ခုတော့ လေယာဉ်ထွက်ချိန် နီးနေပြီ’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ချလိုက်ပြီး လေယာဉ်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပါ

သည်။ အယ်လိန်းက ကျွန်တော်ကို ဖုန်းဆက်သည်ဆို၍ ရင်ထဲမှာ အတော်

သက်သာရာရသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လေကလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် လေယာဉ်

ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပါတော့၏။

အခန်း(၂၈)

အငှားမော်တော်ကားသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား သံမဏီ ဂိတ်ပေါက်ဝ ကြီးရှေ့တွင် ရပ်ပေးခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ အထူးအရာရှိသည် ဘော့လက်ထဲမှာ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လက်ဆွဲအိတ်ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်၏။ ကျွန်တော်က

‘မစ္စတာဂိုဝန်က မစ္စတာဘရက်ဒီကို တွေ့ဖို့လာတယ် ပြောပါ’

ငန့်သားကြီးသည် စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်၏။ အချိန်ကား နေ့ခင်းတစ်နာရီထိုးပြီ ဖြစ်၏။ ခဏမျှ စကားပြောပြီးသောအခါ ၎င်း အရာရှိက ကျွန်တော်တို့ကို မော်ကြည့်ပြီး

‘မစ္စတာ ဘရက်ဒီ မအားမလပ်ဖြစ်နေပါတယ် ခင်ဗျ။ သူက ခင်ဗျားကို မစ္စတာ ပရောတာနဲ့ တွေ့လိုက်ပါလို့ ပြောပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် ဤအရပ်သို့ ခရစ်နှင့်တွေ့ရန် လာခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်တော်က

‘မစ္စတာ ဘရက်ဒီရဲ့ အတွင်းရေးမှူးနဲ့ စကားပြောပါရစေ’

၎င်းအရာရှိသည် ဖုန်းကိုကောက်ယူ၍ တစ်ဖက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ စကားပြောပြန်၏။ နောက် ဖုန်းခွက်ကိုချသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းစွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အား ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ ညွှန်ပြ

၏။ ကျွန်တော်တို့ဓာတ်လှေကားပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ဓာတ်လှေကား တံခါး ပွင့်လာ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်လိုက်သောအခါ ဆင်ဒီသည် စကြာထဲမှပင် ကျွန်တော်တို့ကို အသင့်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆင်ဒီက ‘ဘရက်ဒီ၊ ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်’

ကျွန်တော် နောက်ကျောဘက်မှ ဓာတ်လှေကားတံခါးပိတ်သံကို စောင့်နေလိုက်၏။ ပြီးမှ စကြာအတိုင်း ရုံးခန်းဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရင်း ‘ကျုပ် မင်းရဲ့ဆရာသမား သူဌေးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်’

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းထဲသို့ တန်းဝင်မည်ပြု၏။ ဆင်ဒီက ပျာပျာသလဲ ဖြင့်

‘ရှင် အဲဒီလို ဝင်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အထဲမှာ မစ္စတာပရောတာလည်း ရှိတယ်’

ကျွန်တော်က သွားဖြူပြလိုက်ပြီး ‘ကောင်းတာပေါ့၊ ကျုပ်ကို မစ္စတာ ပရောတာနဲ့ သွားတွေ့ပါလို့ ညွှန်ကြား ထားတာပဲ’

ကျွန်တော်သည် ဆင်ဒီ၏ ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ နောက် ဆင်ဒီရုံးခန်းကို ကျော်ဖြတ်၍ ဘရက်ဒီအခန်းရှိရာသို့ သွားသည်။ ဆင်ဒီသည် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လာ၍ဆွဲသည်။ တောင်းပန်သော လေသံဖြင့်

‘အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ဘရက်ဒီရယ်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီလို လုပ်ရင် သူက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ဒီထက်ပိုဆိုးရွားအောင် လုပ်ပါလိမ့်မယ်’ ဆင်ဒီ၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း အရောင်များ ပြေးနေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆင်ဒီကို ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်ထားသော သူမလက်ကလေးများ တုန်ယင်နေသည်ကို အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဒေါသထွက်လာလေ၏။ တခြားလူသားတစ်ဦးကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စေအောင်၊ လုံခြုံမှုမရှိဘဲ ဖြစ်ရလေအောင် မက်ဘရက်ဒီသည် ဘယ်လိုလူမျိုးမို့ လုပ်နိုင်ရပါသနည်း။ ဆင်ဒီကိုယ်တိုင်က မသိသေးသော်လည်း ဆင်ဒီနှင့် ဘရက်ဒီတို့အကြားတွင်ဆိုတော့ ဤကိစ္စကား ပို၍ ဆိုးရွားနေပါသည်။ ဆင်ဒီသည် သူ့၏သမီး မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်သည် ဆင်ဒီပန်းကို ညင်သာစွာ ကိုင်၍

‘ဆင်ဒီ၊ မင်း ဒီက ရှေ့လျှောက် သူ့ကို ကြောက်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ ဒီရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားကြရင် သူဟာလည်း တခြားလူတွေနဲ့ ဘာမှ ထူးတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

ဆင်ဒီ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွား၏။

‘ရှင် ဘာတွေ သွားလုပ်မလို့လဲဟင်’

‘ဪ...သူဟာ ဘုရားသခင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြမလို့ပါ’

ပြောပြောဆိုဆို ဘရက်ဒီ၏ အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ခရစ်သည် တံခါးပေါက်ကို ကျောပေးပြီး ဘရက်ဒီကို မျက်နှာပြုပြီး ထိုင်နေသည်။ စားပွဲမှာထိုင်နေသော ဘရက်ဒီက ကျွန်တော်တို့ကို စတင်မြင်တွေ့သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဒေါသတကြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် အေးစက်စွာဖြင့်

‘ဒီမှာ၊ ကျုပ် မင်းကို မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တယ်ဗျ’

ကျွန်တော်သည် ဘရက်ဒီ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ နောက်မှ ကပ်လျက်ပါလာသော ဘော့ကလည်း အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်၏။ နောက်ဘက်မှ တံခါးပိတ်သံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

ဘရက်ဒီက ကျွန်တော့်အား

‘မင်းကို မစွတာပရောတာဆီမှာသွားပြီး အစီရင်ခံတွေ့ဆုံလိုက်ပါလို့ ကျုပ် ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား’

ခရစ်သည် ထိုအချိန်၌ မတ်တတ်ရပ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရှားရှား ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ခရစ်ကို တစ်ချက်စိုက်၍ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

‘ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အစီရင်ခံမခံနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့်တော့ ရုံးလုလင် တစ်ယောက်ဆီမှာ ပိုပြီး မခံနိုင်သေးတယ်’

ကျွန်တော်သည် စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ ခရစ်သည် ကျွန်တော့်ကို တားမည်ပြု၏။ ကျွန်တော်သည် ခရစ်အား အေးစက်စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရာ ခရစ်နောက်တွင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ဘရက်ဒီ၏ လက်သည် သူ၏စားပွဲမှ အချက်ပေးခလုတ်ရှိရာသို့ ရွှေ့သွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်က လျင်မြန်စွာဖြင့်

‘ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားနေရာမှာရှိနေရင် ခင်ဗျားရဲ့အစောင့်ပုလိပ်တွေကို ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခေါ်လိုက်ရင် ခင်ဗျား နောင်တရသွားလိမ့်မယ်’

ဘရက်ဒီ၏ လက်သည် ခလုတ်ပေါ်တွင် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပါ၏။ သူက

‘မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

ကျွန်တော်သည် ဝုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရပါတော့သည်။

‘ဒီမယ်၊ ခင်ဗျား သမီးဟာ ခင်ဗျားကို မုန်းတီးနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား’

ဘရက်ဒီ၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်း သွေးမရှိတော့ဘဲ ဖြူဆွတ်သွားလေ၏။ သူ၏တုံ့ပြန်သောအကြည့်မှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲသို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လောင်ကျွမ်းတော့မတတ် ဖြစ်ပါ၏။ အခြေအနေအရကား ဤလောက၊ ဤကမ္ဘာ၊ ဤရုံးခန်းထဲတွင် ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးတည်း ရှိနေသလိုဖြစ်နေပါတော့၏။

ဘရက်ဒီသည် သူ၏နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် သပ်လိုက်၏။ ခြောက်သွေ့သော နှုတ်ခမ်းအစုံကို စိုစွတ်စေရန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ပြီးမှ

‘မင်း၊ ကျုပ်ကို ညာပြောနေတာ’

ဤသို့ ဒေါသတကြီး အော်လိုက်ရာ သူ့မျက်နှာသည် ပြန်လည်၍ သွေးရောင် လွှမ်းလာ၏။

ကျွန်တော့်နောက်ဘက်မှ ခရစ်၏အသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူက

‘ခင်ဗျား ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ် ဘရက်ဒီ၊ မစွတာ ဘရက်ဒီဟာ ခင်ဗျားရဲ့အခြောက်တိုက် ခြိမ်းခြောက်မှုကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် ခရစ်အား လှည့်၍ပင်မကြည့်ပါ။ ဘရက်ဒီကိုသာ ဆက်၍ တည်တည်ကြည့်နေပါသည်။ ပြီးမှ

‘ကျုပ်ညာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ဘရက်ဒီ၊ သက်သေအထောက်အထားနဲ့ ပြနိုင်တယ်’

နောက်မှ ခရစ်၏အသံက

‘မစွတာ ဘရက်ဒီက အခုပဲ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားဖို့ အခွင့်အရေးပေးပါလို့ ပြောနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာတော့ ခင်ဗျားက လေးဖက်ထောက်ပြီး တောင်းပန်ရင်တောင်မှ မကယ်နိုင်တော့ဘူး’

ရုံးခန်းထဲ ရောက်ရှိလာခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ခရစ်ကို ကြည့်လိုက်ပါ၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်ကား သူ၏ အပေါင်း အနတ်ဂဏန်း သင်္ချာသည် သူ့အတွက် ကောင်းကျိုးပြုတော့မည် မဟုတ်ပေ။

‘ကျုပ် မင်းဆီက အများကြီး လေ့လာသင်ကြားခွင့် ရခဲ့ပါတယ် ခရစ်’ ကျွန်တော်သည် ပကတိအေးစက်စွာဖြင့် ဆက်၍

‘ဒါပေမဲ့ လေးဖက်ထောက်သွားတာကိုတော့ ကျုပ် မသင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါက မင်းရဲ့ အထူးကျွမ်းကျင်မှုပဲ’

ခရစ်သည် ဘရက်ဒီကို လှမ်းကြည့်၍

‘ကျွန်တော်အစောင့်တွေကို ခေါ်လိုက်ရမလား ခင်ဗျ’

ဘရက်ဒီက ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ခရစ်၏ စကားသံကို ကြားပုံပင် မရပါ။ သူက

‘ကျုပ်လည်း သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထားတာပဲ။ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ရအောင်ဖန်တီးပေးနေတာပဲ။ အိမ်ဆိုအိမ်၊ ငွေဆို ငွေ၊ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိရအောင် ထားတာပဲ’

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်သည် ဘရက်ဒီအား မိမိ၏တစ်ဦးတည်းသော ကလေးကို အလှခံလိုက်ရသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆင်ခြင်မိသွားပါ သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သမီးလေးဂျင်နီကို သတိရသွား၏။ သည်တွင် ထူးဆန်းသော သနားကြင်နာမှု၊ ကိုယ်ချင်းစာမှုသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ ပြန်ပေါ် လာ၏။ ကျွန်တော်က နူးညံ့သောလေသံဖြင့်

‘လူတွေဟာ လုပ်ငန်းတစ်ခု မဟုတ်ဘူး ဘရက်ဒီ၊ သူတို့ကို ပစ္စည်းတစ်ခု လို ရောင်းလို့ဝယ်လို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားက သူတို့ကို မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်ထားပြီး အဲဒီအတွက် သူတို့ကျေနပ်ကျေးဇူးတင်နေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် နေလို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော ဘရက်ဒီ၏ လက်ချောင်းများသည် ဖြူရော် နေ၏။ ထိုလက်ချောင်းကလေးများသည် သွေးပင်ရှိပုံ မရတော့။ သူက

‘အဲဒါကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလာရတာလဲ မစ္စတာဂိုဝန်’

ကျွန်တော်က

‘မနေညကပဲ ခင်ဗျားသမီး ကျွန်တော့်ဆီကို လာပြီး တောင်းပန်တယ်။ သူ့အတွက် နေရာတစ်ခု ရှာပေးပါ။ အလုပ်တစ်ခု ရှာပေးပါတဲ့။ ခင်ဗျားဆီက လွတ်မြောက်ရင် တော်ပြီတဲ့’

ဘရက်ဒီက စကားတစ်လုံးချင်း စီ၍

‘သူက ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်တယ်ဆိုတာ သိသလား’

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး

‘မသိပါဘူး’

‘မင်းကရော မပြောလိုက်ဘူးလား’

ကျွန်တော်သည် သူ့သမီး ကျွန်တော့်ဆီက ထွက်သွားသောအခါမှ ထိုသို့ သားအဖတော်စပ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိရသည်ဟု ပြောမနေတော့ပါ။ ကျွန်တော်က

‘အဲဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်မှ မဟုတ်တာ မစ္စတာဘရက်ဒီ၊ ခင်ဗျားက သူ့ရဲ့ အဖေပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေပဲဟာ’

ဘရက်ဒီသည် သူ၏လက်ချောင်းကလေးများကို ကြာမြင့်စွာ ကြည့်နေ လိုက်ပါသည်။ နောက်ဆုံးမှ မော်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ပရောတာ၊ မင်းရဲ့ရုံးခန်းကို ပြန်သွားတော့၊ မင်းကို လိုအပ်တော့မှ ကျုပ် ခေါ်လိုက်မယ်’

ခရစ်သည် သူ့ကို မောင်းထုတ်ခံရသည့်စကားကို ကြားရပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော့်ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်၏။ ကျွန်တော်က သူ့အား ချီသွားစွာ ပြုံး ပြလိုက်၏။ ကျွန်တော့်အပြုံးကို မြင်ရသောအခါ သူသည် ပို၍ ဒေါပွသွားပုံရပြီး အခန်းထဲမှ ဆောင့်အောင့်ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ဘရက်ဒီ ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

ဘရက်ဒီက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သောလေသံဖြင့်

‘ထိုင်ပါ မစ္စတာဂိုဝန်’

ကျွန်တော်သည် စောစောက ခရစ်ထိုင်သွားသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်၏။ ဘရက်ဒီ၏အကြည့်သည် ကျွန်တော့်ကို ကျော်ဖြတ်၍ ဘော့ထံသို့ ရောက် သွားပြန်၏။ သူ့မျက်လုံးအကြည့်ထဲတွင် သူသည် ဘော့ကို မှတ်မိပုံမရချေ။ ကျွန်တော်က

‘သူကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်ပါတနာ မစ္စတာ ရောဘတ်အမ်လက်စီ ပါပဲ’

ဘရက်ဒီသည် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ယခုတိုင်လည်း သူသည် ဘော့ကို မှတ်မိပုံ မရသေး။ ကျွန်တော်က ဆက်၍

‘သူ့ကို ခင်ဗျား မှတ်မိချင်မှတ်မိမှာပါ။ သူက ခင်ဗျားကုမ္ပဏီ အင်စတီ

ထရပ်စ်အမှုကိစ္စတုန်းက ကိုင်တွယ်ရတဲ့ အစိုးရဥပဒေအကျိုးဆောင် တစ်ယောက်ပါ။

မက်ဘရက်ဒီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မသိမသာ ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ပေါ်သွား၏။

‘ခုတော့ မှတ်မိပါပြီ’

သူသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

‘ကျုပ်တို့ သူ့ကို အစိုးရအလုပ်က ထွက်ဖို့ ဒေါ်လာနှစ်သောင်းငါးထောင် ပေးခဲ့တာပဲ’

ကျွန်တော်သည် ဘော့ကို မော့ကြည့်ပြီး

‘ကျုပ် ကြားရတာတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါလား’

ဘော့သည် မျက်နှာနီရဲသွားပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့်

‘ကျွန်တော် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူခဲ့ပါဘူး ဘရက်ဒီ’

ကျွန်တော်သည် ဘရက်ဒီဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်တော် သူ့ရဲ့ စကားကို ယုံပါတယ်’

ဘရက်ဒီက

‘ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့အကြောင်းစုံစမ်းဖို့ ခိုင်းထားတဲ့ အလွတ်စုံထောက်ကို

ပေးခဲ့တာပဲ။ အလွတ်စုံထောက်က အဲဒီတစ်နည်းပဲ သူ့ကို အလုပ်ထွက်ခိုင်းလို့ ရမယ်ဆိုလို့’

ကျွန်တော်က

‘ဒါဆိုတော့ ခင်ဗျား ကြားဖြတ်အုပ်တာခံရတာပဲ။ ဘော့ အစိုးရအလုပ်က ထွက်လိုက်တာက အဲဒီငွေကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားက သူ့ငွေကို ဘယ်လို လုပ်ပစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့်ပဲ။ သူ့ကိုငွေပေးပြီး စည်းရုံးခဲ့တာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘော့က မယူခဲ့ပါဘူး’

ကျွန်တော်က ဘော့ကိုကြည့်လိုက်ရာ ဘော့က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဘရက်ဒီ ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

‘အဲဒါက ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်စေတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်း ပါပဲ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ငွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မလိုချင်ပါဘူး’

ဘရက်ဒီသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် မျက်လုံးကို ပိတ်လိုက်၏။

‘ကျုပ်တော့ ဘာတွေကို ယုံကြည်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး’

ဘရက်ဒီသည် ဘော့ကို မော့ကြည့်၏။ ပြီးမှ

‘တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်မှားသွားခဲ့တယ်ဆိုရင် ကျွန်တောင်းပန်ပါတယ်’

ထို့နောက် ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျား ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလာရတာလဲ မစ္စတာဂိုဝန် ဆင်—

အဲလေ ကျွန်တော့်သမီးရဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီကိစ္စဟာ လုံလုံ ခြုံခြုံ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီလို့ အောက်မေ့နေခဲ့တာ’

ကျွန်တော်သည် ဘော့ကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

‘ကျွန်တော်လည်း အခြေအနေအရ အတော်ကြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မစ္စတာဘရက်ဒီ၊ ဒီမှာတင် ကျွန်တော် ဘော့ဆီကိုသွားပြီး အကူ

အညီ တောင်းခဲ့တာပါပဲ။ တကယ်တော့ အဲဒီကိစ္စကို တွေ့သိခဲ့တာကတော့ သူပါ ပဲ။ ဆင်ဒီမွေးဖွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ခင်ဗျားက ကုမ္ပဏီရှယ်ယာအချို့ကို လွှဲ

ပြောင်းပေးခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီးသိသွားခဲ့တာပါပဲ။ ဒါကိုလည်း သူက အမှုတွဲ ပြင်ဆင်နေတုန်းမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်’

ဘရက်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး

‘ကျုပ် နားလည်ပါပြီ။ တကယ်တော့ မင်းဟာ ကျုပ်လိုပါပဲ မစ္စတာဂိုဝန် ကျုပ် အဲဒီစကားကို တစ်ခါပြောဖူးတယ် မှတ်ပါတယ်။ မင်းဟာလည်း ကျုပ်လိုပဲ

ငဲ့ခံမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။ ပြန်ချမယ့်လူပဲဆိုတာ’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။

ဘရက်ဒီသည် စားပွဲပေါ်မှ လက်များကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး

‘အင်း။ အမှန်တော့ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် ဟိုအရင်ကတည်းက ကျုပ်ငနီး နိရာ ကို ဖွင့်ပြောခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပဲ’

ဘရက်ဒီသည် ထိုစကားများကို သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေ သလို ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူက ဆက်၍

‘ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ မပြောရက်ဘူး။ ကျုပ်ပြောလိုက်ရင် နိရာ သေသွားနိုင်လို့ပါပဲ။ နိရာဟာ ကျန်းမာရေးမပြည့်စုံတဲ့ ဒုက္ခိတလည်း ဖြစ်နေရာ

တယ်လေ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ မာနကလည်း သိပ်ကြီးတာ။ နိရာစိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို သူ့ဘက်က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလားဆိုတာ သိသွားရင် သူ့နေချင်စိတ် ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

မစ္စတာဘရက်ဒီသည် သူ၏ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကိုလှည့်၍ ကျယ်ပြန့်

သော ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေသော သံရည်ကျိုစက်ရုံ ကြီးများကို ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ

‘ဒီတော့ ကျုပ်အဖြစ်က နိရာကိုလည်း အသိမပေးနိုင်ဘူး။ ကျုပ်သမီးလေးကိုလည်း ကျုပ်မျက်စိအောက်က မပျောက်သွားစေချင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်သမီးလေးကို နေ့တိုင်း မြင်တွေ့နေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို ရှာပြီး ထားရတာပဲ’

ဘရက်ဒီ၏အသံမှာ ခါးသီးမှု ပါဝင်နေ၏။ သူက ဆက်၍

‘ကျုပ်ဟာ အခုတော့ လူအိုကြီးဖြစ်နေပါပြီ။ ဆရာဝန်ကလည်း ကျုပ်ကို အလုပ်ကနေပြီး အနားယူဖို့ ပြောနေတာ ကြာလှပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မနားနိုင်ခဲ့ဘူး’

ဘရက်ဒီသည် ကုလားထိုင်ကို ပြန်လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်၏။

‘ကျုပ် ခုအချိန်ထိ အလုပ်ဆင်းနေတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းကတော့ ကျုပ်သမီးလေးကို ကြည့်မြင်နေချင်လို့ပါပဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မိနစ်နည်းနည်းလေးပဲ မြင်ရ မြင်ရပေါ့’

ဘရက်ဒီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍

‘တစ်ခါတုန်းက ဆင်ဒီဟာ ကျုပ်အလုပ်ကထွက်ပြီး တခြားမှာ သွားအလုပ်လုပ်သေးတယ်။ ဟိုမှာတော့ မလောက်မငပေါ့လေ။ ဒီတော့ ကျုပ်က သမီးလေး ရုန်းကန်မနေရအောင်လို့ ဒီကို ပြန်ခေါ်ထားခဲ့ပါတယ်’

ဘရက်ဒီ၏ အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝံ့သွား၏။ ခဏကြာမျှ သူသည် ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍

‘ဒါပေမဲ့ ကျုပ် လုပ်ခဲ့သမျှတွေအားလုံးဟာ မှားယွင်းနေခဲ့ပြီပေါ့’

ဘော့နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် ဘာမှဝင်၍ မပြောကြပေ။ အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံး၍နေ၏။ အဘိုးကြီးသည် သူ၏ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း သူ့လက်များကိုသာ ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှို့လိုက်၏။

ဘရက်ဒီက ရုတ်တရက် သတိရသွားဟန်ဖြင့်

‘မင်းဟာ ကျုပ်တို့ မိသားစုဆွေမျိုးတွေ ကြားမှာ တော်တော်လေးပတ်သက်နေပါလား မစ္စတာဂိုဝန်’

သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘မစ္စက်ရှိုင်လာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်က သူ့လုပ်ချင်နေတဲ့ ပိုလီယိုရောဂါတိုက်ဖျက်ရေး ခုခံကာကွယ်ရေး စေတနာ့ဝန်ထမ်း အလုပ်မှာ ကူညီနေတဲ့ သဘောပါပဲ’

ဘရက်ဒီက

‘သတင်းစာတွေထဲမှာတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က အမြဲတမ်း တတွဲတွဲ ပါပဲလား’

ကျွန်တော်က ပြုံး၍

‘သတင်းစာတွေအကြောင်းတော့ မစ္စတာဘရက်ဒီလည်း သိပါတယ်။ သူတို့ကတော့ သတင်းဖြစ်ရရင် ပြီးရော၊ ကြံဖန်ပြီး ထည့်နေကြတာပဲ’

ဘရက်ဒီက တိုတိုတောင်းတောင်းဖြင့်

‘ကျုပ် စိတ်ထဲမှာတော့ မောင်ရင်ဟာ ကျုပ်ကြောင့် အယ်လိန်းကို ပိုပြီး တွဲနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ’

ကျွန်တော်က အေးဆေးစွာဖြင့်

‘ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို အလွန်ခင်မင်ပါတယ်။ အဲဒါကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ မသိသေးခင် ပဝေသဏီက၊ ခင်ဗျားနဲ့ အမျိုးတော်စပ်တယ်ဆိုတာ မသိခင်ကတည်းကပါ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ သတ္တိရှိပြီး ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ သူတွေကြုံခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေက များလှရှာပါပြီ။ အဲဒီလို မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တော့ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်’

ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

‘အယ်လိန်းစိတ်ထဲမှာ မင်းကို တော်တော် အမှတ်ပေးနေတာတော့ အမှန်ပဲကွ’

ကျွန်တော်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပါ။

ဘရက်ဒီက

‘အဲဒါတွေ ပြောနေလို့ မင်း ဒီကိုလာတဲ့ကိစ္စ ပြီးမယ်ထင်ပါဘူး’

ကျွန်တော်က ဝန်ခံလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ’

ဘရက်ဒီက

‘တကယ်လို့ ကျုပ်က မင်းနဲ့ သဘောမတူညီခဲ့ဘူးဆိုရင် မင်းက ကျုပ်ရဲ့ သမီးကိစ္စကို လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား’

သူသည် ပါးနပ်စွာ တွက်ချက်၍ မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်ကလည်း ဝန်ခံ၍

‘အဲဒီသဘောမျိုး ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ’

ဘရက်ဒီက

‘တကယ်လို့ ကျုပ်က အဲဒီကြားထဲက သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းခဲ့မယ် ဆိုရင်ကော’

ကျွန်တော်သည် အချိန်အကြာကြီး စဉ်းစားနေလိုက်၏။ ပြီးမှ

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်ကို ရွေးခိုင်းခဲ့ဖူးတယ်။ ခု ငရဲကျတာကို ရွေးမလား။ နောက်မှ ငရဲကျတာကို ရွေးမလားတဲ့။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာကို မသိခဲ့ဘူး။ ခုတော့ နည်းနည်း သိစပြုလာပါပြီ။ ကျွန်တော် ရွေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ငရဲ ကျွန်တော့်ဒုက္ခဟာ နောက်မှပဲ လာပလေ့စေတော့ဗျာ’

ဘရက်ဒီသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍

‘ဒါဆိုရင် မင်းက ဘာမှ မပြောတော့ဘူးပေါ့’

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

‘ပြောရအောင်က အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ သီးသန့်ကိုယ်ပိုင်ငရဲပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော် မပါချင်ဘူး’

ဘရက်ဒီသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

‘အဲဒီစကားပြောလိုက်တဲ့အတွက် ကျုပ် ဝမ်းသာပါတယ်။ မင်းက ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်စကား ပြောခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘယ်အခြေအနေပဲ ရောက်သွားပါစေ ကျုပ်က မင်းကို ပြန်ချရမှာပဲ’

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်လည်း ဟိုတစ်ခေါက် ဒီရုံးခန်းထဲကို ရောက်တုန်းကတည်းက အဲဒီလိုပဲ ခံစားရပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် ဘော့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

‘ကဲ ဘော့၊ ကိုယ်တို့ သွားကြရအောင်’

ကျွန်တော်တို့ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လှည့်အထွက်တွင် ဘရက်ဒီက

‘မစ္စတာဂိုဝန်’

ကျွန်တော့်ရင်အစုံမှာ ဝမ်းသာလှုပ်ရှားမှုဖြင့် တဆတ်ဆတ် ခုန်လာပါတော့၏။ ကျွန်တော် အောင်ပြီ၊ ကျွန်တော် အောင်ပြီ။ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်သည် ပြီးပြည့်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောသေး။

ဘရက်ဒီသည် စားပွဲမှထ၍ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုလက်ကမ်း၍ ပေးပါသည်။

ကျွန်တော် သူ၏ လက်ကို ဆွဲယူနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဘရက်ဒီသည် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး

‘ဆန်ဒရာရေ.....အထဲကို လာခဲ့ပါဦးကွယ်’

ဆင်ဒီသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ သူမမျက်လုံးများကမူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲဟု မေးနေဟန်ရှိ၏။ ပါးစပ်ကမူ

‘ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာ ဘရက်ဒီ’

ဘရက်ဒီက

‘ဟောဒီက မစ္စတာဂိုဝန်ရဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီအတွက် လူထုဆက်ဆံရေး ကြော်ငြာကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူပြီး လုပ်ကိုင်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ မင်းက နယူးယောက်ကို လိုက်သွားပြီး ကျုပ်ကိုယ်စား အစစအရာရာ စောင့်ကြည့်ပေးပါလား’

ဆန်ဒရာသည် ဘရက်ဒီကို ခဏမူကြည့်လိုက်၏။ နောက် မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က မသိသာခေါင်းယမ်းပြပြီး ပါးစပ်ကို မပွင့်တပွင့် ဖွင့်ပြီး နောက်မှ လာဟု မစ္စတာဘရက်ဒီ၏အကွယ်မှ ပြောဆိုအချက်ပြလိုက်ပါ၏။

ဆန်ဒရာသည် သူ့အဖေသွေးပါသော မိန်းကလေးဖြစ်ရာ ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုကြောင်း ချက်ချင်းရိပ်မိ၏။ ဆန်ဒရာသည် အဘိုးကြီးဘက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘တကယ်လို့ မစ္စတာဘရက်ဒီဘက်က အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ ဆက်ပြီးနေလိုက်ပါဦးမယ်’

အဘိုးကြီးသည် ရင်ထဲမှ ဝမ်းသာမှုကို ဘယ်လိုမှ မဖုံးနိုင်တော့ပါ။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရောင်သည် တစ်ခန်းလုံးကိုပင် လင်းထိန်သွားရောသလားဟု ထင်မှတ်ရပါတော့၏။

အခန်း(၂၉)

အိမ်ခန်းမှာ ဝါရှင်တန်မြို့တော် ဆင်ခြေဖုံး လူချမ်းသာများနေလေ့ရှိသော ဥယျာဉ် ပါသော အခန်းများပုံပန်းအတိုင်း ဖြစ်ပါ၏။ ခန်းမကျယ်ကြီးမှာ အလင်းရောင် မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကိုထုတ်၍ မီးခြစ်ကာ အခန်းများ၏ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း၊ ခလုတ်များကို ရှာကြည့်၏။

ရှိုင်းလာဟူသော အမည်ကို တွေ့၍ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ အိမ်ကြီးထဲ ဟိုးအဝေးတစ်နေရာမှ ခေါင်းလောင်းမြည်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ မီးခြစ်ဆံမီးကုန်၍ မီးငြိမ်းသွားသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အမှောင်ထဲမှာ ပင် စောင့်နေရ၏။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသော်လည်း ဘာမျှအကြောင်းမထူး၍ ကျွန်တော် ထပ်နှိပ်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် ဘာမှ အကြောင်းမထူးချေ။ အိမ်ကြီး သည်လည်း ပကတိ မည်းမှောင်လျက်ပဲ ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် ခန်းမကျယ်ကြီးဘက်သို့ ပြန်လျှောက်ပြီး လှေကားရင်း မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်၏။ ယခု ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်နေပုံများမှာ အရူးတစ် ယောက်လို လုပ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ အရူးလိုလုပ်နေခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သိ၏။ မစ်ကီပြောသည့်အတိုင်း အယ်လိန်းသည် ဝါရှင်တန်မြို့မှ ဖုန်းဆက်သည်ဖြစ်ပြီး အိမ်မှာရှိနေမည်ဟု ဘယ်သူက ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ အယ်လိန်းသည် ရုံးအားရက်နားဖြစ်သည့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေဖြစ်၍ တစ်နေရာရာသို့ သွားမည်ဆိုကာ သွားနိုင်သည်။ ယနေ့ကား သောကြာနေ့ည မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်၏။ ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် လမ်းများကို လိုက်ခဲ့လေသလား မသိ။ တကယ်တမ်းဆိုပါက ကျွန်တော် သည် ထင်သလောက် မလျှင်သူတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို ကစားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကစားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ အယ်လိန်းတွင် တခြားအမျိုးသားတစ်ဦး ရှိချင်ရှိနိုင်သည်ပင်။ တစ်ယောက် မက နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လည်း ရှိနိုင်သည်ပင်။ ကျွန်တော်သည် ဘာမှ သေသေချာချာ သိသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော် သိသမျှမှာ အယ်လိန်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသမျှပဲ ဖြစ်သည်။ အယ်လိန်းက ကျွန်တော့်ကို လိမ်ညာ၍မပြောရဟု မည်သူကမှ သတ်မှတ်ပညတ်ထားခြင်း မရှိ။

စီးကရက် အရသာမှာ ပါးစပ်ထဲတွင် ခါးသက်သက်ကြီးဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပါသည်။ စီးကရက်မီးသည် ကျွန်တော် ထိုင်နေသော လှေကားနှင့်တည့်တည့် ကွန်ကရိလမ်းကလေးပေါ်သို့ ကျသွားပြီး မီးပွားကလေးများ ဖွာ၍ လွင့်ကြသွား၏။ ညသည် တဖြည်းဖြည်း အေးစိမ့်လာရာ ကျွန်တော်သည် ကုတ်အင်္ကျီကော်လာကို ထောင်လိုက်မိ၏။ ယခုသော်ကား ကျွန်တော့်တွင် လုပ်စရာဘာမှ မရှိတော့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်လည်း သည် လှေကားရင်းမှာပင်ထိုင်၍ ဘဝဆုံးမည့်ရက်ကို စောင့်၍ပဲ နေချင်ပါတော့သည်။

ဤခံစားမှုမျိုးကို ပစ်စဘတ်လေဆိပ်မှ ဝါရှင်တန်မြို့ အယ်လိန်းအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်စဉ် ထူးသူမရှိသောအခါကလည်း ခံစားခဲ့ရဖူးပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်ကပင် ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းကို တွေ့ရမှ ဖြစ်မည်ဆိုခြင်းကို သိ၏။ တခြား တစ်ပါး သော နည်းလမ်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဝါရှင်တန်မြို့ထွက်မည့် လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်လိုက်ပြီး အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မာဂီနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရသောအခါ ကျွန်တော်သည် လေသံကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ မြူမြူဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်၏။ ကျွန်တော်က

‘မာဂီ၊ ကိုယ်တို့ ဘရက်ဒီရဲ့ အလုပ်ကို ရခဲ့ပြီ။ အဲဒီအတွက် ဝါရှင်တန်က ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ သွားတွေ့ရမယ်’

ကျွန်တော်သည် မုသားစကားကို သုံးလိုက်ပါသည်။

မာဂီက စေ့စပ်သေချာစွာဖြင့်

‘တနင်္လာနေ့မှ သွားလို့မဖြစ်ဘူးလား။ ဒီရက်ထဲမှာ ကျွန်မ စိတ်ထဲ တစ်မျိုး ကြီး ဖြစ်နေလို့’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် စိတ်လက်မအိမသာဖြစ်သောအခါ မာဂီပြုမှုလေ့ ရှိသော အမူအရာဟန်ပန်ကို မြင်ယောင်၍လာပါသည်။

ကျွန်တော်က အမြန်အထက်

‘မရဘူး မာဂီ၊ မက်ရဲ့ ဒီအလုပ်ဟာ ကိုယ်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက် ဆိုတာ သိသားနဲ့၊ မက်ဘရက်ဒီက မလုပ်တော့ဘူးဆိုတာနဲ့ ကိုယ်တို့ ကိစ္စချောပြီ ပဲ။ ခု အခြေအနေရောက်မှ ဘယ်အတိမ်းအစောင်းကိုမှ ကိုယ်မခံနိုင်တော့ဘူး’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အလွန်ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်ခုကို ရ၏။ ထို ခံစားမှုကား ကျွန်တော့်စကားကို မာဂီ ယုံကြည်ခြင်း မရှိ ဆိုခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဖုန်း ခွက်ထဲမှ မာဂီ၏ သက်ပြင်းချသံကိုပင် ကျွန်တော် ကြားရ၏။ မာဂီက

‘ဟုတ်ပါပြီ ဘရက်ဒီရယ်၊ လိုအပ်မယ်ဆိုရင်လည်း သွားပေါ့’

ကျွန်တော်က စကားကြောင်းအတိုင်း အမြန်လိုက်၍

‘လိုအပ်လို့ သွားတာပေါ့ကွယ်၊ မလိုအပ်ရင် ကိုယ်မသွားပါဘူး။ မင်းလည်း သိပါတယ်’

မာဂီအသံမှာ သဲ့သဲ့ကလေး။ ယဲ့ယဲ့ကလေးမျှသာ ရှိတော့၏။ မာဂီက

‘ကျွန်မတော့ အခု ဘာမှ မသိတော့ပါဘူး ဘရက်ဒီရယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မာဂီဘက်မှ ဖုန်းချသွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းကို ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပြီး လေယာဉ်ကွင်းထဲသို့ အတွေးပေါင်းများစွာဖြင့် ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ ဝါရှင်တန်လေယာဉ်မှာ ခုလေးတင်မှ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် ဝါရှင်တန်မြို့လေဆိပ်ကို ရောက်ချိန်မှာ ကိုးနာရီကျော်ကျော်မှာ ဖြစ်ပါ၏။ အယ်လိန်းအိမ် လူခေါ်ခေါင်းလောင်း နှိပ်နေချိန် မှာ ၁၀ နာရီ ထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်၏။

အဆောက်အအုံကြီး၏ ဘေးဘက်တစ်နေရာမှ မော်တော်ကားသံ ကြားရ သည်။ နောက် ကားဂိုထောင်တံခါးပိတ်သံ ကြားရ၏။ စက္ကန့်အတန်ကြာမျှ တိတ် ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ပြီးနောက် ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်လာသော ခွာမြင့် ဖိနပ်ခြေသံကို ကြားရ၏။ ခြေသံသည် အဆောက်အအုံ၏ ထောင့်ချိုးအထိ ရောက် လာ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး ခြေသံလာရာသို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်များသည် တုန်ယင်၍ မခိုင်မြဲချင်တော့။ ထောင့်ချိုးကလေး ကျော်သည်နှင့် ကျွန်တော် အယ်လိန်းကို မြင်ရပါသည်။ သို့သော် အယ်လိန်းက ကျွန်တော့်ကို မမြင်သေးပေ။

လသည် ပြည့်ပြည့်ဝဝ သာနေသည်ဖြစ်ရာ သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ လရောင်အပြည့် လင်းကျနေ၏။ လရောင်ဆမ်းထားသော အယ်လိန်းမျက်နှာ ကလေးမှာ လှလွန်းလှပေသည်။ ထိုမျက်နှာလှလှကလေးပေါ်တွင် ကြေကွဲခြင်း အထီးကျန်ခြင်းများ အရိပ်ထိုးနေပုံရ၏။ ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားများကား အယ်လိန်းကို မြင်သည်နှင့် ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ဝမ်းသာသွား၏။

ကျွန်တော်က တီးတိုးလေသံဖြင့်

‘အယ်လိန်း’

အယ်လိန်းသည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

သူမလက်တစ်ဖက်သည် သူမလည်တိုင်ကို ပြန်ကိုင်လိုက်၏။

‘ဘရက်ဒီ’

အယ်လိန်းသည် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်သည်။ သူမမျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာကြည်နူးမှု အရိပ်ကလေး ရုတ်တရက် ပေါ်လာခဲ့ပြီး လျင်မြန်စွာပင် ပြန်လည် ကွယ်ပျောက်သွားပါ၏။

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဆက်လျှောက်လာ၏။

‘ဘရက်ဒီ၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာရတာလဲဟင်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်

စလုံး ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားပြီဆိုတာ သိနေကြပြီပဲ’

အယ်လိန်း၏အသံမှာ တီးတိုးသော်လည်း မာဆတ်နေ၏။

ကျွန်တော်က

‘ကိုယ့်ဘက်ကတော့ အယ်လိန်းကို တွေ့မှဖြစ်မယ် အယ်လိန်း၊ အယ်လိန်း

အခုလို ကိုယ့်ဆီက ထွက်သွားတဲ့အဖြစ်မျိုး မခံနိုင်ဘူး’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်နှင့် လေးငါးပေအကွာတွင် ရပ်လိုက်၏။

သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာတည့်တည့် ကြည့်နေ၏။

အယ်လိန်းက

‘ရှင် ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးလို့ အားမရသေးဘူးလားဟင်’

အယ်လိန်းသည် ပြောရင်း မျက်ရည်များ ကျလာ၏။

‘ရှင် လုပ်လိုက်ပုံက ကျွန်မဘဝမှာ အပေါစားဖြစ်သွားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တို့

အတန်းအစားတွေနဲ့ အတူတူဖြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ ခုထိ ကျွန်မကို ဆက်

ပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးနေတုန်းပဲလား’

ကျွန်တော်က
 ‘ဆန်ဒရာဆိုတဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးက ကိုယ့်အတွက် ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က သူ့ကို အကူအညီပေးလိုက်လို့ သူက ကျေးဇူးတင်နေတာပဲ ရှိပါတယ်’
 အယ်လိန်းသည် စကားမပြောပါ။ ကျွန်တော့်ကိုသာ နာကျင်သော၊ ညှိမှောင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ထိုမျက်လုံးအစုံထဲမှာပင် တစ်စုံတစ်ရာကမူ ကျွန်တော်၏ စကားများကို ယုံကြည်ချင်နေပုံရ၏။
 ကျွန်တော်သည် လက်တစ်ဖက် ဆန့်တန်း၍ အယ်လိန်းရှိရာ တိုးသွားသည်။
 အယ်လိန်းသည် နောက်သို့ တွန်ခနဲ ဆုတ်သွား၏။
 ကျွန်တော်က
 ‘ကိုယ့်ကိုမင်း မချစ်ဘူးလို့ တစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်ပါ။ ကိုယ်ပြန်သွားပါ့မယ်’
 ‘သွားပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မကို ထားခဲ့ပါတော့’
 အယ်လိန်းသည် ခါးသီးတင်းမာသော လေသံဖြင့် ပြော၏။
 ကျွန်တော်က
 ‘မသွားနိုင်ဘူး၊ အယ်လိန်း။ မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် အရာရာခပ်သိမ်းပါ။ ကိုယ် မင်းကို ဒီအတိုင်းမထားခဲ့နိုင်ဘူး။ မင်းက ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးလို့ ပြောမှ ကိုယ် သွားမယ်’
 အယ်လိန်းသည် မြေအပြင်ကို ငုံ့ကြည့်၏။
 ‘ကျွန်မ ရှင့်ကို မချစ်ဘူး’
 အယ်လိန်း၏လေသံမှာ ပျော့ပျော့ကလေး ဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို ကြည့်၍
 ‘လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးရက်ကပဲ မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ မင်း ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကို အသည်းနှလုံး တစ်ခုလုံး ပုံပြီး ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ မင်းဘဝမှာ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်လောက် မင်းကို ချစ်နိုင်တဲ့ လူ၊ ပြန်ချစ်လို့ ရတဲ့လူ မရှိဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်’
 ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ်စကားများ ပြောရန် အားယူလိုက်ပြီးမှ
 ‘အခု ကျုပ်ကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး စောစောကပြောခဲ့တာတွေဟာ ညာခဲ့တာလို့ ပြောပါ။ ကနေ့ ကိုယ့်ကိုမချစ်တော့ဘူးလို့ ပြောပါ။ မင်းအတွက် အချစ်ဆိုတာ နေ့တစ်မျိုး၊ ညတစ်မျိုး ပြောင်းလို့ရတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ အဲဒီအခါ ကျွန်တော် ကိုယ် ယုံပါ့မယ်’

တဖြည်းဖြည်းချင်း အယ်လိန်းမျက်နှာသည် မော်လာပြီး ကျွန်တော့် မျက်နှာနှင့် ဆိုင်၍ ကြည့်ပါသည်။ အယ်လိန်း၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။ အယ်လိန်းက
 ‘ကျွန်...ကျွန်...မ...’
 အယ်လိန်းသည် စကားပြော၍ မထွက်တော့ပါ။
 ကျွန်တော်က လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်နှင့် အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှာမျက်နှာ အပ်၍ ငိုကြွေးနေပါသည်။ ခါးသီးသော ရှိုက်သံများကြောင့် သူမ၏ ကိုယ်လုံးကလေးမှာ တုန်ခါ၍နေပါသည်။ သူမ၏ ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း ဝလုံးဝထွေးပြောကြားနေသော စကားများမှာလည်း မသံကွဲလှပါ။
 အယ်လိန်းက
 ‘အဲဒီ...ရှင့်ရုံးခန်းမှာတုန်းက အဲဟို...မိန်းကလေးက ကျွန်မ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မနေရာကရှင့်ရုံး မိန်းမ..... အဲဒီခဏ ချက်ချင်းလေးမှာပဲ ကျွန်မ ... သိပ် ရှက်သွားလိုက်တာ၊ အဲဒါ သိပ်မှားတာပဲ.သိပ် သိပ်ကိုမှားတာပဲ’
 ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။ အယ်လိန်း၏ ဆံပင်များက ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းကို ပွတ်သပ်သလို ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းအစုံမှာ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို ကျလာမှန်း မသိသော မျက်ရည်များသည် အယ်လိန်းဆံပင်များပေါ်သို့ ကျနေပါသည်။
 ကျွန်တော်က
 ‘အယ်လိန်းရယ်...အယ်လိန်းရယ်...မငိုပါနဲ့ကွယ်’
 အယ်လိန်း၏ နှုတ်ခမ်းများသည် ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းများပေါ်သို့ အတင်းဖိကပ်လာပါသည်။ ပြီးမှ ငိုကြွေးရင်း
 ‘ဘရက်ဒ်...ဘရက်ဒ်.....ရယ်.....ကျွန်မ ရှင့်ကို သိပ် သိပ်ချစ်ပါတယ်’
 အယ်လိန်းသည် ပြောလိုက် ငိုလိုက် နမ်းလိုက်လုပ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲတွင် အယ်လိန်း၏ မျက်ရည်၊ ကျွန်တော်၏မျက်ရည်များကြောင့် ငန့်ပျူပျူ အရသာရပါသည်။
 အယ်လိန်းက
 ‘ကျွန်မ ရှင့်ဆီက နောက်တစ်ခါ ထွက်မပြေးပါရစေနဲ့ ဘရက်ဒ်ရယ်၊ ကျွန်မကို ပစ်မသွားပါနဲ့ အချစ်ရယ်.....’

‘ဒါမှပေါ့ အချစ်ရယ်...’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်အားရသွားပါသည်။ ကျွန်တော်က မျက်စိ

မှိတ်လိုက်ပြီး

‘ကိုယ်ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွားပါဘူး အချစ်ရယ်...’

အခန်း(၃၀)

သည်စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များမှာ နာရီကိုလွှင့်ပစ်၍ ရနိုင်ပါ၏။ အချိန်သည် ဘာ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိ။ သည်ရက်ကလေးမှာမှ ဖြစ်လာခဲ့သော ပျားရည်ဆမ်းခရီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကောင်အထည် မပေါ်လာသောအိပ်မက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသားသည် တခြားဘယ်သူနဲ့မှ မတူအောင် နေကြပါသည်။ သတိရသောအခါ စား၍ မောသောအခါ အိပ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ဘဝများကို ကန့်လန့်ကာ ချထားပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတူရှိကြခြင်းကိုသာပဲ အသိအမှတ်ပြု ထားကြပါသည်။ ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲ့ကလေးများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သဘောကျပြီး ရယ်မောကြပါသည်။ နေ့တစ်နေ့ ပြုလုပ်ရသည့်ကိစ္စများ ဖြစ်သော ရေချိုးခြင်း၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခြင်း၊ အဝတ်အစားလဲခြင်း၊ ကော်ဖီအိုးတည်ခြင်း၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်ခြင်း စသည် စသည်တို့အားလုံးသည် ကျွန်တော်တို့၏ သီးခြား ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာလေးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးသလို ဖန်တီးလုပ်ကိုင် နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လူသားတို့ ဖန်တီးပြုလုပ်ထားသည့် အရာများအားလုံး၏ ထုံးစံအတိုင်း နိဂုံးကမ္မတ်သို့ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်စိတ် ကူးထားသည့်အချိန်ထက် နည်းနည်းကလေး ပိုစောတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်

ထိုနိဂုံး ရောက်ရှိလာမည်ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သိပါသည်။ ပါးစပ်မှဖွင့်၍ မပြောသည်တိုင် ရင်ထဲမှ သိနေကြပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြမည်လုပ်နေချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းသံက မြည်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရက်တို ချစ်အိပ်မက်ကလေးသည် ဆပ်ပြာ ပူဖောင်းသဖွယ် ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် မီးလင်းဖိုမှ အပူငွေ့သည် အပျင်းထူနေသော ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ကို လွှမ်းခြုံ၍ နေပါသည်။ အယ်လိန်းသည် ရေပန်းနှင့် ရေချိုးပြီးစီးရာမှ အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လှည့်ပတ်လျှောက်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း လောက် ရေပန်းဖြင့် ရေချိုးခြင်းကို ခင်မင်သူကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ ငါးမိနစ် တစ်ခါ ရေဝင်ချိုးနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

မီးလင်းဖိုမှ မီးရောင်သည် အယ်လိန်း၏ကိုယ်မှာ ပတ်ထားသော မျက်နှာ သုတ်ပဝါအောက်ဘက်မှ ခြေသလုံးသားများကို ဖျန်းပက်ဝင်းလက်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပေါ်မှာလိုမ့်၍ အယ်လိန်း၏ ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။ အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်နံဘေးသို့ ရယ်မောရင်း ပြိုလဲကျလာ၏။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း အယ်လိန်းနှင့်အတူ ရယ်မောမိပါသည်။ တစ်ချိန်တည်း၌ အယ်လိန်းကိုယ်ပေါ်မှာ ခြုံပတ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲလှယူပါသည်။ အယ်လိန်းက ပြန်၍ လှပါသည်။ သို့သော် အားသိပ်ထည့်ပုံ မရပါ။

အယ်လိန်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးများမှာ တည်ငြိမ် လွန်းလှပါသည်။ ကျွန်တော်က အယ်လိန်း၏ နှာတံကိုနှမ်းပါသည်။ အယ်လိန်းက ခဏမျှ ပြုံးလိုက်ပြီး အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများသည် ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားပြန် ပါသည်။ အယ်လိန်း ပြောလိုက်သော စကားလေးသံထဲမှာလည်း ဤနှစ်ရက်ကလေး အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ဝေဒနာအရိပ်အငွေ့များ ပါဝင်၍လာပါသည်။ အယ်လိန်းက

‘ဘရက်ဒ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်နိုင်သလဲ ဘရက်ဒ်’

အယ်လိန်းမေးလိုက်သော မေးခွန်းမှာ တရားမျှတနည်းလမ်းကျသော အမေးစကား ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကိုမူ အေးစက် ထုံကျဉ်၍ သွားစေပါ၏။ အယ်လိန်းတွင် ဤမေးခွန်းကို မေးပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကသာ တစ်ခါမှ တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် ဤမေးခွန်းနှင့် ရင်မဆိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်က

‘ကိုယ်လည်း မသိဘူး’

အယ်လိန်းက အခြေအနေမှန်ကို ထောက်ပြသောအနေဖြင့် ‘ကျွန်မတို့ ဒီလိုချည်းပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ’ ကျွန်တော်က နောက်စစနှင့် ‘ဒီလိုနေတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ သိပ်ကောင်းနေတာပဲ’ ကျွန်တော်၏ ဟာသကို အယ်လိန်းက ဂရုမစိုက်ဘဲ တလေးတနက် ဆက်၍

‘ရှင်လည်း ကျန်တဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို လူတွေနဲ့ မတွေ့အောင် ရှောင်ပုန်းပြီးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အနေးနဲ့အမြန် ဒီအိမ်ကနေ အပြင်လောကထဲ ကို ထွက်ရမှာပဲ၊ ရှင်တော့ ဘယ်လိုခံစားရမိသလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရဘူး’

ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့ရှိုက်ဖွာလိုက်ပြီး မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ နောက် အယ်လိန်း၏ နှုတ်ခမ်းလွှာအကြားမှာ ထည့်ပေး လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖြေမှာလည်း အသည်းနလုံးထဲမှ လာသည့်အဖြေ ဖြစ်ပါ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း လုံးဝ သဘောမကျဘူး’

အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေပါ၏။ သူမက

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ စကားကို ပြန်မဖြေမီ အချိန်အကြာကြီး ယူ၍ စဉ်းစားပါသည်။ သည်စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်ကလေး နှစ်ရက်မှာ ပွဲပြီးမီးသေ လုပ်၍ မဖြစ်နိုင်သော အလုပ်မဟုတ်ပါ။ သည်တစ်ကြိမ်ကား တကယ်လက်တွေ့ ဆောင်ရွက်ရမည့်အဖြစ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ ဆံပင်စများ ကို လက်ဖြင့် ထိုးဖွတ်ရင်း

‘ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး လုပ်စရာရှိတာက နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြဖို့ပဲ’

အယ်လိန်း၏ လေသံမှာ တိုးတိတ်လွန်းပြီး အနည်းငယ် တုန်ခါနေပါသည်။ သူမက

‘ရှင် အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်တာ သေချာရဲ့လားဟင်’

ကျွန်တော်သည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်၏။

‘သေချာပါတယ်’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်ကို ဆက်လက်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

‘ကျွန်မလည်း ရှင်နဲ့အတူ နေဖို့ဆိုတာ လောကကြီးမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ရဲ့ဇနီး၊ ရှင့်ရဲ့ ကလေးတွေကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်’

ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌ ဝေဒနာ နာကျင်မှုများ စတင်ပေါ်ပေါက်၍ လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် အကြောင်းအရာပေါင်းစုံကို စဉ်းစားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မိသားစုအကြောင်းကို မစဉ်းစားခဲ့။ ယခုမှ ကျွန်တော်သည် မိမိတစ်ကိုယ်တော် ခံစားမှုများကိုသာ စဉ်းစားခဲ့ကြောင်း တွေ့သိရပါ၏။ ကျွန်တော်က အယ်လိန်းမျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်၍

‘ကိုယ် ဒီကိုလာခဲ့တာဟာ တကယ်ကျတော့ မင်းကို လာပြီး ရှာခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လာပြီး ရှာခဲ့တာ ဖြစ်နေပြီ’

ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင် ကျွန်တော် မက်ဘရက်ဒီဆီ သွားမတွေ့မီ နံနက်ခင်းက မာဂီပြောကြားခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာပါသည်။ ယခုတော့ မာဂီသည် ကျွန်တော်က အဖြေရှာမတွေ့မီ ကြိုတင်၍ အဖြေရနေခဲ့သူပါကလာ။

ကျွန်တော်က

‘မာဂီဟာ ကိုယ်မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာကို သိပြီးသား ဖြစ်နေပုံရတယ် အယ်လိန်း။ ဟိုတစ်နေ့က ပစ်စဘတ်မသွားခင် ဘာပြောသလဲဆိုတော့ လောကကြီးမှာ ဘယ်သူမှ အာမခံချက် အတိအကျမရှိကြပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ။ မာဂီ သိနေပြီလို့ ယူဆပါတယ်’

အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်ရင်ခွင်ကို ခေါင်းမို၍ တင်ပါသည်။ သူမက

‘အဲဒါက ရှင့်ဇနီးရဲ့ ခံစားမှုပဲ ထားပါတော့။ ရှင့်ကလေးတွေကရော’

ကျွန်တော်က

‘သူတို့လည်း ကလေးတွေ မဟုတ်ကြတော့ပါဘူး။ သူတို့လည်း အရွယ်ရောက်ကုန်ကြပါပြီ။ ဂျင်နီက ၁၆ နှစ်ရှိပြီ။ ဘရက်ဒ်ကဆိုရင် ၁၉ နှစ် ပြည့်ခါနီးပါပြီ။ သူတို့လည်း လောကအကြောင်း၊ ဘဝအကြောင်း သိတန်လောက်ပါပြီ။ သူတို့လည်း နားလည်နိုင်ကြမှာပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထိန်းကျောင်းနိုင်တဲ့ အရွယ်တွေ ရောက်နေကြပါပြီ’

အယ်လိန်းက တွေးတွေးဆဆဖြင့်

‘တကယ်လို့ သူတို့က ရှင်လုပ်မှာ မကျေနပ်ဘူး။ သဘောမတူဘူး။ ရှင်နဲ့ မပတ်သက်ချင်တော့ဘူးဆိုရင် ရှင်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရမလဲဟင်။ ခဏတဖြုတ်တော့ ထားပါတော့။ အတော်ကြာလာရင် သူတို့တစ်တွေဆီက လူယူခဲ့သလို ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို ရှင်မုန်းလာနိုင်တယ်နော်’

အယ်လိန်း၏ အသံမှာ ကျွန်တော်ရင်ခွင်မှာ တိုးကပ်နေလွန်းသဖြင့် သဲ့သဲ့သာ ကြားရပါသည်။

ကျွန်တော် လည်ချောင်းထဲတွင်လည်း တစ်ဆိုဆိုကြီး ဖြစ်နေရာ ကျွန်တော်သည် စကားကိုပင် မနည်းအသံထွက်အောင် ပြောရ၏။

‘အဲ...အဲဒီလို ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်’

အယ်လိန်းက လက်မခံသေးဘဲ

‘ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာနိုင်တယ်နော်။ ဖြစ်ဖူးတဲ့ အစဉ်အလာတွေလည်း ရှိတယ်’ ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်း၊ ထိုအဖြစ်ကို စဉ်းစား၍ပင် မနေချင်ပါ။

သို့ဖြင့်

‘အဲဒီလိုဖြစ်လာဖို့ အကြောင်းဆိုလာတော့မှပဲ ကိုယ်ရင်ဆိုင်မယ်ကွာ’ အယ်လိန်းသည် စကားကုန်သေးပုံ မပေါ်ပါ။

‘ပြီးတော့ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကလည်း ရှိသေးတယ်’

ကျွန်တော်က လျင်မြန်စွာပင်

‘ငွေရေးကြေးရေးက ဘာကိစ္စရှိမှာလဲ’

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ သံသယစိတ် ပေါ်လာပါသည်။ သို့သော် အယ်လိန်း၏အဖြေက ထိုသံသယကို ဖျက်ချေပစ်လိုက်ပါ၏။

အယ်လိန်းက

‘ကွာရှင်းပြတ်စဲတယ်ဆိုတာလည်း ငွေကုန်ရတာပဲ။ ကျွန်မ ရှင့်စိတ်ကို သိပါတယ်။ ရှင်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မာဂီအပေါ် တရားမျှတမှုအရှိဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပဲ။ မာဂီလိုချင်သမျှ အားလုံးပေးလိုက်မှာပဲ။ အဲဒီလိုပေးလိုက်မှလည်း တကယ်တော့ တရားမျှတမှုရှိမှာကို။ မာဂီဟာ ရှင်နဲ့အတူနေခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေ ကြုံလာသမျှ အခက်အခဲတွေကို အတူရှင်ဆိုင်ခဲ့ရတာတွေကြောင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရသင့်ရထိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်နောင် အချိန်တွေကျတော့ ရှင့်စိတ်ထဲမယ် ကျွန်မကြောင့်သာ အဲဒီလို မာဂီကို ငွေတွေအားလုံးပေးလိုက်ရတယ်ဆိုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သေးတယ်’

ကျွန်တော်က
 'ကိုယ့်ဘဝကို စခဲ့တုန်းက ဘာမှရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အတွက်တော့
 ဘာမှ မရှိတာနဲ့ ရှေ့ဆက်သွားဖို့လည်း အိုကေပဲ'
 ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို ပြုံးပြပြီး
 'အယ်လိန်းက ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ဘူးဆိုရင် ပြောတာပါ'
 အယ်လိန်းက ကျွန်တော့်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်ပြီး
 'ကျွန်မက ငွေရေးကြေးရေးကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ရှင့်ကိုပဲ ဂရုစိုက်
 တာ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ လိုချင်တာပါ။ ရှင် စိတ်မချမ်း
 မသာ ဖြစ်နေမှာကိုပဲ စိုးရိမ်တာပါ'
 ကျွန်တော်က အယ်လိန်းလက်ကလေးကို နမ်းလိုက်ပြီး
 'အယ်လိန်းက ကိုယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာစေမှာပါကွာ'
 အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဆွဲယူ၍နမ်းပါသည်။
 'ကျွန်မ ကြိုးစားမှာပါ'
 အယ်လိန်းသည် ကတိစကားပေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် နောက်သို့မိုလိုက်ပြီး
 'မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုယ် မာဂီကို ပြောမယ်'
 အယ်လိန်းသည် တွေ့သွား၏။
 'ခဏလောက်စောင့်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလားဟင်၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီး
 သေချာသွားရအောင်'
 ကျွန်တော်က ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်ဖြင့်
 'ကိုယ် အခုသေချာနေပြီပဲ၊ အချိန်ဆွဲထားလို့ ဘာထူးမှာလဲ၊ ပိုပြီး ဆိုးလာ
 စရာပဲ ရှိတယ်'
 အယ်လိန်းက
 'ရှင် သူ့ကို ဘာပြောမှာလဲဟင်'
 ကျွန်တော်က တစ်စုံတရာ ပြောမည်ပြုလိုက်၏။ သို့သော် အယ်လိန်းသည်
 ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းကို လက်ချောင်းကလေးနှင့် လာပိတ်ရာ ကျွန်တော် အသံ
 ထွက်မလာနိုင်တော့။
 အယ်လိန်းက
 'ဟင့်အင်၊ ကျွန်မကို ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး။ ရှင်
 ပြောမယ့်စကားဟာ အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမတိုင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ကြိတ်ပြီး

ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေတဲ့၊ ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်သလို ခံစားနေရတဲ့ စကားကို
 ပြောမှာပဲ၊ တစ်နေ့နေ့ကျရင် ကိုယ့်ခင်ပွန်း၊ ကိုယ့်ယောက်ျားဟာ ကိုယ့်ကို မချစ်
 တော့ဘူး၊ မခင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ စကားပဲလေ'
 အယ်လိန်းသည် စကားကို ခဏရပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ
 'ရှင် သူ့ကို ဘာတွေပြောမလဲဆိုတာ ကျွန်မ နားမထောင်ဝံ့ဘူး၊ တစ်ခုပဲ
 ရှိတယ်၊ ကျွန်မကိုတော့ ကတိတစ်ခုပေးပါလား၊ ဒါလင်ရယ်.....'
 အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများကို တလေးတနက်ကြီး
 စူးစိုက်၍ ကြည့်ပါသည်။
 ကျွန်တော်က
 'ဘာများလဲ အချစ်ရယ်...'
 အယ်လိန်းက လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့်
 'မာဂီကို နားနူးညံ့ညံ့ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဆက်ဆံပြောဆိုပါနော်၊
 ကျွန်မကိုတော့ သနားပါ။ မာဂီကို ပြောလိုက်တဲ့စကားမျိုးတွေကို ကျွန်မကိုတော့
 မပြောလိုက်ပါနဲ့နော်'
 'စိတ်ချပါ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်'
 ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်း၏ နဖူးပြင်ကလေးကို နမ်းလိုက်ပါသည်။
 အယ်လိန်းက
 'ကျွန်မကို ရှင် ဘယ်တော့မှ ငြီးငွေ့မသွားပါနဲ့နော် ဘရက်ဒ်'
 'ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရပါဘူးကွယ်'
 ထိုစဉ်မှာ တယ်လီဖုန်းမြည်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသား လန့်ပြီး ခွာလိုက်ကြပါသည်။ ဤအကြိမ်သည်
 ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ဤနေရာမှာရှိစဉ်အတွင်း ပထမဆုံးမြည်လာသော တယ်လီ
 ဖုန်းသံ ဖြစ်ပါသည်။ အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။
 'ဘယ်သူများ ဆက်တာပါလိမ့်၊ ဘယ်သူမှ ကျွန်မ ဒီစနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ
 ဒီအိမ်ပြန်လာမယ်ဆိုတာကို မသိဘူး'
 ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို ပြုံးပြ၍
 'အဲဒါကို သိချင်ရင် ဖုန်းကို ကိုင်ကြည့်ဖို့ ရှိတာပဲ'
 အယ်လိန်းသည် လှဲနေရာမှထပြီ၊ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်၏။
 'ဟယ်လို.....'

တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာသော အသံများ မြည်လာပုံရပါသည်။
အယ်လီန်းမျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ထူးခြားဆန်းပြားသော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်
လာပါသည်။ အယ်လီန်းအသံမှာ အေးစက်၍ ဝေးလံခေါင်သီလွန်းလာပါသည်။

‘ရှင် ...ကျွန်မ သူ့ကို မတွေ့မိပါဘူး’

အယ်လီန်းသည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။

တယ်လီဖုန်းထဲမှ အသံတချို့ ဆက်၍မြည်ပါသည်။

အယ်လီန်းသည် တယ်လီဖုန်းနားထောင်ရင်း မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်၍
လာပါသည်။ နာကျင်သော ဝေဒနာအရိပ်များ အယ်လီန်း၏ မျက်လုံးအစုံ၌
ထင်ဟပ်၍လာပါသည်။ ထိုဝေဒနာမျက်လုံးများကို အယ်လီန်းနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ်
တွေ့ရစဉ်က တွေ့ဖူးပါသည်။

အယ်လီန်းသည် မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။

အယ်လီန်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးမှာ လေတိမ်းလိုက်သလို ယိမ်းနွဲ့၍သွားပါ
သည်။

ကျွန်တော်သည် ခုန်ထလိုက်ပြီး အယ်လီန်း လဲပြီမသွားစေရန် အယ်လီန်း
ပန်းလေးကို သိုင်းဖက်ထိန်းလိုက်ပါသည်။ အယ်လီန်းနားနားကို ကပ်၍ တီးတိုး
လေသံဖြင့်

‘ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်’

အယ်လီန်းမျက်နှာပေါ်၌ နာကျင်သော မျက်နှာထား ပေါ်လာပါသည်။

အယ်လီန်းက

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး မစ္စတာဂိုဝန်’

အယ်လီန်းအသံမှာ ထုံထိုင်း၍ နေပါသည်။

အယ်လီန်းသည် ဖုန်းခွက်ကို ဆက်၍

‘သူဒီမှာ ရှိပါတယ်၊ သူနဲ့ ပြောပါနော်’

အယ်လီန်းသည် ဖုန်းခွက်ကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးပါသည်။

မစ္စတာဂိုဝန်ဆိုပါလား။

တစ်ဖက်မှ စကားပြောနေသူမှာ ဖေဖေပါကလား။

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

‘ဖေဖေ’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နှင့်
ဝေးရာသို့ ကျောခိုင်းလျှောက်သွားသော အယ်လီန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဖုန်းခွက်ထဲမှ ဖေဖေအသံက

‘မာဂီက မင်းကို လိုက်ရှာပြောခိုင်းတာပါ သား။ မင်းရဲသားကြီး သိပ်ပြီး

တော့ နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ မာဂီ သားကြီးဆီကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ လိုက်သွား
လေရဲ့’

ကျွန်တော် နင်းထားသော ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ငလျင်တုန်ဟည်းလိုက်
သလို ခါယမ်း၍ သွားပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဖေဖေ’

‘ပိုလီယိုဖြစ်တာပဲ သား။ သားကြီးဆေးရုံတင်လိုက်ရပြီ။ မာဂီကတော့
ဖေဖေတို့အားလုံး ဘုရားသခင်ထံမှာ ဆုတောင်းကြပါတဲ့’

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ဘာစကားမှ ပြောမထွက်တော့ပါ။

ဖေဖေအသံသည် ဖုန်းထဲမှ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပေါ်လာပါသည်။

‘ဘရက်ဒ်.....ဘရက်ဒ်’

ကျွန်တော်က အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီး

‘ကျွန်တော်ရှိပါတယ် ဖေဖေ။ မာဂီဘယ်တုန်းက လိုက်သွားတာလဲ’

‘ဒီနေ့ နေ့ခင်းကပဲ သား။ မာဂီက မင်းကို တွေ့အောင်ရှာပြောပါဆိုလို့’

‘သမီးဂျင်နီရော ဖေဖေ’

ဖုန်းထဲမှာ ကယောက်ကယက်အသံများ ကြားရပါသည်။

‘ကျွန်မ ဒီမှာ ရှိပါတယ် ဖေဖေ’

ဂျင်နီ၏အသံကလေး ဖုန်းထဲမှာ ပေါ်လာပါသည်။

ဖေဖေအသံက

‘ဖုန်းခွက်ကို ပေးစမ်း ကောင်မလေး’

ဂျင်နီသည် အပေါ်ထပ် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးမှ နားထောင်နေရာမှ ဝင်
ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဖေဖေအား

‘ရပါတယ် ဖေဖေ၊ နေပါစေ’

တကယ်တော့လည်း ဂျင်နီတစ်ယောက် ဤကိစ္စကို အနေးနှင့်အပြန်

သိသွားမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သမီးလေးအား

‘သမီး ဘယ်နှယ်နေသလဲဟင်’

သမီးသည် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းခွက်ကိုင်ရင်း ငိုကြွေးလိုက်ရာ ငိုသံများသည် ဖုန်းခွက်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်နားထံသို့ ဝင်လာပါသည်။

ကျွန်တော်က ညင်သာစွာဖြင့်

‘တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ ငိုနေလို့ ဘာမှအကြောင်းမထူးပါဘူး။ ဖေဖေ ခုချက်

ချင်း လိုက်သွားပြီး ဘာလုပ်နိုင်သလဲဆိုတာတွေကို လုပ်ကိုင်လိုက်ပါမယ်’

‘တကယ်လား ဖေဖေ’

သမီးလေး အသံမှာ ယုံကြည်မှုရှိလာပုံ ရပါသည်။ ပြီးမှ

‘ဖေဖေ သမီးတို့ကို ပစ်မပြေးပါဘူးနော်’

ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။

‘မပစ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ကဲ ကဲ သမီးဖုန်းချပြီး အိပ်တော့နော်၊ ဖေဖေ

သမီးဘိုးဘိုးနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ်’

သမီး၏အသံမှာ လန်းဆန်း၍လာပါသည်။

‘ငွတ်နိုက်ဖေဖေ’

‘ငွတ်နိုက် သမီးလေး’

ဖုန်းထဲမှ ခလောက်ခလက်မြည်သံ ကြားရပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘ဖေဖေလား’

‘အေး ဟုတ်တယ် သား’

‘ကျွန်တော် ခုပဲ လိုက်သွားလိုက်ပါမယ် ဖေဖေ၊ မာဂိုကို ဖေဖေ ဘာမှာဦး

မလဲ’

‘ဘာမှ မှာစရာမရှိပါဘူး သားရယ်၊ ဖေဖေတို့ ဘုရားသခင်ထံမှာ ဆုတောင်းနေတယ်လို့ပဲ ပြောပါ’

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ပါးစပ်တွင် ခါးသီးသော အရသာများ ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

မာဂိုသည် ကျွန်တော်ဆီကို ဖုန်းမဆက်ပါ။ အကြောင်းမုန်ကို မာဂိုသိသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေသည် ကျွန်တော်ကိုရာ၍ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဖေဖေ သည်ဖုန်းဆက်ရမည်ကို သိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိနားမလည်ဘဲ အရူးတစ်ယောက်လို ပြုနေသူက ကျွန်တော်ဆိုသည့် အကောင်တစ်ကောင်တည်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားပါသည်။

‘အယ်လိန်း ကြားတယ်နော်’

အယ်လိန်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို လေဆိပ်လိုက်ပို့ပါမယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အယ်လိန်း’

ကျွန်တော်သည် ရေချိုးခန်းဘက်ထွက်ရင်း ရှူးကြောင်ကြောင်ဖြင့်

‘ကိုယ် အဝတ်အစားလဲရဦးမလား’

အယ်လိန်းသည် ဘာမှပြန်မပြောပါ။ အိပ်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားပါသည်။

ခဏအကြာတွင် အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မုန်ရှေ့မှာရပ်၍ နက္ကတိုင်ကို ချည်ပါသည်။ နက္ကတိုင်သည်

အချိုးမကျပါ။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်တော်သည် နက္ကတိုင် အချိုးကျခြင်း မကျ ခြင်းကို ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

အယ်လိန်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် သနားကြင်နာခြင်းများ ပြည့်လျှမ်းနေပါ သည်။

‘ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘရက်ဒ်ရယ်’

ကျွန်တော်က

‘ဒီလို ရောဂါမျိုးဆိုတာ စောစောစီးစီးသိရရင် ကုလို့ရတယ်လို့ ပြောကြပါ

တယ်၊ သိပ်ပြီး ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

အယ်လိန်းက ခေါင်းညိတ်၍

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုတော့ ဆေးပညာကလည်း တော်တော်တိုးတက်လာပါ ပြီ၊ ဟိုတုန်းက ကျွန်မတို့တုန်းကသာ....’

အယ်လိန်းသည် စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ခင်ပွန်း နှင့် ကလေးများ ပိုလီယိုနှင့် ဆုံးပါးခဲ့ရသော အတိတ်ဝေဒနာသည် ပြန်ပေါ်လာပုံ ရပါသည်။ အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးအစုံထဲမှာ နာကျင်မှု အရိပ်များ ထိုးလာပြန်ပါ သည်။

‘ဒါလင်ရယ်...’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်လိုက်ပါသည်။

အယ်လိန်းက ကျွန်တော်ကို တွန်းဖယ်ရင်း

‘မြန်မြန်သွားကြပါစို့ ဘရက်ဒ်ရယ်’

လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ မတက်မီ ကျွန်တော်က အယ်လိန်းကို နမ်းရင်း
 ‘ကိုယ် အယ်လိန်းဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်’
 အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း
 ‘ကျွန်မကတော့ ဂျိနာပါ။ ကျွန်မချစ်တဲ့လူတိုင်းကို ကံမကောင်း ဒုက္ခ
 ရောက်စေတဲ့သူပါပဲ’
 ကျွန်တော်က
 ‘အဲဒီလို မပြောနဲ့လေ၊ အယ်လိန်းမှာ အပြစ် မရှိပါဘူး’
 အယ်လိန်းသည် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး
 ‘ကျွန်မတော့ မသိတတ်နိုင်တော့ပါဘူး’
 ‘အယ်လိန်း’
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်ဆန်းစစ်ဝေဖန်သော အရိပ်အချို့ အယ်လိန်း
 မျက်လုံးထဲမှာ လျော့ပါးသွားပါသည်။ အယ်လိန်းက
 ‘သူ နေကောင်းပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်ရှင်’
 အယ်လိန်းသည် ချာခနဲလှည့်ပြီး ကားရှိရာသို့ ပြန်ပြေးသွားပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်နံဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်
 လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ပါ
 သည်။ သို့သော် အယ်လိန်းကို မမြင်ရပါ။ လေယာဉ်စက်နှိုးသံကို ကြားရပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် ခေါင်းရှေ့ ငုံ့ချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခေါင်းကို အုပ်လိုက်ပါ
 သည်။ အကယ်၍ အပြစ်တစ်စုံတရာရှိခဲ့ပါက အယ်လိန်း၏အပြစ် မဟုတ်နိုင်ပါ။
 ကျွန်တော့်အပြစ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။
 ဖခင်တစ်ယောက်၏ အပြစ်ကို သူတို့ဘယ်လိုများ အမည်ပညတ်
 သတ်မှတ်ကြပါလိမ့်။

အခန်း(၃၁)

ဆေးရုံကြီးရှိ စည်သည်လက်ခံသော စားပွဲမှာထိုင်နေသည့် အပြာရောင် ယူနီ
 ဖောင်းဝတ် သူနာပြုဆရာမလေးကို ကျွန်တော့်နာမည်ပေးလိုက်ချိန်တွင် ညသန်း
 ခေါင်တိုင်ခါနီးပြီ ဖြစ်ပါ၏။
 သူနာပြုဆရာမလေးက သူမရှေ့မှာရှိသော လူနာစာရင်းဖိုင်ကို လှန်လှော
 စစ်ဆေးနေချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဝတ်လာသော အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်
 လိုက်ပါသည်။ အပြင်ဘက် တံခါးပေါက်ကြီးမှတစ်ဆင့် လေဆိပ်မှ ကျွန်တော်
 စီးလာသော တက္ကစီကားကို လှမ်းမြင်ရပါသည်။
 မီးခိုးရောင်ဝတ် သီလရှင်တစ်ပါးသည် စားပွဲအနားမှ ဖြတ်သွားရာ
 သူနာပြုဆရာမလေးက
 ‘စစ္စတာ အင်ဂျယ်လီကာ’
 ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။
 သူနာပြုဆရာမလေးက ကျွန်တော်နှင့် သီလရှင်တို့အား မိတ်ဆက်ပေး
 သည့် အနေဖြင့်
 ‘ဒါကတော့ မစ္စတာဂိုဝန်ပါ။ သူ့ကို နံပါတ် ၈၂၂ ကို ခေါ်သွားပါလား
 ဆရာလေ။ အဲဒီမှာ သူ့သား ရှိပါတယ်’
 သီလရှင်လေး၏ မျက်နှာမှာ နူးညံ့လှပါသည်။ သီလရှင်လေးက
 ‘ဆရာလေးနောက်က လိုက်ခဲ့ပါ’

ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ရသော ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သီလရှင်လေးက

‘ဒီမှာ ည ၁၀ နာရီကျော်ရင် ဓာတ်လှေကားမောင်းတဲ့လူတွေက ပြန်ပါတယ်’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ဓာတ်လှေကားထဲ ရောက်သည်နှင့် ဓာတ်လှေကား ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှစ်ထပ်တွင်ရပ်၍ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး စင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ခန်းမကျယ်ကြီး၏ ဟိုဘက်တွင် နောက်ထပ် စင်္ကြံတစ်ခုအတိုင်း လျှောက်ပြန်ပါသည်။ ဟိုဘက်ထိပ်တွင် အခန်းတစ်ခန်းထိပ် ခုံတန်းရှည်ကလေးပေါ်၌ သေးငယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာလေးတစ်ခု လဲလျောင်းနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လိုက်ပြသော သီလရှင်လေးကို ထားခဲ့ပြီး အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့ကာ ပါးစပ်မှလည်း

‘မာဂီ....’

ဟု အော်ခေါ်လိုက်မိပါသည်။

မာဂီသည် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်ပါသည်။

မာဂီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် သောကရိပ်များ၊ နွမ်းနယ်မှုရိပ်များ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိပါသည်။

‘ဘရက်ဒ်.....ဘရက်ဒ်.....ရှင် ရောက်လာတယ်နော်’

မာဂီ၏အသံမှာ တစ်နေ့လုံး ငိုကြွေးထားသည့် အသံမျိုးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ မာဂီတစ်ကိုယ်လုံးသည် ယိမ်းထိုးသွားလေရာ ကျွန်တော် သာလှမ်း၍ ဖမ်းမထားလိုက်ပါက လဲပြိုသွားတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က

‘သားလေး ဘယ်နှယ်နေသလဲဟင်’

မာဂီသည် စတင်ငိုကြွေးပါတော့သည်။ ပြီးမှ ရှိုက်ငိုရင်း

‘ကျွန်မလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး။ ဆရာဝန်တွေကတော့ တစ်ခုခု ပြောဖို့ အချိန်စောပါသေးတယ်တဲ့။ သားလေးဟာ အကျဉ်းအကျပ်ထဲ မရောက်သေးပါဘူးတဲ့’

မာဂီသည် ကျွန်တော့်ကို မော်၍ကြည့်ပါသည်။ မာဂီ၏ ညှိမှောင်သော မျက်လုံးအစုံကို မြင်ရ၍ အယ်လိန်းကို ပြေး၍ သတိရမိပါသည်။ မာဂီ၏ မျက်လုံး

များထဲတွင် အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများထဲမှာကဲ့သို့ ဝေဒနာအရိပ်များ ပြည့်လျှမ်း၍ နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မာဂီ၏မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ရန် မဝံ့ရဲပါ။ ကျွန်တော်သည် ပိတ်ထားသည့် အခန်းတံခါးကို ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ကိုယ်တို့ သားလေးကို ကြည့်လိုရမလား’

မာဂီက

‘ညသန်းခေါင်မှာ အသာလေး ချောင်းကြည့်လိုရမယ် ပြောတာပဲ’

‘ခု ၁၂ နာရီ ထိုးတော့မှာပဲလေ’

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆို အနားသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော သီလရှင်လေးအား ဘယ်နှယ်လဲဟူသော သဘောဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မယ်သီလရှင်ကလေးက

‘ဆရာဝန်ကြီးကို ပြောကြည့်ပါမယ်’

ပြောပြောဆိုဆို သီလရှင်ကလေးသည် ခန်းမကျယ်ကြီးဘက်သို့ ထွက်သွားပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်က မာဂီကို ထိန်းထားရာမှ

‘မာဂီ၊ ထိုင်လိုက်ဦးလေ’

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ထိုင်ခုံရှည်ပေါ်သို့ တွဲ၍သွားပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

မာဂီ၏မျက်နှာမှာ ဖြူရော်၍ ချုံးကျနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိလိုက်ပြီး မာဂီနှုတ်ခမ်းမှာ တပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ မာဂီက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာသည်။

ကျွန်တော်က

‘မာဂီ၊ တစ်ခုခု စားရဲ့လားဟင်’

မာဂီက ခေါင်းခါ၍ ပြပါသည်။

‘ကျွန်မ မစားနိုင်ပါဘူး။ စားချင်စိတ်လည်း မရှိပါဘူး’

ခန်းမကျယ်ကြီးဆီမှ ခြေခံများ ကြားရပါသည်။ မော်ကြည့်လိုက်ရာ သီလရှင်အင်ဂျယ်လီကာနှင့် ဆရာဝန်တစ်ဦးတို့ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ဆရာဝန်က

‘ကလေးကို ခုကြည့်လိုရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်မိနစ်ပဲ ကြည့်ရမယ်နော်’

‘ကျွန်တော်တို့သား တစ်သက်လုံး ဖြစ်သွားမှာလားဟင်’
 ‘အဲဒါလည်း မပြောနိုင်သေးဘူး ခင်ဗျ၊ တကယ့်အခြေအနေကို ကျွန်တော်
 တို့ ကြုံတွေ့စစ်ဆေးလိုက်ရပြီးမှ ရောဂါဟာ ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးရွားတယ်ဆို
 တဲ့ ဇာစ်မြစ်အမှန်ကို သိရမှာပဲ၊ ခုနေမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ပြောနိုင်တာ တစ်ခုပဲ
 ရှိပါတယ်’

‘ဘာများပါလိမ့် ဒေါက်တာ’

‘ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားလုပ်ဆောင် ကုသ
 ပေးနေကြတယ်ဆိုတာပါပဲ၊ ပူပင်သောက မဖြစ်ကြပါနဲ့၊ ဘာမှလည်း ဝင်ပါဖို့
 မကြိုးစားကြပါနဲ့၊ ဝင်ပါတဲ့အတွက် အထောက်အကူမဖြစ်တဲ့အပြင် ကိုယ်တိုင်
 တောင် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်’

ဆရာဝန်သည် မာဂီဘက် လှည့်၍ ညင်သာစွာဖြင့်

‘အစ်မကြီးကတော့ ဒီမှာရောက်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ခဏတဖြုတ် နား
 လိုက်ပါဦး’

မာဂီသည် လက်ခုံဖြင့် မျက်လုံးကို ပွတ်လိုက်ပြီး

‘ကျွန်မ မပင်ပန်းပါဘူး’

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၍

‘အစ်မကြီးကို အနားယူပါစေဦး မစ္စတာဂိုဝန်၊ ခင်ဗျားတို့ သားလေးကို
 မနက် ၈ နာရီကျရင် တစ်ခါကြည့်လို့ရမှာပါ။ ကဲ ကဲ ဝှတ်နီကံ’

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာဝန်သည် လှည့်၍ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာဝန် ထွက်သွားသည်ကို နောက်မှကြည့်ကျန်ရစ်
 ကြပါသည်။ နောက် ကျွန်တော်က မာဂီဘက်လှည့်၍

‘ဆရာဝန် ပြောသွားတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား’

မာဂီက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ကျွန်တော်က

‘ကဲ ဒါဆိုလား၊ မင်း ဘယ်ဟိုတယ်မှာ တို့တည်းဖို့ စီစဉ်ထားလဲ’

မာဂီက ထုံထုံထိုင်းထိုင်းဖြင့်

‘ကျွန်မ အဲဒါတွေ ဘာမှလုပ်မထားဘူး၊ လေဆိပ်ကနေ ဒီကိုတန်းပြီး
 လာခဲ့တာ’

သီလရှင် အင်ဂျယ်လီကာက ဝင်၍

‘အောက်ထပ်မှာ လူကြီးမင်းတို့ သုံးနိုင်တဲ့ ဇာယလီဖုန်းရှိပါတယ်၊ အဲဒီ
 ကနေပြီး တည်းဖို့ ဟိုတယ်တွေ ဘာတွေ စီစဉ်လို့ရပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် သီလရှင်လေးကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်၏။
 ပြီးမှ မာဂီဘက် လှည့်၍

‘အဝတ်အစားအိတ်တွေက ဘယ်မှာလဲ’

‘ဧည့်ကြိုစားပွဲမှာ’

ကျွန်တော်တို့သည် ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်
 ခဲ့ကြပါသည်။ ဓာတ်လှေကားဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြီးမှ ဧည့်ကြိုစားပွဲသို့
 လာခဲ့ကြပါသည်။ အတူပါလာသော သီလရှင်လေးက

‘အများသုံးဖုန်းက စကြိုထပ်မှာ ရှိပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် အများသုံးဖုန်းမှတစ်ဆင့် ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တည်းခရန်
 စီစဉ်ပြီး အငှားကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးပါရန် ပြောကြားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်
 ဧည့်ကြိုစားပွဲသို့ ရောက်သောအခါ မာဂီကို မတွေ့ရတော့။ ကျွန်တော်က ဧည့်ကြို
 စားပွဲမှ သူနာပြုဆရာမလေးကို ကြည့်၍

‘ကျွန်တော့်ဇနီးရော ခင်ဗျ’

သူနာပြုဆရာမလေးသည် ဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်းကိုကျော်၍ ကျွန်တော့်ကို
 ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဆရာလေး အင်ဂျယ်လီကာနဲ့ ဘုရားကျောင်းဘက် သွားတယ် ထင်ပါ
 တယ်ရှင့်’

ဆရာမသည် လက်ဖြင့်လည်း ညွှန်ပြသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ဆက်၍

‘ဓာတ်လှေကားရဲ့ ဟိုဘက်ကအခန်းပါ၊ ပထမဆုံး ညာဘက်က တံခါး
 ပေါက်ပါပဲ’

ကျွန်တော်သည် ဆရာမလေး ညွှန်ပြသော အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါ
 သည်။ အခန်းမှာ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုသော ဘုရားကျောင်းခန်းခပ်သေးသေးလေး
 သာ ဖြစ်ပါ၏။ အမိုးမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးပဒေသာကြောင့်
 တစ်ခန်းလုံးမှာ ရွှေရောင်ဝင်းပလျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တံခါးဝမှာ
 ခဏရပ်၍ အထဲကို ကြည့်လိုက်၏။ မာဂီနှင့် သီလရှင်လေးတို့သည် ဝတ်ပြုရာ
 ခုံတန်း၌ ဒူးထောက်ဝတ်ပြုနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ခုံတန်း
 များအလယ်မှ လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်သွားလိုက်ပြီး မာဂီနဲ့ဘာမှ ဝင်ပြီး
 ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မာဂီကို ကြည့်လိုက်၏။

မာဂီ၏လက်အစုံမှာ ဝတ်ပြုရာတန်းပေါ်တွင် ဆုပ်တင်ထားလျက်ရှိပြီး မာဂီ၏နဖူးမှာ လက်ချောင်းကလေးများပေါ်သို့ တင်ထား၏။ မာဂီ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပိတ်လျက်ရှိပြီး မာဂီ၏နှုတ်ခမ်းကလေးများကမူ ဝတ်ပြုစာများ ရွတ်ဆိုနေပါသည်။ မာဂီသည် မျက်လုံးမှိတ်၍ ဘုရားစာရွတ်ကာ ဝတ်ပြုနေရသော်လည်း ကျွန်တော် အနားမှာ ရောက်လာကြောင်း သိပါသည်။ ဝတ်ပြုရာမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ နည်းနည်းကလေး တိုး၍လာပါသည်။

အခန်း(၃၂)

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းရင်း အိပ်နေလျက် သားနှင့် ငိုနေသော မာဂီ၏ငိုသံကို နားထောင်၍နေပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်ပျော် ခြင်းက မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ မာဂီတစ်ယောက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး အိပ်ပျော်၍ မသွားမီ ပြောကြားခဲ့သော စကားများကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ကြားယောင်၍ နေမိပါသည်။

မာဂီက ငိုကြွေးရင်း
'ကျွန်မ သိပ်ကြောက်တာပဲ ဘရက်ဒ်ရယ်'
'သားလေး ကောင်းသွားမှာပါ'

ကျွန်တော်က ကိုယ်တိုင်ခံစားသည်ထက် ပိုမိုယုံကြည်စိတ်ချသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကမူ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆိုဆိုကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

မာဂီက ငိုရင်း
'ဘုရားသခင် ကယ်မ,တော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုးမ သားကလေးပါ။ အဆုံး ရုံးမခံနိုင်ပါဘူး အရှင်ဘုရား'

မာဂီ၏ စကားကို ထောက်ရှု၍ မာဂီသိနေပြီဆိုသည်ကို ကျွန်တော် တပ်အပ်သေချာသွားပါတော့သည်။ သို့တိုင် ကျွန်တော်သည် ဘာစကားမှ မပြော

နိုင်ပါ။ နှစ်သိမ့်စကားလုံးပေါင်းများစွာသည် ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်လာပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍က ဘာမှမပြောနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ နောင်တစ်ချိန်ချိန်၊ တစ်နေရာရာမှာတော့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ယခုတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းအကြောင်းကို တွေးမိသွားပါသည်။ ယခုတော့ အယ်လိန်း ဘာဆိုလိုခဲ့သည်ဆိုကြောင်းကို သိနားလည်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေကြသူများသည် မိမိအလှည့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသူများသာ ဖြစ်ပါ၏။ ယခုတော့ အယ်လိန်းက ကျွန်တော်ဘယ်လိုခံစားနေရပါသနည်းဟု ဘာကြောင့် မေးမြန်းခဲ့သည်ကို သိနားလည်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်ပါ၏။

မာဂီက အိပ်ပျော်လျက်မှ တိုးတိတ်စွာ ရှိုက်ငိုလျက်ရှိပါ၏။ မာဂီအပေါ်၌ ရှေးယခင်က မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည့် ကြင်နာချစ်ခင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်၍ လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မာဂီပုခုံးအောက်မှ လက်လှို၍ မာဂီ၏ခေါင်း ကလေးကို ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ပါသည်။

မာဂီသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ၌ ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ စွာ မှေးအိပ်လျက်ရှိပါသည်။ သူမ၏ ရှိုက်ငိုသံများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါး၍လာပါသည်။ မာဂီ၏အသက်ရှူသံမှာလည်း သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်၍လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအနေအထားအတိုင်း ညအမှောင်ကုန်ဆုံး၍ နေအလင်းရောင်များ ပြတင်းပေါက်မှဝင်ရောက်လာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သားလေး၏ ရောဂါအခြေအနေအဖြေကို တစ်ပတ်ကြာမျှ စောင့်ဆိုင်းနေကြရပါသည်။ တစ်ခုသော နံနက် ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ အားလုံး၏မျက်နှာများသည် ပြုံးရွှင်နေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သီလရှင်မလေး အင်ဂျယ်လီကာ၊ စည်ကြိုသူနာပြုဆရာမလေး၊ ဓာတ်လှေကားမောင်းသမား၊ အစောင့်များ အားလုံး အားလုံးသည် အခါတိုင်း အခါတိုင်း သူတို့၏အလုပ်တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေရင်း မျက်နှာထားတင်းတင်းကြီး ရှိသူများသည် ယခုအခါ အားလုံး ကျွန်တော်တို့ကို ပြုံး၍ ကြိုဆိုနေကြပါသည်။

ဆရာဝန်သည် သူ၏ရုံးခန်းထဲမှ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲသို့ ထွက်၍လာပါသည်။ သူ၏လက်နှစ်ဖက်လုံးမှာ ရှေ့သို့ဆန့်တန်း၍ ထားပါသည်။ ကျွန်တော်က လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး မာဂီက တခြားတစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

ဆရာဝန်က ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်

‘အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ ခင်ဗျားတို့သားလေး၊ နေကောင်းသွားပါပြီ ခဏ တဖြတ် အနားယူလိုက်ပြီးရင် သားလေးဟာ ပကတိ နေကောင်းသွားတော့မှာပါ’ ကျွန်တော်နှင့် မာဂီတို့မှာ စကားမပြောနိုင်ကြပါ။ မျက်ရည်အပြည့် မျက်လုံးများနှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်၍ပဲ နေမိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး သား အားလပ်နေကြသော လက်များဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆုပ်ကိုင်၍ ဆရာဝန် လေး နောက်မှ ဘရက်ဒ်၏အခန်းသို့ လိုက်ပါ၍ သွားကြပါသည်။

သားကြီးဘရက်ဒ်မှာ အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းလျက်ရှိပါသည်။ သူ၏ ခေါင်းမှာ ခေါင်းအုံးပေါ်၌ ခပ်မြင့်မြင့်ကလေး တင်နေပါသည်။ သူ၏အနေအထား မှာ တံခါးပေါက်ကို မျက်နှာမူလျက်ရှိပြီး သူ့နံဘေးတွင် သံမဏိ အသက်ရှူစက်ကြီး ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်မာဂီတို့သည် မြိုင်တူလိုလိုပင် သား၏ ခုတင်နံဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သားလေးကို ငိုကြွေးရင်း နမ်းလိုက်ကြပါသည်။

နောက်ဆုံး၌ သားလေးသည် ကျွန်တော်တို့ကို ပြုံး၍ပြပါသည်။ သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း အပြုံးမျိုးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အနည်းငယ် အားလျော့သော အပြုံးလေး ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏နံဘေးမှ သံမဏိအသက်ရှူစက်ကြီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး အခါတိုင်းကဲ့သို့သော အားမာန်အပြည့်ဖြင့်

‘ဒါကြီးကို တစ်နေရာရာ လွှင့်ပစ်လိုက်ကြစမ်းပါဗျာ’

ကျွန်တော်သည် လေဆိပ်မှ ရုံးခန်းသို့ တိုက်ရိုက်သွားပါသည်။ ဖေဖေက မာဂီနှင့် သားကြီးတို့ကို အိမ်သို့ တောက်လျှောက်ခေါ်၍ သွားပါသည်။ ကျွန်တော် ရုံးသို့ ရောက်သွားချိန်မှာ ၉ နာရီ မထိုးသေး၍ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ဘယ်သူမှ မရောက်သေးဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြုံးလိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်တွင် နောက်ကျကျရှစ်သော အလုပ်ပေါင်းများစွာ ရှိနေပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်စာတမ်း များကို စတင် လှန်လှော စစ်ဆေးလိုက်ပါတော့သည်။

ဘော့လက်ဝီသည် အတော်လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်မရှိခိုက် ကျွန်တော်၏ တာဝန်များကို ကောင်းစွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မက်ဘရက်ဒီတို့ အိုကေဖြစ်သွားပြီဆိုသည့် သတင်းဖြစ်ပေါ်လာပြီး နောက် ဖောက်သည်ဟောင်းများ ပြန်၍ ဆက်သွယ်လာကြပါသည်။ ဘော့သည် ဖောက်သည်ဟောင်းအားလုံးကို ပြန်၍ လက်ခံပါသည်။ သို့သော် နှုန်းထားမှာ အားလုံး ပို၍ မြင့်ကာ လက်ခံပါသည်။ ဘော့စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းကို ပစ်ခွာသွားသူများကို ဒဏ်တပ်ရမည်ဟု ခံယူထားဟန် တူပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အလုပ်တွင် နှစ်မျောနေရာမှ သတ်ရပြီး ခေါင်းမော်လိုက် ချိန်တွင် ၁၀ နာရီထိုးခါနီးပြီ ဖြစ်နေပါ၏။ ရုံးသူရုံးသားတွေဘယ်ရောက်နေကြပါ လိမ့်။ ကျွန်တော်သည် အခန်းချင်းဆက်သွယ်သည့် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ အပြင်ဘက်မှ မစ်ကီက ထိတ်လန့်တကြားအသံဖြင့်

‘ဘရက်ဒါ၊ ရှင်ရောက်နေပြီ ဟုတ်လား’

‘တစ္ဆေခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့’

ကျွန်တော်က ဇာတ်မင်းသားဆန်ဆန် အော်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

သည်တွင် ရုံးလုလင်မှအစ ရုံးဝန်ထမ်းအားလုံးသည် ကျွန်တော်ရုံးခန်းထဲ သို့ ဝင်ရောက်လာကြပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ သူတို့ အားလုံးသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြပုံရပါသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ချမ်းသာ၍ နေပါသည်။ အစစအရာရာသည် အဆင်ပြေ ချောမောတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ရုံးသူရုံးသားများ ထွက်သွားကြချိန်တွင် ဘော့က နောက်ချန်၍ နေခဲ့ပါ သည်။ သူက

‘ကျွန်တော် တို့ သံမဏိလုပ်ငန်းရှင်များ အစည်းအရုံးနဲ့ ၁၂ နာရီခွဲမှာ နေ့လယ်စာ စားဖို့ ရှိပါတယ်’

ကျွန်တော်က

‘OK လေ’

ဘော့က

‘သူတို့ရဲ့ရှေ့နေကြီးက နေ့လယ်စာ စားသောက်ပြီးရင် ခင်ဗျားရဲ့စားပွဲပေါ် မှာ သဘောတူစာချုပ် ရောက်လာပါစေမယ်လို့ ပြောပါတယ်’

ကျွန်တော်က သူ့ကို မော်ကြည့်ပြီး

‘ဘော့၊ မောင်ရင်သာမရှိရင် ကျုပ်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး’

ဘော့က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပြီး

‘ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ခံစားရတာပဲဗျ၊ ခင်ဗျားမရှိရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း သိမယ် မထင်ဘူး။ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလားဟင်’

‘ကောင်းပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နိပ်တယ်’

ပြောရင်း ကျွန်တော်က အသံထွက်၍ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

ဘော့သည် သူ့အခန်းသို့ ပြန်၍သွားပါသည်။ နံနက်ပိုင်း လုပ်စရာ အလုပ် များကို အားလုံး လုပ်ကိုင်ကြရပါသည်။ နေ့လယ်စာ အချိန်မတိုင်မီ မစ်ကီသည် ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ကိုင်၍ ဝင်လာပါသည်။

မစ်ကီက ၎င်းအထုပ်ကို ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ် လာတင်ရင်း

‘ကြူရီရာဆိုင်က ဒီအထုပ် ရှင်ဆီပို့လိုက်တယ်’

ကျွန်တော်သည် ထိုအထုပ်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မမှတ်မိပါ။ သည်နောက်တော့ မှတ်မိ၍ သွားပါသည်။ မနက်ဖြန်ကား ကျွန်တော်တို့လင်မယား၏ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ကြည့်စမ်း၊ တစ်လနီးပါး ဆိုသည့် အချိန်သည် ဘာမှမကြာလိုက်ပါကလား။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် ဂျင်နီကို ကျောင်းလိုက်ပို့စဉ် ဂျင်နီက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကို ဆူးငြောင့်ကလေး ထည့်ပေးထားခဲ့သည်မှာ ဘာလိုလိုနှင့် တစ်လနီးပါးရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ထိုကာလအတွင်း အဖြစ်အပျက်ပေါင်းများစွာသည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က မစ်ကီအား

‘ကားထဲကို သွားထည့်ထားလိုက်ပါကွာ’

မစ်ကီသည် အထုပ်ကိုယူ၍ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။ မစ်ကီ ထွက်သွားပြီးနောက်ဘက်တွင် ရုံးတံခါးသည် ပိတ်၍သွားပါသည်။ ထိုပစ္စည်းထုပ် ကို ကျွန်တော် ဝင်၍မှာကြားခဲ့သော နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော် အယ်လိန်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖုန်းအော်ပရေတာအား အယ်လိန်း၏ ဖုန်းနံပါတ်ပေးပြီး ဆက်သွယ်မည်ပြုခိုက် ဘော့လက်ဝီ၏ ခေါင်းသည် အခန်းထဲသို့ ပြုဝင်လာပါ သည်။ သူက

ဆရာဝန်သည် ကျွန်တော်တို့ကို ညင်သာစွာ ပြောဆိုခွင့်ပေးပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဖွင့်ပေးသော တံခါးမှ အထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြပါသည်။ သားလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မာဂီအသက်မရှုဘဲ ရပ်သွားသလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော မာဂီ၏လက်များသည် တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

သားကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သံမဏိအိမ်ကြီးထဲမှာ ရောက်နေပါသည်။ ခေါင်းပိုင်းကလေးသာ မြင်ရ၏။ သား၏အနက်ရောင် ဆံပင်များမှာ ချွေးများကြောင့် နက်ပြောင်အရောင်ထွက်နေပါသည်။ သား၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပိတ်လျက် သား မြင်နေရပြီး မျက်နှာကလေးကမူ ဖြူဖပ်ဖြူရော် နိုင်လွန်းလှပါသည်။ အနက်ရောင် ပိုက်ပြွန်တစ်ခုသည် သားနာခေါင်းထဲမှာထိုးသွင်းထားပြီး ပြွန်၏ အခြားဘက်မှာ အောက်စီဂျင်ဘူးနှင့် ဆက်ထားပါသည်။ သားအသက်ရှူပုံမှာ ပင်ပန်းအားယူပုံရလွန်းပါသည်။

မာဂီသည် သားကို ကိုင်ကြည့်ရန် ရှေ့သို့ တိုးသွားပါသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်က တားရင်း တီးတိုးလေသံဖြင့်

‘ကလေးကို သွားပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ အနားယူနေတာပါ။ သူ့မှာ အနားရဖို့ ခွန်အားယူဖို့ အလွန်လိုပါတယ်’

မာဂီသည် ငူငူကြီး ရပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး သားလေးကို အတူရပ်၍ ကြည့်နေပါသည်။ မာဂီ၏နှုတ်ခမ်းမှာ တရွရွ တလှုပ်လှုပ် ဖြင့် သားလေးကို စကားလှမ်းပြောနေဟန် ရှိပါသည်။ အသံကမူ ထွက်၍မလာပါ။

ကျွန်တော်သည် သားကို အသေအချာကြည့်ပါသည်။ သားကြီးကား ကျွန်တော့်သွေးသား ဖြစ်ပါသည်။ သား၏ဝေဒနာကို ကျွန်တော် မျှဝေခံစားနေရပါသည်။ ဤသားကြီးကား ကျွန်တော့်အသွေးအသားမှ ပေါက်ဖွားလာသည့်ကောင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ပက်လက်ကလေး ကူကယ်မဲ့စွာ လဲလျောင်း၍နေပါသည်။ သားကြီး၏ဝေဒနာကို ကျွန်တော်က သက်သာအောင် မျှဝေခံ၍မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သားကြီး ကျောင်းမသွားမီ နောက်ဆုံးဆုံလိုက်ရသော ရက်ကို အမှတ်ရလာပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ၏အလုံးအပေါက်မှာ သေးလွန်း၍ ဘောလုံးအသင်းထဲတော့ ပါနိုင်မည် မထင်ကြောင်း သို့သော်

အရပ်ကောင်းလှသူဖြစ်၍ ဘတ်စကက်ဘော ကစားလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ဘတ်စကက်ဘော ကစားနည်းမှာ ပို၍ အန္တရာယ်ကင်းပြီး တကယ်ထူးချွန်ပါက လောင်းကစားသမားများထံမှ ငွေဝင်ကောင်းသည့် ကစားသမား ဖြစ်လာနိုင်ကြောင်း စမိပါသည်။

သားကြီး ဘာပြန်ပြောသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ သို့သော် သားကြီးမျက်နှာပျက်သွားပြီး ထိုသို့ စခြင်းကို မနှစ်ခြိုက်ကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။

ယခုတော့ သားကြီးသည် သံအိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ အထည့်ခံနေရပြီး စက်တစ်ခုက သူ့အတွက် အသက်ရှူပေးနေရပါသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ မနိုင်တော့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်သားလေး။

ကျွန်တော်သည် ဤသားကလေး ငိုကြွေးသောအခါ ကျွန်တော်က ချိုးလမ်းလျှောက်ခဲ့ရဖူးပါသည်။ အတော်ကြီး အာပြတ်အကောင်း၊ အဆုတ်အားက ကောင်းလိုက်တာဟု ကျွန်တော်က ညည်းမိဖူးပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော် မညည်းနိုင်တော့ပါ။ သားလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ သန့်စွမ်းပုံ မရတော့ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အတွက် အသက်ရှူပေး၍ မရပါ။ စက်ကြီးတစ်ခုက သားအတွက် အသက်ရှူပေးနေရပါသည်။ စက်ကြီးမှာ ဆေးရုံမီးရောင်အောက်တွင် ဖြူဖြူထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေပါသည်။

ဆရာဝန်က ကျွန်တော်တို့အား

‘အပြင်ထွက်ကြပါစို့ ခင်ဗျာ’

ကျွန်တော်သည် မာဂီအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ မာဂီသည် သားလေးကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်အနမ်း ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်က မာဂီလက်ကို ကိုင်တွယ်ပြီး ဆရာဝန်နောက်မှ လိုက်ပါ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ရပါသည်။ အခန်းတံခါးသည် ကျွန်တော်တို့နောက်ဘက်မှာ အသံမမြည်ဘဲ ပိတ်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်က ဆရာဝန်အား

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့များ အခြေအနေ သိရနိုင်ပါမလဲ ခင်ဗျာ’

ဆရာဝန်က ပခုံးတွန့်၍ပြ၏။

‘မပြောတတ်သေးဘူး မစ္စတာဂိုဝန်၊ ကလေးဟာ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ အခြေအနေ မရောက်သေးဘူး။ တစ်ပတ်အတွင်း ရောက်မလာ။ တစ်နာရီအတွင်း ရောက်မလာလည်း မသိနိုင်သေးဘူး။ မုန်းဆဖို့ဆိုတာ ခက်ပါတယ်’

‘မြန်မြန်လုပ်တို့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကော်မတီဝင်လူကြီးတွေ ပထမဆုံး တရားဝင် တွေ့ဆုံပွဲမှာ နောက်မကျစေချင်ဘူး မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှာ ကိုင်လျက်သား ဖြစ်နေသော ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ နေ့လယ်စာစားအပြီးတွင်မှ ကျွန်တော် အယ်လိန်းထံ ဖုန်းဆက်ပါတော့မည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးထုပ်နှင့် အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကို ယူ၍ တံခါးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်က အယ်လိန်းတစ်ယောက် လွန်ခဲ့သော ၁၂ နာရီကျော်ကျော်က သေဆုံးခဲ့ပြီဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် မသိသေး။

အစကိုနိဂုံးအဖြစ်နှင့်

ကျွန်တော်ခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ အုံ့မှိုင်းကိုက်ခဲနေပြီး မျက်လုံးအစုံမှာလည်း မကျနိုင်သော မျက်ရည်များကြောင့် ပူလောင်မီးတောက်၍နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာကြီးထိုင်၍ ကြည့်နေခဲ့သည်ကို မပြောတတ်ပါ။ သို့သော် အဖြေကား မရခဲ့။

အခန်းချင်းဆက်သွယ်သည့် မြည်သံသည် ထွက်ပေါ်လာပါ၏။ ကျွန်တော်သည် နွမ်းလျှော့စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က

‘ပြော မစ်ကီ’

မစ်ကီက

‘ဆန်ဒရာဝဲလ်လေ့စ် ရှင်နဲ့တွေ့ဖို့ လာပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် တွေ့ဝေ၍သွားပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စားပွဲပေါ်မှာ နာရီသည် ခြောက်နာရီထိုးလုနေပြီ ဖြစ်ပါ၏။ နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး

‘အထဲကို လွှတ်လိုက်လေ’

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ချိန်တွင် ရုံးခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ဆန်ဒရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။ ဆန်ဒရာကို သန်စွမ်းမြဲ လှပဆဲ၊ ပွံ့ဖြိုးဆဲ

အားမာန်ပြည့်ဆဲပင် တွေ့ရပါ၏။ ဘဝ၏ အခြေခံအားမာန်တို့သည် ဆန်ဒရာ၏ ကိုယ်ထဲတွင် ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး ရှိနေပုံရပါသည်။ သည်ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ဘယ်အရာမှ သူမကို ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုအချက်ကို ကျွန်တော် ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဆန်ဒရာသည် အယ်လိန်းနှင့် ဘာမှ မတူအောင် ခြားနားလှပါသည်။

ဆန်ဒရာသည် သူမ၏မျက်လုံးပြာကြီးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက် ပြီး

‘ဟဲလို ဘရက်ဒ်’

ဟု နှုတ်ဆက်စကားကို တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ဆိုပါသည်။ သို့သော် တံခါးဝမှာ သည်အတိုင်း ရပ်၍ပဲ နေပါသည်။

ကျွန်တော်က ကြင်နာစွာဖြင့်

‘ဆင်ဒီ၊ လာ အထဲဝင်ခဲ့လေ’

ဆန်ဒရာသည် အခန်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ဝင်လာပါသည်။

‘နေကောင်းရဲ့လား၊ ဟင်’

ကျွန်တော်က နွမ်းလျှော့စွာဖြင့်

‘ကောင်းပါတယ်’

ဆန်ဒရာက

‘ရှင့်ကလေး သက်သာသွားတာ ကြားရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်မူ သားနေကောင်းသည် သတင်းကို ဆန်ဒရာ ဘယ်လိုများ ကြားသိသွားပါလိမ့်ဟု တွေးတောမရဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် စကားအရာအားဖြင့်

‘ဘာကိစ္စ ဒီကို ရောက်လာရတာလဲ’

ဆန်ဒရာက

‘ရှင့်ဖို ကျွန်မ စာတစ်စောင် လာပို့တာ’

ကျွန်တော်

‘မစ္စတာဘရက်ဒ်ဆီကလား’

ဆန်ဒရာသည် ခေါင်းခါပြရင်း

‘မဟုတ်ပါဘူး’

ကျွန်တော်သည် မသိနားမလည်နိုင်တော့၍ ဘယ်သူဆီကပါလိမ့်ဟုသော အကြည့်ဖြင့် ဆန်ဒရာကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဆန်ဒရာက

‘မစ္စက်ရှိုင်လာဆီကပါ’

ရုတ်တရက်မို့ ထိုစကားလုံးသည် ကျွန်တော့်အသိစိတ်ထဲသို့ ထွင်းဖောက် ဝင်ရောက်လာနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ထို့နောက်ကား ကျွန်တော့် အသိစိတ်ဦးနှောက်ထဲ တွင် ဝှံးကွဲသလို ဖြစ်ပေါ်သွားစေပါသည်။

ကျွန်တော်က အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်

‘ဟင် မစ္စက်ရှိုင်လာဆီက သူသူ’

ဆန်ဒရာက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

‘ကျွန်မ သိပြီးပါပြီ၊ ဒီမနက်ပဲ ဒီသတင်းကို ကျွန်မတို့ ကြားရပါတယ်။ မစ္စတာ ဘရက်ဒီလည်း သိပ်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ်’

ကျွန်တော်က သိလိုစိတ်ဖြင့်

‘သူ့ဆီက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စာရတာလဲဟင်၊ သူနဲ့တွေ့လို့လား’

ဆန်ဒရာသည် ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး

‘မတွေ့ရပါဘူး။ ကနေ့မနက် ဝေတဲ့ စာတွေထဲက ရတာပါ’

ဆန်ဒရာသည် လက်ထဲမှာကိုင်လာသော လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကိုဖွင့် ၍ အထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူကာ ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆန်ဒရာထံမှ လှမ်း၍ယူလိုက်ပါသည်။ စာအိတ်မှာ ဖောက်ပြီးသားဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်က ဆန်ဒရာကို မော်ကြည့်မိပါသည်။

ဆန်ဒရာက လျင်မြန်စွာဖြင့်

‘စာအိတ်ထဲက ပထမစာက ကျွန်မဖို့ပါ။ အထဲမှာ နောက်ထပ်စာအိတ် တစ်လုံး ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါမှ ရှင့်အတွက်စာပါ’

ကျွန်တော်သည် စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်နာခေါင်းထဲမှာ ယဉ်ပါးနေပြီဖြစ်သော အယ်လိန်းသုံးနေကျ ရေမွှေးနံ့ပျံ့ပျံ့ကလေးသည် ပျံ့ပွားလေး ကျွန်တော့်နာခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်၍လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်စိအစုံကို မှိတ်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံတွင် အယ်လိန်းတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ရှေ့ တွင် မတ်မတ်ရပ်နေသည်ကို မြင်ရနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စာအိတ်ထဲမှ နောက်ထပ်စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ် လိုက်ပါသည်။ ၎င်းစာအိတ်ကမူ ကျကျနန ပိတ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်သည်

စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ နောက် ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဆန်ဒရာသည် နေရာမှာပင် မတ်တတ်ရပ်နေဆဲ ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆန်ဒရာက အမြန်အထက်
'ကျွန်မ အပြင်က စောင့်နေပါမယ်'
ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး
'ကိစ္စမရှိပါဘူး နေပါ'

ဆန်ဒရာသည် ဧည့်သည်များထိုင်ရန်ဖြစ်သော ဆိုဖာခုံတန်းရှည်ပေါ်သို့ သွားရောက်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်ချထိုင်လိုက်ပြီး အယ်လိန်း၏ စာကို စတင်ဖတ်ရှုပါသည်။ အယ်လိန်း၏လက်ရေးမှာ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းလှပါသည်။ စာရေးနေချိန်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုရှိကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စမှ ရှာ၍မရပါ။ အယ်လိန်းတစ်ယောက် စာကိုရေးတော့မည်ဟု စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ချိန်တွင် အယ်လိန်း၏ စိတ်များသည် ပကတိ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်နေဟန်တူပါသည်။ စာ၏ ရက်စွဲမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်က ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဆုံး ဘရက်ဒ်
ရှင်ကို လေးယာဉ်ကွင်းမှာ ထားခဲ့ပြီး ပြန်လာကတည်းက
ကျွန်မ ရှင်အတွက် အမြဲတမ်း ဆုတောင်းခဲ့၊ စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်မရဲ့ အကြီးမားဆုံး မျှော်လင့်ချက်ကတော့ ရှင်ရဲ့ သားလေး
ကျန်းမာလာစေဖို့ပါ။ အဲဒါဟာ တစ်လောကလုံးမှာ အရေး
အကြီးဆုံး အချက်ပါ။

သားလေးအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်မိတဲ့ အခါကျမှ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်များ သေးသိမ်မှိုက်မဲ ကြသလဲဆိုတာ သတိပြုမိတော့တယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သား ဘယ်လောက်များ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လိုက်ကြသလဲ ဆိုတာ သိရတော့တယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အခိုက်အတန့် ကလေးဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သာယာမှု၊ တပ်မက်မှုကလေးအတွက် ကျွန်မတို့ရဲ့ လောက၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘဝကြီးတွေကို စတေးပစ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ကြတယ်လေ။

တကယ်တမ်း အမှန်အတိုင်းကတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်အပေါ်မှာ တစ်ယောက် ရှိနေကြတာ

သာယာမှု၊ တပ်မက်မှုကလေးပါပဲ။ ခုတော့ ကျွန်မ သိပ်ပြီ ပြီးတော့ တကယ်တကယ်တမ်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မမှာ ဘဝ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မဘဝဟာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီးသားပါ။ အဲဒီကြားထဲက ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ငှားရမ်း ရယူဖို့ ကြိုးပမ်းခဲ့တာပဲ ဆိုတာကိုလည်း သိပါပြီ။

ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောခဲ့ဖူးမယ် ထင်ပါတယ်။ ရှင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမယ် ကျွန်မရဲ့ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းဒေးဗစ်ကို အမှတ်ရစေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလေး ရှင်မှာ ဒေးဗစ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး။ အရည်အသွေးမျိုး ရှိတာ တွေ့ရ ပါတယ်။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်၊ အဲဒီအရည်အသွေးကတော့ မိမိ မိသားစုအပေါ်မှာ ချစ်ခင်တယ်၊ တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတဲ့ အရည် အသွေးပါပဲ။ ဒေးဗစ်ဟာ ကျွန်မနဲ့ ကလေးတွေအပေါ်မှာ ချစ်လည်း ချစ်ခဲ့တယ်၊ တန်ဖိုးလည်း ထားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချက်ဟာ ကျွန်မ ရှင်အပေါ်မှာ နီးကပ်ဆွဲ ဆောင်လာစေခဲ့တာပါပဲ။ အဲဟိုအချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်မ လည်း မသိခဲ့ပါဘူး။

ရှင် ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မဟာ ဒေးဗစ်နဲ့ ကလေးတွေ မြှုပ်နှံခဲ့ တဲ့ သင်္ချိုင်းဂူတွေရှိရာကို သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဂူတွေနဲ့ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ကျွန်မနာမည်ကို အသင့်ရေးထိုးထားပြီးဖြစ်တဲ့ နေရာ အမှတ်အသားကို ကြည့်မိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဒေးဗစ်ရဲ့ နံဘေးမှာပါပဲ။ ဒေးဗစ်ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ကျွန်မ ဟာ သူ့နံဘေးမှာ နေခဲ့တာပါပဲ။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်မ စိတ်ထဲမယ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလာရပါတော့တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မ သာ ရှင်နဲ့အတူ နေလိုက်ရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒေးဗစ်ရဲ့ နံဘေး။ ကလေးတွေရဲ့အနားမှာ နေလို့ရတော့မလဲ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ အတူနေဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွယ်တာကြ၊ တွယ်တာကြ အတူနေဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဒီလို ကျွန်မ တွေ့သိသွားရလို့ ကျွန်မ ရှင့်အပေါ်မှာ အချစ်လျော့သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒေးတစ်နဲ့ ကလေးတွေကို ပိုချစ်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်မဟာ ရှင့်ရဲ့အချစ်ကို သစ္စာဖောက်သွား တယ်လို့များ ထင်မှတ်မမှားလိုက်ပါနဲ့နော်။ ကျွန်မ တောင်းပန် ပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီအချစ်ကို ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုး အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့တာကတော့ ကျွန်မ ဖွင့်မပြောနိုင် လောက်အောင်ပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မအပေါ်မှာ ကြင်ကြင်နာနာ တွေးမြင်ပါနော်။ ကျွန်မအတွက်လည်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးပါ။

ချစ်လျက် အယ်လိန်း

ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဒီနေ့ကျရသော မျက်ရည်များကြောင့် ပူလောင်ကျိန်းစပ်နေသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော် ယခုတော့ သက်သာသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ နှလုံးဝိညာဉ်ပေါ်တွင် ပီနေသော လေးလံခြင်းများသည် ထိုက်တန်သလောက် လျော့ပါးသွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်က အက်ကွဲသောအသံဖြင့် ဆန်ဒရာအား

‘ကျုပ်အတွက် ဒီစာကို ယူလာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

ဆင်ဒီ’

ဆန်ဒရာသည်လည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်မ ဒီစာကို ယူလာမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ရှင် သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်ပါသည်။

‘ကျုပ် သူ့ကိုချစ်ခဲ့ပါတယ်’

ကျွန်တော်သည် အယ်လိန်းတစ်ယောက် ဘယ်လောက် စိတ်ဝေဒနာ ခံစားခဲ့ရကြောင်းကို မှန်းဆ၍မရနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် မှတ်မိနိုင်သမျှမှာ အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ အယ်လိန်း၏ မျက်လုံးများမှာ ပြာလဲ့လွန်းပါသည်။ ပြာလဲ့လွန်းသောမျက်လုံးများမှာ ဝေဒနာအရိပ်များကြောင့် ခရမ်းသွေးပင် လဲ့နေပါ သည်။

ဆန်ဒရာသည် တံခါးပေါက်သို့ ရောက်နေပါသည်။

ဆန်ဒရာက

‘ကျွန်မ ပြန်မှဖြစ်မယ်။ ကျွန်မအိမ်ကို ၁၂ နာရီအရောက် ပြန်လာမယ်လို့ အန်တီနီရာကို ကတိပေးထားခဲ့လို့ပါ’

‘ဘယ်သူ...အန်တီနီရာ...ဟုတ်လား’

ကျွန်တော်၏ အာမေဇိုင်တံအမေးသံတွင် အံ့သြမှုများ ပါဝင်၍နေပါသည်။

ဆန်ဒရာက ခေါင်းညိတ်၍ပြောသည်။

‘မစ္စတာဘရက်ဒီက ကျွန်မကို သူ့အိမ်ခေါ်သွားပြီး အန်တီနီရာနဲ့ တွေ့ပေးခဲ့ပါတယ်။ မစ္စတာဘရက်ဒီက ကျွန်မကို သူ့သမီးရင်းတစ်ယောက်လို ခံစားရစေချင်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်မ သူတို့နဲ့အတူ ဇဏတဖြုတ် နေမလို့’

ဆန်ဒရာနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အပြုံးရိပ်ကလေး ပေါ်လာပါ သည်။ ပြုံးမှ

‘ရှင် အဲဒီနေ့တုန်းက ဘာပြောလိုက်သလဲတော့ မသိဘူး။ အဲဒီနေ့ကစပြီး မစ္စတာဘရက်ဒီဟာ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားတော့တာပဲ။ ကျွန်မ သူ့ကို သဘောကျစ တောင်ပြုလာပြီ။ တကယ်တမ်းဆိုတော့ သူဟာ ပေါင်းကြည့်လို့ အကြောင်းသိရင် တကယ် သိမ်မွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ’

‘ကျုပ် ဝမ်းသာပါတယ် ဆင်ဒီ’

ကျွန်တော်သည် တံခါးပေါက်နားသွားပြီး ဆန်ဒရာကို ငုံ့ကြည့်ပါသည်။

ပြုံးမှ

‘မင်းဟာ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာ ပါ’

‘ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်’

ဆန်ဒရာသည် ပြုံး၍ကလေးတစ်ယောက်လို သူ့ပါးပြင်ကလေးကို နမ်းဖို့ မော့ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်က ပါးပြင်ကလေးကို နမ်း၍

‘ဝှတ်ဘိုင် ဆင်ဒီ’

ဆင်ဒီ ထွက်သွားသောအခါ တံခါးပေါက်သည် ပြန်ပိတ်၍သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ပြတင်းတံခါး များကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်နားမှာ ငြိမ်သက်စွာရပ် လိုက်ပြီး အယ်လိန်း၏စာကလေးကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင်ဆုပ်၍ ပြတင်းအပြင်ဘက်သို့ လွှင့်ကြံချလိုက်ပါသည်။

ဇာတ်လမ်းသည် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။
 နိဂုံးသည် ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏။
 သို့သော် ဤနိဂုံးသည်ပင် အစဖြစ်ပါသည်။
 ဘဝအသစ်နှင့် နားလည်မှုအသစ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ဖွားမြင်ခဲ့ပြီ
 ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တခြားတခြားသော ငနဲများနှင့် ဘာမှ မထူးပါ။
 ကျွန်တော်သည် တခြားငနဲများနည်းတူ နွေနှောင်းရာသီသည် ရင့်ကျက်မှုရာသီဖြစ်
 ပြီး နွေဦးရာသီအတွက် ပြန်လည်စရန် ပျိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို မသိမမြင်၊
 မေ့လျော့နေသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ယခုတော့ ကျွန်တော်သည် ကြည်ကြည်လင်လင် ဝီပီပြင်ပြင် မြင်လာခဲ့ပြီ
 ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်နာရီတို့သည် ပြန်လည်ရွှေ့ပြောင်း၍ နောက်ပြန်မသွားနိုင်ကြောင်း
 သိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မာဂီ၊ ကလေးများနှင့်အတူ နေထိုင်ရှင်သန်ဖို့ နောက်ပြန်မသွားနိုင်
 ကြောင်း ကျွန်တော် သိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝကို ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ကြဖို့ ဖြစ်ပါသည်။
 ယခုတော့ အယ်လိန်း ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ကျွန်တော် သိသွားပါပြီ။

သူတို့ရဲ့နံ့ဘေးမှာ...ဆိုသည် စကားလေး။
 ကျွန်တော်သည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှုသွင်းလိုက်ပါသည်။

အေးမြသော လေတို့သည် ကျွန်တော့်အဆုတ်ထဲသို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ဝင်သွား
 ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ အေးမြ၍ သွားပါသည်။

ရုတ်တရက်ပင် ကျွန်တော်သည် အိမ်ပြန်ရန် စိတ်အားထက်သန်၍
 လာပါသည်။

ပထမဆုံး နှင်းစက်ကလေးများသည် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ကားမောင်းပြန်
 လာခိုက် ကျဆင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ကွေ့ဝင်ဖို့
 လမ်းကလေးထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လိုက်ချိန်တွင် မှောင်စပြုနေပြီ ဖြစ်ပါ၏။
 ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကားကို ဂိုထောင်ရှေ့မှာရပ်ပြီး ကားထဲမှာထိုင်ရင်း
 ကျွန်တော့်အိမ်ကို မော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ပြတင်းပေါက်အားလုံးတွင် မီးရောင်ရှိနေပါသည်။ သားကြီးဘရက်ဒ်
 အခန်းပြတင်းပေါက်တွင်လည်း မီးရောင်ရှိနေပါသည်။ ၎င်းမီးရောင်များမှ

နွေးထွေးမှု ပျံ့လွင့်၍ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပါသည်။ ဖေဖေကားကိုလည်း
 အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည်ကို မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဂိုထောင်တံခါး ဖွင့်ပါသည်။
 ဂိုထောင်တံခါး လက်ယှက်များသည် ထုံးစံအတိုင်း မြည်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်

ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကားကိုမောင်း၍ ဂိုထောင်ထဲ သွင်းလိုက်ပါသည်။
 ထိုစဉ် ဂျင်နီ၏ အသံကို ကြားရပါသည်။

‘ဖေဖေ...ဖေဖေ လာပြီဟေ့’
 ကျွန်တော် ကားအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သောအခါ ဂျင်နီသည် ကျွန်တော့်

ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်က ဂျင်နီကို နမ်းလိုက်ပြီး
 ‘သမီးလေး ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ’

‘နေသိပ်ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ’
 ဂျင်နီသည် လေသံတိုးတိုးဖြင့် နားနားကပ်၍

‘မေမေအတွက် ဖေဖေ လက်ဆောင်ယူခဲ့ဖို့ မမေ့တန်ရာပါဘူးနော်၊
 ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေက ဖေဖေဖို့ အလှဆုံး လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး
 ဝယ်ထားတယ်’

ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီး ဂျင်နီသည် သူ့ပါးစပ် သူပြန်ပိတ်ပါသည်။
 ‘အိုး...သမီး ဖေဖေကို ပြောလိုက်မိပြီ၊ မေမေကို မပြောပါဘူးလို့ သမီး

ကတိပေးထားတာ’
 ကျွန်တော်သည် သမီးကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

သမီးသည် ကျွန်တော် ဝယ်လာသော လက်ဆောင်အကြောင်းကိုလည်း
 မာဂီ^၂ ပြောဆိုထားပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သမီးလေးသည် လျှို့ဝှက်မှုကို မထိန်းသိမ်း
 နိုင်ဘဲ ယ်တော့မှ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်က ညင်သာစွာဖြင့်
 ‘ကိစ္စမရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ ဖေဖေက မသိသေးချင်ဟန်ဆောင်နေပါမယ်’

နဲ့တော်သည် ကားပေါ်မှ ကြူရီယာဆိုင်တံဆိပ် ချိတ်ပိတ်ထားသော
 အတူပဲဟုလျှင် လက်မောင်းအောက်မှာ ညှပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် သားအဖ
 နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းတွဲဆုပ်ကိုင်၍ အိမ်ဘက်သို့ အတူလျှောက်သွားကြပါ
 လေ၏။